RĂZBOINICII

Steven Saylor
James Rollins
David Weber
Carrie Vaughn
S.M. Stirling
Howard Waldrop

2

Gardner Dozois
David Morrell
Robert Silverberg
David Ball
George R.R. Martin

Antologie coordonată
de George R.R. Martin și Gardner Dozois

NAUTILUS

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979, Editura Nemira 2010), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopții.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011; *Încleștarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011; *Iureșul săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011; *Festinul ciorilor,* 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011; *Dansul dragonilor,* 2011 – Editura Nemira), iar două se află încă în stadiul de proiect *(The Winds of Winter* și *A Dream of Spring).* Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO. Primul sezon, *Urzeala tronurilor,* a fost deja difuzat de HBO, iar al doilea sezon, *Încleștarea regilor,* a avut premiera în aprilie 2012. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor,* a fost finalist al premiilor Hugo și Locus.

Editorul și scriitorul GARDNER DOZOIS s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. Între 1984 și 2004 a editat revista *Asimov's Science Fiction* și a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's,* a devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best Science Fiction,* publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor, a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *The Peacemaker* (1983) și *Copilul dimineții* (1984 – apărută în almanahul Anticipația, 1986).

The Year's Best Science Fiction este considerată o „venerabilă instituție" a SF-ului.

RĂZBOINICII

Steven Saylor
James Rollins
David Weber
Carrie Vaughn
S.M. Stirling
Howard Waldrop
Gardner Dozois
David Morrell
Robert Silverberg
David Ball
George R.R. Martin

2

Antologie coordonată
de George R.R. Martin și Gardner Dozois

NEMIRA

Coperta: Gabi DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARTIN, GEORGE R.R.
Războinicii / George R.R. Martin, G. Dozois ; trad.: Laura Bocancios, Mihai-Dan Pavelescu, Marian Truţă. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2012
2 vol.
ISBN 978-606-579-323-1
Vol. 2. - 978-606-579-325-5

I. Dozois, G.
II. Bocancios, Laura (trad.)
III. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)
IV. Truţă, Marian (trad.)

821.111(73)-31=135.1

WARRIORS
© 2010 by George R.R. Martin and Gardner Dozois

© Nemira, 2012

Redactor: Monica ANDRONESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-325-5

VULTURUL ŞI IEPURELE

STEVEN SAYLOR

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Autor de bestselleruri pe lista întocmită de *New York Times*, Steven Saylor este una dintre stelele cele mai strălucitoare ale subgenului „polițist istoric", alături de scriitori ca Lindsey Davis, John Maddox Roberts și răposatul Ellis Peters. Este autorul seriei *Roma Sub Rosa*, care detaliază aventurile lui Gordianus Descoperitorul, detectiv într-o Romă Antică adusă la viață cu iscusință, în romane ca *Roman Blood, Arms of Nemesis, Catilina's Riddle, The Venus Throw, A Murder on the Appian Way, Rubicon, Last Seen in Massilia, A Mist of Prophecies* și *The Judgement of Caesar*. Textele mai scurte cu aventurile lui Gordianus au fost publicate în culegerile *The House of the Vestals: The Investigations of Gordianus the Finder* și *A Gladiator Dies Only Once: The Further Investigations of Gordianus the Finder*. Printre alte cărți de Saylor se numără *A Twist at the End, Have You Seen Dawn?* și un uriaș roman istoric non-Gordianus: *Roma*. Cartea sa cea mai recentă este un alt roman cu Gordianus, *The Triumph of Caesar*. Saylor trăiește în Berkeley, statul California.

În textul care urmează, ne poartă în ultimele zile ale Cartaginei antice, spre consecințele unei victorii devastatoare și ale unei cuceriri încă și mai devastatoare, povestea nemiloasă a ceea ce un om poate fi silit să facă, dacă îl împingi îndeajuns de puternic... și de *inteligent*.

I

Romanii ne-au silit să stăm în șir, cu încheieturile brațelor legate la spate. Am fost prinși laolaltă, bărbat de bărbat, cu lanțuri fixate de zgărzile de fier care ne fuseseră puse în jurul gâturilor.

Apoi a sosit bărbatul înalt căruia ceilalți îi spuneau Fabius, conducătorul lor. În timpul bătăliei îi zărisem chipul din apropiere; fusese ultima imagine pe care o văzusem, urmată de o preamilostivă ploaie de stele, când măciuca lui îmi lovise capul. Preamilostivă, fiindcă atunci când i-am întrezărit fața, am știut pentru prima dată ce înseamnă groaza adevărată. Cicatricea roșie și neregulată care-i începea de la frunte îi desfigura nasul și gura și sfârșea la bărbie. Era îndeajuns de teribilă, dar privirea din ochii lui mi-a înghețat sângele în vine. Nu mai văzusem niciodată o asemenea uitătură. Avea chipul unui războinic care hohotește de propria-i durere și se bucură de suferința altora, care nu știe ce înseamnă mila sau remușcarea. Fața rece și împietrită a unui roman vânător de sclavi.

Poate că vă întrebați de ce oare Fabius mă izbise cu măciuca, și nu cu sabia? Lovitura fusese menită să amețească, nu să ucidă. Cartagina fusese distrusă. Noi, puținii supraviețuitori, grupuri de fugari, bărbați, femei și copii, eram prost hrăniți și prost înarmați. Lunile în care ne ascunseserăm înspăimântați în pustiu ne vlăguiseră. Nu eram pe potriva soldaților romani călițiîn bătălii. Ținta lor nu era să ucidă, ci să captureze. Noi eram ultimele trofee risipite ale unei cetăți anihilate și urma să fim adunați și vânduți ca sclavi.

Carthago delenda est! Cuvintele acelea erau latinești, graiul aspru și urât al cuceritorilor noștri; cuvintele unuia dintre conducătorii lor, Cato cel însetat de sânge. Războaiele dintre Cartagina și Roma începuseră cu generații în urmă, cu bătălii mărețe purtate pe mare și cu campanii sângeroase prin Sicilia, Spania,

Italia şi Africa, pentru ca după aceea, pentru o vreme, să urmeze pace. Pe durata acelui armistiţiu, Cato îşi făcuse obiceiul de a încheia toate discursurile ţinute înaintea Senatului roman şi toate convorbirile cu colegii săi, indiferent care le-ar fi fost subiectul, cu acele cuvinte: *Carthago delenda est!* „Cartagina trebuie distrusă!"

Cato murise fără să-şi vadă visul împlinit, un bătrân cu suflet câinos. Când vestea morţii sale a ajuns la Cartagina, ne-am veselit. Nebunul care ne râvnise neîncetat distrugerea, care ne bântuise coşmarurile, nu mai exista.

Însă cuvintele lui dăinuiseră. *Carthago delenda est!* Războiul a reînceput. Romanii ne-au invadat ţărmurile. Au asediat Cartagina. Au izolat accesul în cetate, pe uscat şi pe mare. Au ocupat portul măreţ. În cele din urmă au străpuns zidurile. Cetatea a fost cucerită, stradă cu stradă, casă cu casă. Bătălia n-a contenit vreme de şase zile. Străzile au devenit râuri de sânge. După ce s-a terminat, cartaginezii supravieţuitori au fost adunaţi ca să fie vânduţi ca sclavi şi împrăştiaţi în cele patru colţuri ale pământului. Câştigul de pe urma lor avea să achite costurile de război ale Romei. Limbile le-au fost tăiate sau arse cu fiare înroşite în foc, pentru ca graiul punic să moară odată cu ei.

Locuinţele au fost jefuite. Bunurile mărunte – pietre preţioase, giuvaieruri, monede – au fost luate de soldaţii romani, ca pradă de război. Obiectele mai mari – mobile măiestre, lămpi magnifice, care splendide – au fost evaluate de vistiernici romani şi încărcate pe corăbii de negoţ. Cele lipsite de valoare comercială – fusurile şi furcile, jucăriile de copii, imaginile strămoşilor noştri – au fost azvârlite pe ruguri.

Bibliotecile au fost incendiate, astfel încât să nu dăinuie nicio carte în graiul punic. Operele marilor noştri dramaturgi, poeţi şi filozofi, discursurile şi memoriile lui Hannibal şi ale tatălui său, Hamilcar, ca şi ale tuturor conducătorilor noştri, istoriile despre

regina Dido și corăbierii fenicieni care întemeiaseră Cartagina cu atâta vreme în urmă – toate au fost transformate în cenușă.

Zeii și zeițele Cartaginei au fost smulși de pe piedestaluri. Templele le-au fost preschimbate în mormane de pietre. Statuile din piatră au fost sparte; ochii incrustați, din ivoriu, onix și lapislazuli, au fost culeși de pe cioburi. Statuile din aur și din argint au fost topite și turnate în lingouri – altă pradă care să umple vistieria Romei. Tanit marea mamă, Baal marele tată, Melkart eroul neînfricat, Eshmun, care-i tămăduiește pe bolnavi – toți au dispărut de pe pământ într-o singură zi.

Zidurile au fost dărâmate și cetatea a fost rasă de pe fața pământului. Ruinele au fost incendiate. Ogoarele mănoase din apropierea cetății au fost presărate cu sare, pentru ca nici măcar buruienile să nu mai crească vreme de o generație.

Unii dintre noi eram în afara cetății când începuse asediul, și în felul ăsta scăpaserăm. Fugiserăm din case și din satele de pescari din lungul coastei, spre interiorul pietros, arid. Romanii decretaseră că nici măcar un singur cartaginez nu trebuia să scape. Pentru a-i găsi și prinde pe fugari, ei nu trimiseseră legionari obișnuiți, ci soldați lăsați la vatră, care fuseseră special antrenați pentru a-i urmări și captura pe sclavii evadați. De aceea, Fabius și ceilalți purtau măciuci alături de săbii. Ei erau vânători. Noi eram prada lor.

Stăteam goi pușcă, în lanțuri, cu spinările lipite de stânca unui țanc din gresie.

De pe vârful țancului acela zărisem de dimineață apropierea romanilor și dădusem alarma. Veghea era o îndatorire a tinerilor, a celor cu ochi ageri și cu puterea și agilitatea de a se cățăra pe piscurile crestate. Detestam postul acela, orele îndelungate și singuratice de plictiseală, petrecute privind spre miazănoapte,

spre valea largă care ducea la mare. Însă bătrânii insistaseră ca veghea să fie neîntreruptă.

– Vor veni! şuierase bătrânul Matho cu glasul lui melodios. Nu contează că am izbutit să scăpăm de ei mai bine de un an. Romanii sunt necruţători. Ei ştiu că nomazii deşertului refuză să ne ajute. Şi ştiu cât de slabi am devenit, cât de puţină hrană avem, cât de jalnice ne sunt armele. Vor veni după noi, iar atunci trebuie să fim pregătiţi fie să fugim, fie să ne luptăm. Să nu credeţi niciodată că suntem în siguranţă. Să nu speraţi niciodată că ne-au dat uitării. Ei vor veni.

Şi aşa se întâmplase. Primisem schimbul de noapte. Nu dormisem. Nu fusesem neglijent. Îmi aţintisem ochii spre miază-noapte şi căutasem semnele asupra cărora ne prevenise Matho – un şir de torţe mişcându-se prin vale ca un şarpe de foc ori scânteierea îndepărtată a metalului sub razele lunii. Însă noaptea fusese fără lună şi romanii sosiseră când bezna era cea mai groasă.

Mai întâi îi auzisem. Încă nu sosiseră zorile, când mi s-a părut că am auzit zgomotele copitelor undeva în depărtare, purtate de vântul uscat care mătură valea în nopţile de vară. Ar fi trebuit să fi dat alarma atunci, la prima bănuială de pericol, aşa cum ne instruise mereu Matho; dar, privind în jos în bezna care acoperea valea ca o pătură, nu am putut deslusi nimic. Tăceam şi mă uitam.

Zorile sosiseră iute. Un colţ de soare scânteiase peste piscurile zdrenţuite, la răsărit, luminând înspre apus cu o pâclă chihlimbarie terenul accidentat. Nici atunci nu i-am văzut. După care am auzit, brusc, tropot de copite. Când am privit în jos, am zărit o ceată de bărbaţi înarmaţi la poalele stâncii.

Am dat pe dată ţipătul de alarmă. Mai jos de mine, bătrânul Matho şi ceilalţi se repeziseră afară din crăpăturile puţin adânci care ofereau adăpost peste noapte. O coamă pitică îi ascundea încă de romani, dar peste câteva clipe aceştia aveau s-o treacă

și să ajungă la ei. Matho și ceilalți și-au ridicat ochii spre mine. La fel a făcut și călărețul aflat în fruntea cetei de romani. Purta armură ușoară și nu avea coif. Chiar de la depărtarea aceea și în nesiguranța luminii timpurii, i-am putut zări cicatricea de pe față.

Romanii au roit o vreme peste coamă. Minusculi, ca niște furnici în palmă, i-am văzut pe oameni împrăștiindu-se și le-am auzit strigătele îndepărtate de spaimă.

Am coborât cât am putut de iute, alergând în jos pe cărarea accidentată, julindu-mi palmele și genunchii, când lunecam. Aproape de capătul cărării, m-am întâlnit cu Matho. Îmi vârâse ceva în mâna dreaptă – un pumnal prețios din argint, care purta pe mâner imaginea lui Melkart. Era una dintre puținele arme din metal pe care le aveam.

– Fugi, Hanso! Scapă, dacă poți! șuierase el.

Îndărătul lui am auzit răcnetele sălbatice și strigătele de război ale romanilor.

– Dar femeile, copiii..., îngăimasem.

– S-a terminat, spusese Matho.

Ochii i s-au dus către o crăpătură îngustă dintre stâncile aflate vizavi de țancul din gresie. Crăpătura aceea era imposibil de văzut din majoritatea locurilor; se deschidea într-o peșteră măricică, în care dormeau bătrânii și femeile nemăritate. La primul strigăt de alarmă, mamele și copiii fuseseră trimiși să li se alăture în ascunzătoarea aceea. Planul acesta fusese croit de Matho în anticiparea unui atac: dacă nu puteam fugi toți, atunci doar cei mai puternici dintre noi aveau să-i înfrunte pe romani, pe când ceilalți se ascundeau în grotă.

Bătălia a fost scurtă. Romanii ne-au copleșit în câteva minute. Au luptat reținut, dorind să captureze, nu să ucidă, în timp ce noi ne-am bătut cu tot ce aveam, cuprinși de disperare. Chiar și așa, nu eram pe potriva lor. Totul a fost un tumult

de zbierete, confuzie și teroare. Unii dintre noi fuseseră loviți de măciuci și doborâți la pământ. Alții fuseseră prinși ca animalele, în plase. L-am văzut pe călărețul cel înalt din mijlocul romanilor, cel cu cicatrice, lătrând comenzi celorlalți și m-am repezit către el. Am ridicat pumnalul și am sărit, iar pentru o clipă am simțit că pot zbura. Mi-am dorit să-l înjunghii, însă calul i s-a răsucit pe copite și, în locul lui, am înjunghiat animalul în gât. Calul nechezase și se cabrase, iar mâna mi se acoperise de sânge roșu și fierbinte. Călărețul m-a fulgerat cu privirea, cu gura contorsionată într-un hohot de râs ciudat, oribil. O rafală de vânt i-a fluturat de pe față părul blond și nepieptănat, dezvăluind întreaga lungime a cicatricei, de la frunte până la bărbie. I-am zărit ochii sălbatici, înspăimântători.

A ridicat ciocanul din lemn. Apoi stelele, bezna.

Capul încă îmi răsuna de pe urma loviturii când am fost siliți să ne sculăm și am fost înlănțuiți laolaltă, lângă stânca din gresie. Simțeam piatra caldă sub spate, încinsă de soarele amiezii. Nările îmi erau năclăite de praf și de fum. Ne găsiseră locurile de dormit, ca și micile noastre provizii de alimente și haine. Tot ce putea să ardă fusese dat pradă focului.

Romanii erau călări pe caii lor, destinși acum, râzând și făcând glume între ei, totuși, rămânând cu ochii asupra noastră. Aveau sulițe lungi, pe care le țineau sprijinite în îndoitura cotului și ale căror vârfuri erau ațintite spre gâturile noastre. La răstimpuri, câte unul îl împungea cu vârful suliței pe omul pe care-l păzea, înțepându-i pieptul sau beregata, și rânjea la fiorul care trecea prin pielea dezgolită. Ne întreceau numeric, erau câte trei romani pentru fiecare prizonier. Matho ne avertizase mereu că vor sosi în număr copleșitor. M-am gândit că, dacă am fi fost mai mulți, poate că am fi avut șanse mai mari, după care mi-am amintit cât de jalnică ne fusese rezistența. Dar și

dacă toţi cartaginezii fugari şi risipiţi prin deşert s-ar fi adunat într-un singur loc pentru a lupta împotriva vânătorilor de sclavi, tot am fi fost învinşi.

Apoi romanii s-au retras şi, prin culoarul astfel format, a apărut conducătorul lor, călare, trăgându-l după el pe Matho, de o frânghie care-i era prinsă de gât. Ca noi toţi, Matho era gol şi cu mâinile legate. Văzându-l aşa, mi-am plecat ochii de ruşine. În felul acela am evitat să revăd şi chipul conducătorului roman, care a trecut fără grabă pe lângă mine, cu copitele calului său răsunând pe pietre.

A ajuns la capătul şirului şi s-a întors, iar atunci i-am auzit glasul, străpungător şi aspru. Vorbea bine punica, însă cu accent latin urât.

– Douăzeci şi cinci! a anunţat el. Douăzeci şi cinci de bărbaţi cartaginezi prinşi astăzi pentru gloria Romei!

Romanii au răspuns, lovindu-şi suliţele de solul pietros şi răcnindu-i numele:

– Fabius! Fabius! Fabius!

Am înălţat ochii şi am fost surprins să văd că privirea lui mă fixa. Mi-am plecat iute faţa.

– Tu! a strigat el.

Am tresărit şi a fost cât pe aici să ridic fruntea. Însă cu coada ochiului l-am văzut smucind violent de funie. I se adresase lui Matho.

– Tu pari să fii şeful, moşule.

Fabius şi-a rotit lent încheietura mâinii, înfăşurând frânghia în jurul pumnului, pentru a o scurta, aducându-l pe Matho mai aproape, până ce bătrânul a fost silit să stea în vârful picioarelor.

– Douăzeci şi cinci de bărbaţi, a spus el, nicio femeie şi niciun copil printre voi, iar tu eşti singurul cu barba sură. Unde sunt ceilalţi?

Matho a rămas tăcut, apoi a gemut când frânghia i-a fost strânsă încă și mai mult în jurul gâtului. L-a privit sfidător pe vânătorul de sclavi. A deschis gura. A scuipat. Un icnet colectiv s-a înălțat din șirul de captivi. Fabius a rânjit, și-a șters scuipatul de pe obraz și l-a azvârlit în fața lui Matho, făcându-l să tresară.

– Bine, moșule. Banda voastră de fugari oricum nu va mai avea nevoie de un șef, iar noi n-avem ce face cu un moșneag bicisnic.

S-a auzit un șuierat când a tras sabia din teacă, apoi lumina soarelui a sclipit pe metal când a ridicat-o deasupra capului. Am închis ochii. Instinctiv am încercat să-mi acopăr urechile, dar mâinile îmi erau legate. Am auzit spintecătura hârșâită, urmată de un bufnet surd în clipa în care capul retezat al lui Matho a căzut pe pământ.

În mijlocul țipetelor și gemetelor captivilor, am auzit o șoaptă în dreapta mea:

– Acum începe.

Vorbise Lino, cel care știa rosturile vânătorilor de sclavi, deoarece mai fusese capturat o dată și evadase, singur din toată familia lui. Era chiar mai tânăr decât mine, dar acum arăta ca un bătrân. Corpul înlănțuit i se gârbovise. Chipul îi era supt și palid. Ochii ni s-au întâlnit în treacăt. Am fost primul care și-a ferit privirea. N-am putut suporta nefericirea din ei.

Lino ni se alăturase cu câteva luni în urmă, slab și murdar, gol ca și acum, cu pielea bășicată de soare. Vorbea un dialect punic grosolan, diferit de graiul nostru cosmopolit, de locuitori ai cetății. Cei din familia sa fuseseră ciobani și îngrijiseră turme pe dealurile din jurul Cartaginei. Se crezuseră în siguranță când romanii începuseră asediul cetății, închipuindu-și că invadatorii n-o să-i bage în seamă. Când romanii și-au abătut mânia chiar și asupra păstorilor și fermierilor din îndepărtatele ținuturi rurale, tribul lui Lino a fugit în deșert, însă romanii

au continuat să-i vâneze. Mulți au fost uciși. Restul, printre care și Lino, au fost capturați. Dar în călătoria spre coastă el reușise cumva să fugă și ajunsese la noi.

Unii susținuseră că Lino ar trebui alungat, pentru că, dacă era urmărit de romani, avea să-i aducă direct la noi.

– Nu-i unul dintre ai noștri, spuseseră ei. N-are decât să se-ascundă altundeva.

Însă Matho insistase să-l luăm, spunând că orice tânăr care scăpase din mâinile romanilor putea să cunoască ceva prețios. După o vreme, când devenise clar că Lino nu-i adusese pe romani la noi, l-au acceptat până și cei care susținuseră să fie alungat. Nu răspundea, totuși, niciodată când era întrebat despre perioada pe care o petrecuse în captivitate. Vorbea rareori. Trăia printre noi, dar ca un străin, rămânând rezervat și tăcut.

Am simțit ochii lui Lino privindu-mă, când a murmurat din nou:

– La fel ca data trecută. Același șef, Fabius. Mai întâi îl ucide pe cel mai bătrân. Iar după aceea...

Cuvintele i-au fost acoperite de tropotul de copite, când Fabius a galopat în lungul șirului de prizonieri. Ajuns în capăt, s-a întors și a pornit încet înapoi, privindu-i cu atenție pe captivi.

– Piciorul lui are o rană prea urâtă. Nu va supraviețui drumului.

Doi romani au descălecat, l-au descătușat pe rănit și l-au îndepărtat.

– Păcat, a comentat Fabius continuându-și mersul. Avea corp puternic, putea fi un sclav bun.

S-a oprit iarăși.

– Ăsta-i prea bătrân. Nu există cerere pentru așa ceva, nu merită îngrijirea și hrana. Și ăsta – îl vedeți cum privește în gol

și-i curge saliva prin colțul buzelor? Un idiot, ceva obișnuit printre cartaginezii ăștia care se împerechează între frați. Un parazit!

Romanii i-au scos pe bărbați din șir, apoi au strâns lanțurile, astfel încât am fost silit să mă deplasez în lateral, trăgându-l pe Lino după mine.

Cei scoși din șir au fost duși îndărătul unei stânci mari. Au murit aproape fără zgomot – un icnet, un suspin, un horcăit.

Fabius a mers mai departe în lungul șirului, până când umbra lui și a animalului m-au acoperit, blocând razele soarelui. Mi-am mușcat buza, rugându-mă ca umbrele să treacă mai departe. În cele din urmă am înălțat ochii.

Nu am putut distinge chipul, ascuns de aura orbitoare care ardea împrejurul coamei lui de păr blond nepieptănat.

– Iar ăsta, a rostit el și în glas i-a sunat o veselie neplăcută, mi-a ucis calul în luptă. Cel mai bun luptător dintre voi, lașilor, chiar dacă nu-i decât un băiat.

A ridicat sulița și m-a împuns în coaste, zgâriind pielea, însă fără s-o cresteze și să-mi dea sângele.

– Dă dovadă de curaj, băiete! Sau te-am înrobit deja? Nu poți nici măcar să scuipi, ca moșul?

M-am uitat la el și nu m-am clintit. Nu era bravură, deși poate că așa părea. Eram încremenit de frică.

A scos pumnalul de argint pe care-l îngropasem până la mâner în grumazul calului său. Sângele fusese șters. Lama a sclipit în razele soarelui.

– Măiastră lucrătură. Are pe mâner o imagine frumoasă a lui Hercule.

– Nu este Hercule, am izbutit să șoptesc, ci Melkart!

El a hohotit.

– Nu-i niciun Melkart, băiete! Melkart nu mai există. Înțelegi? Toți zeii tăi au plecat și nu se vor mai întoarce niciodată. Asta-i imaginea unui zeu căruia noi, romanii, îi spunem Hercule

și acesta-i numele sub care lumea îl va cunoaște de acum și până la sfârșitul sfârșitului. Zeii noștri au fost mai puternici decât ai voștri. De aceea eu stau pe calul ăsta, iar tu ești în pielea goală și-n lanțuri.

Trupul îmi tremura și m-am învăpăiat la față. Am închis ochii, străduindu-mă să nu plâng. Fabius a rânjit, apoi a trecut mai departe, oprindu-și brusc calul după numai câțiva pași. A privit în jos spre Lino. Băiatul n-a ridicat ochii. După o pauză foarte lungă, mai lungă decât cea pe care o petrecuse uitându-se la mine, Fabius s-a îndepărtat fără un cuvânt.

– M-a ținut minte, a murmurat Lino cu glas atât de scăzut, încât era limpede că vorbise doar pentru sine.

A început să tremure, cu atâta violență, încât am simțit vibrațiile prin lanțul greu care ne lega grumajii.

– M-a ținut minte! Se va întâmpla din nou, la fel...

Fabius a mai scos doi captivi din șir, apoi și-a terminat inspecția și a revenit spre centru.

– Și acum... unde-s femeile? a întrebat el cu glas scăzut.

Nu i-a răspuns nimeni. Și-a ridicat sulița și a zvârlit-o cu atâta putere în stâncă, încât s-a făcut țăndări cu un bubuit asurzitor. Capetele tuturor din șir au tresărit, ridicându-se.

– Unde sunt?! a răcnit el. O singură femeie este mai prețioasă decât voi toți, lași bicisnici! Unde le-ați ascuns?

Nimeni n-a vorbit.

M-am uitat pe lângă el, către locul unde crăpătura se deschidea în peștera tăinuită, după care mi-am ferit iute ochii, temându-mă că mă va zări și-mi va citi gândurile. Fabius s-a aplecat în față peste spinarea calului și și-a încrucișat brațele.

– Înainte de a porni mâine-dimineață, unul dintre voi îmi va spune.

II

În noaptea aceea am dormit, tot înlănțuiți laolaltă, sub cerul liber. Noaptea era rece, însă romanii nu ne-au dat nimic cu care să ne acoperim. Ei s-au ghemuit sub pături și au făcut un foc mare să se încălzească. În timp ce unii dormeau, alții ne străjuiau.

În timpul nopții, pe rând, toți am fost scoși din cerc, duși undeva, apoi readuși. Când primul bărbat s-a întors, și a fost luat al doilea, cineva a șoptit:

– Ce ți-au făcut? Le-ai spus?

Apoi, un străjer l-a lovit cu sulița pe cel care întrebase și toți am amuțit.

Mai târziu, în cursul nopții, au ajuns la Lino. După aceea avea să fie rândul meu. M-am încordat pentru necunoscuta ordalie care avea să urmeze, însă Lino a fost ținut atât de mult, încât curajul a început să mi se destrame, asaltat de spaime închipuite, apoi pur și simplu de epuizare. Abia dacă mai eram treaz când au venit după mine. N-am observat că Lino tot nu fusese adus înapoi.

M-au dus peste coamă și apoi printr-un labirint de bolovani, până în locul deschis pe care Fabius își instalase cortul. O lumină slabă străbătea prin pânza sa verde.

Înlăuntrul cortului era o altă lume, lumea pe care romanii o purtau cu ei în călătoriile lor. Pe jos era întins un covor gros. Lămpi strălucitoare cu capete de grifoni erau montate pe trepiede elegant meșteșugite. Fabius însuși era întins pe un culcuș și nu mai purta arme și echipament de luptă, ci o tunică frumos brodată. Ținea în mână o cupă de argint, plină ochi cu vin. A zâmbit.

– Aha, sfidătorul!

A făcut un gest din mână. Gărzile m-au împins înainte, silindu-mă să îngenunchez, și mi-au apăsat beregata în partea de

jos a jugului de la piciorul culcușului lui Fabius. Mi-au închis jugul peste ceafă, astfel încât nu-mi mai puteam clinti capul.

– Bănuiesc că vei spune la fel ca toți ceilalți: „Femei? Copii? Nu există nici femei, nici copii, doar noi, bărbații! L-ai ucis pe iubitul nostru bătrân conducător și i-ai lichidat pe bicisnici, așa că... ce mai vrei?".

Și-a ridicat cupa la buze, apoi s-a aplecat înainte și m-a scuipat în față. Vinul mi-a ars ochii.

Glasul îi era dur și rece, ușor împleticit de la vin.

– Nu sunt prost, băiete. M-am născut ca patrician roman. Am fost un mândru centurion în legiuni, până când... până când a apărut o mică problemă. Acum vânez sclavii fugari. Nu-i cine știe ce onoare, dar sunt al naibii de priceput la asta.

– Eu nu sunt un sclav, am șoptit.

El a râs.

– Așa-i, trebuie să recunosc, nu te-ai născut sclav. Dar te-ai născut cartaginez și eu vă cunosc pe voi, cartaginezii. Bărbații voștri sunt slabi. Nu puteți rezista fără femeile și copiii voștri. Cei care vă refugiați aici, în pustiu, călătoriți întotdeauna în grup, târând după voi oasele bătrâne și pruncii. Ce fel de viață fără noimă duceți aici, în sălbăticie? Ar trebui să ne fiți recunoscători că venim în cele din urmă după voi. Până și viața ca sclavi ar trebui să vă pară ca Elizeele după existența asta jalnică. Cum te numești, băiete?

Am înghițit un nod. Nu era ușor, cu jugul care-mi apăsa atât de tare pe gâtlej.

– Hanso. Și nu sunt un băiat.

– Hanso, a repetat el și a răsfrânt buza superioară. Un nume cartaginez destul de răspândit. Nu uit însă curajul de care ai dat dovadă azi-dimineață în luptă și mă-ntreb dacă prin vene nu-ți curge și sânge de roman? Bunicul meu se fălea cu fetele cartagineze pe care le-a siluit când s-a luptat cu coloniștii voștri

din Spania. A fost mândru să împroaște din sămânța Fabius pentru a vă întări stirpea de lași!

Aș fi vrut să-l scuip, însă aveam gâtul îndoit, iar jugul mi-l strângea prea tare.

– Zici că nu ești un băiat? Atunci vei fi încercat ca orice alt bărbat. Spune-mi acum: unde sunt ascunse femeile?

Nu am răspuns. El a ridicat mâna, dând un semnal cuiva aflat îndărătul meu. Am auzit un șuier, apoi am simțit o explozie de foc pe spinare. Biciul mi-a ars carnea, după care mi-a lunecat peste umeri ca un șarpe greu.

Până atunci nu mai simțisem niciodată o asemenea durere. În copilărie nu fusesem niciodată bătut, așa cum se spune despre romani că-și bat copiii. Durerea m-a paralizat.

Fabius a părut încântat de pedeapsă, râzând încetișor și repetând aceeași întrebare, pe măsură ce biciul mă lovea, din nou, și din nou. Carnea mă ardea de parcă tăciuni încinși mi-ar fi fost turnați pe spate. Mi-am promis că nu voi plânge și nu voi țipa, dar în scurtă vreme gura mea și-a pierdut forma și am început să icnesc.

Fabius s-a aplecat înainte și m-a privit, arcuind o sprânceană. Cicatricea îi era enormă, singurul detaliu pe care-l puteam zări.

– Cu *adevărat* ești puternic, a încuviințat el. Așa cum credeam. Deci nu vrei să-mi spui unde sunt ascunse femeile?

M-am gândit la Matho, la toate planurile lui, la faptul că eram vinovat pentru că întârziasem să dau alarma. Am inspirat adânc, cutremurându-mă din tot trupul, și am izbutit un singur cuvânt:

– Niciodată.

Fabius a sorbit din vin. Când a vorbit, câteva picături i s-au scurs prin colțul gurii.

– Cum dorești. Oricum nu contează. Știm deja unde sunt. Oamenii mei au trecut la treabă și le scot chiar acum din ascunzătoare.

Am ridicat privirea spre el, neîncrezător, dar încântarea răutăcioasă din ochii lui mi-a arătat că nu mințea. Am vorbit printre dinții încleștați:

– Cum? Cine ți-a spus?

Fabius a bătut din palme.

– Apropie-te, vulturașul meu.

Lino a apărut dinapoia unui paravan. Mâinile nu-i mai erau legate, iar zgarda îi fusese desfăcută din jurul grumazului. Ca și Fabius, purta o tunică frumos brodată, însă expresia lui era temătoare și tremura. S-a ferit să mă privească în ochi.

Mânuitorul biciului mi-a desfăcut jugul de la gât și m-a ridicat în picioare. Dacă mâinile nu mi-ar fi fost legate la spate, l-aș fi sugrumat pe Lino atunci și acolo. Așa, însă, am urmat exemplul lui Matho. Am scuipat. Scuipatul i-a rămas pe obraz. A dat să-și ridice mâna, să se șteargă, apoi a coborât brațul și mi-am spus: știe c-o merită.

– Stăpânește-te, a rostit Fabius. La urma urmelor, voi doi veți sta toată noaptea aproape unul de celălalt și vă veți putea rezolva neînțelegerile.

Lino a ridicat privirea și în ochi i-a apărut panica.

– Nu! Mi-ai făgăduit!

A țipat și s-a zbătut, dar era neajutorat împotriva romanilor. Ei i-au scos tunica, i-au răsucit brațele la spate și i-au pus zgarda înapoi pe gât. Ne-au legat unul de celălalt cu o bucată de lanț și ne-au îmbrâncit afară din cort.

În urma noastră l-am auzit pe Fabius râzând.

– Somn ușor, a strigat el. Mâine începe *temptatio*!

Pe când ne împleticeam, îndepărtându-ne de cort, romanii îi aduceau pe noii captivi din grota tainică. Scena era un haos:

luminile legănate ale torțelor și umbrele proiectate de ele, țipetele copiilor, plânsetele mamelor, zăngăniturile sulițelor și răcnetele poruncilor lătrate de romani, când erau luați în captivitate ultimii din poporul meu.

Focul de tabără ardea slab. Majoritatea romanilor erau ocupați cu scoaterea noilor captivi din ascunziș. Puținii care ne păzeau au devenit neatenți și au început să moțăie, încrezându-se în tăria lanțurilor noastre.

Zăceam pe o parte, cu spatele la Lino, mă uitam în flăcări și mă rugam ca somnul să mă ajute să scap de durerile biciuirii. Înapoia mea l-am auzit pe Lino șoptind:

– Tu nu-nțelegi, Hanso... Tu nu-nțelegi...

L-am fulgerat cu privirea peste umăr.

– Înțeleg, Lino. Ne-ai trădat. Ce conta pentru tine? Nu suntem tribul tău. Tu ești un străin. Așa ai fost dintotdeauna. Însă noi te-am primit când ai venit flămând și gol, iar pentru asta ne datorai ceva. Jur că dacă mâinile îmi vor mai fi libere vreodată, te voi ucide! Pentru Matho.

Glasul mi s-a înecat în gât. Mi-am stăvilit un suspin.

După o vreme, Lino a vorbit din nou:

– Îți sângerează spatele.

M-am întors către el și m-am strâmbat de durere.

– Și al tău? am șuierat. Arată-mi rănile *tale*, Lino!

A tăcut, apoi mi-a arătat spatele. Era acoperit cu dungi însângerate. Fusese flagelat încă mai rău. A revenit după aceea cu fața la mine. În lumina muribundă a focului, chipul îi era atât de supt și de palid, încât, pentru o clipă, mânia mi s-a domolit. Apoi însă m-am gândit la Matho și la femei.

– Și ce dacă? Monstrul te-a biciuit și pe tine. Ne-a biciuit pe toți. Toți cei de aici își pot arăta rănile.

– Și crezi că eu am fost singurul care am trădat ascunzătoarea?

Glasul i s-a înălțat, ascuțit. Un străjer a mormăit în somn.

– Ce vrei să spui? am șoptit.

– Știu că tu ai tăcut, Hanso, fiindcă am fost acolo. De fiecare dată când biciul a căzut peste tine, m-am cutremurat, iar când ai rezistat, m-am simțit... m-am simțit aproape viu, din nou. Dar ceilalți? De ce crezi că sunt așa tăcuți? Poate că unii dorm, dar cei mai mulți sunt treji și tac, temându-se să vorbească. Pentru că le este rușine. Este posibil ca tu să fii singurul dintre noi care să fi păstrat secretul lui Matho.

Am tăcut multă vreme, dorindu-mi să nu-l fi auzit. Când a început să murmure iarăși, am vrut să-mi pot astupa urechile.

– Așa sunt romanii, Hanso. Vor să ne scindeze. Să-l izoleze pe fiecare în propria-i suferință, să ne umilească cu slăbiciunea noastră, să semene neîncredere printre noi. Fabius joacă multe jocuri cu prizonierii lui. Fiecare joc are un scop. Călătoria spre coastă este lungă și el trebuie să ne controleze în fiecare moment. În fiecare zi va găsi un alt mod prin care să ne frângă, în așa fel încât, până vom ajunge, să fim sclavi buni, pregătiți pentru vânzarea la licitație.

M-am gândit la spusele lui. Matho avusese dreptate. Dintre noi toți, numai Lino cunoștea obiceiurile vânătorilor de sclavi romani. Dacă voiam să supraviețuiesc, el m-ar fi putut ajuta. Poate că aș fi reușit să învăț de la el... și, în același timp, să-l urăsc pentru ceea ce făcuse.

– Fabius a vorbit despre ceva numit *temptatio*, am murmurat.

Lino a suspinat.

– Un cuvânt latinesc. Înseamnă încercare, testare, ispitire. În cazul ăsta, *temptatio* este călătoria prin pustie. *Temptatio* îi preschimbă pe oamenii liberi în sclavi. Va începe mâine. Ne vor pune să mergem așa, goi și în lanțuri. Vor lega pur și simplu mâinile femeilor și ale copiilor și ne vor mâna ca pe o turmă. Până la căderea nopții, vom ajunge în locul unde poteca se

bifurcă. Acolo ne vor despărţi de femei şi de copii, iar o parte dintre romani va merge cu ei spre altă destinaţie, pe un drum mai scurt şi mai uşor, către mare. Bărbaţii, însă, vor fi mânaţi prin valea lungă, până vom ajunge la coastă şi la galerele de sclavi care aşteaptă acolo.

– De ce-i desparte pe bărbaţi de femei?

– Cred că Fabius vrea ca femeile să fie păstrate nevătămate şi de aceea vor merge pe o cale mai uşoară. Pe de altă parte, doreşte ca bărbaţii să fie testaţi şi călîţi. De aceea, ne va purta pe jos prin deşert. Cei care se vor prăbuşi vor fi lăsaţi să moară. Cei care vor avea puterea să supravieţuiască drumului vor fi mai puternici decât atunci când au pornit, sclavi rezistenţi care vor preţui o avere pentru Fabius şi oamenii săi după ce vom ajunge la coastă. Aşa lucrează *temptatio*.

A vorbit nepăsător, de parcă ar fi explicat funcţionarea unei scăpărători sau a unui scripete, dar, când lumina focului i-a sclipit în ochi, am zărit durerea care venea din amintire. Am avut nevoie de un efort de voinţă pentru a-mi stăvili ura pentru el şi pentru a-mi păstra glasul la fel de rece şi sec ca al lui.

– Fabius ţi-a spus „vulturaşul lui". Ce-nsemna asta?

Lino a inspirat cu un şuierat ascuţit şi şi-a ascuns chipul în umbre.

– A minţit când mi-a spus aşa. A spus-o doar din cruzime.

Vocea i s-a poticnit, iar el s-a cutremurat din tot trupul.

– Bine, îţi spun... o să-ţi spun ceva despre care n-am vorbit niciodată până acum, fiindcă am sperat, ca un nesăbuit, că totul e de domeniul trecutului şi că nu va trebui să-l mai înfrunt niciodată. Odată ce va începe *temptatio*, Fabius va alege doi captivi. Unul pentru a fi pedepsit, celălalt pentru a fi răsplătit. Iepurele şi vulturul. Amândoi vor sluji ca exemple pentru ceilalţi prizonieri, ca să le întunece minţile şi cu teamă, şi cu speranţă. Pe vultur îl va ridica deasupra celorlalţi captivi, asigurându-se că-i bine

hrănit și îmbrăcat, tratându-l aproape ca pe unul dintre ai lui, testându-l pentru a vedea dacă-l poate întoarce împotriva celorlalți, seducându-l cu făgăduieli de libertate.

A rămas tăcut.

– Și iepurele?

Lino tăcea.

– Iepurele, Lino? Spune-mi!

– Soarta iepurelui va fi foarte diferită.

Glasul i-a devenit surd și fără viață. Un fior rece mi-a străbătut corpul, când am înțeles.

– Și ultima dată, am șoptit, când Fabius ți-a capturat tribul... tu ai fost iepurele lui.

Nu mi-a răspuns.

Am oftat.

– Iar în noaptea asta, în cortul lui, Fabius a făgăduit că tu vei fi vulturul. De aceea i-ai spus unde erau ascunse femeile.

Lino a încuviințat din cap. A început să plângă cu sughițuri.

– Totuși, tu ai scăpat de el, Lino. Ai fugit. Se *poate* evada.

A clătinat din cap. Glasul îi era atât de înfundat, încât abia îl puteam înțelege.

– Dar asta n-o să se poată întâmpla din nou. Eu l-am învins, Hanso, nu-nțelegi? Evadând, l-am învins în jocul lui. Crezi că mi-ar îngădui s-o fac din nou? Niciodată! Când a trecut pe lângă șirul de captivi, când ne-a văzut unul lângă celălalt și m-a recunoscut, atunci și-a ales iepurele.

– Am înțeles. Dar dacă tu-i vei fi iepurele, atunci cine este vulturul?

Lino și-a ridicat fața în lumina focului. Lacrimi îi șiroiau pe obraji. M-a privit fix, cu o furie ciudată, tristă, uimit că încă nu înțelesesem.

III

Dimineața, romanii ne-au dat fiecăruia câte un linguroi de terci, după care ne-au dus la locul unde adunaseră femeile și copiii. Bătrânii lipseau. Fabius n-a explicat ce făcuse cu ei, însă vulturii se roteau deja peste prăpastia dindărătul coamei.

Am mers prin poalele dealurilor presărate de bolovani, pe poteci șerpuite și neregulate. Ritmul era lent, pentru a le îngădui copiilor să țină pasul, dar romanii călări își foloseau frecvent bicele, urlând la noi să menținem formația, pedepsindu-i pe cei care se poticneau și răcnind la copii când plângeau.

La apusul soarelui, pe când ne aflam tot între dealuri, am ajuns într-un loc unde poteca se bifurca. Femeile și copiii au fost duși în altă direcție. Nu ni s-a îngăduit să schimbăm niciun cuvânt de rămas-bun. Până și privirile furișe au fost pedepsite cu bice. În noaptea aceea am dormit sub cerul liber, întinși în linie dreaptă, cu lanțurile prinse de țăruși din fier bătuți în sol. Romanii și-au ridicat corturi pentru ei. La un moment dat, au venit și l-au luat pe Lino. Toată noaptea i-am auzit cântând și râzând. Fabius hohotea mai puternic decât toți.

Lino a fost adus înapoi cu puțin înainte de crăpatul zorilor. Zornăitul lanțurilor lui m-a trezit. Îi era cu neputință să se oprească din tremurat. L-am întrebat ce se întâmplase. Și-a ascuns fața și n-a vrut să răspundă.

A doua zi am coborât din dealuri în valea lungă. Munții s-au îndepărtat treptat, până când, de la un orizont la celălalt, nu se mai zărea decât cerul orbitor de albastru. Vegetația s-a împuținat pe măsură ce pământul pârjolit de sub tălpile noastre s-a transformat într-o întindere vastă de piatră albă, prăfuită de nisip și netedă, de parcă ar fi fost ciocănită de un baros uriaș.

În mod uimitor, în mijlocul întinderii aceleia am dat peste un râuleț prea lat pentru a putea sări peste el și destul de adânc.

Şerpuia spre miazănoapte prin mijlocul văii, mărginit de pereţi abrupţi din piatră.

Soarele mă lovea fără milă pe umerii goi. Deşi râuleţul se găsea la numai câţiva paşi depărtare – îl puteam auzi clipocind de maluri –, romanii ne dădeau apă doar în zori şi la apus. Eram întruna însetaţi, iar imaginea şi sunetul apei aflate atât de aproape erau îndeajuns pentru a scoate din minţi pe oricine.

În după-amiaza aceea, Fabius a apărut călare în dreptul meu şi mi-a oferit apă de băut, aplecându-se de pe cal şi ţinându-mi la buze burduful său. Am ridicat privirea şi l-am văzut zâmbind. Am simţit ochii lui Lino pe spatele meu. Însă, când muştiucul mi-a trecut printre buze, nu l-am refuzat. Am lăsat apa rece să-mi umple gura. N-am putut înghiţi îndeajuns de iute şi mi-a curs pe bărbie.

În seara aceea am căpătat o porţie suplimentară de terci. Ceilalţi au observat, dar când au început să şuşotească între ei, romanii i-au redus la tăcere din câteva pocnituri de bice.

După ce au adormit toţi, Lino a fost dus din nou în cortul lui Fabius. N-a revenit ceasuri bune.

În ziua a treia, *temptatio* şi-a revendicat prima victimă: Gebal, fratele mamei mele. Unchiul Gebal îmi dăduse primul arc cu săgeţi, pe când nu eram mai înalt decât genunchiul unui bărbat, şi mă învăţase să vânez căprioare în dealurile de lângă Cartagina; Gebal îmi povestise istorii cu regina Dido şi fratele ei, Pygmalion regele Tirului; Gebal mă învăţase să-l cinstesc pe măreţul Hannibal în rugăciunile noastre, deşi Hannibal nu izbutise să cucerească Roma şi murise cu sufletul zdrobit în exil. La amiază, Gebal a început să răcnească, apoi s-a năpustit în fugă spre râu, târându-i după el pe cei de care era înlănţuit. Romanii l-au ajuns imediat şi l-au împins îndărăt cu suliţele, dar s-a zbătut şi a urlat, tăindu-se în vârfurile ascuţite.

Fabius însuși a descălecat, i-a desfăcut legăturile lui Gebal, l-a ridicat în picioare și l-a aruncat în apă de pe malul abrupt. Îngreunat de zgarda groasă din fier, trebuie să se fi scufundat ca un bolovan. S-a auzit un plescăit, după care o tăcere atât de adâncă, încât puteam distinge geamătul stins al vântului arid de miazănoapte peste nisip. Captivii n-au scos un sunet. Eram prea buimăciți ca să vorbim. Ochii ne erau prea uscați pentru lacrimi.

– Asta-i soarta însetaților, a spus Fabius.

În aceeași zi, Fabius m-a ridicat cu adevărat deasupra celorlalți. Până atunci favorurile lui se extinseseră doar la porțiile suplimentare de apă și terci. Dar, când soarele a ajuns la zenit și până și cei mai puternici dintre noi au început să se clatine din cauza arșiței nemiloase, Fabius m-a scos din șir.

– Ai călărit vreodată? m-a întrebat.

– Nu, am răspuns.

– Atunci te voi învăța.

Lanțurile mi-au fost desfăcute de la zgardă. Mâinile mi-au fost eliberate și legate în față, iar peste umeri mi-a fost aruncată o mantie ușoară. Romanii m-au ridicat pe spinarea unui armăsar negru. Două rânduri de hățuri erau fixate de căpăstrul lui: unul a fost prins de șaua lui Fabius, iar celălalt mi-a fost pus în mâini. În jurul gâtului mi-a fost atârnat un burduf de apă, astfel încât să pot bea după pofta inimii. Știam că ceilalți priveau invidioși și neînțelegători, dar picioarele îmi erau slăbite, gâtlejul uscat, iar umerii bășicați de soare. Nu i-am refuzat favorurile.

Pe când călăream unul lângă celălalt, Fabius mi-a arătat părțile harnașamentului și mi-a explicat arta călăritului. La început, când mă așezaseră pe animal, m-am temut, crezând că o să mă arunce la pământ. Dar înaintam încet, și în scurt timp m-am simțit în largul meu în șa. Am simțit, de asemenea, un soi

ciudat de mândrie – să fiu ridicat atât de sus deasupra pământului și să înaintez cu atât de puțin efort, stăpân pe puterea aceea îmblânzită între coapsele mele.

Seara am fost înlănțuit separat de ceilalți, am căpătat o saltea pe care să dorm și mâncare și băutură pe săturate. Pe când lunecam în somn, i-am auzit pe captivi murmurând. Oare credeau că eu le trădasem pe femei și că asta îmi era răsplata? Dogoarea de peste zi și mâncarea care-mi umplea stomacul mă făcuseră prea somnoros ca să-mi mai pese. Am dormit atât de adânc, încât nici măcar n-am observat când Lino a fost luat peste noapte.

Zilele s-au contopit unele în altele. Pentru mine erau lungi și istovitoare, dar nu insuportabile. Principalele neplăceri erau rosăturile de pe coapsele și fesele neobișnuite cu frecarea șeii.

Pentru ceilalți era cu totul altfel. Îi vedeam devenind tot mai deznădăjduiți, zi după zi. Chinurile cele mai mari erau pentru Lino, care fusese mutat în fruntea șirului, unde trebuia să impună pasul. Romanii roiau în jurul lui ca viespile, șfichiuindu-l cu bicele și mânându-l întruna. Ori de câte ori cineva se împletea îndărătul lui, lanțul îi smucea zgarda din fier, astfel încât gâtul îi era plin de bășici și vânătăi. Mă străduiam din răsputeri să nu-i văd suferințele.

– Tu nu ești precum ceilalți, Hanso, a spus Fabius într-o zi, călărind alături de mine. Uită-te la ei! *Temptatio* nu schimbă un om, ci doar îi dezvăluie adevărata natură. Vezi cât de bicisnici sunt, cum se poticnesc și merg orbește mai departe, cu mințile la fel de goale ca deșertul? Cât despre juruințele lor lacrimogene de loialitate făcute unul celuilalt – între ei nu există nici frăție adevărată, nici onoare. Nu vezi cum se-mbrâncesc și mârâie, cum se-nvinuiesc reciproc pentru fiecare pas greșit?

Era adevărat. Captivii înlănțuiți laolaltă se îmbrânceau întruna, căzând și smucindu-se de grumaji. Orice întrerupere

a marşului abătea bicele asupra umerilor lor. Erau într-o stare permanentă de furie, frică şi disperare; neputând să-i lovească pe romani, se atacau între ei. Romanii petreceau acum tot atât timp pentru a opri bătăile între captivi, pe cât petreceau pentru a-i mâna mai departe. Îi priveam pe prizonieri de la înălţimea armăsarului meu şi nu-i mai puteam vedea ca pe nişte oameni. Semănau cu sălbăticiunile, cu părul neţesălat şi încâlcit, cu pielea înnegrită de soare, cu chipuri animalice, mârâind, pentru ca în clipa imediat următoare să fie slugarnice şi temătoare.

– Tu nu eşti ca ei, Hanso, a murmurat Fabius aplecându-se mult spre mine. Ei sunt iepuri care tremură în vizuinile din pământ, care adulmecă speriaţi văzduhul în căutarea primejdiei, trăind doar pentru a se înmulţi şi a fi vânaţi. Tu însă, Hanso, tu eşti un vultur, puternic şi mândru şi născut pentru a zbura peste ceilalţi. Am ştiut-o din prima clipă în care te-am văzut, repezindu-te la mine cu pumnalul acela. Tu eşti unicul bărbat curajos dintre ei. Tu n-ai nimic în comun cu şleahta asta, nu-i aşa?

Am privit din înălţime la şirul de captivi cu ochii afundaţi în cap şi n-am răspuns.

Pe măsură ce *temptatio* continua, mă simţeam tot mai îndepărtat de suferinţele celorlalţi. Continuam să dorm înlănţuit noaptea, dar începusem să cinez în cortul lui Fabius, împreună cu romanii. Le beam vinul şi le ascultam istoriile despre bătălii purtate în locuri îndepărtate. Vărsaseră mult sânge şi se mândreau cu asta, se mândreau fiindcă cetatea pentru care luptau era cea mai de seamă de pe faţa pământului.

Roma! Cum li se mai aprindeau ochii când vorbeau despre cetate... În templele lor măreţe, ei adulau zeităţi cu nume bizare – Jupiter, Minerva, Venus şi mai cu seamă Marte, zeul războiului, care-i iubea pe romani şi-i conducea întotdeauna spre victorie. În pieţele uriaşe, îşi cheltuiau câştigurile pe obiecte de lux provenite din toate colţurile lumii. În Circus

Maximus, se adunau cu zecile de mii pentru a-i ovaționa pe cei mai iuți conducători de care de luptă din lume. În arenă, priveau sclavi și prizonieri din toată lumea, luptându-se pe viață și pe moarte. În somptuoasele băi publice, se destindeau, își linișteau mușchii obosiți de lupte și-i priveau pe atleții dezbrăcați, concurând. În tavernele gâlcevitoare și bordelurile din Subura (un cartier atât de faimos, încât până și eu auzisem de el), își satisfăceau plăcerile cu sclave instruite să mulțumească toate patimile.

Am început să văd cât de mărginite și jalnice ne fuseseră viețile de fugari în pustiu, pline de temeri și disperare, și bântuite de amintirile unei cetăți care dispăruse pe vecie. Cartagina era de acum doar o amintire. Roma era cea mai măreață dintre toate cetățile lumii și măreția avea să-i sporească întruna, fiindcă legiunile priveau spre Răsărit, spre noi cuceriri. Roma era un loc aspru pentru sclavi, dar oferea cetățenilor ei liberi nenumărate ocazii pentru bogății și plăceri.

În fiecare seară, când eram scos din cort, regretându-i confortul răcoros și pernele moi, romanii îl aduceau înăuntru pe Lino. Îi vedeam doar trecător teroarea din ochi, fiindcă îmi feream întotdeauna fața. Nu voiam să știu ce-i făceau după plecarea mea.

IV

În a paisprezecea zi de *temptatio*, Lino a evadat.

Deșertul lipsit de forme de relief lăsase loc treptat unor dealuri scunde cu iarbă scurtă și presărată cu arbuști. Munții se apropiaseră din ambele părți. Hăt spre miazănoapte, aproape că se uneau la o trecătoare îngustă care ducea la coastă. Râuleț ul curgea pe acolo, într-o depărtare verde și pâcloasă, unde,

încadrat de pereţii verticali ai defileului, abia puteam întrezări un crâmpei din mare, o scânteiere micuţă, argintie, sub soarele dimineţii.

Am aflat despre evadarea lui Lino din şoaptele captivilor. Când au sosit zorile şi el tot nu fusese readus din cort, murmure agitate au circulat înainte şi înapoi prin şirul prizonierilor. Glasurile lor răguşite au devenit mai animate decât fuseseră de la începerea lui *temptatio*, înăbuşite şi pline de speranţe, ca şi cum posibilitatea fugii lui Lino le readusese o parte din omenia pe care începuseră s-o piardă.

– A zis el că va fugi, a şoptit cineva. A făcut-o!

– Dar cum?

– A mai făcut-o o dată înainte...

– Dacă nu cumva este tot în cort. Dacă nu cumva l-au ucis până la urmă cu jocurile lor crude...

Romanii au venit după mine. Pe când eram dus pe lângă şirul de captivi, i-am auzit murmurând cuvântul „trădător" şi scuipând în iarbă.

În cort, am privit în jur şi am văzut doar chipurile familiare ale romanilor, preocupaţi de pregătirile matinale. Spusele captivilor erau, aşadar, adevărate. În cursul nopţii lungi de vin şi râsete, Lino evadase cumva.

Un roman mi-a luat mantia subţire de pe umeri şi mi-a dezlegat mâinile. Brusc am avut o premoniţie teribilă că urma să-i iau locul lui Lino.

Nu s-a întâmplat însă aşa, ci mi-au aşezat în faţă o pereche de cizme de călărie, o tunică de soldat şi cuirasă din bronz – aceeaşi uniformă pe care o purtau chiar ei. Mi-au dat coburi de şa şi mi-au arătat ce conţineau: un colac de frânghie, un bici, un burduf cu apă, merinde şi un pumnal de argint – chiar cel pe care mi-l dăduse Matho, cu Melkart gravat pe mâner. Peste toate astea au aşezat o suliţă.

M-am întors către Fabius, care era întins pe patul său şi-şi mânca micul dejun. M-a privit şi a surâs, amuzat de buimăcirea mea. A arătat cu mâna spre obiecte.

– E echipamentul pentru misiunea ta.

L-am privit năuc.

– Iepurele a scăpat, băiete. N-ai auzit? Acum a sosit momentul să-mi răsplăteşti generozitatea pe care ţi-am arătat-o.

– Nu-nţeleg.

Fabius a mormăit.

– *Temptatio* se apropie de sfârşit. Marea se află la numai o zi de marş. O corabie aşteaptă deja acolo, pentru a-i încărca pe prizonieri şi a-i duce spre piaţa care oferă preţul cel mai bun. Antiohia, Alexandria, Massilia – cine ştie? Dar unul dintre captivii mei a evadat. Nu poate s-ajungă departe, fiindcă-i împovărat de greutatea lanţurilor. Spre răsărit este râul, iar spre miazăzi este pustiul, aşa că bănuiesc c-a pornit spre apus, unde crede că se poate ascunde pe dealuri. Probabil că oamenii mei l-ar putea descoperi în câteva ceasuri, dar m-am gândit la altceva. *Tu* îl vei găsi pentru mine.

– Eu?

– Ştii să călăreşti destul de bine şi el ar trebui să fie lesne de capturat, fiindcă are braţele legate la spate. Dacă-ţi face prea multe necazuri, ucide-l – ştiu c-o poţi face, te-am văzut în luptă –, dar adu-i capul înapoi, ca dovadă.

M-am gândit la suferinţele lui Lino, la ceilalţi care-mi spuneau „trădător". După aceea am înţeles că aş fi putut să evadez eu însumi, dar Fabius, zărind speranţa care-mi luminase chipul, a clătinat din cap.

– Nici măcar nu te gândi la aşa ceva, băiete. Da, ai putea să iei calul şi merindele şi să te-ndrepţi spre miazăzi. Dacă poţi supravieţui în pustiu... Dacă nu te-ntâlneşti cu alţi romani pe drum... Să nu crezi că straiele te vor deghiza; latina pe care o

vorbești e jalnică. Și chiar dac-ai izbuti să-mi scapi de data asta, te voi găsi în cele din urmă. S-ar putea să am nevoie de un an, poate de doi; dar te voi găsi din nou. Încă mai sunt cartaginezi fugari care trebuie capturați. Oamenii mei și cu mine nu ne vom odihni până nu vom scotoci sub toate pietrele și-n toate crăpăturile. De-acum ei sunt tot mai ușor de prins – sunt mai slabi, mai înfometați, mai demoralizați. Sunt tot mai puțin niște bărbați gata să lupte și tot mai mult niște sclavi dispuși să-și accepte soarta. Brațul Romei este lung, Hanso, iar pofta ei de răzbunare este nesfârșită. Nu-i vei scăpa niciodată. Nu-mi vei scăpa niciodată. Și-n plus, încă nu mi-ai auzit oferta. Întoarce-te aici în mai puțin de trei zile, cu iepurele în urma calului tău – ori cu căpățâna lui în suliță, nu-mi pasă care dintre ele –, și când vom ajunge la coastă te voi face om liber, cetățean al Romei. Ești tânăr, Hanso. Fii curajos! Accentul îți va fi potrivnic, dar libertatea și corpul tânăr și puternic, alături de ceva cruzime, te vor purta departe în Roma. Gândește-te la alternativă și alege.

Am privit cizmele strălucitoare de la picioarele mele, sulița, biciul, colacul de frânghie, cuțitul cu Melkart... sau Hercules, cum dorea Fabius să-i spună. M-am gândit la Lino – care venise la noi ca un străin, un necunoscut, care le trădase pe femei, care avea să fie prins din nou și silit să îndure *temptatio* pentru a treia oară, dacă nu-l aduceam eu însumi înapoi. La urma urmelor, ce-i datoram?

– Și dacă minți? am spus. De ce-ar trebui să am încredere în tine? Pe Lino l-ai mințit – i-ai spus că va fi vulturul tău, nu? În loc de asta, l-ai făcut iepurele tău.

Fabius și-a scos sabia din teacă, aceeași cu care-l decapitase pe Matho. I-a apăsat vârful pe antebrat și a tras o linie roșie peste piele. A întins brațul.

– Când un roman își arată sângele, el nu minte. Jur pe părintele Jupiter și pe mărețul Marte că făgăduiala pe care ți-am făcut-o este adevărată!

Am privit rana superficială și sângele care înflorea de sub piele. M-am privit în ochii lui Fabius. În ei nu exista nici veselie, nici minciună, ci doar un simț deformat al onoarei și am știut că spunea adevărul.

V

Îmi amintesc fețele captivilor când am părăsit cortul, uimirea lor când au văzut echipamentul pe care-l purtam. Îmi amintesc batjocurile lor când am ieșit călare din tabără, urmate de pocniturile bicelor cu care romanii i-au readus la tăcere. Îmi amintesc că le-am întors spatele și am privit spre miazănoapte, prin trecătoarea din munți, unde marea îndepărtată scânteia ca un ciob de lapislazuli sub soare.

N-am avut nevoie de trei zile pentru a-l găsi pe Lino; n-am avut nevoie nici măcar de două zile. Urmele pe care le lăsase erau lesne de zărit. După distanța dintre pași și felul în care fusese strivită iarba, mi-am putut da seama că alergase foarte repede la început, oprindu-se doar din când în când să se odihnească. După aceea pasul i se scurtase și călcătura devenise mai apăsată. Mi-am dat seama cât de repede obosise.

Am mers fără grabă pe urmele lui, nesigur pe mine când era vorba să conduc calul la galop. Soarele a început să coboare îndărătul lanțului de munți din apus. În amurg, urmele au devenit mai greu de deslușit. Am continuat, totuși, simțind că eram aproape.

Am trecut coama unui deal micuț și am privit în valea adumbrită de dedesubt. Probabil că el mă văzuse deja; cu coada

ochiului, i-am întrezărit mersul şchiopătat şi am auzit zornăitul lanţurilor, când a încercat să se pitească îndărătul unui copăcel.

M-am apropiat precaut, gândindu-mă că era posibil ca, în vreun fel, să-şi fi eliberat mâinile, că ar mai fi putut avea puterea de a lupta. Dar când l-am văzut dârdâind lipit de copac, în pielea goală, cu mâinile tot legate la spate, cu obrazul apăsat de scoarţă, ca şi cum ar fi putut, cumva, să se facă nevăzut, am ştiut că nu va exista nicio înfruntare.

Nu se auzea decât foşnetul uscat al ierbii sub copitele calului meu. Pe măsură ce m-am apropiat, tremurul lui Lino a crescut, şi în clipa aceea mi s-a părut că era exact aşa cum îl numise Fabius – un iepuraş, zvâcnind din urechi, dar paralizat de spaimă.

El nu este ca mine, am gândit. Nu-i datorez nimic. Mânat de un impuls neaşteptat, am ridicat sulița, sprijinind-o în îndoitura cotului, aşa cum îi văzusem pe romani că fac. I-am împuns umărul cu vârful ei ascuţit. Când s-a cutremurat drept răspuns, m-a străbătut o incitare stranie, un sentiment de putere ce m-a înfiorat.

– Uită-te la mine, am rostit.

Sunetul propriului meu glas, atât de aspru şi autoritar, m-a surprins. Era un ton pe care-l învăţasem de la Fabius. Vocea aceea exercita propria-i putere, iar reacţia lui Lino – felul în care s-a ghemuit – dovedea că o stăpânisem de la prima încercare. M-am gândit că Fabius văzuse probabil dintru început seminţele puterii din mine. Nu greşise când mă numise vulturul său, nu greşise când mă separase de ceilalţi, tot aşa cum un băieş separă aurul de nisip.

În orice altă vânătoare, acesta era momentul când aş fi ucis prada. Un torent de amintiri mi s-a revărsat prin minte. Prima mea vânătoare, când omorâsem o căprioară. Unchiul Gebal mă învăţase secretele urmăririi... şi mi-am adus aminte cum murise Gebal, afundându-se ca un pietroi în râu. M-am gândit la

Matho, la capul lui cel plin de înțelepciune și care-i fusese retezat de pe umeri, pentru a se rostogoli ca o căpățână de varză pe solul pietros. Am încleștat fălcile și am strivit gândurile acelea înlăuntrul meu. L-am împuns din nou pe Lino cu sulița.

El s-a oprit din tremurat. S-a desprins de copac și a rămas cu capul plecat.

– Fă-o atunci, a șoptit. (Glasul îi era uscat și răgușit.) Lasă-l pe Fabius să câștige jocul de data asta.

Am vârât mâna în cobur și am început să scot frânghia.

– Nu! a strigat Lino și s-a tras îndărăt. Să nu mă duci la el viu! Trebuie să mă omori, Hanso. Asta doreai oricum, nu-i așa? În noaptea când le-am trădat pe femei, ai zis că m-ai ucide, dacă ți s-ar ivi ocazia. Fă-o acum! Fabius nu ți-a spus că poți să te-ntorci doar cu capul meu?

Ochii i-au lucit în umbrele ce începeau să se îndesească. Nu erau ochii unui animal hăituit, ci ai unui om. Sentimentul de putere dinlăuntrul meu s-a subțiat brusc și am știut că nu-l puteam omorî. Am început să înnod frânghia, făcând un laț. Apoi m-am oprit.

– De unde știi ce mi-a spus Fabius – că-ți pot aduce capul înapoi, ca dovadă?

Umerii brăzdați de cicatrice ai lui Lino, drepți și sfidători până atunci, s-au gârbovit, iar el s-a rezemat de copac.

– Pentru că astea sunt regulile jocului său.

– Cum puteai, totuși, să cunoști instrucțiunile pe care mi le-a dat? Ai fost iepurele lui ultima dată...

– Nu.

– Mi-ai spus-o chiar tu, în noaptea aceea când mi-ai explicat *temptatio*...

– Tu ai presupus că fusesem iepurele. *Tu* ai rostit cuvintele acelea, Hanso, nu eu. Lino a scuturat din cap și a oftat: Când Fabius m-a capturat acum un an, am fost vulturul lui. Înțelegi

acum? *Mie* mi s-au acordat toate privilegiile; *eu* am fost suit pe cal; *eu* am mâncat în cortul lui și *mie* mi s-au spus istorii din glorioasa Romă. Iar când a sosit ceasul, Fabius mi-a promis libertatea și m-a trimit să vânez iepurele – la fel cum te-a trimis acum pe tine.

Glasul i-a coborât până când s-a transformat într-o șoaptă:

– Am avut nevoie de multe zile s-ajung la oamenii tăi, furișându-mă spre miazăzi prin râpele munților, ascunzându-mă de romani, hrănindu-mă cu rădăcini și buruieni. Calul a murit și, pentru o vreme, Carabal și cu mine am trăit cu carnea lui – Carabal, iepurele, cel pe care fusesem trimis să-l capturez. Apoi Carabal a murit – era prea slăbit și sleit ca să trăiască – și ce rost ar mai fi avut? Ar fi trebuit să fac ceea ce dorea Fabius. Ar fi trebuit să fac ceea ce ești tu pe punctul de a face. În cele din urmă la asta se rezumă totul.

Simțeam cum capul îmi ardea. Nu puteam gândi.

– Totuși, de data asta ai evadat cu adevărat...

Lino a râs, apoi s-a înecat și a tușit, fiindcă gâtlejul îi era prea uscat ca să poată râde.

– Hanso, n-am mai întâlnit niciodată pân-acum un om la fel de prost ca tine. Crezi c-am evadat prin propriile-mi puteri, cu brațele legate la spate și înconjurat de romani? La miezul nopții, Fabius m-a scos din cortul lui, împungându-mă cu sulița. Iepurele nu evadează; iepurele este silit să fugă pentru a-și salva viața! De ce? Pentru ca tu să mă poți vâna. Iepurele fuge și vulturul este trimis după el. Iar când te vei întoarce în tabără cu capul meu înfipt în sulița lui, te va răsplăti cu libertatea. Sau cel puțin așa spune Fabius. Și de ce nu? Ai făcut așa cum a dorit. Iar el a făcut din tine unul de-ai lui. Tu ai dovedit că tot ce crede Fabius este adevărat.

Sentimentul amețitor de putere pe care-l simțisem cu numai câteva clipe mai devreme părea acum foarte îndepărtat.

– Nu te pot omorî, Lino...

El a izbit cu piciorul în pământ și și-a întors brațele într-o parte, ca să pot vedea frânghiile ce-i legau încheieturile.

– Atunci taie-le și eliberează-mă și-o voi face singur. O să-mi retez venele cu cuțitul tău, iar după ce voi muri mă poți decapita. El nu va ști niciodată adevărul.

Am clătinat din cap.

– Nu. Te-aș putea lăsa să scapi. Îi voi spune că nu te-am putut găsi...

– Atunci vei sfârși sclav ca toți ceilalți, dacă nu va născoci o pedeapsă încă și mai teribilă pentru tine. Fabius are o imaginație nesfârșită pentru cruzime. Crede-mă, știu bine.

Am răsucit frânghia în mâini, privind lațul pe care-l făcusem, privind golul pe care-l închidea.

– Am putea fugi împreună...

– Nu fi prost, Hanso. El te va găsi din nou, la fel cum m-a găsit pe mine. Vrei să-i fii iepure la următoarea ta *temptatio*? Ia gândește-te! Nu, mai bine ia ce ți-a oferit. Ucide-mă acum! Sau lasă-mă s-o fac singur, dacă n-ai puterea asta... dacă ghearele vulturului prețios sunt prea gingașe ca să facă treaba murdară pentru Fabius.

Amurgul lăsase loc beznei. O jumătate de lună ilumina valea micuță cu o lucire argintie, blândă. Strălucirea roșiatică a focurilor din tabăra romanilor se ridica îndărătul crestelor. Am privit lumina aceea roșie, pâcloasă de fum, și pentru o clipă mi s-a părut că timpul se oprise și că lumea din jur se retrăsese, lăsându-mă complet singur în valea întunecoasă. Până și Lino părea foarte îndepărtat, iar calul de sub mine parcă era din cețuri, nu din carne și oase.

Am văzut viitorul sub forma unui cristal, cu fiecare fațetă reflectând o alegere. Să-l omor pe Lino; să-i retez legăturile și să-l privesc cum se sinucide; să-i întorc spatele și să-i îngădui

să fugă, iar apoi să-i aduc lui Fabius vestea eșecului meu; să fug eu însumi. Însă cristalul era înceţoşat şi nu oferea imagini despre locurile spre care aveau să ducă alegerile acelea.

Temptatio îi preschimbă pe oamenii liberi în sclavi: aşa îmi spusese Lino în prima noastră noapte de captivitate. Ce îmi făcuse mie *temptatio*? M-am gândit la dispreţul pe care-l simţisem faţă de ceilalţi captivi, călărind sus, deasupra lor, mândru şi găunos pe armăsarul meu, şi chipul mi s-a învăpăiat. M-am gândit la sentimentul de putere care năvălise prin mine când dădusem peste Lino tremurând gol puşcă în vale şi am înţeles ce-mi făcuse Fabius. Nu eram un om mai liber decât era Lino. Mă aflam pe punctul de a deveni un sclav ca toţi ceilalţi, sedus de făgăduielile lui, deformat după voinţa lui, alăturându-mă jocului crud pe care ne silea să-l jucăm pentru propria distracţie.

Cândva Lino jucase acelaşi joc. Lino sfidase cruzimea lui Fabius şi fugise, ca un vultur adevărat, nu ca hoitarul din colivie în care l-ar fi preschimbat Fabius şi în care dorea acum să mă preschimbe pe mine. Însă Lino pierduse până la urmă, mi-am spus... şi imediat am văzut minciuna, fiindcă acesta nu era sfârşitul lui Lino decât dacă eu o doream. Lino se confruntase el însuşi cu aceeaşi alegere, când Fabius îl pregătise ca vultur şi-l trimisese după iepurele Carabal. Lino alesese libertatea, indiferent care i-ar fi fost preţul. Am înţeles că aveam numai două alegeri: să fac aşa cum făcuse el ori să-i cedez lui Fabius şi să mă las remodelat în imaginea sa.

Mi-am întors ochii de la strălucirea roşie şi mată a focurilor de tabără şi i-am coborât spre chipul lui Lino în lumina lunii, îndeajuns de aproape cât să-l pot atinge şi totuşi foarte îndepărtat, încadrat de gândurile mele înnorate ca o faţă dintr-o pictură. Mi-am amintit lacrimile pe care le vărsase în noaptea în care fuseserăm capturaţi şi ridurile de suferinţă care-i cutaseră fruntea în toate nopţile scurse de atunci. Acum însă obrajii şi

fruntea îi străluceau netede și argintii sub lumina lunii. Ochii îi erau lucitori și uscați. Nu zăream în ei nici mânie, nici durere sau vinovăție. Vedeam fața unui om liber, necucerit și sfidător, calm și pregătit pentru moarte.

Cristalul s-a rotit în mintea mea și m-am străduit să văd vreo scânteie de speranță; scânteia aceea era sclipirea din ochii lui Lino. Fabius îmi spusese că evadarea era imposibilă, că libertatea era doar visul unui fugar, că nu exista niciun alt joc, decât doar *temptatio*, care îi transforma pe oameni în aceeași materie impură și murdară din care era alcătuit el însuși, iar dacă nu, îi strivea cu totul. Dar cum ar fi putut Fabius să cunoască viitorul mai bine decât mine... mai cu seamă dacă existau oameni, ca Lino, care încă își puteau aduna voința de a-l sfida?

Puterea Romei nu va dăinui pe vecie. Cartagina fusese cândva de neînvins și oamenii crezuseră că domnia ei nu se va sfârși niciodată – iar *acum* Cartagina nu mai era decât tăciuni și o amintire care se destrăma. La fel avea să se întâmple într-o bună zi cu Roma. Cine putea spune ce alte popoare s-ar fi putut ridica în locul ei?

Am închis ochii. Era o speranță atât de fragilă! Nu aveam să amăgesc singur. Nu aveam să îngădui visurilor deșarte să ostoiască asprimea alegerii pe care o făceam. Mă puteți numi prost. Mă puteți numi iepure sau vultur, până la urmă nu există nicio diferență. Însă nimeni nu va putea spune că eu am devenit creatura lui Fabius.

M-am lăsat să lunec din șa și am scos pumnalul din teacă. Lino s-a întors și mi-a oferit încheieturile. Am retezat prin legăturile groase. El s-a întors din nou și s-a întins spre cuțit.

Pentru o clipă am ținut mânerul amândoi; degetele lui și ale mele peste imaginea lui Melkart. L-am privit în ochi și am văzut că era în continuare pregătit să moară, că nu știa alegerea

pe care o făcusem. Am tras mânerul din strânsoarea lui, am vârât pumnalul în teacă şi am încălecat.

Un fior neaşteptat de îndoială m-a străbătut; hăţurile mi-au lunecat dintre degete. Pentru a-mi reveni, am cercetat echipamentul primit de la Fabius. Cât puteau dura raţiile pentru trei zile, dacă le împărţeam între noi? M-am uitat la veşmintele pe care le purtam, uniforma de soldat roman, şi am dorit să mi-o smulg de pe trup, dezgustat; dar urma să am nevoie de protecţia ei în călătorie.

Lino nu se clintise. Câţiva nori acopereau luna, proiectându-i o umbră peste chip. Stătea atât de nemişcat, încât arăta de parcă ar fi fost dăltuit în piatră.

– Ce-aştepţi? am întrebat. M-am tras mai în faţă în şa şi i-am arătat: este loc suficient pentru doi. Ne vom încetini mersul, dacă unul va călări şi celălalt va merge pe jos.

Lino a clătinat din cap.

– Eşti un prost încă şi mai mare decât crezusem, Hanso.

Însă şoapta lui nu era răutăcioasă şi şi-a întors faţa când a vorbit. N-a putut rezista unei împunsături finale... sau îmi oferea o ultimă şansă de a-l trăda?

– Şi poate că sunt un om mai bun decât crezusem, am replicat.

Lino a rămas nemişcat mult timp, apoi umerii au început să i se scuture şi a inspirat adânc, tremurător. Mi-am ferit ochii, ca să nu-l văd plângând.

– Grăbeşte-te, am spus. Ne-aşteaptă un drum lung şi greu.

L-am simţit suindu-se în şa înapoia mea şi aşezându-se, i-am simţit cutremurările trupului, apoi am dat pinteni calului, peste vale şi în sus către creasta dealului. Acolo m-am oprit pentru o clipă şi m-am uitat spre răsărit. Focurile din tabăra romanilor pâlpâiau micuţe, dar distincte în beznă. Râul sclipea mai departe, ca o panglică îngustă de cărbune sub lună. Hăt spre

miazănoapte, prin trecătoarea din munți, puteam întrezări marea din marmură neagră.

Am rămas mult timp privind aşchia aceea lucitoare de mare. Pe urmă am smucit de hățuri și am lovit cu călcâiele în flancurile calului, întorcându-l către miazăzi, și am început nesigura noastră călătorie.

GROAPA

JAMES ROLLINS

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

O arenă îmbibată de sânge și gladiatori dându-și ocol pentru a se ucide... o scenă familiară din multe cărți și filme, atât doar că aici nu este Roma antică, iar războinicii acoperiți de cicatrice din lupte nu sunt tocmai ce v-ați fi așteptat. Ba chiar multe lucruri sunt diferite. Sângele însă este la fel. Și moartea. Și curajul.

Speolog amator, veterinar și fan al scufundărilor subacvatice certificat PADI, James Rollins este autor de bestselleruri pe lista întocmită de *New York Times*, specializat în thrilleruri contemporane (multe cu elemente fantastice), ca *Subterranean*, *Excavation*, *Ice Hunt*, *Deep Fathom* și *Amazonia*, ca și al unei serii de romane despre aventurile lui SIGMA Force, care adesea salvează lumea întreagă, printre care *Furtuna de nisip*, *Harta oaselor*, *Ordinul negru*[1] și *The Judas Strain*. Cărțile lui cele mai recente sunt o novelizare după *Indiana Jones și regatul craniului de cristal* și romanul *The Last Oracle*. Trăiește împreună cu familia sa în Sacramento, statul California, unde are un cabinet veterinar.

---

[1] Editura RAO, anii 2008, 2009, respectiv 2011 (n. tr.).

Câinele mare se ținea cu colții de partea de jos a leagănului făcut dintr-o anvelopă. Labele din spate îi atârnau la un metru de sol. Deasupra capului, soarele rămânea o pustulă roșie pe cerul orbitor de albastru. După atâta vreme, mușchii din fălcile câinelui se contractaseră într-un nod strâns. Limba îi devenise o bucată de piele scorojită, care-i ieșea atârnând printr-o parte a botului. În fundul gâtlejului continua totuși să simtă gust de păcură și de sânge.

Dar nu-i dădea drumul.

Știa mai bine.

Două glasuri vorbiră îndărătul său. Câinele recunoscu tonul iritat al dresorului de padoc. Al doilea era însă necunoscut, un glas nou, scârțâit și predispus la smiorcăieli la fiecare două cuvinte.

– De cât timp atârnă aici? întrebă necunoscutul.

– De patru'j două de minute.

– Pe bune? E dat naibii, al dracu'. Da', nu-i pitbull pur, este?

– Pitbull și boxer.

– Oare? Să știi c-am o cățea Staffordshire, care-o să fie gata pentru el luna viitoare. Și ți-o spun drept, cuvântul „cățea" și-a regăsit înțelesul cu ea. Îți dau cotă-parte din pui.

– Taxa pentru montă-i un miar.

– De dolari? Ești dus cu mintea sau ce?

– Hai sictir! La ultimul meci a adus doișpe miare-n pula mea.

– Doișpe? Mă iei la 'șto? Pentru o bătaie-ntre câini?

Dresorul pufni.

– Și asta după ce-am achitat chiria. L-a bătut pe campionu' din Central. Să-l fi văzut pe monstru-ăla de Crip! Numa' mușchi și cicatrice. Avea cu unșpe kile mai mult decât Brutus al meu. Arbitru' de groapă mai c-a vrut s-oprească meciul după cântar. A zis că ăsta al meu era mezelic! Da' le-a arătat el. Și cotele alea-mpotrivă s-au plătit ca-n povești, în pula mea.

Râset. Rece. Fără pic de căldură înapoia sa.

Câinele privi cu coada ochiului. Dresorul stătea în stânga lui, cu craniul ras, în blugi largi și tricou alb, care-i lăsa la vedere brațele tatuate. Nou-venitul era îmbrăcat în haine de piele și purta o cască sub braț. Ochii îi alergau de jur împrejur.

– Haide să plecăm din soarele ăsta nenorocit, spuse în cele din urmă necunoscutul. Să discutăm suma. La sfârșitul săptămânii, îmi intră un miar.

Pe când se îndepărtau, ceva lovi flancul câinelui. Tare. El însă tot nu-și descleștă colții. Nu încă.

– Lasă!

Auzind comanda, câinele își desfăcu fălcile și-și dădu drumul să cadă în padocul de antrenament. Labele din spate îi erau amorțite, îngreunate de sângele acumulat. Se întoarse, totuși, cu fața către cei doi bărbați. Avea umerii ridicați și mijea ochii de la soare. Dresorul de padoc ținea în mână bâta din lemn. Nou-venitul, cu pumnii vârâți în buzunarele jachetei, se retrase un pas. Câinele îi adulmecă frica, o umezeală amăruie ca niște buruieni înmuiate în urină veche.

Dresorului, însă, nu-i era teamă. Ținu bâta într-o mână și se strâmbă, nemulțumit. Se aplecă și desfăcu placa din fier care atârna de zgarda câinelui. Placa bufni pe pământul bătătorit.

– Zece kile, îl anunță dresorul pe necunoscut. Până săptămâna viitoare, o să-l aduc la *cinșpe*. Ajută la-ngroșarea beregatei.

– Dac-o să fie mai groasă de-atât, n-o să-și mai poată-ntoarce capu'.

– Nici nu vreau *să-ntoarcă* capu'. Aia m-ar costa.

Bâta indică spre linia de cuști. O cizmă lovi în direcția câinelui.

– Mișcă-ți curu-n cușcă, Brutus.

Câinele își răsfrânse buza inferioară, dar porni, însetat și vlăguit. Cuștile din sârmă se înșiruiau pe latura opusă a curții. Podelele erau ciment nespălat. Din cuștile vecine, capete se înălțară

spre el când se apropie, apoi coborâră posace. La intrare, el ridică laba și-și însemnă locul. Se sili să nu tremure pe labele din spate, care-i erau complet amorțite. Nu putea să trădeze vreo slăbiciune.

Învățase asta din prima zi.

– N-ai ajuns?

Primi un șut în dos în clipa în care intră în cușcă. Singura umbră dinăuntru provenea de la o bucățică de tablă care fusese prinsă în cuie deasupra jumătății din spate a cuștii. Ușa din sârmă zăngăni în urma lui, închizându-se.

Traversă încet spațiul murdar spre castronul cu apă, coborî capul și bău.

Glasurile se îndepărtară, când cei doi reveniră către casă. O întrebare rămase atârnând în aer.

– Cine l-a botezat pe monstru-ăsta Brutus?

Câinele îi ignoră. Amintirea aceea era o așchie de os îngălbenit, îngropată adânc. În ultimele două ierni, încercase s-o roadă până la distrugere. Dar rămăsese înțepenită, un adevăr care nu putea fi uitat.

Numele lui nu fusese dintotdeauna Brutus.

– Haide, Benny! Bravo, băiatu'!

Era una din zilele acelea care curgeau ca laptele cald, la fel de dulce și la fel de alinătoare, umplând cu fericire fiecare locșor gol. Cățelușul negru alerga peste peluza verde și nesfârșită. Putea să adulmece chiar și din partea opusă a curții bucata de hotdog din mâna pe care băiatul slăbănog o ținea la spate. Înapoia lui, o casă din cărămidă se ridica deasupra verandei înconjurată de iederă și flori purpurii. Albinele zumzăiau și broaștele orăcăiau în cor odată cu apropierea amurgului.

– Șezi! Benny, șezi!

Cățelușul derapă pe iarba udă de rouă, se opri și se așeză pe labele din spate. Tremura din tot trupușorul. Voia hotdogul. Voia să lingă sarea de pe degetele acelea. Voia să fie scărpinat îndărătul urechilor. Voia ca ziua să nu se încheie niciodată.

– Bravo, băiatu'!

Mâna apăru și degetele se deschiseră. Cățelușul își vârî năsucul rece în palmă, înhăță bucata de carne, apoi se împinse mai aproape de băiat. Vibra din tot dosul și din labele posterioare, îndesându-se mai mult în el.

Membrele li se încâlcira și amândoi căzură pe iarbă.

Râsul sună ca strălucirea soarelui.

– Atenție! Vine Junebug! strigă de pe verandă mama băiatului.

Se legăna într-un balansoar, privindu-i pe băiat și pe cățeluș cum se luptau. Glasul îi era blând, atingerea lină, purtarea calmă.

Semăna mult chiar cu mama cățelușului.

Benny își amintea felul în care mama lui obișnuia să-i spele fruntea și urechile, cum îi ocrotea pe toți, pe toți zece, încurcați într-un morman de lăbuțe, codițe și schelălăituri scâncitoare. Deși până și amintirea aceea se destrăma. Abia îi mai putea revedea chipul, doar căldura ochilor căprui, pe când îi privea pe toți în timp ce se hrăneau, luptându-se pentru un sfârc. Și el fusese nevoit să se lupte, fiind cel mai mic dintre toți frații. Însă niciodată nu trebuise să se lupte singur.

– Juneeeee! țipă băiatul.

Încă un ghemotoc sări în hârjoana de pe peluză. Era Junebug, sora lui Benny, care a început să latre, să schelălăie și să tragă cu dinții de orice prindea: mâneci de cămăși, craci de pantaloni, codiță agitată. Ultima era, de altfel, specialitatea ei. Trăsese de codiță mulți frați și surori, îndepărtându-i de un sfârc, pentru ca Benny să poată profita la rândul lui.

Acum, aceiași dinți ascuțiți se prinseră de vârful codiței lui Benny și traseră cu putere. El schelălăi și sări drept în sus,

nu atât de durere, cât de plăcerea unei zbenguieli de calitate. Se rostogoliră și iar se rostogoliră toți trei prin curte, până când băiatul se prăbuși pe spate, predându-se, lăsându-i pe cei doi frățiori să-i lingă fața din ambele părți.

– Ajunge, Jason! strigă noua lor mamă de pe verandă.

– Haide, mamă...

Băiatul se ridică într-un cot, flancat de cei doi cățeluși.

Perechea privea peste pieptul băiatului, dând din codițe, cu limbile atârnând, gâfâind. Ochii surorii lui sclipiră strengărește în momentul acela încremenit în timp, plini de veselie și de încântare. Era ca și cum s-ar fi privit pe sine.

De aceea fuseseră aleși împreună.

– Două boabe de mazăre din aceeași păstaie, așa-s ăștia doi, spusese bătrânul când îngenunchease peste cățeluși și-i ridicase pe frate și pe soră spre vizitatori. Urechea dreaptă a băiatului este albă. Cea stângă a fetei, la fel. Imagini în oglindă. I-o pereche frumoasă, nu credeți? Nu mi-ar plăcea să-i separ.

Până la urmă, nu trebuise s-o facă. Cei doi frați fuseseră luați împreună în noua lor casă.

– Nu mă mai pot juca nițeluș? strigă băiatul spre verandă.

– Fără discuții, tinere. Tatăl tău va sosi în curând acasă. Așa că-i timpul să te pregătești pentru cină.

Băiatul se ridică. Benny citi incitarea din ochii surorii sale. Era pe potriva celei din ochii lui. Ei nu înțeleseseră nimic, cu excepția ultimului cuvânt al mamei.

Cină.

Sărind imediat de lângă băiat, cei doi cățeluși se repeziră spre verandă. Deși mai mic, Benny compensa mărimea printr-o viteză uluitoare. Țâșni peste peluză către făgăduiala unui castron plin la cină și poate chiar a unui biscuit pe care să-l ronțăie după aceea. Ah... Dacă ar fi...

... apoi o smucire familiară a codiței. Atacul surprinzător din spate îi împiedică picioarele. Căzu cu botul în iarbă și lunecă cu membrele răşchirate.

Sora lui îl depăşi în goană şi sui treptele.

Benny îşi adună lăbuţele sub el şi o urmă. Deşi fusese păcălit ca de obicei de sora lui mai mare, nu se supărase. Codiţa continua să-i fluture de zor.

Spera ca zilele acestea să nu se sfârşească niciodată.

– N-ar trebui să-i scoatem curu' de-acolo?

– Nu încă!

Brutus înota de zor în mijlocul bazinului. Labele din spate făceau apa să clocotească, cu ghearele mult răşchirate. Labele din faţă se luptau să-i ţină botul deasupra apei. Zgarda, un lanţ din oţel îngreunat, căuta să-l tragă spre fundul din ciment. Frânghii împletite îl reţineau în mijlocul piscinei de beton. Inima îi bubuia în gât. Fiecare răsuflare ridica jeturi disperate de picături de apă.

– Băi, nene, o să-l îneci!

– Niţică apă n-o să-l omoare. Peste două zile are o luptă. Una tare de tot. Am pariat o grămadă pe el.

Vâslea de zor din labe şi apa îi ardea ochii. Vederea i se întuneca periferic, totuşi îl zărea pe antrenorul de groapă într-o parte, în şort, fără tricou. Pe pieptul lui gol erau tatuaţi doi câini care mârâiau unul la celălalt. Alţi doi bărbaţi ţineau frânghiile, oprindu-l să ajungă la marginea bazinului.

Era obosit până-n măduva oaselor şi înfrigurat, iar partea din spate a corpului începu să i se afunde tot mai mult. Se luptă, dar capul îi coborî sub unde. Trase o gură de apă în plămâni. Se înecă, lovi din labe şi-şi înălţă din nou botul deasupra. Tuşi, golindu-şi plămânii. Sfârşi prin a horcăi până şi fiere, care murdări apa în jurul buzelor. O spumă îi înflorea sub nări.

– Și-a terminat benzina, frate. Trage-l afară.

– Ia să-l vedem până la capăt, spuse dresorul. Jigodia a stat acolo mai mult decât a făcut-o vreodată pân-acum.

Pentru o altă eternitate chinuitoare, Brutus se luptă cu greutatea lanțului și cu greutatea propriei blăni ude care-l trăgea la fund. Capul i se afunda la fiecare a patra lovitură de labe. Inspira în aceeași cantitate apă și aer. Devenise surd față de absolut orice, cu excepția bubuiturilor inimii. Câmpul vizual i se redusese la dimensiunea unui vârf de ac orbitor. Apoi, în cele din urmă, nu se mai putu lupta spre suprafață. Și mai multă apă îi năvăli în plămâni. Se cufundă... în adâncime și în beznă.

Dar nici acolo nu exista tihnă.

Bezna continua să-l îngrozească.

Furtuna de vară zgâlțâia obloanele și bubuia cu tunete care sunau ca sfârșitul lumii. Rafale de ploaie izbeau ferestrele și fulgerele spintecau cerul nopții.

Benny se ascunsese sub pat împreună cu sora lui. Tremura, lipit de ea. Ea era ghemuită, cu urechile ciulite și cu nasul scos afară. Fiecare tunet își găsea ecoul în pieptul ei. Răspundea zgomotului amenințător, scoțând câte un mârâit. Benny își trăda o parte din frică, udând covorul sub el. Nu era la fel de curajos ca sora mai mare.

...bum, bum BUM...

Fulgerul despica odaia, alungând toate umbrele.

Benny scânci și sora lui lătră.

Un chip apăru de deasupra patului și se aplecă spre ei. Băiatul cu capul în jos duse un deget la buze.

– Șșș, Junie, o să-l trezești pe tata.

Sora lui nu voia să audă, însă, de așa ceva. Lătră și lătră iarăși, încercând să sperie furtuna. Băiatul coborî din pat și se lungi

pe podea. Brațe se întinseră și-i traseră pe amândoi către el. Benny veni fără să clipească.

– Bleah... ai făcut pe tine.

Junie i se smulse din brațe și alergă în jurul încăperii, lătrând, cu coada rigidă și urechile ciulite.

– Șșș, șuieră băiatul încercând s-o prindă în timp ce-l ținea în brațe pe Benny.

O ușă bubui, deschizându-se, undeva pe hol. Răsunară pași. Ușa dormitorului se deschise larg. Intrară picioare mari și desculțe, ca niște trunchiuri de copaci.

– Jason, fiule, eu trebuie să mă scol devreme.

– Iartă-mă, tată. I-a speriat furtuna.

Urmă un suspin prelung și apăsat. Bărbatul voinic o prinse pe Junie și o ridică în brațe. Ea îi spălă fața cu limba, lovindu-i brațele cu coada. Continua, totuși, să mârâie de fiecare dată când cerul uruia spre ei.

– Vor trebui să se-nvețe cu furtunile astea, spuse bărbatul. Tunetele și trăsnetele vor fi aici toată vara.

– O să-i duc la parter. Putem dormi pe sofaua de pe veranda din spate. Dacă sunt cu mine... poate că asta o să-i ajute să se obișnuiască.

June fu pusă în brațele băiatului.

– Bine, fiule. Dar ia-ți o pătură în plus.

– Mulțumesc, tată.

O mână mare prinse umărul băiatului.

– Ai grijă de ei. Sunt mândru de tine. Se fac cu-adevărat uriași.

Băiatul se luptă cu cei doi cățeluși care se zbăteau neastâmpărați și râse.

– Știu!

Peste câteva momente, toți trei erau îngropați într-un maldăr de pături ca într-un cuib, pe o sofa prăfuită. Benny simțea miros de urme de șoareci și găinat de păsări, reînviate de vânt

și umezeală. Dar pentru că toți trei erau laolaltă, era patul cel mai bun în care dormise vreodată. Până și furtuna se domolise, deși o ploaie violentă continua să se reverse din cerul negru și fără lună. Răpăia pe acoperișul din țigle al verandei.

Benny se calmase în cele din urmă, destul cât să închidă pleoapele, când sora lui sări în picioare, mârâind iarăși, cu blana zburlită pe ceafă. Lunecă ușor de sub pături, fără a-l stingheri pe băiat. Benny nu avu de ales decât s-o urmeze.

Ce este...?

Acum avea urechile ciulite. De pe treapta cea mai de sus a verandei, privea afară, în curtea răvășită de furtună. Ramurile copacilor se legănau. Ploaia mătura peluza în perdele unduitoare.

Apoi auzi și el.

Cineva scârțâia poarta laterală. Câteva șoapte furișe.

Cineva era acolo!

Sora lui țâșni de pe verandă. Fără să gândească, Benny porni în goană după ea. Alergară spre poartă.

Șoaptele se preschimbară în cuvinte.

– Încet, găoază. Lasă-mă să văd dacă sunt câinii acolo-n spate!

Benny văzu poarta deschizându-se. Două forme întunecate înaintară. Benny încetini... apoi simți mirosul de carne, crudă și însângerată.

– Ce ți-am zis?

O luminiță înflori în beznă, străpungând-o pe sora lui. Junie încetini îndeajuns pentru ca Benny s-o ajungă din urmă. Unul dintre străini se lăsă într-un genunchi și întinse o palmă deschisă. Aroma bogată de carne se înteți.

– O vreți, nu-i așa? Haideți, cățelușilor.

Junie se apropie pe pântece, cu coada zvâcnind într-o încercare de salut. Benny adulmecă și adulmecă din nou, ridicând nasul. Mirosul îmbietor îl atrăgea în urma surorii lui.

Când ajunse în apropierea porții, cele două forme întunecate săriră asupra lor. Ceva greu căzu peste Benny și-l învălui strâns. Încercă să strige, dar niște degete îi prinseră botul și-i reduseră strigătul la un scâncet înăbușit. Auzi același sunet dinspre sora lui.

Fu ridicat și transportat.

– Nimic mai bun ca o noapte cu furtună, ca să-nhați mizilicuri. Nimeni nu suspectează niciodată. O să creadă că furtuna i-a speriat pe căcăței și-au fugit.

– Cât o să luăm pe ei?

– Cel puțin cincizeci pe unu'.

– Marfă.

Tunetul bubui din nou, marcând sfârșitul vechii vieți a lui Benny.

Brutus intră în ring. Ținea capul coborât, umerii ridicați, urechile complet lipite de țeastă. Părul de pe ceafă îi era deja zburlit. Tot mai avea dureri când respira adânc, dar își ascundea suferința. Îngropat în plămânii lui, un foc surd ardea din apa piscinei, învăpăindu-se la fiecare respirație. Inspiră cu atenție toate mirosurile din jur.

Nisipul era proaspăt greblat de sângele din lupta anterioară. Urmele umpleau însă antrepozitul vechi, alături de mirosuri de grăsime și ulei, de praful cimentului și izuri înțepătoare de urină, sudoare și fecale, atât de la câini, cât și de la oameni.

Luptele se desfășuraseră de la apus până târziu în noapte.

Însă nimeni nu plecase.

Nu până nu se termina și înfruntarea aceasta.

Câinele își auzi numele rostit în mod repetat:

– Brutus...

– ...nenică, ce *cojones* are *monstruo* ăsta...

– ...ie mic ticălosu', da' l-am văzut odată dându-l gata pe-unu' de două ori cât el...

– ...i-a rupt beregata pur și simplu...

Pe când Brutus așteptase în țarcul lui, oamenii trecuseră prin față, mulți purtând copii de mână ca să se holbeze la el. Degete indicaseră, blițuri declanșaseră, orbindu-l, atrăgând mârâituri înfundate. În cele din urmă, dresorul îi alungase pe toți cu bâta.

– Ușcheala! Ăsta nu-i un show moca. Dacă vă place-atât de-al dracu' de mult, marcați banu' la pariuri!

Acum, când Brutus trecu prin poarta din gardul de lemn înalt de un metru al arenei, strigăte și fluierături îl întâmpinară din tribună, alături de râsete răgușite și zbierete de furie. Zgomotele îi accelerau bătăile inimii. Ghearele i se înfipseră în nisip, mușchii i se încordară.

Ei erau primii care intrau în ring.

Îndărătul mulțimii se întindea o mare de cuști și țarcuri cu garduri din sârmă. Umbre mari, întunecate se foiau și pășeau înainte și înapoi.

Se auzeau puține lătrături.

Câinii știau că trebuie să-și economisească forța pentru arenă.

– Ar fi bine să nu pierzi, murmură dresorul de groapă și trase de lanțul prins de zgarda cu ținte a câinelui.

Lumini strălucitoare se revărsau de sus în groapă. Se reflectau pe țeasta rasă a dresorului, dezvăluindu-i tatuajele de pe brațe, negre și roșii, aidoma unor vânătăi însângerate.

Perechea rămase lângă marginea ringului și așteptă. Dresorul lovi flancul câinelui cu palma, apoi își șterse de blugi mâna udă. Blana lui Brutus era încă umedă. Înainte de luptă, fiecare câine fusese spălat de dresorul adversarului, pentru a se asigura că în blană nu exista unsoare sau otrăvuri care să-i ofere avantaje.

Pe când așteptau intrarea adversarului în ring, Brutus adulmecă și simți ce ațâțat era dresorul. Un rânjet rămăsese înghețat pe chipul bărbatului, dezvăluindu-i dinții.

Dincolo de gard, alt bărbat se apropie de marginea ringului. Brutus îl recunoscu după felul cum smârcâia între cuvinte și după izul amărui de teamă care-l însoțea. Dacă n-ar fi fost bărbat, ci câine, l-ar fi făcut să-și lipească coada de pântece și să scâncească disperat din fundul gâtlejului.

– Am pariat la greu pe javr-asta, rosti bărbatul oprindu-se lângă gard și privindu-l pe Brutus.

– Și? făcu dresorul.

– Tocmai am văzut câinele lui Gonzalez. Ești dus cu mintea, nenică? Monstru-ăla e jumate bull mastiff.

Dresorul strânse din umeri.

– Da, dar are numai un ochi bun. Brutus o să-i vină de hac. Sau, cel puțin, ar fi bine s-o facă.

Lanțul fu smucit din nou.

Înapoia gardului, bărbatul își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt și se aplecă mai mult.

– E vreun aranjament pe-aici?

– Du-te-n mă-ta. N-am nevoie de-aranjamente.

– Am auzit că dulău' ăla a fost cândva al tău. Javr-aia c-un singur ochi.

Dresorul se strâmbă.

– Da, așa-i. I l-am vândut lui Gonzalez acu' doi ani. Nu credeam c-o să mai trăiască. După ce și-a pierdut căcatu-ăla de ochi, știi? Jigodia s-a infectat. I l-am vândut mexicanului pentru două sticle de Special K. Târgul cel mai cretin pe care l-am făcut în viața mea. Am pierdut câinele și lui i-a adus o căruță de bani. M-a mistocărit de-atunci de câte ori m-a văzut. Dar azi i-o plătesc cu vârf și-ndesat.

Lanțul se smuci și-l ridică pe Brutus de pe labe.

– Ar fi bine să nu pierzi meciu-ăsta. Altfel s-ar putea să-ncingem alt grătar când ne-ntoarcem la cuști.

Câinele auzi amenințarea dinapoia cuvintelor. Deși n-o pricepu pe deplin, îi simți înțelesul. *Să nu pierzi!* În ultimele două ierni văzuse câini învinși care fuseseră împușcați în cap, strangulați cu propriile lanțuri sau lăsați să fie făcuți bucăți în ring. Vara trecută un bull terrier îl mușcase de gambă pe dresorul lui Brutus. Câinele fusese amețit de sânge după ce pierduse o luptă și se repezise cu colții. Mai târziu, când reveniseră la cuștile din curte, bull terrierul schelălăise, cerând să fie iertat, dar dresorul îl stropise cu benzină și-i dăduse foc. Terrierul în flăcări alergase în cerc în jurul padocului, urlând, izbindu-se orbește de cuști și de garduri. Bărbații din padoc au luptat cu atâta poftă, până au căzut pe jos.

Câinii din cuști priviseră în tăcere.

Toți știau adevărul vieților lor.

Să nu pierzi niciodată.

În cele din urmă, un bărbat înalt și slăbănog păși în centrul ringului. Ridică un braț.

– Câinii la linii!

Poarta din cealaltă parte a arenei se deschise și o formă masivă pătrunse în ring, pe jumătate târându-și dresorul micuț și musculos, care purta un rânjet mare și pălărie de cowboy. Atenția lui Brutus era fixată, însă, asupra câinelui. Mastifful era un perete de mușchi. Urechile îi fuseseră tăiate la mărimea unor cioturi. Nu avea coadă. Labele i se afundau mult în nisip, când se încorda către linia sa.

Înaintând, animalul își ținea capul întors într-o parte, îngăduind unicului său ochi să examineze ringul. Celălalt ochi era un nod cu cicatrice.

Bărbatul din mijlocul arenei indică cele două linii trasate în nisip.

– La linii! Este ultimul meci al serii, oameni buni! Cel pe care l-ați așteptat! Doi campioni aduși din nou laolaltă! Brutus împotriva lui Cezar!

Râsete și ovații se ridicară din mulțime. Picioare tropăiră pe scândurile tribunei.

Însă Brutus nu auzi decât numele acela.

Cezar.

Brusc, tremură din tot corpul. Șocul îl scutură de parcă i-ar fi vibrat toate oasele. Se strădui să rămână nemișcat și privi peste ring spre adversarul său... și-și aminti.

– Cezar! Haide, jigodie, ți-e foame sau nu?

Sub soarele de la mijlocul dimineții, Benny atârna din mâna unui străin. Degetele prinseseră brutal ceafa cățelușului și-l legănau în mijlocul unei curți necunoscute. Benny scânci și urină un jet pe țărâna de jos. Vedea alți câini înapoia gardurilor. Adulmeca alții, altundeva. Pe sora lui o ținea în brațe unul dintre cei care-i răpiseră din propria curte. O auzi cum latră ascuțit.

– Potolește-o pe cățeau-aia. Îi distrage atenția.

– Nu vreau să văd asta, rosti bărbatul, totuși strânse botul surorii lui, amuțind-o.

– Haide, fii dracu' mai pizdos! Pentru ce crezi că ți-am plătit un sutar? Câinele trebuie să mănânce, nu? Bărbatul îl strânse și mai puternic pe Benny de ceafă și-l scutură violent: și mizilicu-i mizilic.

Alt bărbat strigă dintre umbrele din cealaltă parte a curții:

– Juice, câtă greutate vrei acum pe sanie?

– Bagă cinșpe blocuri.

– Cinșpe?

– Cezar trebuie să aibă mușchii tari pentru lupta de săptămâna viitoare.

Benny auzi bubuituri, urmate de zgomotul unui obiect greu care era târât.

– Vine! anunță bărbatul din umbră. Cred că-i flămând!

Din întuneric apăru un monstru. Benny nu văzuse niciodată un câine atât de mare. Gigantul se încorda într-un harnașament care-i era prins peste piept. Din colțurile gurii i se prelingeau fuioare de salivă. Ghearele se înfigeau în pământul întunecat, pe măsură ce trăgea. Înapoia sa, prinsă de harnașament, era o sanie pe tălpici de oțel. Era încărcată cu blocuri de ciment.

Bărbatul care-l ținea pe Benny râse gros în fundul gâtului.

– Cred și io că-i flămând! Nu l-am hrănit de două zile!

Benny urină iarăși de frică. Privirea monstrului îl fixa. În ochii ăia, Benny citi foamea roșie, crudă. Saliva curgea și mai groasă.

– Mai repede, Cezar! Asta, dacă vrei micul dejun!

Bărbatul cu Benny se retrase un pas.

Bruta masivă trase și mai tare, împingându-se în harnașament, cu limba lungă atârnând. Făcea spume la bot. Icni și mârâi. Sania târâtă pe pământ scotea un scrâșnet ca atunci când rozi un os.

Inima lui Benny îi bubuia în pieptul micuț. Încercă să se elibereze, dar nu putea să scape din strânsoarea de fier a bărbatului... sau de privirea neabătută a monstrului. Venea după el. Scânci.

Timpul se prelungi într-o linie lungă și tăioasă de spaimă.

Încet, dar sigur, fiara venea spre el.

În cele din urmă bărbatul scoase un pufnet de satisfacție.

– A fost bine! Dezleagă-l!

Alt bărbat ieși în fugă din umbră și smuci de o lesă din piele. Harnașamentul căzu de pe umerii monstrului și câinele uriaș se repezi peste curte, ridicând țărână la fiecare pas.

Bărbatul roti brațul și-l aruncă pe Benny înainte. Cățelușul zbură sus prin aer, rostogolindu-se peste cap. Era prea îngrozit

ca să schelălăie. Pe când se învârtea prin văzduh, întrezări dedesubt imagini ale monstrului care tropăia după el – dar în același timp își zări și sora. Bărbatul care o ținea pe Junie începuse să se întoarcă cu spatele, nedorind să privească. Probabil că-și slăbise strânsoarea destul cât să-i îngăduie lui Junie să-și elibereze botul. Ea îl mușcă sălbatic de degetul mare.

Apoi Benny ateriză pe sol și se rostogoli. Impactul îi goli plămânii de aer. Rămase amețit, pe când câinele cel mare venea în goană spre el. Îngrozit, Benny folosi unicul avantaj pe care-l avea – viteza.

Se ridică în picioare și țâșni spre stânga. Câinele nu se putu întoarce la fel de rapid și derapă pe lângă locul unde căzuse cățelușul. Benny alergă prin curte, adunându-și picioarele din spate sub cele din față în disperarea de a fugi mai iute. Auzea gâfâitul monstrului înapoia cozii sale.

Dacă ar fi putut să ajungă sub sania cea joasă, să se vâre acolo...

Nu cunoștea însă curtea. O lăbuță lovi o placă de gresie spartă din buruienile neregulate și se poticni. Căzu pe umăr și se rostogoli. Se opri pe o parte, când câinele uriaș ajunse lângă el.

Benny se crispă. Disperat, se întoarse cu burtica în sus și făcu pipi pe el, arătând că se preda. Zadarnic însă. Buzele se traseră înapoi unduind, dezvelind colții galbeni.

Iar apoi monstrul tresări, se opri brusc și schelălăi surprins. Bruta se roti. Benny văzu că avea ceva prins de coadă.

Era Junie. Bărbatul care o ținuse îi dăduse drumul și ea atacase monstrul cu obișnuitul ei vicleșug pe la spate. Câinele se mai roti de câteva ori, cu Junie ținându-se strâns cu colții de coada lui. Nu mai era o mușcătură jucăușă. Probabil că-și vârâse adânc colții ascuțiți. Încercând să se descotorosească de ea, uriașul nu reuși decât să-și jupoaie și mai multă piele și blană de pe coadă, în timp ce o zgâlțâia pe Junie.

Sângele era împroșcat peste țărână.

În cele din urmă însă, nici chiar Junie nu a mai putut rezista forței brute a monstrului. Se desprinse de coadă și zbură cât colo, cu botul însângerat. Câinele o urmă și ateriză cu toată greutatea peste ea. Cu vederea blocată de corpul lui mătăhălos, Benny nu putu să vadă... dar auzi.

Un țipăt ascuțit al lui Junie, urmat de trosnitura osului.

Nu!

Cățelul sări în picioare și alergă spre monstru. Nu avea niciun plan – doar o furie roșie, întunecată. Se îndreptă direct spre el. Întrezări imaginea unui picior sfâșiat, cu osul dezgolit. Uriașul o zdrobi între fălci pe sora lui. Ea se bălăngănea inert. Roșu-intens țâșni în jerbă, apoi îi curse din bot, amestecat cu salivă.

Cu imaginea aceea, Benny se afundă într-un loc întunecat, o groapă din care știa că n-avea să scape niciodată. Se repezi direct spre monstru și ateriză pe fața brutei. Zgârie, mușcă și râcâi, orice ca să-l facă să-i dea drumul surorii lui.

Dar era mult prea mic.

O scuturătură a capului ca un bloc de ciment și Benny fu azvârlit cât colo... pierdut pe vecie în sânge, furie și disperare.

Când Brutus îl privi pe Cezar, toate acele clipe îi reveniră în minte. Trecutul și prezentul se suprapuseră și se amestecară într-o ceață stacojie. Rămase la linia trasată în nisipul ringului fără să-și amintească cum mersese până la ea. Nu putea spune cine stătea îndărătul liniei.

Brutus sau Benny.

După mutilarea surorii sale, Benny fusese cruțat de o moarte brutală. Dresorul de curte fusese impresionat de curajul lui. *Un adevărat Brutus, ăsta micu'. L-a atacat pe Cezar de-unu singur! Și iute, iute, al naibii. L-ai văzut cum fugea și fenta? Poate că-i prea bun doar ca mizilic.*

Cezar n-o dusese chiar așa bine după scurta lor luptă. În urma atacului, o gheară posterioară îi spintecase pleoapa și-i crestase ochiul stâng, orbindu-l pe partea respectivă. Până și rana de pe coadă de la mușcătura lui Junie se infectase. Dresorul de padoc încercase să-i taie coada cu o secure și să cauterizeze ciotul cu un lemn arzând, dar starea ochiului și a cozii se înrăutățise. Timp de o săptămână, din cușca lui se revărsase duhoarea de puroi și carne în putrefacție. Muștele roiau în rafale negre. Până la urmă, sosise un străin cu pălărie de cowboy, purtând o roabă, care dăduse mâna cu dresorul și-l luase pe Cezar, cu botul plin de bale, febril și gemând.

Toți crezuseră că murise.

Se înșelaseră.

Ambii câini stăteau cu labele din față pe liniile trasate în nisip. Cezar nu-și recunoscu adversarul. Niciun fel de recunoaștere nu sclipea din singurul lui ochi, doar sete de sânge și furie oarbă. Monstrul trăgea de capătul lanțului său, săpând adânc în nisip.

Brutus își încordă labele posterioare. Furia veche îi clocotea prin sânge. Scoase un mârâit prelung, care i se înălța parcă din adâncul oaselor.

Bărbatul înalt și slăbănog ridică ambele brațe.

– Câinii, pe locuri!

Coborî brațele brusc și se retrase:

– Acum!

Cu un pocnet, fură eliberați din lanțuri. Amândoi săriră unul asupra celuilalt. Corpurile se izbiră printre mârâieli sălbatice și stropi de salivă.

Brutus atacă direct partea oarbă a lui Cezar. Mușcă ciotul de ureche, căutând un loc de care să prindă. Cartilagiul se rupse. Sângele îi curse peste limbă. Priza era prea mică pentru a o menține mult timp.

La rândul lui, Cezar lovi violent, folosindu-şi trupul mai masiv pentru a-l răsturna pe Brutus. Colţii i se afundară în umăr. Brutus scăpă ciotul urechii şi se pomeni ţintuit sub greutate. Cezar îl ridică şi-l trânti cu putere în nisip.

Totuşi, Brutus era mai rapid. Se zbătu şi se răsuci, până ajunse cu pântecele lipit de cel al monstrului. Lovi apoi iute-iute în sus cu ambele labe din spate şi-i desprinse fălcile din umărul său. Eliberat, se repezi la beregata lui. Însă Cezar se repezi şi el exact în aceeaşi clipă. Sfârşiră bot în bot, muşcându-se unul pe celălalt. Brutus dedesubt, Cezar deasupra.

Sângele ţâşni.

Brutus lovi din nou cu labele din spate, râcâind cu ghearele abdomenul mai fragil al adversarului său, spintecând adânc... apoi se năpusti în sus şi îl înhăţă de sub bărbie. Ţinându-se zdravăn cu colţii, lovi cu labele din spate şi se trase de sub corpul masiv. Se menţinu în stânga fiarei, partea lui oarbă.

Pierzându-l pentru moment din vedere, Cezar muşcă în direcţia greşită. Îşi lăsă flancul descoperit. Brutus se repezi către una din labele din spate. Muşcă adânc în carnea groasă din partea din spate a pulpei şi mestecă, cu toţi muşchii strânşi între fălci. Trase cu putere şi scuturâ din cap.

În momentul acela de furie primară, Brutus îşi reaminti o formă micuţă, inertă, prinsă în fălci însângerate, scuturată şi sfârtecată. O negreală îi coborî peste vedere. Îşi folosi întregul corp – muşchi, oase şi sânge – pentru a sfâşia şi a spinteca. Ligamentul gros din partea din spate a labei se smulse din gleznă.

Cezar urlă, dar Brutus îşi menţinu strânsoarea şi se ridică pe labele posterioare. Îl răsturnă pe celălalt pe spate. Abia atunci îi dădu drumul şi se repezi cu toată greutatea peste el. Se năpusti către gâtlejul dezgolit şi muşcă adânc. Colţii se afundară în carnea neprotejată. Smulse cu dinţii, mârâi şi scormoni.

De undeva de dincolo de beznă, răsună un fluier. Era semnalul pentru a-i da drumul adversarului și a reveni în colțul tău. Dresorii sprintară spre ei.

– Lasă-l! urlă dresorul lui și-l prinse de partea din spate a zgărzii.

Brutus auzi ovațiile și recunoscu comanda. Totul era, însă, hăt departe. El se afla adânc în groapă...

Sânge cald îi umplea botul, îi curgea în plămâni, îmbiba nisipul. Cezar se zbătea sub el. Mârâiturile sălbatice se transformară în schelălăituri. Dar Brutus rămânea surd. Sângele curgea în toate locurile goale dinlăuntrul său, încercând să le umple, dar fără rezultat.

Ceva îl izbi peste umeri. Din nou și din nou. Bâta de lemn a dresorului. El însă nu voia să dea drumul beregatei celuilalt câine. Nu-i putea da drumul... Era captiv de-a pururi în groapă!

Lemnul i se frânse pe spinare.

Iar, apoi, un alt zgomot îi străpunse vuietul din urechi. Și mai multe fluierături, mai ascuțite și mai insistente, însoțite de zbieretul strident al sirenelor. Fulgere de lumini străpungeau bezna. Urmară răcnete, însoțite de comenzi amplificate la un nivel de urgență sfredelitor.

– *Poliția! Toată lumea-n genunchi! Mâinile pe cap!*

Brutus își ridică în cele din urmă botul sfâșiat din beregata celuilalt câine. Cezar zăcea nemișcat pe nisip, în mijlocul unei băltoace de sânge. Brutus înălță privirea la haosul din jur. Oamenii fugeau din tribună. Câinii lătrau și urlau. Siluete întunecate cu căști și paveze transparente închideau un cerc în jurul zonei, formând un inel mare în jurul gropii cu nisip. Prin ușile deschise ale antrepozitului, faruri de mașini licăreau în noapte.

Obosit, Brutus rămase lângă trupul câinelui mort.

Nu simțea nicio mulțumire pentru că-l omorâse. Doar o amorțeală copleșitoare.

Dresorul lui stătea la un pas depărtare. Furia începu să i se revărse de pe buze într-un potop de vorbe. Azvârli în nisip ciotul rupt al bâtei. Un braț indică spre Brutus.

– Când zic „lasă-l", *îl lași*, căcat cu ochi, idiot ce ești!

Brutus privi nepăsător brațul, apoi chipul. După expresia bărbatului, știa ce vedea dresorul. Strălucirea aia cumplită care țâșnea din întreaga lui făptură. Brutus era afundat într-o groapă mai adâncă decât oricare, o groapă din care nu va putea evada niciodată, un infern de durere și de sânge fierbinte.

Ochii bărbatului se lărgiră și se trase un pas îndărăt. Animalul păși după el; de acum nu mai era câine, ci doar o creatură de furie și de mânie.

Fără avertisment – fără mârâit sau alt semn –, Brutus se repezi către dresor. Îi înhăță brațul. Același braț care legăna cățelușii ca mizilic, un braț care era al adevăratului monstru din ringul cu nisip, un bărbat care chema orori din umbre și dădea foc câinilor.

Colții se închiseră peste încheietura albicioasă. Fălcile strânseră zdrobitor. Oasele pârâiră și trosniră sub apăsare.

Bărbatul urlă.

Cu coada ochiului, Brutus văzu o siluetă cu cască, care alergă spre ei cu un braț ridicat, ațintind un pistol negru.

Un fulger din țeavă.

Apoi un sfârâit de durere orbitoare.

Și, în cele din urmă, din nou beznă.

Brutus zăcea pe podeaua din beton rece a cuștii. Își odihnea capul pe labe și privea la poarta din gard. Lumina unei plafoniere apărate de gratii se reflecta din pereții de ciment spoiți cu var și din rândurile de cuști. Asculta fără să audă mișcările celorlalți câini, lătrăturile sau urletele ocazionale.

Înapoia lui, o ușiță ducea la un țarc îngrădit. Brutus ieșea rareori acolo. Prefera umbrele. Pe botul zdrențuit i se aplicaseră copci, totuși încă îl durea atunci când bea. Nu mânca. Se afla aici de cinci zile, privind prin ușă răsăriturile și apusurile de soare.

Ocazional, oameni veneau să-l privească. Să mâzgălească ceva pe o tăbliță de lemn care-i fusese agățată pe ușă. Bărbați în jachete albe îl injectau de două ori pe zi, folosind un lat atașat de o prăjină lungă din fier cu care îl țintuiau de perete. El mârâia și clănțănea din dinți. Mai mult iritat, decât înfuriat. Nu dorea decât să fie lăsat în pace.

Se trezise aici după ultima noapte în groapă.

Iar o parte din el nu plecase niciodată de acolo.

De ce mai respir?

Brutus știa ce erau armele. Le recunoștea formele și mărimile amenințătoare, izul înțepător al uleiurilor, duhoarea amăruie a fumului lor. Văzuse zeci de câini care fuseseră împușcați, unii iute, alții pentru distracție. Însă pistolul care trăsese în ring lovise cu o sfârâitură care-i răsucise mușchii și-i arcuise spinarea.

El trăia.

Asta, mai mult ca orice altceva, îi menținea furia și nemulțumirea generală.

Un târșâit de cizme din cauciuc îi atrase atenția. Nu înălță capul, ci doar întoarse ochii. Era prea devreme pentru prăjină și ace.

– Aici este, rosti un glas. Controlul Animalelor a primit chiar azi-dimineață ordinul judecătorului de a eutanasia toți câinii. Și ăsta-i pe listă. Am auzit c-au trebuit să folosească taserul ca să-l desprindă de pe dresorul lui. Așa că n-aș avea prea multe speranțe.

Brutus se uită la cei trei oameni care se opriseră în fața cuștii sale. Unul purta o salopetă gri, cu fermoar în față. Mirosea a dezinfectant și tutun.

– Uite-l. Norocul lui că l-am scanat și am găsit microcipul ăla vechi HomeAgain. Am izbutit să vă găsim adresa și telefonul. Ziceți că vi l-a furat cineva din curtea casei?

– Acum doi ani, vorbi un bărbat mai înalt cu pantofi negri și costum.

Brutus ciuli o ureche. Vocea era vag familiară.

– L-au furat atât pe el, cât și pe sora lui, continuă bărbatul. Atunci am crezut că s-au speriat de furtună și au fugit.

Brutus înălță capul. Un băiat se împinse printre cei doi bărbați și păși spre poartă. Brutus îl privi în ochi. Era mai înalt, cu membrele mai lungi și mai subțiri, totuși mirosul era la fel de familiar ca un ciorap vechi. Când băiatul privi înăuntrul cuștii întunecate, sclipirea inițială de speranță de pe fața lui micuță se boți într-o expresie de oroare.

Glasul lui era un chițăit stupefiat.

– Benny?

Șocat și nevenindu-i să creadă, Brutus se coborî înapoi pe pântece. Slobozi un mârâit surd de amenințare și se trase înapoi. Nu voia să-și amintească... și mai ales nu dorea asta. Era prea crud.

Băiatul privi înapoi peste umăr, către bărbatul înalt.

– Este Benny, nu-i așa, tată?

– Așa cred. Un braț arătă spre el: are peticul ăla alb deasupra urechii drepte. (Vocea căpătă un ton îngrozit.) Doamne, dar ce i-au făcut?

Bărbatul în salopetă clătină din cap.

– L-au brutalizat. L-au transformat într-un monstru.

– Există vreo speranță pentru reabilitare?

Bărbatul clătină iarăşi din cap şi ciocăni cu un deget în tăbliţa de lemn.

– Toţi câinii au fost examinaţi de o expertă în comportamentul animalelor. Ea a dat scris că-i irecuperabil.

– Dar, tată, este *Benny*...

Brutus se ghemui în fundul cuştii, pe cât de departe putea ajunge în umbre. Numele era ca şfichiul unui bici.

Bărbatul scoase un pix din buzunarul salopetei.

– Pentru că din punct de vedere legal continuaţi să fiţi proprietarii lui şi n-aţi avut nicio implicare în luptele de câini, nu-l putem eutanasia fără acordul dumneavoastră.

– Tată...

– Jason, Benny a stat la noi două *luni*. La ei a stat doi *ani*.

– Dar este tot Benny. O ştiu. Nu putem încerca?

Bărbatul în salopetă încrucişă braţele şi coborî glasul la nivelul unui ton de avertisment.

– Este imprevizibil şi al naibii de puternic. O combinaţie periculoasă. Şi-a schilodit până şi dresorul. Au fost nevoiţi să-i amputeze mâna.

– Jason...

– Ştiu. O să fiu atent, tată, îţi promit. Dar merită o şansă, nu?

Tatăl lui suspină.

– Nu ştiu.

Băiatul îngenunche şi se uită în ochii lui Brutus. Câinele vru să se întoarcă, dar nu putu. Îl privi în ochi şi lunecă într-un trecut despre care crezuse că fusese de mult îngropat, cu degete strângând hotdogi, urmăriri peste peluze verzi şi nesfârşite zile însorite. Îl împinse cât mai departe. Era prea dureros, prea străbătut de vinovăţie. El nu merita nici măcar amintirea aceea. Nu-şi găsea locul în groapă.

Un uruit surd îi străbătu pieptul.

Cu toate acestea, băiatul strângea plasa gardului cu degetele și privea monstrul dinăuntru. Apoi vorbi, cu autoritatea lipsită de efort a inocenței și tinereții:

– Este *tot* Benny. Undeva înăuntrul lui.

Brutus întoarse capul și închise ochii cu o convingere la fel de fermă.

Băiatul se înșela.

Brutus dormea pe veranda din spate. Trecuseră trei luni și copcile și firele îi dispăruseră. Treptat, medicamentele din hrană îi fuseseră eliminate. De-a lungul lunilor, el și familia ajunseseră la un armistițiu, un impas rece.

În fiecare seară încercau să-l ademenească să intre în casă, mai ales după ce frunzele începuseră să se îngălbenească și să se adune în maldăre pe sub arbori, iar peluza era brumărie dimineața. Brutus rămânea, totuși, pe veranda sa, ba chiar evita sofaua veche acoperită cu o cuvertură groasă și zdrențuită. Se ținea departe de toate. Continua să tresară sub o atingere și mârâia în timp ce mânca, neputând să se oprească.

Totuși, ei nu mai foloseau botnița.

Poate că-i simțiseră înfrângerea care-i transformase inima în piatră. Așa că-și trecea zilele privind peste curte, mișcându-se doar la răstimpuri, ciulind o ureche dacă vreo veveriță rătăcită cuteza să țopăie în lungul gardului, cu coada înfoiată și neînfricată.

Ușa din spate se deschise și băiatul păși pe verandă. Brutus se ridică în picioare și se retrase.

– Benny, ești sigur că nu vrei să intri? Ți-am pregătit un culcuș în bucătărie. Arătă spre ușa deschisă: este cald și, uite, am ceva bun pentru tine.

Întinse o mână spre el, dar Brutus simțise deja șunca, încă mirosind a grăsime rumenită. Se întoarse cu spatele. În curtea de antrenament, ceilalți încercaseră să-l momească cu hrană.

Dar după moartea surorii lui, Brutus o refuzase întotdeauna, indiferent cât de flămând ar fi fost.

Câinele se îndreptă către treapta cea mai de sus a verandei şi se aşeză.

Băiatul îl urmă şi se aşeză lângă el, păstrând distanţa.

Brutus îl lăsă.

Rămaseră aşa mult timp. Cu şunca tot între degete. În cele din urmă, băiatul o ciuguli el însuşi.

– Bine, Benny, eu am de făcut temele.

Dădu să se ridice, apoi se opri şi întinse mâna cu grijă pentru a-l atinge pe cap. Brutus nu mârâi, dar toată blana i se zbârli. Observând avertismentul, băiatul se gârbovi, îşi retrase mâna şi se ridică.

– Bine. Ne vedem dimineaţă, Benny, băiete.

El nu-l privi pe băiat plecând, ci ascultă atent să audă pocnetul uşii care se închidea. Satisfăcut că era singur, îşi coborî capul pe labe. Privi afară, în curte.

Luna răsărise deja, plină şi strălucitoare. Luminiţe pâlpâiau. Ascultă, fără să fie tocmai atent, pregătirile de seară ale familiei. Un televizor murmura din camera din faţă. Îl auzi pe băiat strigând de la etaj. Mama lui îi răspunse.

Apoi, brusc, Brutus fu în picioare, complet rigid, nesigur de motivul pentru care reacţionase aşa. Rămase perfect nemişcat. Doar ciulise urechile.

O ciocănitură răsună la uşa din faţă.

În noapte.

– Răspund eu! strigă mama.

Brutus se răsuci, se repezi către sofaua veche de pe verandă şi se sui pe jumătate în ea, suficient cât să privească prin fereastra mare. Vedea prin holul central întunecat, tocmai până la încăperea din faţă, luminată.

Se uită la femeie, care păşi către uşă şi apăsă pe clanţă.

Înainte s-o fi deschis mai mult de treizeci de centimetri, ușa fu izbită cu putere, deschizându-se complet. O lovi pe femeie și o doborî. Doi bărbați cu haine negre și cagule se năpustiră înăuntru. Altul rămase de pază lângă ușa deschisă. Primul bărbat ațintì un pistol mare spre femeia de pe podea. Celălalt intrus păși în lateral, spre stânga, și îndreptă o armă către cineva din sufragerie.

– NU MIȘCA! răcni el.

Brutus se încordă. Cunoștea vocea aceea, groasă și nemiloasă. Într-o clipă, inima îi bubui în piept și blana i se zburli pe tot corpul, tremurând de furie.

– Mama? Tata? strigă băiatul din capul scării.

– Jason, răspunse tatăl din living, rămâi acolo!

Șeful avansă mai mult în cameră. Împunse cu arma.

– Stai cuminte, moșule!

– Ce vreți?

Arma împunse din nou.

– Bă! Unde mi-e câinele?

– Câinele tău? întrebă mama de pe podea, tremurând de frică.

– Brutus! răcni bărbatul. Ridică celălalt braț și dezveli ciotul unei încheieturi: Am o datorie de plătit jigodiei ăleia... și-asta include pe oricine-i îngrijește curu'! De fapt, m-am gândit să punem de-un grătar frumușel.

Se întoarse către bărbatul din prag:

– Ce mai aștepți? Adu benzina!

Bărbatul dispăru în noapte.

Brutus coborî înapoi pe verandă și se retrase până lângă balustradă. Își încordă labele posterioare.

– Bă! Unde-mi țineți câinele? Știu că voi l-ați luat!

Brutus se repezi înainte, propulsându-se cu toată forța corpului. Lovi sofaua cu labele adunate dedesubt și sări peste ea. Cioburi zburară în toate părțile, când lovi geamul cu creștetul

capului. Trecu prin fereastră, în cameră și ateriză în bucătărie. Labele din față atinseră podeaua înaintea primului ciob de sticlă. Porni în goană, în timp ce cioburile se împrăștiară cu zgomot pe linoleumul în tablă de șah.

Mai departe pe hol, primul bărbat înarmat se întoarse să vadă de unde venea zgomotul. Brutus alergă pe hol și plonjă la joasă înălțime. Prinse bărbatul de gleznă și-i smulse tendonul, apoi îl răsturnă, trecând în viteză pe sub el. Se lovi cu capul de colțul unei mese din lemn de nuc de pe hol și se prăbuși cu un bubuit.

Brutus zări un alt bărbat pe veranda din față, încremenit între doi pași, cărând două canistre mari și roșii. Văzu câinele cum se năpustește spre el. Căscă ochii. Dădu drumul canistrelor, se răsuci și o luă la fugă.

Un pistol detună, asurzitor în spațiul închis. Brutus simți o lovitură ca de picior în laba din față. Laba se frânse sub el, dar își începuse deja săritura către bărbatul ciung, vechiul lui dresor. Îl izbi cu forța unui sac de ciment. Îl lovi cu capul în piept. Greutatea și forța de inerție îl năruiră pe bărbat. Căzură amândoi pe spate.

Pistolul detună a doua oară.

Ceva arzând trecu pe lângă urechea lui Brutus și din tavan căzu tencuială.

Apoi amândoi atinseră podeaua din lemn de stejar. Bărbatul se prăbuși pe spate, cu Brutus peste el. Arma îi zbură dintre degete și zăngăni sub scaunul din living.

Dresorul încercă să-l lovească cu genunchiul și să-l azvârle într-o parte, însă el însuși era cel care-l învățase prea bine pe câine. Brutus se feri. Cu un răget, se repezi către beregata bărbatului. Acesta încercă să-i prindă o ureche cu singura sa mână, dar Brutus își pierduse aproape toată urechea aia într-o luptă mai veche. Ciotul lunecă dintre degetele bărbatului și Brutus

se repezi cu dinții către gâtul fragil. Colții i se afundară spre moartea sigură.

Apoi un strigăt răsună ca un lătrat îndărătul său:

– Benny! Nu!

Cu coada unui ochi, îl zări pe tată ghemuit lângă masa din living. Recuperase pistolul și-l ațintea către Brutus.

– Benny! Jos! Dă-i drumul!

Din întunericul gropii, Brutus îi răspunse tatălui cu un mârâit. Sângele curse, pe măsură ce Brutus strângea colții mai tare în prada sa. Refuză să-i dea drumul. Dedesubtul lui, dresorul răcni și horcăi. Un pumn lovi orbește, dar Brutus strânse și mai tare din fălci. Sângele se revărsă mai abundent.

– Benny, dă-i drumul imediat!

Alt glas, mai ascuțit, scârțâi temător. Venea dinspre scară.

– Nu, tată!

– Jason, nu-l pot lăsa să omoare pe cineva.

– Benny! țipă băiatul. Te rog, Benny!

Brutus îi ignoră. El nu era Benny. Știa că groapa era locul căreia îi aparținea cu adevărat, unde ajungea întotdeauna. Pe măsură ce câmpul vizual i se îngustă și bezna se strânse în jurul său, se afundă și mai adânc în puțul ăla fără fund, târându-l pe bărbat. Știa că el nu mai putea scăpa și n-avea să-l lase nici pe el să scape.

Era timpul să se sfârșească totul.

Dar, pe când Brutus se afunda în groapă, lunecând în bezna îndepărtată, ceva îl opri, îl împiedică să mai cadă. Era absurd. Deși înapoia lui nu se afla nimeni, simți o smucitură clară. De coadă. Care-l ținea locului, pentru ca apoi, lent, să-l tragă îndărăt de la marginea gropii. Încet, încet începu să înțeleagă, printre norii grei de disperare. Cunoștea atingerea aceea. Era la fel de familiară ca bătăile propriei inimi. Deși nu avea de fapt putere, îl frânse, îl sparse în bucăți.

Își reamintea smucitura aceea, dintr-un trecut îndepărtat, atacul ei surpriză special.

Atacul făcut ca să-l apere pe el.

Mereu păzitorul lui.

Chiar și acum.

Și întotdeauna.

Nu, Benny...

– Nu, Benny! vorbi băiatul ca un ecou.

Câinele îi auzi pe amândoi, glasurile celor care-l iubeau, înceţoşând linia dintre prezent și trecut – nu cu sânge și beznă, ci cu lumina soarelui și căldură.

Cu o ultimă smucitură împotriva ororii, întoarse spatele gropii. Deschise fălcile și lăsă să cadă dintre ele trupul bărbatului. Rămase locului, pe labele ce tremurau.

Răsturnat pe o parte, dresorul horcăi și icni înapoia cagulei negre. Tatăl se apropie de el cu pistolul întins.

Câinele se îndepărtă, șchiopătând, pe trei labe, cu o labă din față atârnând inert.

Pași se apropiară din spate. Băiatul apăru lângă el și-i puse o palmă pe umăr. O lăsă acolo. Fără să se teamă.

Câinele tremură, apoi se rezemă de el, căutând încurajare.

Și o căpătă.

– Bun băiat, Benny! Bun băiat!

Băiatul se lăsă în genunchi și cuprinse câinele cu braţele.

Și în cele din urmă... Benny îl lăsă.

AFARĂ DIN BEZNĂ

DAVID WEBER

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Autor de bestselleruri pe lista întocmită de *New York Times*, David Weber este frecvent comparat cu C.S. Forester, creatorul lui Horatio Hornblower, și este unul dintre cei mai apreciați scriitori de science fiction militar în viață... deși a scris în toate genurile, de la *space opera* la *epic fantasy*. Este cunoscut cel mai bine ca autor al seriei de romane și povestiri care detaliază aventurile lui Honor Harrington, poate cea mai populară serie de SF militar din toate timpurile, alcătuită din douăsprezece romane, printre care *On Basilisk Station, The Honor of the Queen, Field of Dishonor, In Enemy Hands, Ashes of Victory* și altele, și din povestiri cu Honor Harrington, recent antologate în *Worlds of Weber: Ms. Midshipwoman Harrington and Other Stories*. Weber le-a îngăduit și altor autori să scrie despre universul Honor Harrington, printre care S.M. Stirling, Eric Flint, David Drake, Jane Lindskold și Timothy Zahn. Tot Weber a scris și seria de *epic fantasy* War God, care cuprinde *Oath of Swords, The War God's Own* și *Wind Rider's Oath*, seria Dahak din patru volume, seria Starfire din patru volume (cu Steve White), seria Empire of Man din patru volume (cu John Ringo) și seria Assiti Shards din două volume (cu Eric Flint), alături de romane independente ca *Path of the Fury, The Apocalypse Troll, The Excalibur Alternative, Old Soldiers* și *In Fury Born*. Cărțile lui cele mai recente sunt seria Safehold din patru volume, care a început în anul 2007 cu *Off Armaged-*

don Reef, seria *Multiverse* din două volume (cu Linda Evans), colecția de povestiri cu Honor Harrington *Ms. Midshipwoman Harrington*, noul roman din seria Safehold *A Mighty Fortress* și *Mission of Honor*. David Weber trăiește în Greenville, statul Carolina de Sud.

În nuvela complexă și plină de suspans care urmează, el ne prezintă un Pământ însângerat, aproape îngenuncheat de o nemiloasă și copleșitoare invazie extraterestră, cu excepția unor luptători izolați și împrăștiați, care nu acceptă să stea în genunchi și care își asumă misiunea de a apăra rasa omenească... iar în decursul procesului, află că pot recurge la niște resurse neașteptate.

I

Alarma fluieră pe comunicatorul comandantului de flotă Thikair.

El avea să-și reamintească mereu cât de prozaic și... normal sunase, dar în clipa aceea, când ridică privirea de la alt maldăr de hârțogăraie realmente plictisitoare, când încă nu știa, simți un incontestabil sentiment de ușurare pentru distragerea atenției. Apăsă apoi tasta de acceptare și sentimentul de ușurare pieri când văzu chipul comandantului navei sale amiral... și expresia lui îngrijorată.

– Ce este, Ahzmer? îl întrebă, fără să mai piardă vremea cu saluturile formale.

– Sir, navele de cercetare tocmai au raportat o descoperire destul de... tulburătoare, răspunse comandantul de navă Ahzmer.

– Da?

Thikair ciuli întrebător urechile, când Ahzmer făcu o pauză.

– Au fost detectate niște transmisiuni sofisticate.

– Transmisiuni?

Pentru o clipă sau două, înțelesul acelui cuvânt nu fu perceput pe deplin, după care ochii lui Thikair se îngustară și blana i se zbârli.

– Cât de sofisticate? întrebă el mult mai tăios.

– Mă tem că foarte sofisticate, sir, spuse Ahzmer nefericit. Recepționăm semnale digitale și analogice pe o lățime de bandă impresionantă. Este o activitate de minimum Nivel III. Posibil chiar – urechile i se lipiră de țeastă – Nivel II.

Urechile lui Thikair se lipiră încă și mai mult decât ale comandantului navei sale și simți cum vârfurile caninilor i se dezgolesc. N-ar fi trebuit să îngăduie ca expresia să-i dezvăluie atât de multe, însă el și Ahzmer se cunoșteau de decenii și era evident că gândurile celuilalt erau deja orientate în aceeași direcție cu ale lui.

Flota revenise în spațiul-normal cu două zile în urmă, după opt ani standard, subiectivi, de somn criogenic. Zborul durase șaisprezece ani standard, după restul ceasurilor din galaxie, întrucât cel mai bun modificator de viteză nu permitea, nici chiar în hiper, o viteză de cinci-șase ori mai mare decât a luminii în termenii spațiului-normal. Navele de război și transportoarele mai aveau o săptămână de spațiu-normal până la obiectiv, lunecând prin bezna nesfârșită, ca uriașe și lucioase *hasthar*, cu ghearele și colții încă ascunse, deși pregătite. Însă Thikair trimisese înainte navele-cercetaș, mult mai ușoare, al căror tonaj redus sporea eficiența propulsiilor prin spațiul-normal, pentru a examina îndeaproape ținta. Acum se trezea regretând că o făcuse.

Oprește-te, își spuse cu severitate. *Oricum ignoranța nu ar fi durat mult. Și tot ar fi trebuit să decizi ce să faci. Cel puțin în felul ăsta dispui de timp ca să începi să te gândești!*

Mintea începu să-i funcţioneze din nou şi se lăsă pe spate, iar o mână cu şase degete coborî să-şi mângâie coada în timp ce gândea.

Problema era că autorizaţia Consiliului Hegemoniei pentru operaţiunea aceasta se baza pe raportul echipei de cercetare, potrivit căruia speciile inteligente ale obiectivului ajunseseră abia la Nivelul VI de civilizaţie. Celelalte două sisteme de pe lista lui Thikair erau clasificate ca fiind civilizaţii de Nivelul V, deşi unul se apropia mult de limita dintre Nivelurile V şi IV. Fusese greu să convingă Consiliul să renunţe la ele. De altfel, nevoia de a susţine cu atâta tărie cazul shongairilor în faţa Consiliului a fost motivul pentru care misiunea fusese întârziată suficient cât să se extindă într-o operaţiune în trei sisteme. Dar „colonizarea" *acestui* sistem fusese autorizată aproape ca o idee ulterioară, genul de misiune pe care ar fi declanşat-o oricare membru al Hegemoniei. Cu certitudine, ei nu fuseseră niciodată de acord să cucerească un Nivel III, cu atât mai puţin un *Nivel II!* De fapt orice societate care atinsese Nivelul II căpăta statutul de protectorat, până atingea Nivelul I şi devenea eligibilă ca membră a Hegemoniei dacă nu (aşa acum izbutiseră cel puţin jumătate dintre ele) se autodistrugea până atunci.

Laşi, gândi Thikair disprețuitor. *Săpători de pământ. Mâncători de buruieni!*

Shongairii erau singura specie carnivoră care atinsese capacitatea pentru hiper. Aproape 40% din celelalte rase membre ale Hegemoniei erau vegetariene şi considerau barbare, revoltătoare, ba chiar înfiorătoare obiceiurile alimentare ale shongairilor. Şi mare parte din omnivorii Hegemoniei nu se simţeau... în largul lor în jurul poporului lui Thikair.

Propria Constituţie mult iubită îi silise să-i admită pe shongairi, când Imperiul ajunsese la stele, însă ei nu fuseseră niciodată încântaţi în privinţa asta. Thikair citise, de altfel,

câteva monografii docte ce susțineau că existența poporului său fusese pur și simplu una dintre acele incredibile întâmplări fericite care (din păcate, potrivit opiniei evidente a autorilor respectivelor monografii) se petreceau ocazional. Dacă ei ar fi avut bunul-simț elementar de a urma exemplul altor specii cu predispoziții similare, psihopatic agresive și violente, ar fi *trebuit* să revină în Epoca de Piatră imediat după descoperirea fisiunii atomice.

Din păcate pentru bigoții aceia rasiști, poporul lui Thikair nu regresase. Ceea ce nu a împiedicat Consiliul să-l privească apoi cu ochi nu tocmai buni. Ori să încerce să-i nege prerogativele legitime.

Parcă am fi singura specie care caută să întemeieze colonii! Mai sunt în primul rând barthon și kreptu. Și ce se poate spune despre liatu? E-adevărat că ei sunt mâncători de buruieni, *dar au peste* cincizeci *de sisteme colonii!*

Thikair își impuse să înceteze cu netezirea cozii și să inspire adânc. Să aducă la suprafață niște vechi ranchiune nu era o soluție, și dacă voia să fie complet onest (așa cum nu dorea de fapt să fie, mai ales în cazul lui liatu), faptul că ei bântuiseră galaxia de aproape șaizeci și două de mii de ani standard, spre deosebire de cei nouă *sute* de ani ai shongairilor, ar fi putut ajuta la explicarea, cel puțin parțială, a dezechilibrului.

În plus, dezechilibrul acela se va schimba, își reaminti el încruntat.

Exista un motiv clar pentru care Imperiul întemeiase nu mai puțin de unsprezece colonii chiar înainte ca Thikair să fi plecat și pentru care reprezentanții shongairilor în Consiliu își apăraseră ferm dreptul de a le întemeia chiar și în condițiile restricțiilor ridicole ale Hegemoniei.

Nimeni nu-i putea interzice vreunei rase colonizarea oricărei planete care nu era populată de o specie nativă înzestrată

cu raţiune. Din păcate nu existau chiar aşa multe planete locuibile, iar acelea tindeau să fie dispuse la distanţe neplăcut de mari chiar şi pentru civilizaţiile capabile de hiper. Mai rău încă, un număr deprimant de mare dintre ele erau deja locuite de nativi înzestraţi cu raţiune. Potrivit Constituţiei Hegemoniei, colonizarea *acelor* planete necesita aprobarea Consiliului, care nu era chiar atât de lesne de obţinut pe cât ar fi fost într-un univers mai rezonabil.

Thikair era perfect conştient de faptul că multe dintre celelalte rase membre ale Hegemoniei credeau că natura războinică „perversă" a shongairilor (şi codurile lor de onoare încă şi mai „perverse") le explica entuziasmul de a se extinde prin cuceriri. Şi, pentru a fi cinstit, aveau dreptate. Însă adevăratul motiv, niciodată discutat în afara întrunirilor secrete ale Imperiului, era că dezvoltarea unei colonii era grăbită şi uşurată de o infrastructură deja existentă, oricât de rudimentară. Şi, încă mai important... cucerirea unor specii mai puţin dezvoltate, dar care puteau fi dresate, oferea creşterea utilă a numărului de muncitori ai Imperiului. Muncitori care – mulţumită accentului sentimental pus de Constituţie pe autonomia internă a membrilor – puteau fi ţinuţi la respect aşa cum se cuvenea pe orice planetă care aparţinea Imperiului.

Muncitori ce clădeau resursele de război de care Imperiul urma să aibă nevoie în ziua când avea să-i spună restului Hegemoniei ce putea face cu toate restricţiile sale înjositoare.

Însă nimic din toate acelea nu avea nicio legătură cu problema sa curentă.

– Spui că este *posibil* un Nivel II, rosti el. Ce te face să crezi asta?

– Ţinând seama de activitatea electromagnetică şi de sofisticarea atâtor semnale, este evident că localnicii au minimum Nivelul III.

Thikair observă că Ahzmer nu părea să devină deloc mai încântat.

– Analiza preliminară sugerează că posedă deja energia prin fisiune. Dar, deși pe planetă există surse de energie prin fisiune, acestea par foarte puține, iar generarea energiei se realizează majoritar prin arderea de *hidrocarburi*! De ce ar face ceva atât de stupid o civilizație care este cu adevărat de Nivelul II?

Urechile comandantului flotei s-au pleoștit când el s-a încruntat. Ca și comandantului navei, îi venea greu să-și imagineze o specie atât de stupidă, încât să continue consumarea unor resurse de neînlocuit pentru a genera energie pe bază de hidrocarburi... dacă putea să n-o facă. Ahzmer pur și simplu nu dorea s-o admită, fiindcă, dacă era *cu adevărat* o civilizație de Nivelul II, le-ar fi fost interzisă pentru totdeauna colonizării.

– Scuzați-mă, sir, rosti Ahzmer căruia tulburarea îi sporise îndrăzneala, dar ce vom face?

– Deocamdată nu pot răspunde la întrebarea aceasta, Comandant de Navă, replică Thikair mai oficial decât obișnuia când discutau doar ei doi. Îți pot spune însă ce *nu* vom face – să îngăduim acestor rapoarte să ne sperie și să ne împingă spre concluzii sau reacții premature. Am petrecut opt ani subiectivi ca să ajungem aici și trei luni pentru a readuce personalul din crio. Nu vom tăia pur și simplu sistemul acesta de pe lista noastră și vom trece la următorul, până nu analizăm amănunțit tot ce am aflat despre el și nu evaluăm toate opțiunile existente. Este limpede?

– Da, sir!

– Perfect. Între timp însă trebuie să presupunem că e posibil să ne confruntăm cu sisteme de supraveghere considerabil mai avansate decât orice anticipasem. Ținând seama de circumstanțele acestea, doresc ca flota să treacă la statut sub acoperire.

Controlul complet al tuturor emisiilor şi mod de recunoaştere, Comandant de Navă!

– Da, sir. Voi transmite imediat ordinul mai departe.

II

Plutonierul Stephen Buchevsky coborî din MRAP, se întinse, îşi luă arma şi făcu un semn de încuviinţare spre şofer.

– Du-te şi caută-ţi o cafea. Nu cred că va dura prea mult, doar ştii cât de grozav sunt în prezicerile astea.

– Da, şefu', aprobă rânjind caporalul de la volan.

Călcă pedala acceleraţiei şi MRAP-ul (a cărui denumire oficială era „vehicul blindat rezistent la explozia de mine şi protejat împotriva ambuscadelor") se îndepărtă, îndreptându-se către cortul popotei din capătul opus al taberei, pe când Buchevsky porni pe jos spre buncărul de comandă înconjurat cu saci de nisip, cocoţat în vârful coamei ascuţite.

Aerul dimineţii era rece şi rarefiat, dar Buchevsky se obişnuise cu el, acum când nu mai avea nici două săptămâni până la sfârşitul actualei sale detaşări. De fapt, nu venea aici pentru prima dată. Şi chiar dacă mulţi puşcaşi marini din Compania Bravo îl considerau locul cel mai groaznic din univers, plutonierul văzuse altele considerabil mai rele în cei şaptesprezece ani de când crezuse pe cuvânt un recrutator cu chip onest de amăgitor.

– Oho-ho, în ce locuri vei ajunge... ce chestii vei vedea! îi spusese plin de entuziasm recrutatorul.

Într-adevăr, Stephen Buchevsky ajunsese de atunci în multe locuri şi văzuse multe chestii. Între timp fusese rănit de şase ori în luptă, iar la vârsta de treizeci şi cinci de ani căsătoria i se dusese de râpă, destul de neplăcut, în primul rând din cauza repetatelor detaşări îndelungate. Avea un şchiopătat uşor pe care

terapeuții nu izbutiseră să-l înlăture complet, durerea din mâna dreaptă prezicea în mod credincios ploaia sau ninsoarea, iar cicatricea care-i urca pe tâmpla stângă era clar vizibilă prin părul tuns periuță, mai ales pe pielea lui închisă la culoare. Dar, deși uneori visa cu ochii deschiși să-l caute pe recrutatorul care-l convinsese să semneze, se domolise de fiecare dată.

Ceea ce spune, probabil, ceva nesănătos despre personalitatea mea, reflectă el și se opri pentru a privi drumul îngust care se răsucea în serpentine mult mai jos.

În prima lui călătorie în Afganistanul însorit, stătuse în Camp Rhine, lângă Kandahar. Atunci se alesese cu șchiopătatul. La următoarea detașare, fusese trimis lângă Ghanzi și ajutase la supravegherea autostrăzii A01, de la Kandahar la Kabul. Fusese mai puțin... interesant decât perioada petrecută în provincia Kandahar, deși tot reușise să se aleagă cu o schijă de rachetă în fund, ceea ce-i adusese altă stea de aur pe panglica Purple Heart (și glume nemiloase din partea așa-zișilor prieteni). După care polonezii preluaseră supravegherea în Ghanzi, așa încât, pentru a *treia* detașare în Afganistan, fusese trimis cu restul Batalionului I, Regimentul 3 pușcași marini, Divizia 3 Marină, înapoi în Kandahar, unde situația se încinsese din nou. Rămăseseră acolo până la primirea de noi ordine. Situația din provincia Paktika – cea la care polonezii renunțaseră în favoarea lui Ghanzi, fiindcă Paktika era mult mai animată – se înrăutățise, de asemenea, iar Buchevsky și Compania Bravo fuseseră alocați ca forță de susținere pentru Batalionul 508 infanteriști parașutați al Armatei terestre din zonă, până ce Armata terestră găsea trupe disponibile pe care să le aducă acolo.

În ciuda accentului pus pe „colaborare", relația nu fusese cea mai perfectă cu putință. Nu ajuta nici faptul că toți recunoșteau că era doar o soluție provizorie și că pușcașii din Bravo erau vizitatori temporari (când primiseră misiunea respectivă,

mai aveau trei luni până la revenirea în Statele Unite). Sosiseră fără susținerea logistică ce ar fi trebuit să-i însoțească în mod firesc și, cu toate că mare parte din echipamentul lor era uzual, asta însemnase un stres suplimentar pentru serviciul de aprovizionare al Batalionului 508. Însă cei din Armată fuseseră îndeajuns de încântați să-i vadă și se străduiseră cu adevărat ca pușcașii marini să se simtă cât mai bine.

Faptul că provincia aceea de mărimea statului Vermont avea o mie de kilometri de frontieră cu Pakistanul, adăugat schimbărilor politice din Pakistan și creșterii producției de opiu sub conducerea talibanilor (era straniu felul în care opoziția cândva înverșunată a fundamentaliștilor față de comerț dispăruse când avuseseră nevoie de cash pentru a-și susține operațiunile), împiedicase Compania B să se plictisească. Infiltrările și întețirea atacurilor asupra unităților armatei afgane, încă fragile, din provincie nu fuseseră de mare ajutor, deși, ținând seama de toate, Buchevsky prefera Paktika prin comparație cu detașarea sa în Iran, din 2004. Sau, de fapt, cu perioada cea mai recentă petrecută în Kandahar.

Acum privea prin aerul rarefiat de munte spre drumul în serpentine pe care trebuia să-l supravegheze plutonul 2. Toate șmecheriile sofisticate de recunoaștere din lume nu puteau înlocui prezența constantă a oamenilor și supravegherea vizuală necesară pentru interzicerea traficului printr-un asemenea loc. Era probabil mai ușor decât misiunea pe care o avusese tatăl lui Buchevsky când încercase să procedeze la fel cu Drumul Ho Și Min – cel puțin oamenii săi puteau vedea mult mai departe! –, dar, una peste alta, asta nu spunea mare lucru. Iar el nu-și reamintea ca tatăl să-i fi povestit despre martiri lunatici care se detonau pe ei înșiși pentru a-i ucide pe alții întru slava Domnului.

Se scutură energic. Organizarea plecării companiei spre casă implica multe, așa încât se întoarse către buncărul de comandă

pentru a-l informa pe sergentul-major Wilson că înlocuitorii plutonului său aveau să înceapă să sosească în patruzeci și opt de ore. Era momentul să organizeze primirea-predarea și deplasarea plutonului 2, să participe la nesfârșitele verificări de acte și echipamente ocazionate de mutarea oricărei companii.

Atât doar că Buchevsky nu se aștepta să existe cineva care să se plângă de *această* mutare.

III

La ședința din sala de conferințe din *Steaua Imperiului* participau cei trei comandanți de escadrilă ai lui Thikair, comandantul trupelor sale de sol și Comandanta de Bază, Shairez. Deși Shairez era subordonată Comandantului Trupelor de Sol Thairys, era în același timp comandanta bazei expediției și, ca atare, îi raporta direct lui Thikair.

Zvonurile despre descoperirile navelor-cercetaș se răspândiseră, bineînțeles. Doar o intervenție divină ar fi putut împiedica așa ceva! În același timp însă, dacă se dovedea că nu va urma nicio debarcare, n-ar fi contat prea mult.

– Comandant de Bază, care este interpretarea ta privind datele navelor-cercetaș? o întrebă Thikair pe Shairez, fără să se mai sinchisească să anunțe deschiderea oficială a ședinței.

Majoritatea celor prezenți au părut surprinși de ignorarea protocolului, iar Shairez nu era încântată să vorbească cea dintâi. Nu putea fi, totuși, mirată de întrebare în sine; la urma urmelor, era comandanta bazei expediției mulțumită cunoașterii ei la nivel de expert a contactelor cu alte specii înzestrate cu rațiune.

– Comandant de Flotă, răspunse ea, am examinat cu atenție datele, inclusiv pe cele provenite de la platformele orbitale

stealth. Mă tem că analiza mea confirmă temerile inițiale ale Comandantului de Navă Ahzmer. Aș clasifica în mod clar civilizația locală ca fiind de Nivelul II.

Încântată sau nu că a fost prima întrebată, nici măcar n-a tresărit, gândi aprobator Thikair.

– Dezvoltă, te rog, rosti el.

– Da, sir.

Shairez apăsă pe ghearatura virtuală a computerului ei personal și ochii i se defocalizară ușor când privi însemnările care-i erau proiectate direct pe retine.

– În primul rând, specia aceasta folosește energia nucleară. Desigur tehnologia este foarte primitivă și s-ar părea că abia a început experimentele cu fuziunea, însă există indicații clare că nivelul general de tehnologie este mai ridicat decât am fi anticipat vreodată din partea cuiva cu capacitate nucleară atât de limitată. Din motive bine cunoscute numai de ei, se pare că indivizii aceștia – folosesc termenul în sensul general, bineînțeles – au optat să păstreze generarea energiei din hidrocarburi mult dincolo de punctul în care ar fi putut-o înlocui cu generarea nucleară.

– Asta-i absurd! obiectă Comandantul de Escadrilă Jainfar.

Bătrânul și țâfnosul câine spațial era cel mai vechi comandant de escadrilă al lui Thikair și tot atât de intransigent ca una dintre bateriile principale ale cuirasatului. Acum rânji când Thikair se uită la el, cu o ureche ciulită întrebător.

– Scuze, Comandant de Bază, mormăi fără chef comandantul escadrilei. Nu-ți pun datele la îndoială. Doar că-mi este imposibil să cred că o specie *atât* de stupidă ar putea înțelege cum să folosească în primul rând focul!

– Comandant de Escadrilă, situația este *într-adevăr* unică în experiența noastră, recunoscu Shairez. Și, potrivit bazelor centrale de date, este unică și în experiența tuturor membrilor

Hegemoniei. Totuși, specia aceasta posedă practic toate celelalte atribute ale unei culturi de Nivelul II.

Ridică o mână și îndoi pe rând ghearele, punctând:

– Telecomunicații la nivel planetar. Deși a întreprins puține pentru a explora realmente spațiul cosmic, are numeroși sateliți de comunicații și navigație. Aparatele de zbor militare sunt capabile de regimuri de zbor trans-sonice, utilizează din abundență materiale compozite avansate – vreau să spun „avansate" pentru orice cultură pre-Hegemonie – și am observat, de asemenea, experimente cu arme energetice direcționale de primă generație. Capacitățile tehnologice *nu* sunt distribuite uniform pe planetă, dar se răspândesc rapid. Aș fi foarte surprinsă – presupunând că specia va supraviețui – dacă în următoarele două-trei generații nu va avea un guvern planetar efectiv unificat. Este posibil să-l aibă chiar mai devreme. Asta dacă ne putem călăuzi după viteza incredibilă a progresului său tehnologic!

Tăcerea din jurul mesei de conferințe era profundă. Thikair îi îngădui să se mai prelungească câteva momente, apoi se lăsă pe spate în scaun.

– Cum explici discrepanța între ceea ce observăm acum și raportul inițial de cercetare?

– Sir, *n-o pot* explica, rosti ea deschis. Am verificat și răsverificat raportul original. Nu poate fi nicio îndoială că a fost corect la momentul întocmirii, totuși acum descoperim *altceva*. Specia aceasta a efectuat cumva de peste trei ori mai rapid decât orice altă specie saltul de la transportul cu animale, energia vântului și armele de foc rudimentare, la nivelul actual. Și aș dori să țineți seama că am spus „*orice* altă specie". M-am gândit în mod explicit la ugartu.

Comandantul flotei zări nu numai o grimasă la auzul precizării aceleia. Ugartu nu devenise niciodată membră a Hegemoniei... fiindcă își transformase sistemul stelar natal într-un

depozit de deşeuri radioactive. Consiliul care funcţiona la momentul respectiv suspinase uşurat, în mod discret, dar foarte, foarte profund, la petrecerea evenimentului respectiv, ţinând seama de faptul că ugartu progresase tehnologic cu o viteză de două ori mai mare decât norma galactică. Ceea ce însemna că specia *aceasta*...

– Sir, întrebă Comandantul de Navă Ahzmer cu o expresie neliniştită, nu este posibil ca echipa de cercetare iniţială să fi încălcat procedura?

Thikair îl străpunse cu privirea şi ambele urechi ale comandantului navei-amiral se ciuliră.

– Mă întrebam dacă nu cumva membrii acelei echipe au stabilit, fără să vrea, contact direct cu localnicii. Să-i fi ajutat accidental...

– Posibil, dar improbabil, Comandant de Navă, rosti Comandantul Trupelor de Sol Thairys. Aş fi vrut să nu fi fost nevoit să spun asta, întrucât găsesc progresul acesta rapid la fel de neliniştitor pe cât îl găseşti tu. Din păcate, cercetarea originală a fost efectuată de barthoni.

Câţiva dintre ofiţerii lui Thikair se strâmbară de parcă mirosiseră ceva neplăcut. De fapt, din punctul de vedere al oricărui carnivor care se respectă, barthonii miroseau pur şi simplu delicios, însă timizii mâncători de plante se numărau printre cei mai severi critici ai shongairilor. Şi, în ciuda timidităţii lor inerente, erau masiv reprezentaţi în echipele de cercetare ale Hegemoniei, din cauza susţinerii fanatice pe care o acordau reglementărilor Consiliului privitoare la limitarea contactelor cu rasele inferioare.

– Mă tem că sunt de acord cu Comandantul Trupelor de Sol, zise Shairez.

– Oricum, n-ar conta dacă s-a întâmplat *aşa*, sublinie Thikair. Constituţiei nu-i pasă *de unde* provine tehnologia unei

specii. Contează doar nivelul pe care l-a *atins*, indiferent de felul cum a ajuns acolo.

– Şi de felul cum va reacţiona Consiliul, zise Jainfar acru, şi urechile tuturor celor din jurul mesei se mişcară în semn de acord.

– Sir, oftă apăsat Thairys, mă tem că Jainfar, Comandant de Escadrilă, are dreptate. A fost şi aşa destul de greu să căpătăm aprobarea pentru celelalte obiective ale noastre, iar ele sunt mult mai puţin avansate decât s-a dovedit specia *aceasta*. Sau sper, pe Copoii lui Dainthar, să mai fie tot aşa!

Şi mai multe urechi fluturară aprobator, printre care şi ale lui Thikair. Oricât de aberantă ar fi fost, dezvoltarea acestei specii o situa în mod clar mult în afara parametrilor autorizaţiei Consiliului. Şi totuşi...

– Sunt perfect conştient de gradul însemnat în care descoperirile noastre au modificat circumstanţele prevăzute în ordinele de misiune, rosti el. Pe de altă parte, există câteva puncte suplimentare care cred că merită să fie examinate.

Cei mai mulţi îl priviră cu surprindere evidentă, însă coada lui Thairys se curbă peste spătarul scaunului său şi urechile i se turtiră anunţând că se pregătea pentru speculaţie.

– Unul dintre lucrurile pe care le-am observat când am parcurs prima ciornă a raportului Comandantei de Bază Shairez a fost că specia aceasta nu numai că deţine remarcabil de puţine centrale energetice nucleare, ci şi, pentru nivelul ei, remarcabil de puţine *arme* nucleare. Doar principalele ei puteri politice par să le aibă, şi în stocuri foarte limitate, comparativ cu capacităţile lor non-nucleare. Desigur, *sunt* omnivori, totuşi, numărul armelor este surprinzător de scăzut. Mai mic chiar decât al multor mâncători de buruieni aflaţi la un nivel comparabil. Aspectul acesta devine clar mai ales ţinând seama de faptul că pe mare parte din suprafaţa planetei se desfăşoară operaţiuni

militare destul de extinse. Mai exact, câteva dintre națiunile-stat avansate derulează operațiuni împotriva unor adversari care nu se apropie în mod evident de capacitățile lor. Deși acele națiuni-stat avansate – vorbesc relativ, desigur – dețin arsenale nucleare, iar oponenții lor, care nu dețin așa ceva, ar fi incapabili de ripostă, ele au optat, totuși, să nu le utilizeze. Nu numai atât, ci ar trebui să dețină capacitatea fie și limitată de a produce bio-arme, dar nu am văzut nicio dovadă a folosirii lor. De altfel, n-am văzut nici măcar gaze toxice sau neuro-toxine!

Făcu o pauză plină de subînțeles, după care se aplecă din nou în față, pentru a-și lăsa ușor mâinile încrucișate pe masa de conferințe.

– Specia aceasta pare să fie cu totul aparte din mai multe puncte de vedere, urmă el încet. Neutilizarea, însă, a celor mai eficiente arme de care dispune sugerează că este aproape la fel de lipsită de... pragmatism militar ca mulți dintre mâncătorii de buruieni din Hegemonie. Așa stând lucrurile, părerea mea este că s-ar putea să fie, la urma urmelor, o specie-client... adecvată.

Tăcerea din sala de conferințe era absolută, când restul ascultătorilor începură să înțeleagă ceea ce Thairys ghicise deja.

– Îmi dau seama, urmă Comandantul de Flotă, că o continuare a acestei operațiuni ar încălca spiritul autorizației Consiliului. După o examinare atentă, am descoperit, totuși, că autorizația nu conține nicio referire explicită la nivelul atins de nativii înzestrați cu rațiune. Cu alte cuvinte, *litera* autorizației nu ar exclude continuarea operațiunii de către noi. Neîndoios cineva ca barthoni sau liatu ar putea opta pentru un protest oficial ulterior, însă gândiți-vă la avantajele posibile.

– Avantaje, sir? întrebă Ahzmer și ochii lui Thikair sclipiră.

– Oh, da, Comandant de Navă, rosti el încetișor. Specia aceasta poate fi bizară în multe feluri și în mod evident nu înțelege realitățile războiului, totuși este clar că deține o trăsătură

specifică grație căreia a susținut o rasă de progres fenomenală. Îmi dau seama că actualele ei capacități ar necesita o lovitură inițială mai... viguroasă decât anticipasem. Și chiar cu pregătiri pre-debarcare masive, pierderile ne-ar putea fi mai mari decât cele anticipate, dar, din fericire, dispunem de redundanțe ample pentru a face față până și acestui soi de țintă, grație obiectivelor noastre următoare din Syk și Jormau. Dispunem de capacități pentru a cuceri orice civilizație legată de planetă, chiar dacă a atins Nivelul II, și, ca să fiu cinstit, cred că ar merita foarte mult să ne concentrăm asupra acestui sistem, chiar dacă ar însemna renunțarea la capturarea unuia – sau chiar a amândurora – dintre celelalte.

Unul sau doi ofițeri arătară ca și cum ar fi vrut să protesteze, dar el își turti urechile și vocea îi deveni și mai blândă:

– Îmi dau seama cum sună asta, dar gândiți-vă puțin. Să presupunem că am fi capabili să-i integrăm pe indivizii aceștia – pe „oamenii" aceștia – în forța noastră de muncă. Să-i punem să lucreze la proiectele *noastre* de cercetare. Să presupunem că am fi în stare să le exploatăm talentul pentru a ridica nivelul tehnologic la ceva semnificativ de *avansat* față de restul Hegemoniei. Cum credeți că ar afecta asta planurile și termenele Împăratului?

Tăcerea era la fel de totală, însă acum era complet diferită, și el rânji subțire.

– Au trecut trei secole – peste cinci sute din anii acestor „oameni" – de la primul contact al Hegemoniei cu ei. Dacă Hegemonia operează potrivit graficului obișnuit, vor mai trece minimum două secole – aproape patru sute de ani locali – până când o echipă de observare non-shongairi va mai ajunge în acest sistem... iar numărătoarea respectivă va începe din momentul în care vom reveni pentru a ne anunța succesul. Dacă întârziem revenirea aceea cu câteva decenii, ba chiar cu un secol,

este improbabil să mai fie cineva surprins, ţinând seama de faptul că se aşteaptă să colonizăm trei sisteme stelare. Pufni puternic: de fapt, probabil că mâncătorii de buruieni vor fi *încântaţi* să creadă că am descoperit operaţiunea mai dificilă decât se anticipase! Însă, dacă optăm să petrecem timpul respectiv pentru a-i subjuga pe aceşti „oameni" şi după aceea pentru a-i educa pe tinerii lor potrivit standardelor Hegemoniei, cine ştie ce fel de cercetare-dezvoltare ar putea ei realiza înainte să se întâmple asta?

– Posibilitatea este incitantă, sir, rosti Thairys fără grabă, totuşi, mă tem că se bizuie pe speculaţii a căror acurateţe nu poate fi testată fără proceduri. Dacă s-ar întâmpla ca speculaţiile să fie mai puţin precise decât s-a sperat, atunci am încălca, aşa cum ai spus, spiritul autorizaţiei Consiliului pentru un câştig relativ mic. Personal, cred că s-ar putea să ai dreptate şi că posibilitatea ar trebui în mod clar investigată. Dar dacă rezultatul are mai puţin succes decât ne-am dori, nu riscăm să expunem Imperiul la represalii din partea altor membri ai Hegemoniei?

– Aşa este, încuviinţă Thikair. Dar, în primul rând, Împăratul ar putea sublinia – şi în mod perfect adevărat – că decizia mi-a aparţinut mie, nu lui, şi că el n-a autorizat niciodată aşa ceva. Cred că este cel mai probabil ca Justiţia Hegemoniei să se limiteze la penalizarea mea, ca individ, nu să recomande represalii împotriva Imperiului. Bineînţeles, este posibil ca şi unii dintre voi, în calitate de ofiţeri superiori ai mei, să suferiţi. Pe de altă parte cred că riscul ar merita asumat şi ar spori finalmente onoarea clanurilor noastre. Există desigur şi altă posibilitate. Consiliul nu se va aştepta la o civilizaţie de Nivelul III sau Nivelul II, tot aşa cum nu ne-am aşteptat nici noi. Dacă după un secol local se dovedeşte că aceşti „oameni" nu dau rezultate, soluţia cea mai simplă poate fi, pur şi simplu, exterminarea lor şi distrugerea a suficiente oraşe şi instalaţii pentru a ascunde nivelul de tehnologie pe care-l atinseseră de fapt

înainte de sosirea noastră. Ar fi, desigur, un ghinion teribil, dacă una dintre bio-armele noastre atent focalizată și limitată ar suferi o mutație care să mănânce întreaga suprafață a planetei cu o molimă letală, dar, așa cum știm toți – își dezveli caninii într-un zâmbet – , uneori se mai întâmplă și accidente.

IV

Regretabil că restricțiile internaționale privind tratamentul prizonierilor de război nu se aplică și propriului personal, reflectă Stephen Buchevsky, neizbutind – din nou – să găsească un mod confortabil de a sta în „scaunul" special din pântecele uriașului C-17 Globemaster Spartan. Dacă *el ar fi fost* un jihad, ar fi mărturisit totul în mai puțin de o oră după ce ar fi fost fixat cu curelele într-un asemenea scaun!

De fapt, bănuia că multe probleme proveneau de la înălțimea sa de 1,93 metri și de la faptul că era clădit mai degrabă ca un jucător de fotbal american, decât ca unul de baschet. Cineva de gabaritul lui nu s-ar fi simțit cu adevărat comod decât într-un fotoliu de la clasa I dintr-un avion de pasageri, iar a te aștepta din partea armatei americane să zboare cu un avion E-9 la clasa I era la fel de realist cu a te aștepta să fii nominalizat la președinția SUA. Sau, poate, chiar mai puțin realist. Iar dacă voia să fie onest, ar fi trebuit, de asemenea, să admită că, de fapt, detesta cel mai mult absența hublourilor. Să petreacă atâtea ore închis într-un cilindru din oțel aliat care străbătea cerul vibrând îl făcea să se simtă de-a dreptul întemnițat.

Ei bine, Stevie, își spuse, *dacă ești* atât *de nemulțumit, n-ai decât să-i ceri pilotului să-ți dea drumul* să înoți *pe restul drumului!*

Ideea îl făcu să chicotească și-și privi ceasul. Distanța de la Kandahar la Aviano din Italia era de aproximativ patru mii opt

sute de kilometri, ceea ce depășea cu trei sute de kilometri raza de acțiune normală a unui C-17. Din fericire – deși acela s-ar putea să nu fi fost *tocmai* cuvântul potrivit –, el prinsese unul dintre rarele avioane care se întorceau în SUA aproape goale. Air Force avea nevoie neapărat de aparatul acela mare altundeva, așa că dorea să revină acasă cât mai repede, iar cu combustibil suplimentar și o încărcătură de numai treizeci-patruzeci de oameni putea străbate etapa Kandahar-Aviano fără realimentare. Ceea ce însemna că se putea aștepta la un zbor de șase ore, presupunând că nu aveau parte de vânturi nefavorabile.

Ar fi preferat să fi făcut drumul acela cu restul oamenilor săi, dar trebuise să se ocupe de ultimele documente pentru predarea echipamentelor care aparținuseră companiei. Alta dintre micile și veselele corvezi care cădeau pe umerii săi de plutonier. Pe de altă parte, și în ciuda condițiilor nici pe departe luxoase de la bordul avionului, timpul total de zbor avea să fie considerabil mai scurt, iar unul dintre lucrurile pe care le învățase în anii de armată fusese să doarmă oriunde și oricând.

Chiar și aici, gândi el, foindu-se într-o poziție despre care se putea convinge că era marginal mai confortabilă și închizând ochii. *Chiar și aici.*

Virajul brusc și violent la dreapta îl smuci pe Buchevsky din moțăială și se strădui să se îndrepte în scaunul inconfortabil, în timp ce virajul devenea tot mai strâns. Vaietul uruit, redublat, al motoarelor avionului îl anunță că pilotul ambalase puternic și toate instinctele îi spuneau că nu i-ar fi plăcut motivul pentru manevra aceea... dacă l-ar fi știut.

Ceea ce nu-l împiedica oricum să vrea să-l știe. De fapt...

– Atenție, toată lumea! răsună un glas aspru și încordat din difuzorul compartimentului. Avem o mică problemă și ne

abatem de la cursul spre Aviano, pentru că Aviano *nu mai există* acolo.

Ochii lui Buchevsky se holbară. Mintea lui făcea eforturi disperate să creadă că vorbitorul glumise. Dar era limpede. În tonul acela se simțeau șocul pur... și spaima.

– Nu știu ce mă-sa se-ntâmplă, continuă pilotul. Am pierdut comunicațiile pe rază mare, iar pe frecvențele civile recepționăm rapoarte despre bombe nucleare cu efect limitat care au detonat peste tot. Din ce am aflat, cineva face praf Italia, Austria, Spania și toate bazele NATO din Mediterana, și...

Vocea se întrerupse pentru o clipă și Buchevsky îl auzi cum și-o drege puternic. După care...

– Și am recepționat un raport neconfirmat că Washington nu mai există, oameni buni. Pur și simplu, *nu mai există.*

Ceva îl izbi pe Buchevsky în pântece. Nu Washingtonul! Washingtonul *nu putea* să dispară! Trish și fetele...

– N-am dracului niciun indiciu despre cine face asta sau de ce, spuse pilotul, dar trebuie să aterizăm undeva, rapid. Suntem la o sută treizeci de kilometri nord-nord-vest de Podgorica, în Muntenegru, așa că intru spre uscat. Să sperăm naibii că pot găsi un loc unde să aterizăm întregi... și că nimeni de la sol n-o să creadă că *noi* am avea vreo legătură cu rahatul ăsta!

V

Thikair stătea pe puntea de comandă a *Stelei Imperiului* și studia imaginile gigantice ale planetei de dedesubt. Pictograme strălucitoare indicau orașe și baze militare majore pe care bombardamentul său cinetic le înlăturase din existență. Erau multe – mai multe decât crezuse de fapt – și își încrucișă mâinile la spate, apoi se concentră să radieze satisfacție totală.

Şi ar trebui *într-adevăr să fii satisfăcut. Cucerirea unei întregi civilizaţii de Nivelul II în nici două zile locale at trebui să însemne un record galactic!*

Mai ales, îi aminti alt glăscior, pentru că orice acţiune de felul acela viola în mod direct Constituţia Hegemoniei.

Izbuti să nu schiţeze o grimasă, dar nu-i fu uşor. Când îi venise ideea aceasta sclipitoare, el nu înţelesese pe de-a întregul cât era de populată, de fapt, planeta aceasta... acest „Pământ" al „oamenilor". Acum se întrebă dacă nu cumva el însuşi nu-şi îngăduise să înţeleagă cu adevărat, căci, ştia că dacă ar fi înţeles, s-ar fi răzgândit.

Mai termină! *Aşadar, pe blestemata de planetă erau mai mulţi decât credeai şi ai omorât... câţi? Două miliarde, da? De-acolo de unde au venit o să mai vină şi alţii – la urma urmelor, se prăsesc ca nenorociţii de* garshu*! Şi le-ai spus lui Ahzmer şi celorlalţi că eşti dispus să ucizi întreaga* specie*, dacă n-o să ai succes. Aşa că toate gândurile astea despre nişte pierderi neanticipate sunt cam lipsite de sens, nu crezi?*

Bineînţeles că aşa era. De fapt, recunoştea el, grija principală o reprezenta numărul mare de construcţii ridicate de oamenii aceia. Nu încăpea îndoială că-i putea extermina dacă ar fi fost nevoit, dar începea să se întrebe dacă va fi posibil să elimine dovezile fizice ale nivelului atins de societatea lor.

Ei bine, va trebui să împiedicăm să se ajungă la asta, nu?

– Transmisiune către Comandantul Trupelor de Sol Thairys, se adresă el încetişor Comandantului de Navă Ahzmer, fără să-şi desprindă vreo clipă ochii de la pictogramele strălucitoare. Vreau să-şi desanteze trupele cât mai repede posibil. Şi să beneficieze de toată susţinerea de foc necesară.

Stephen Buchevsky stătea lângă şosea şi se întreba – din nou – unde dracu' erau?

Până la urmă, pilotul nu izbutise să găsească un aerodrom prietenos. Se străduise cât putuse, dar, fără combustibil, cu sistemele de comunicații nefuncționale, rețeaua GPS căzută și explozii de ordinul kilotonelor în toată Europa, opțiunile îi fuseseră limitate. Reușise să găsească o porțiune de șosea cu două benzi care corespundea la limită și aterizase, practic, cu ultimele galoane de combustibil.

C-17 fusese proiectat pentru aterizări pe piste dure, totuși, proiectanții săi nu avuseseră în minte ceva chiar *atât* de dur. Dar ar fi izbutit și așa, dacă șoseaua n-ar fi traversat un canal pe care pilotul nu-l zărise din văzduh. Pierduse trenul de aterizare, care se năruise sub greutatea de 140 de tone a avionului. Mai rău încă, nu pierduse ambele roți simultan și aparatul scăpase complet de sub control. Când se oprise din derapare de-a curmezișul văii muntoase accidentate, toată partea din față a fuselajului se transformase într-o ruină zdrobită și încălcită.

Niciun pilot nu supraviețuise, iar ceilalți doi ofițeri de la bord se număraseră printre cei șase pasageri care muriseră, astfel încât Buchevsky avea gradul cel mai mare din grupul lor micuț. Alți doi pasageri suferiseră răni grave, iar el îi scosese din epavă și-i instalase în adăpostul cel mai bun pe care-l putuse improviza, însă printre ei nu era nimeni care să aibă orice fel de cunoștințe medicale.

Nu dispuneau nici de prea multe echipamente. Buchevsky avea armele personale, la fel ca șase dintre ceilalți, dar acela le era tot arsenalul și niciunul nu avea multă muniție. Deloc surprinzător, bănui el, întrucât n-ar fi trebuit să aibă *deloc* la bord. Din fericire (cel puțin în cazul acesta), era extraordinar de dificil să-i faci pe militarii care reveneau acasă dintr-o zonă de lupte să nu ia cu ei măcar *puțintică* muniție.

Existau, totuși, truse de prim ajutor – îndeajuns pentru a pune în atele brațele rupte a trei pasageri și a face măcar o încercare

simbolică de a-l pansa pe rănitul cel mai grav –, dar asta era cam tot și Buchevsky și-ar fi dorit măcar *să stea de vorbă* cu cineva aflat mai sus pe scara ierarhică. Din păcate, el era șeful.

Ceea ce, își spuse caustic, *îmi oferă ceva care să mă mențină ocupat.*

Și îi oferea, de asemenea, altceva decât Washingtonul la care să se gândească. Se împotrivise lui în fața lui Trish, când fosta sa soție hotărâse să le ducă pe Shania și pe Yvonne să locuiască cu mama ei, dar o făcuse din cauza ratei criminalității și a costului vieții în Washington. Niciodată, *niciodată* nu-și făcuse griji despre...

Alungă gândul acela, din nou, revenind aproape recunoscător la contemplarea mizeriei jalnice pe care trebuia s-o gestioneze într-un fel sau altul.

Sergentul-major Calvin Meyers era al doilea ca rang din grupul lor, ceea ce-l făcea secundul lui Buchevsky... spre evidenta nemulțumire a sergentului Francisco Ramirez, care era subofițerul cu gradul cel mai mare din Armata terestră. Ramirez își ținea însă gura, chiar dacă detesta că toți erau conduși acum de Marină. Probabil pentru că înțelegea că sarcina lui Buchevsky tocmai devenise o neplăcere deloc dorită.

Aveau o cantitate limitată de alimente, grație rațiilor de supraviețuire distribuite deasupra mării, însă nici unul dintre ei nu avea nici cea mai mică idee asupra poziției lor exacte, nici măcar unul nu vorbea sârbește (presupunând că *se aflau* în Serbia), nu aveau hărți, erau lipsiți de mijloace de comunicare și, potrivit ultimelor știri auzite, întreaga planetă părea să sucombe în fața demenței spontane.

În rest ar trebui să fie floare la ureche, reflectă el sardonic. *Bineînțeles...*

– Cred c-ar trebui s-auzi asta, șefu', rosti un glas și Buchevsky se întoarse către vorbitor.

– Ce s-aud, Gunny?

– Recepționăm ceva al naibii de ciudat la radio.

Ochii plutonierului se îngustară. Nu-l cunoscuse pe Meyers înaintea acestui zbor, dar pușcașul marin bine clădit și cu vorbă tărăgănată din zona carboniferă a munților Apalași i se părea un tip solid și stăpân pe sine. Acum însă Meyers era alb ca varul și mâinile îi tremurau, când îi întinse aparatul de radio pentru cazuri de urgență pe care-l recuperaseră din fuzelajul distrus.

Meyers mări volumul și Buchevsky mijì ochii și mai tare. Vocea care se auzea din aparat suna... mecanică. Artificială. Nu avea absolut nicio emoție sau tonalitate.

Acela a fost primul lucru care i-a atras atenția. După care tresări și se retrase o jumătate de pas, ca lovit de trăsnet, când înțelese *ce spunea* vocea aceea.

– ...unt Comandantul de Flotă Thikair din Imperiul Shongairi și mă adresez întregii voastre planete pe toate frecvențele. Planeta voastră este neajutorată în fața noastră. Armele noastre cu energie cinetică v-au distrus principalele capitale naționale, bazele militare și navele de război. Dacă va fi necesar, putem continua cu alte lovituri cinetice și o vom face. Vă veți preda și veți deveni supuși productivi și obedienți ai Imperiului sau veți fi distruși, așa cum au fost distruse guvernele și forțele voastre militare.

Buchevsky se holbă la radio, cu gândurile tremurându-i în adâncul puțului negru și fără fund care se căscase brusc în locul unde existase cândva familia lui. Trish... În ciuda divorțului, ea continuase să facă parte din el aproape fizic. Și Shania... Yvonne... Shania avea doar *șase* ani, pentru Dumnezeu! Yvonne era încă și mai mică. Nu era posibil. Așa ceva nu era posibil! *Nu!*

Engleza cu tonalitate mecanică încetă. Urmă o rafală scurtă într-un grai care suna precum chineza, apoi în spaniolă.

– Spune același lucru pe care l-a zis în engleză, rosti sec sergentul Ramirez și Buchevsky se cutremură.

Închise complet ochii și strânse cu putere din pleoape, stăvilind lacrimile pe care nu voia – nu putea – să le verse. Abisul acela groaznic creștea înlăuntrul lui, încercând să-l absoarbă, iar o parte din el nu-și dorea decât să se lase purtat de curentul subteran. Dar nu putea. Avea responsabilități. Misiunea...

– Șefu', rosti Meyers răgușit, tu *crezi* rahatu-ăsta?

– Nu știu, recunoscu Buchevsky.

Propria lui voce se auzi spartă și răgușită și o drese prelung.

– Nu știu, reuși el pe un ton ceva mai normal. Sau, cel puțin, știu că nu *vreau* s-o cred, Gunny.

– Nici eu, spuse alt glas.

Acesta era de soprană și aparținea sergentului-major Michelle Truman, care avea rangul cel mai mare dintre supraviețuitorii Air Force. Buchevsky arcui o sprânceană spre ea, recunoscător pentru distragerea suplimentară de la durerea care încerca să-i smulgă inima din piept, iar sergentul-major cu păr roșcat-cafeniu făcu o grimasă.

– Nici eu nu vreau s-o cred, urmă femeia, dar să ne gândim puțin. Știm deja că cineva se pare că i-a făcut praf aproape pe toți. Și cine dracu' ar fi avut atâtea bombe nucleare? Scutură din cap: Nu sunt expertă în arme cinetice, dar am citit destul science fiction și aș zice că o lovitură cinetică de pe orbită ar arăta probabil exact ca o bombă nucleară, dacă ai vedea-o cu ochiul liber. Așa că, da, probabil că dacă ticălosul ăsta spune adevărul, supraviețuitorii ar fi raportat că au asistat la exploziile unor bombe nucleare.

– *Rahat*, murmură Meyers, după care se uită spre Buchevsky.

Nu mai adăugă nimic, dar nici nu mai trebuia, iar plutonierul inspiră adânc.

– Nu știu, Gunny, repetă el. Pur și simplu, nu știu.

Nu au știut – nu în mod sigur – nici a doua zi dimineața, dar în mod cert *nu puteau* sta locului. Nu văzuseră nici urmă de trafic pe șoseaua care fusese distrusă de C-17, dar toate drumurile mergeau *undeva*, așa că dacă-l urmau pe acesta, până la urmă aveau să ajungă „undeva" – sperând că înainte să fi terminat proviziile. Și cel puțin ramificațiile lui decizionale fuseseră simplificate, destul de brutal, în timpul nopții când muriseră ultimii doi pasageri grav răniți.

Se strădui din răsputeri să nu se simtă recunoscător pentru moartea lor, dar era vinovat de conștient că ar fi fost neonest, chiar dacă ar fi reușit.

Haide, Stevie, își spuse înverșunat, *nu ești recunoscător pentru moartea lor. Ești, pur și simplu, recunoscător pentru că nu vă vor încetini pe voi, restul. Asta este, totuși, o diferență.*

Știa că acela era adevărul... ceea ce nu-l făcea să se simtă mai bine. Și nici faptul că pusese chipurile soției și ale fiicelor lui într-o cutiuță mintală și le încuiase acolo, îngropând durerea suficient de adânc cât să-i îngăduie să se ocupe de responsabilitățile pe care le avea față de cei vii. Într-o bună zi, o știa, trebuia să redeschidă cutia aceea. Să sufere durerea, să admită pierderea. Dar nu acum. Nu deocamdată. Deocamdată își putea spune că alții depindeau de el, că trebuia să-și ignore propria durere cât timp se ocupa de nevoile *lor*, și se întreba dacă asta însemna că era un laș.

– Gata de plecare, șefu', rosti glasul lui Meyers îndărătul său și Buchevsky privi peste umăr.

– Perfect, rosti el cu glas tare, străduindu-se să radieze încrederea pe care n-o simțea nici pe departe. În cazul ăsta, cred c-ar trebui să pornim.

Bine ar fi dacă aș avea dracu' vreo idee încotro *să pornim.*

VI

Comandantul de Pluton Yirku stătea în trapa deschisă a vehiculului său de comandă cu efect de sol, în timp ce plutonul blindat gonea pe șoseaua lungă și largă care străpungea munții. Podurile care o traversau la răstimpuri, mai ales când plutonul se apropia de ceea ce păreau a fi (sau fuseseră) orașe și sate, sileau coloana să se îngusteze, dar, una peste alta, Yirku era mulțumit. Pernelor gravitaționale ale tancurilor le era cu totul indiferentă suprafața peste care treceau, totuși, asta nu le proteja echipajele de răul de mișcare, dacă trebuiau să se deplaseze rapid peste teren accidentat, iar el studiase cu atenție rapoartele de cercetare. Anticipase, destul de posac, acțiuni pe sol foarte neregulat, care putea fi străbătut, ici-colo, de „drumuri" ce nu erau mai mult decât simple poteci pentru animale.

În ciuda ușurării pe care o simțea fiindcă scăpase de neplăcerile respective, Yirku recunoștea (doar pentru sine) că găsea... neliniștitoare infrastructurile „omenești". Erau *foarte* multe, mai ales în zonele care aparțineau unor națiuni ca aceste „State Unite". Și, deși construcțiile puteau părea rudimentare, în majoritate erau bine concepute. Iar faptul că reușiseră să construiască atât de multe și atât de adecvate cerințelor actualului lor nivel tehnologic, te punea pe gânduri și...

Gândurile Comandantului de Pluton Yirku se sfârșiră brusc, când ieși de sub ultimul pod și proiectilul de șapte kilograme al lansatorului portabil antiblindate M-136 îi lovi flancul turelei cu viteza de 110 m/s. Focosul HEAT produse un jet de gaze de hiperviteză, care trecu prin blindajul ușor al VES-ului, aidoma unui pumnal încins, iar explozia internă ce rezultă a sfârtecat fără efort tancul.

Alte zece rachete loviră aproape simultan în porțiunea mărginită de taluzuri a autostrăzii interstatale 81 și opt dintre

ele își găsiră țintele, explodând ca niște trăsnete. Fiecare distruse un VES, iar oamenii care le lansaseră se concentraseră asupra primului și ultimului rând al coloanei ordonate în care se înșiruise plutonul. În ciuda pernelor gravitaționale, cele patru supraviețuitoare ale plutonului lui Yirku fură blocate temporar înapoia carcaselor care ardeau în vâlvătăi. Încă nu se mișcaseră din loc, când următorul cvartet de rachete le izbiră, sfârâind.

Organizatorii ambuscadei – o echipă încropită în grabă din Garda Națională Tennessee, veterani ai războaielor din Irak sau Afganistan – își părăsiseră poziția, strecurându-se înapoi printre copaci, aproape înainte de explozia ultimului tanc shongairi.

Coloana de transportoare a Comandantului de Companie Kirtha uruia în mijlocul unui nor de praf, care-l făcea să fie recunoscător etanșeității ermetice a VES-ului său de comandă. Păcat că nu fusese repartizat la una dintre bazele majore de pe continentul numit „America", sau măcar la marginea vestică a *acestui continent!*

N-ar fi fost chiar rău să fi avut toate *perne gravitaționale*, gândi el, privind vehiculele cu roți prin pâcla înăbușitoare de praf. Însă VES-urile erau scumpe și generatoarele antigravitaționale ocupau volum interior prețios, la care nu puteau renunța nici chiar transportoarele de trupe. Vehiculele imperiale cu roți aveau capacitate de tracțiune integrală excelentă, dar până și o așa-zisă șosea mizerabilă ca aceasta le îngăduia să se deplaseze mai eficient.

Cel puțin ne aflăm în mijlocul unui teren perfect plat cât poți vedea cu ochiul liber, își reaminti Kirtha. Nu-i plăceau zvonurile despre ambuscade întreprinse asupra unor detașamente izolate. Așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple, mai ales din partea

unor adversari care fuseseră învinși atât de complet și aproape fără eforturi, ca acești „oameni". Și chiar dacă ambuscadele ar fi avut loc, n-ar trebui să fi fost *eficiente*. Iar făptașii ar fi trebuit distruși.

Ceea ce, dacă zvonurile erau corecte, nu se întâmpla cum ar fi trebuit. *Unii* atacatori fuseseră detectați și distruși, dar, ținând seama de tehnologia Hegemoniei, *toți* ar fi trebuit să fi fost rași de pe fața pământului; însă nu se petrecuse așa. Pe de altă parte, în mijlocul acestor lanuri de cereale nesfârșite și perfect netede nu existau versanți muntoși convenabili, nici zone de păduri dese în care să se ascundă atacatori și...

Căpitanul Pieter Stefanovici Ușakov din armata ucraineană privi cu o satisfacție nemiloasă prin binoclu cum întregul convoi extraterestru și escorta sa de tancuri dispărură într-un talaz sălbatic și distrugător, lung de doi kilometri. Se gândi cu răceală că zecile de proiectile de mortiere de 120 mm îngropate în șosea, ca proprie versiune a „dispozitivelor explozive improvizate", care le cauzaseră atâtea pierderi americanilor în Irak, se dovediseră a fi pline de succes.

Și-acum, gândi el, *să vedem exact cum reacționează nevăstuicile astea.*

Era perfect conștient de riscul rămânerii în vecinătatea ambuscadei, totuși avea nevoie de o înțelegere a capacităților și tacticii extratereștrilor, iar pentru asta trebuia să vadă ce făceau ei. Era încrezător că-și acoperise poziția cu suficient pământ pentru a camufla orice amprentă termică și era complet neînarmat, neavând asupra lui niciun metal feros, ceea ce spera că ar fi anulat posibilitățile de detectare magnetică. Așa încât, cu excepția cazului în care utilizau radare de scanare profundă, ar fi trebuit să fie *relativ* ferit.

Și chiar dacă nu, întreaga lui familie se aflase în Kievul lovit de proiectile cinetice.

Colonelul Nicolae Băsescu stătea în trapa de comandă a tancului T-72M1, cu mintea straniu de pustie, și aștepta.

Primul prototip al tancului său – modelul de export al tancului rusesc T-72A – fusese terminat în 1970, cu patru ani înainte de nașterea lui Băsescu, și fusese, din păcate, depășit de modele mai moderne și mai performante. Continua, totuși, să fie superior modelului TR-85 construit de Armata Română, care se bazase pe încă și mai venerabilul T-55, dar asta nu spunea mare lucru prin comparație cu modelele T-80 și T-90 ale rușilor sau cu M1A2 al americanilor.

În tot cazul *nu spune mare lucru prin comparație cu niște extratereștri care se pot deplasa realmente printre stele*, gândi Băsescu.

Din păcate nu dispunea de nimic altceva. În plus, nici nu știa ce ar fi trebuit să facă el cu cele șapte tancuri pe care izbutise să le adune sub comanda sa.

Termină! își spuse cu fermitate. *Ești ofițer al Armatei Române. Știi* exact *ce trebuie să faci.*

Privi prin deschiderea pe care o tăiase cu o toporișcă. Tancurile îi erau camuflate, pe cât de atent izbutiseră, în interiorul halelor industriale orientate spre drumul de acces riveran lat de o sută de metri de pe malul Mureșului. Cele două benzi ale șoselei E-81 traversau râul pe un pod în consolă cu două travee, flancat spre est de un pod feroviar, la doi kilometri sud-vest de Alba Iulia, capitala județului Alba. Orașul cu trei sute optzeci de mii de locuitori – în care Mihai Viteazul proclamase prima unire a celor trei mari provincii ale României în anul 1599 – era pustiu în proporție de șaizeci la sută și lui Băsescu nu-i plăcea să se gândească ce vor face civilii care-l părăsiseră, după ce aveau să-și termine proviziile pe care reușiseră să le înhațe când fugiseră. În același timp, însă, nu-i putea învinui pentru că fugiseră. În niciun caz când orașul lor se găsea

la numai 390 de kilometri nord-vest de locul în care Bucureștiul existase până în urmă cu patru zile și jumătate.

Ar fi dorit să-și folosească aparatura radio, însă transmisiunile comandantului extraterestru sugeraseră că n-ar fi fost înțelept. Din fericire, cel puțin o parte din liniile terestre erau funcționale. Se îndoia că aveau să mai rămână mult timp așa, totuși erau suficiente cât să știe despre coloana de extratereștri care gonea pe șosea spre el... și spre Alba Iulia.

Comandantul de Companie Barmit își apelă sistemele de navigație, dar făceau din nou nazuri și mormăi o înjurătură discretă, însă din toată inima, când lovi pentru a doua oară în consola de comandă.

După părerea lui, orașul din față nu era nici pe departe îndeajuns de mare pentru a merita atenția a două companii de infanterie, chiar dacă analiza pre-bombardament a Comandantei de Bază Shairez îl identificase ca fiind subcentru administrativ. Proximitatea sa de fostă capitală națională le sugerase superiorilor lui Barmit că fusese probabil suficient de important pentru a se dovedi util ca garnizoană pentru trupele de ocupație locale. Barmit bănuia însă că era mai probabil ca lucrurile să fi stat invers. Un centru administrativ aflat atât de aproape de un oraș de dimensiunile celuilalt – „București", sau ceva la fel de bizar și străin – era mai probabil să se piardă în umbra capitalei, decât să funcționeze ca un creier secundar important.

Păcat că Comandantul Trupelor de Sol Thairys nu mi-a solicitat părerea, gândi el sec, continuând să împungă display-ul recalcitrant.

Imaginile apărură până la urmă și se stabilizară, iar urechile îi tresăriră a strâmbătură, când îi confirmară amintirea. Deschise comunicatorul.

– În regulă, rosti el. Ne apropiem de un alt râu, după care se află obiectivul nostru. Vom trece podul în coloană standard de deplasare, dar nu vom risca nimic. Secțiunea Roșu, ocolire prin stânga. Secțiunea Alb, ocolire prin dreapta.

Primi confirmările și reconfigură display-ul, de la navigație, la tactic.

Colonelul Băsescu tresări și se îndreptă, când vehiculele extraterestre îi apărură în raza vizuală. Focaliză binoclul, sporind claritatea imaginii vehiculelor care se apropiau, și se simți aproape dezamăgit de aspectul lor deloc remarcabil. De-a dreptul... banal.

Majoritatea erau vehicule de transport cu roți, cu aspect paralelipipedic care-l ducea cu gândul la transportoarele blindate pentru soldați. Erau vreo treizeci și aveau o escortă evidentă, formată din alte cinci vehicule.

Își îndreptă atenția asupra lor și se încordă când își dădu seama cât de ne-banale erau *acelea*. Aerodinamice și întunecate, pluteau la unu-doi metri deasupra solului, iar din turelele cubice ieșeau țevi ca de tunuri, lungi și subțiri.

Formația care se apropia încetini când transportoarele începură să se formeze într-o coloană de câte două, sub privirea atentă a escortelor, care erau probabil tancuri, iar Băsescu coborî binoclul și ridică receptorul telefonului de campanie, ale căror fire le întinseseră după ce se camuflaseră în ascunzători.

– Mihai, se adresă el comandantului grupului 2, noi ne ocupăm de tancuri. Radu, tu și Matei vă concentrați pe transportoare. Nu trageți decât după ce începem eu și Mihai – pe urmă încercați să le blocați pe pod.

Barmit simți cum urechile i se relaxează de satisfacție când vehiculele cu roți formară coloana și VES-ul său porni peste

râu, supraveghindu-i flancul. Coborârea de pe șosea pe suprafața apei adusese obișnuita senzație de ridicare a stomacului în gât, dar, odată ce porniseră realmente pe apă, deplasarea devenise lină, ca pe sticlă. Se afla în fruntea celorlalte două VES-uri ale Secțiunii Alb și înainta fără grabă printre plaurii din mijlocul râului, pentru a ține pasul cu transportoarele.

Poate că au tancuri fermecate, dar tactica nu-i prea grozavă, nu-i așa? reflectă un colțișor al minții lui Băsescu. Nici măcar nu se deranjaseră să trimită un cercetaș peste râu ori să lase un tanc pe malul opus, pe o poziție de acoperire și susținere. Sigur că da, el nu intenționa să se plângă...

Turela tancului se roti lent spre dreapta, când ochitorul său își urmări ținta aleasă, însă Băsescu privea vehiculele cu roți. Podul era lung de 150 de metri și el dorea pe cât posibil ca toate vehiculele să se fi suit pe pod.

Comandantul de Companie Barmit oftă când VES-ul i se apropie de malul opus. Ieșirea de pe râu avea să fie, din nou, destul de neplăcută și încetini în mod deliberat, prelungind senzația de deplasare lină, pe când privea transportoarele care traversau podul.

Frumos din partea „oamenilor" că au construit toate șoselele astea minunate, reflectă, gândindu-se la munții împăduriți din regiune. *Ar fi cu adevărat teribil să...*

– *Foc!* țipă Nicolae Băsescu, și reflecțiile Comandantului de Companie Barmit fură încheiate brusc de sosirea unui proiectil 3BK29 HEAT de nouăsprezece kilograme, capabil să străpungă un blindaj gros de trei sute de milimetri de la o depărtare de doi kilometri.

Băsescu simți un fior de încântare, când tancul se scutură, peretele exterior al halei în care se ascunsese dispăru în detunătura teribilă la gura țevii tunului său principal 2A46 de 120 mm și ținta explodă. Trei dintre celelalte patru tancuri de escortă au fost distruse din primul proiectil și au dispărut în râu în erupții de foc, jerbe de spumă și fum, iar tubul semicombustibil a fost ejectat din chiulasă. Încărcătorul automat preluă proiectilul următor și-l alimentă în culată, iar comandanții lui instruiți cu grijă angajară ținte fără vreun ordin suplimentar din partea lui.

Tancul extraterestru supraviețuitor viră furios în lateral, cu turela rotindu-se nebunește, și Băsescu făcu o grimasă când îl văzu trăgând.

Nu cunoștea armamentul cu care era dotat, însă nu semăna cu niciun tun pe care-l văzuse *el* vreodată. O bară de lumină solidă țâșni din extremitatea „tunului" și clădirea în care se camuflase tancul nr. 3 explodă. Dar chiar în clipa în care tancul extraterestru trăsese, alte două proiectile de 120 mm îl izbiră aproape simultan.

Fu distrus la fel de spectaculos ca și tovarășii săi, iar Radu și Matei nu stătuseră cu mâinile în sân în tot acel răstimp. Făcuseră exact ce dorise Băsescu, lovind primul și ultimul dintre transportoarele blindate numai după ce acestea avansaseră bine pe pod. Celelalte erau prinse acum la mijloc, ca niște ținte imobile, incapabile de manevre, iar tancurile lui supraviețuitoare baleiară toată coloana cu foc.

Câțiva extratereștri izbutiră să scape din vehicule, dar mai aveau trei sute de metri până la malul opus al râului și mitralierele de 7,62 mm și de 12,7 mm montate pe cupolă la stațiile comandanților îi așteptau. De la distanța aceea, a fost un masacru.

– Încetați focul! țipă Băsescu. Retragerea!

Echipajele răspunseră aproape instantaneu și motoarele puternice cu 12 cilindri în V ale tancurilor răbufniră fum negru când T-72-urile au ieșit cu spatele din ascunzători și au pornit pe șosea cu șaizeci de kilometri la oră. Ceea ce reușiseră deja extratereștrii cu armele lor „cinetice" sugera că a rămâne pe loc era o idee foarte proastă, iar Băsescu își alesese viitoarea poziție de luptă chiar înainte s-o fi ocupat pe aceasta. Aveau nevoie de numai cincisprezece minute să ajungă până acolo, plus alte cincisprezece-douăzeci de minute pentru a se camufla.

Exact peste șaptesprezece minute, dâre incandescente de lumină au sfârâit, coborând din cerul perfect senin, și au distrus toate tancurile lui Nicolae Băsescu – plus jumătate din Alba Iulia – într-o explozie de furie care a scuturat Munții Carpați.

VII

Stephen Buchevsky simți cum corpul încerca să i se aplatizeze cât mai mult, când vibrațiile uruitoare ce-i clănțăneau dinții crescură în intensitate de cealaltă parte a crestei muntoase. Manevrarea pistolului AKM cu care-și înlocuise pușca M-16 continua să i se pară greoaie, însă era o armă solid construită, care deținea siguranța brută a strămoșului său AK-47, muniția era accesibilă... și în clipa asta îi oferea un confort indescriptibil.

Atenția îi rămăsese fixată pe „sunetul" dronei extraterestre de recunoaștere, însă un colțișor al minții îi revenea întruna la cele petrecute în ultimele trei săptămâni.

Pilotul avionului C-17 zburase spre est mai mult decât crezuse Buchevsky. Pentru o zi sau două nu și-au dat seama că nu ajunseseră în Serbia, ci în România; înțeleseseră asta abia

când se întâlniseră cu resturile a două plutoane de infanteriști români care fuseseră atacați pe când se deplasau în coloană pe șosea; le identificase naționalitatea după uniforme și semnele de pe arme. Majoritatea fuseseră omorâți de gloanțe ce păreau standard, dar văzuseră și câteva cratere cu aspect straniu de sticlos, cauzate de arme de calibru evident mai greu.

Dezastrul românilor reprezentase un noroc neașteptat pentru grupul pestriț condus de Buchevsky. Au putut recupera o mulțime de arme individuale, plus grenade de mână și mai multe lansatoare portabile de proiectile antitanc și rachete sol-aer – varianta „Gremlin" a lui SA-14 – decât ar fi putut transporta, ba chiar și bidonașe și rații alimentare. Buchevsky n-ar fi vrut să renunțe la arma sa M-16, dar, deși România intrase în NATO, continua să folosească în principal armament din fostul bloc sovietic. N-aveau să găsească muniție de 5,56 mm, dar, pe de altă parte, n-aveau să ducă lipsă de încărcătoare de 7,62 mm.

Asta era vestea bună. Vestea proastă era că, după bombardamentul nemilos al extratereștrilor, din majoritatea așezărilor se produsese un exod major. Văzuseră câteva grupuri mari – în unele cazuri, formate din sute de persoane. Majoritatea erau însoțite de cel puțin câțiva indivizi înarmați, și de aceea evitaseră să-și asume riscuri. Probabil că oamenii respectivi erau deja conștienți de felul cum se va înrăutăți situația odată cu epuizarea rezervelor de hrană și, indiferent ce altceva ar fi putut crede, nimeni n-ar fi fost încântat să vadă treizeci și trei de necunoscuți în uniforme de camuflaj.

În uniforme *străine* de camuflaj.

Fuseseră trase câteva focuri de avertisment, dintre care unul îl zgâriase pe soldatul Lyman Curry și Buchevsky înțelesese. Trebuia, totuși, să găsească un loc în care propriii oameni să poată beneficia de minimum de securitate, în timp ce ei se îngrijeau de supraviețuirea zilnică.

Exact cu asta se ocupase azi, pe când se deplasau prin pădurile dese din munți, rămânând deasupra șoselelor ce treceau prin văi, în ciuda înaintării mai greoaie. Unii dintre oamenii săi, printre care sergentul Ramirez, mormăiseră inițial, însă pe Buchevsky nu-l deranja dacă se plângeau, atât timp cât *continuau* să-l asculte, și până și obiecțiile cele mai vehemente dispăruseră rapid, când pricepuseră cât era de important să nu fie detectați din văzduh.

Judecând după comportamentul obiectelor zburătoare stranii și întunecate, plutonierul bănuia că erau similare aparatelor Predator ale armatei americane – drone aeriene telecomandate, utilizate pentru recunoaștere. Nu știa însă dacă erau sau nu *înarmate*. De asemenea, nu știa dacă rachetele sol-aer lansate de la umăr ar fi avut efect împotriva lor și nu nutrea dorința arzătoare de a explora vreuna dintre posibilități, decât dacă ar fi fost într-adevăr o chestiune de viață și de moarte.

Din fericire, deși vehiculele cu aspect straniu erau rapide și foarte manevrabile, nu aveau nici cele mai elementare măsuri stealth. Propulsiile lor necunoscute produceau trepidații puternice și persistente care-ți vibrau dinții. Nu era tocmai comparația cea mai potrivită, o știa prea bine, totuși, nu putea găsi alta pentru o senzație care nu era auzită, ci percepută cu tot corpul. Și indiferent ce ar fi fost, era detectabilă de la o distanță mai mare decât raza vizuală.

Discutase despre asta cu sergentul-major Truman și cu caporalul Jasmine Sherman, singurul lor subofițer din Marină. Truman era specialistă în echipamente electronice, iar Sherman purta însemnul de armă cu racheta înconjurată de simbolul undei electronice al tehnicienilor de proiectile teleghidate. Laolaltă, ele formau „trustul creierilor" lui Buchevsky, dar nici una dintre femei nu avea vreo idee cu privire la propulsia extraterestră. Căzuseră, totuși, de acord că oamenii erau probabil

mai sensibili decât extratereștrii la „vibrația" produsă de aceasta, întrucât ar fi fost ilogic să construiască aparate de recunoaștere despre care *ar fi știut* că oamenii le puteau percepe înainte să le fi văzut.

Buchevsky nu și-ar fi pariat însă toți banii pe convingerea că oamenii săi *puteau* „auzi" dronele înainte ca dronele să-i fi auzit pe ei. Acela fusese și motivul pentru care făcuse semn grupului să se întindă la pământ când vibrațiile denunțătoare începuseră să-i freamăte prin plombe dinapoia crestei aflate la nord de ei. Dacă ar și...

În clipa aceea auzi focuri de armă și țipete.

Asta n-ar fi trebuit să conteze. El avea o responsabilitate față de oamenii săi. Trebuia să-i țină în viață până-i aducea acasă... presupunând că mai exista o „casă" pentru ei. Dar când auzi strigătele, când auzi zbieretele – când recunoscu țipetele copiilor –, se trezi în picioare. Întoarse capul, îl văzu pe Calvin Meyers privindu-l, după care roti brațul într-un arc larg și indică spre dreapta.

O duzină din oamenii lui rămaseră locului – nu din lașitate, ci pentru că erau prea derutați și surprinși de schimbarea bruscă de planuri pentru a înțelege ce voia sa facă –, iar el nu-i învinovăți. Chiar în clipa când porni înainte, a știut că era o nebunie. Nici jumătate dintre ei nu aveau experiență reală de luptă, iar cinci fuseseră tanchiști, nu infanteriști. Nu era de mirare că nu pricepeau ce făcea!

Meyers înțelesese, însă, ca și Ramirez – deși era un iepure din Armata terestră –, fruntașul Gutierrez, caporalul Alice Macomb și alți vreo șase, care-l urmară, alergând ghemuiți.

Comandantul de Detașament Rayzhar își dezveli caninii când trupele sale începură să urce prin vale. Nu era nici de șapte zile pe planeta asta blestemată și ajunsese deja să-i urască pe

locuitorii ei așa cum nu mai urâse niciodată. Nu aveau nici urmă de decență, niciun simț al onoarei! Fuseseră *învinși*, lua-i-ar Dainthar! Shongairii dovediseră că erau mai puternici, totuși, în loc să se predea și să-și recunoască inferioritatea, persistau cu atacurile lor nebunești!

Rayzhar pierduse doi frați de naștere în ambuscada coloanei Comandantului de Companie Barmit. Frați de naștere care fuseseră împușcați ca mâncătorii de buruieni, ca și cum *ei* ar fi fost inferiori. Rayzhar n-avea de gând să uite – ori să ierte – asta, până când n-avea să culeagă destule suflete „omenești" ca să-i slujească pe amândoi în tărâmul lui Dainthar.

De fapt n-ar fi trebuit să întreprindă atacul acesta, dar drona de recunoaștere sincronizată cu transportorul lui de comandă îi arătase ceata zdrențăroasă care se ascundea în fundătura din munte. Nu erau mai mult de cincizeci-șaizeci, dar vreo șase purtau aceleași uniforme ca oamenii care-i masacraseră frații de naștere. Asta fusese îndeajuns pentru el. În plus, cartierul general n-avea să vadă niciodată imaginile de la drone – el avea să ia măsurile necesare în privința aceea –, așa că nu se aștepta la întrebări când urma să raporteze că fusese atacat cu focuri de armă de către oameni și, pur și simplu, le răspunsese în același fel.

Ridică ochii de la display-ul holografic conectat la dronă și lătră un ordin spre Gersa, comandantul celui de-al doilea detașament al său.

– La dreapta! Ocolește-i prin flanc!

Gersa confirmă ordinul și Rayzhar își dezgoli din nou caninii – de data asta de satisfacție – când doi războinici, oameni rebeli, fură doborâți. Un proiectil de mortier lansat de un transportor explodă ceva mai sus în fundătură, printre oamenii care tremurau între copaci, și shongairii fură cuprinși de un sentiment sălbatic de plăcere.

Buchevsky ajunse pe creastă și privi în jos, într-o scenă parcă desprinsă din infern. Peste cincizeci de civili, din care mai bine de jumătate erau copii, se ghemuiseră la adăpostul fragil al coniferelor și foioaselor, în timp ce o mână de soldați români încercau cu disperare să-i protejeze de minimum douăzeci și cinci–treizeci de extratereștri. Pe șoseaua de dedesubt erau trei vehicule cu roți, iar unul dintre ele avea o turelă cu o armă de susținere similară mortierului. Chiar pe când se uita, arma aceea trase și o rafală strălucitoare, care-i umplu ochii de lacrimi, erupse în partea de sus a fundăturii. Auzi țipetele copiilor arși, pe moarte, și, dedesubtul gândurilor care-i alergau prin minte, înțelese ce se întâmplase de fapt. Înțelese care era motivul ce-l determinase să-și modifice complet planurile și să-i expună unui asemenea risc pe toți cei de care era răspunzător.

Civili... *Copii*... Aceștia erau cei pe care el ar fi trebuit să-i *protejeze*, iar în adâncul inimii sale exista rana sângerândă a morții propriilor fiice, copilele pe care n-avea să le mai vadă niciodată. Shongairii îi răpiseră fetele și el avea să le sfâșie beregatele cu unghiile și cu dinții înainte de a-i lăsa să mai răpească alți copii.

– Gunny, ocupă-te de vehicule! ordonă el și vocea răspicată nu trădă niciun semn al revelației pe care o avusese.

– Da, șefu'! confirmă Meyers și făcu semn din braț spre Gutierrez și Robert Szu, altul dintre soldații Armatei terestre.

Ca și Meyers, Gutierrez și Szu erau înarmați cu RBR-M60, lansatoarele românești antiblindaj cu un singur proiectil, derivate din M72 americane. Versiunea românească avea o rază teoretică de acțiune de peste o mie de metri și capacitatea de a distruge majoritatea tancurilor principale de model mai vechi, iar Meyers, Gutierrez și Szu coborâră cu ele, derapând prin pădure, spre șosea.

Buchevsky lăsă acțiunea aceea pe mâinile competente ale lui Meyers, iar el se întinse și o prinse de umăr pe caporalul Macomb.

Femeia avea unul dintre lansatoarele de rachete sol-aer recuperate și plutonierul indică din cap spre drona care plutea pe deasupra.

– Doboară porcăria aia, rosti el sec.

– Da, șefu'.

Glasul lui Macomb era sec, expresia chipului înspăimântată, dar mâinile nu-i tremurară când ridică lansatorul de rachete la umăr.

– Restul – cu mine! urlă Buchevsky.

Nu erau cine știe ce instrucțiuni detaliate, dar patru dintre cei opt oameni care rămăseseră alături de el erau pușcași marini, iar trei dintre ceilalți erau pușcași din Armata terestră.

În plus, situația tactică era brutal de simplă.

Rayzhar văzu cum moare alt om în uniformă. Apoi mârâi de furie, când unul dintre propriii soldați răcni, se ridică pe vârful degetelor și se prăbuși într-o jerbă de sânge. Shongairii nu erau obișnuiți să se lupte cu inamici ale căror arme le puteau străpunge armurile corporale și Rayzhar simți un fior înghețat de spaimă, care-i străbătu până și furia. Nu intenționa, totuși, să-i îngăduie să-l oprească și mai rămăseseră doar trei oameni înarmați. Doar trei și apoi...

Buchevsky auzi exploziile chiar în clipa când vehiculele extraterestre vomitară flăcări și fum. Aproape în același moment, SA-14 se ridică în văzduh și două lucruri deveniră clare: în primul rând că propulsia necunoscută a dronelor radia o amprentă termică suficient de mare pentru a fi detectată de „Gremlin". În al doilea rând, materialul din care erau construite dronele nu era îndeajuns de dur pentru a rezista la impactul focosului de un kilogram.

Suprapuse reticulul AKM-ului peste extraterestrul straniu și sfrijit, care aducea cu un câine și ale cărui mâini ce fluturau sugera că era la comandă, și apăsă pe trăgaci.

O rafală de patru gloanțe calibrul 7,62 mm trecu prin partea dorsală a armurii lui Rayzhar. Gloanțele nu se opriră decât după ce ieșiră prin partea ventrală însoțite de un jet de sânge și comandantul de detașament auzi zbieretul gâlgâit al cuiva. Vag își dădu seama că era al său, apoi căzu cu fața în jos în țărâna unei planete străine.

Nu era singurul. Pe flancul lui nu existau decât nouă pușcași, dar aveau câmp de tragere perfect și toți auziseră comunicatul Comandantului de Flotă Thikair. Știau motivul pentru care Rayzhar și soldații lui veniseră pe planeta lor, știau ce se întâmplase cu orașele și căminele lor. În ei nu exista milă și gloanțele lor au fost extrem de precise.

Shongairii s-au retras șocați, când și mai mulți dintre ei au murit ori s-au prăbușit în agonie – șoc care s-a transformat în teroare, când și-au dat seama că vehiculele le fuseseră și ele distruse. Nu știau cu câți atacatori se confruntau, însă recunoșteau înfrângerea când o vedeau. Au ridicat armele deasupra capetelor în semn de capitulare și, aplatizându-și urechile de țeste, au anunțat că se predau.

Stephen Buchevsky zări extratereștrii întorcându-se către oamenii săi, ridicând armele ca să atace creasta și, îndărătul ochilor lui ca de granit, îi văzu pe copiii pe care tocmai îi uciseră și schilodiseră... și pe fiicele lui.

– Ucideți-i! șuieră el.

VIII

– Vreau o explicație.

Comandantul de Flotă Thikair privi încruntat în jurul mesei de conferințe. Nici unul dintre ofițerii săi superiori nu trebuia

să întrebe ce anume dorea să-i fie explicat și nu numai o pereche de ochi lunecă într-o parte către Comandantul Trupelor de Sol Thairys. Pierderile lui erau de peste șase ori mai mari decât estimările cele mai pesimiste dinaintea desantării... și creșteau întruna.

– N-am nicio scuză, Comandant de Flotă.

Thairys își aplatiză urechile în semn de predare înaintea autorității lui Thikair și pentru o secundă sau două se lăsă tăcerea.

Apoi Comandanta de Bază Shairez ridică o mână, cu timiditate.

– Îmi dai voie, Comandant de Flotă?

– Dacă ai vreo explicație, Comandant de Bază, aș fi încântat s-o aud, zise Thikair, acordându-i toată atenția.

– Sir, mă îndoiesc că există o *singură* explicație. (Urechile îi erau pe jumătate coborâte în semn de respect, deși nu la fel de aplatizate ca ale lui Thairys, iar tonul îi era calm.) Cred că mai degrabă asistăm la o combinație de factori.

– Care sunt...?

Thikair se lăsă pe spate, cu furia cumva atenuată de postura ei.

– Primul dintre ei este, pur și simplu, faptul că aceasta este prima societate de Nivelul II pe care am încercat s-o subjugăm. Deși armamentul îi este inferior față de al nostru, este mai puțin *relativ* inferior decât orice am întâlnit vreodată. De exemplu, vehiculele lor blindate, deși sunt mult mai lente, mai stângace, cu garda mai scurtă la sol și tactic mai greoaie decât ale noastre, sunt de fapt mai bine protejate și dețin arme capabile să ne distrugă unitățile cele mai grele. Până și *infanteria* lor are arme cu această capacitate, ceea ce a afectat major calculele inițiale ale Comandantului Trupelor de Sol.

Thikair își dezveli un canin în semn de frustrare, dar ea avea dreptate. Ultimul război serios al shongairilor avusese loc cu

secole în urmă și fusese unul intern, în cadrul propriei rase, înainte să fi ieșit în spațiul cosmic. De atunci militarii lor se războiseră în general doar cu primitivi înarmați cu arme albe sau cu arme de foc rudimentare... exact așa cum *ar fi trebuit* să se întâmple aici.

– Un al doilea factor, continuă Shairez, poate fi succesul foarte mare al bombardamentului nostru inițial. Am afectat în asemenea măsură rețeaua de comunicații și structurile de comandă ale oamenilor, încât este posibil să nu existe nicio modalitate prin care unităților individuale să li se poată ordona să lase armele.

– *Să lase armele?* repetă pe ton de stupoare Comandantul de Escadrilă Jainfar. Ei sunt *înfrânți*, Comandant de Bază! Nu-mi pasă cât de stupizi sunt sau în ce măsură le pot fi afectate comunicațiile, ei *trebuie* să știe asta!

– Poate că da, Comandant de Escadrilă. Shairez îl privi drept în ochi pe bătrânul câine spațial: Din păcate, cunoaștem deocamdată foarte puține despre psihologia acestei specii. Ținând seama de rata incredibilă a progresului său, știm că deținem ceva diferit și important, dar asta este *tot* ce știm. Este perfect posibil ca oamenilor să *nu le pese* pur și simplu că i-am înfrânt.

Jainfar dădu să spună ceva, apoi se stăpâni în mod vizibil. Era evident că nu-și putea imagina o specie inteligentă care să gândească în asemenea mod bizar, totuși Shairez *era* experta expediției în privința creaturilor non-shongairi înzestrate cu rațiune.

– Chiar dacă ar fi adevărat, Comandant de Bază, vorbi Thikair cu un ton mai apropiat de cel normal, nu schimbă cu nimic problema.

Îl privi pe Thairys.

– Care este rata pierderilor cu care ne confruntăm, presupunând că acest comportament aul oamenilor nu se schimbă?

– Potențial dezastruoasă, încuviință Thairys. Am pierdut deja unsprezece la sută din vehiculele blindate. Nu ne-am așteptat nicio clipă să avem nevoie de multe VES-uri împotriva opoziției pe care o anticipam, ceea ce înseamnă că n-avem nici pe departe vehiculele și echipajele care se pare că ne vor fi necesare. În cifre absolute, am pierdut mai multe transportoare, dar din ele avem foarte multe. Pierderile infanteriei sunt altă problemă și nu sunt deloc sigur că putem menține rata actuală a acestor. Și trebuie să subliniez că n-au trecut decât opt zile locale. Este perfect posibil ca proiecțiile bazate pe ce am văzut până acum să fie aproape la fel de incorecte ca estimările noastre inițiale.

În mod clar comandantului trupelor de sol nu-i plăcea să adauge posibilitatea aceea. Ceea ce era destul de corect. Nici lui Thikair nu-i plăcea *s-o audă*.

– Comandantul Trupelor de Sol cred că e nejustificat de pesimist, sir.

Toți ochii reveniră spre Shairez și comandanta de bază flutură din urechi a neștiință.

– Propria analiză îmi sugerează că este vorba despre două tipuri de incidente și ambele par să fie rezultatul unor unități relativ mici care au acționat independent de vreo comandă superioară sau coordonare. Pe de o parte, avem unități care utilizează armele grele ale oamenilor și o fac în modul despre care bănuiesc că este tactica lor standard. Un exemplu în această privință ar fi distrugerea de acum câteva zile a întregii forțe a Comandantului de Companie Barmit. Pe de altă parte, avem niște trupe de infanterie echipate cu arme ușoare sau care utilizează arme și explozibili ce par improvizate.

În primul caz, au determinat frecvent pierderi grele – din nou, așa cum s-a întâmplat cu Barmit. De fapt, de cele mai multe ori au pricinuit pierderi incredibil de disproporționate.

În instanțele *respective*, sistemele noastre de atac spațiu-planetă sunt, totuși, în condiții normale, capabile să le localizeze și să le distrugă. Pe scurt, oamenii care ne atacă în felul acela supraviețuiesc rareori pentru a ataca a doua oară și au deja mai puține arme grele.

În *al doilea* caz, însă, atacatorii s-au dovedit mult mai greu de depistat. Sistemele noastre de detecție sunt concepute pentru localizarea de arme mai grele, mai avansate tehnologic. Căutăm emisii tehnologice, amprente termice, precum cele ale generatoarelor de putere ale vehiculelor, și altele de aceeași natură. Suntem mai puțin bine echipați pentru a detecta indivizi sau grupuri mici de oameni. Drept urmare, putem intercepta și distruge un procentaj mai mic din asemenea atacatori.

Vestea bună este că, deși armele lor portabile de infanterie sunt mai puternice decât anticipasem vreodată, sunt, totuși, mai puțin periculoase decât vehiculele lor blindate grele sau decât artileria. Asta înseamnă, printre altele, că ei pot angaja cu șanse reale de succes doar forțe mai mici din războinicii noștri.

– În esență, toate acestea sunt corecte, rosti Thairys după un moment, însă una dintre implicații este că vom fi obligați să operăm cu trupe mai mari, pentru a împiedica atacurile acestor forțe de infanterie. Noi avem, totuși, un număr finit de soldați, așa încât, cu cât forțele noastre individuale devin mai mari, cu atât vom putea desfășura mai puține la un moment dat. Pentru a stopa atacurile, va trebui să reducem sever acoperirea suprafeței planetei pe care putem spera s-o menținem.

– Te-am înțeles, Thairys, rosti Thikair după un moment și-și dezgoli toți caninii superiori într-un surâs glacial. Trebuie să mărturisesc că o planetă începe să pară serios mai mare, când analizezi nevoia de a-i patrula toată suprafața cu resursele unei singure flote de colonizare!

Se gândise să spună ceva mai dur, însă nu cuteza să admită că era posibil să fi mușcat mai mult decât putea mesteca de fapt flota sa.

– Deocamdată, urmă el, vom continua operațiunile de bază așa cum au fost planificate, dar schimbând focalizarea geografică. Thairys, vreau să-ți reanalizezi desfășurarea trupelor. Pentru moment ne vom concentra asupra zonelor cel mai dezvoltate și avansate tehnologic. Acolo este cel mai probabil să întâlnim amenințări importante, așa încât să începem prin a stabili enclave complet securizate din care putem opera cu putere mai mare, pe măsură ce ne vom extinde pentru consolidare.

– Da, sir, încuviință Thairys. Asta va dura însă ceva vreme. Mai precis, avem infanteriști desfășurați în scopul vânării și al distrugerii grupurilor cunoscute de oameni. Ei operează în locuri aflate la distanțe reciproce mari, iar aducerea lor pentru a fi concentrați în alte locuri ne va ocupa la maximum capacitatea de transport aerian.

– Vor fi necesari pentru a atinge țintele pe care tocmai le-am descris?

– Nu, sir. Sigur că va fi necesar un surplus de infanteriști, însă putem desanta trupe suplimentare direct din spațiul cosmic. În plus, avem nevoie de mai multă experiență reală de luptă împotriva grupurilor atacatoare aflate în permanentă mișcare. Trebuie să ne rafinăm tactica, însă nici veteranii noștri de luptă nu s-au confruntat cu nivelul acesta de amenințare. Aș prefera realmente să ne păstrăm o parte din infanterie în hinterland, unde putem instrui mai mulți ofițeri asupra mediului cu nivel de amenințare mai redus.

– N-am nicio obiecție în această privință, atât timp cât ești capabil să realizezi concentrările pe care tocmai le-am ordonat, rosti Thikair.

Și atât timp cât suntem cumva în stare să folosim un garou ca să oprim șuvoiul ăsta permanent de pierderi, adăugă în gând Comandantul de Flotă.

IX

O insectă se deplasa pe ceafa transpirată a lui Stephen Buchevsky. O ignoră, păstrându-și privirea ațintită asupra extratereștrilor care pregăteau un bivuac.

Insecta dispăru și bărbatul își verifică grenada de mână RDG-5. N-ar fi cutezat să utilizeze un aparat de radio, chiar dacă l-ar fi avut, însă detonarea grenadei avea să îndeplinească cu succes rolul de semnal de atac.

În realitate ar fi preferat să lase în pace patrula aceea, dar îi era imposibil. Nu știa ce făcea în zonă și, de altfel, nici nu era important. Indiferent ce alt obiectiv ar fi avut, toate unitățile shongairi păreau să se afle în propriile misiuni permanente de căutare și de distrugere, iar el nu putea îngădui așa ceva când în fața acestei patrule se aflau civilii față de care el și oamenii lui deveniseră responsabili.

Reacția lui față de atacul shongairilor asupra civililor români îi adusese altă misiune... pe care ar fi preferat fără discuții s-o fi evitat. Sau, cel puțin, așa își spunea în gând. Restul oamenilor săi – cu posibila excepție a lui Ramirez – nu păreau să-i împărtășească rezervele. Ba chiar se gândea adesea că unicul motiv pentru care le avea era tocmai faptul că se găsea la conducere. Era *sarcina* lui să le aibă. Indiferent însă cum se petrecuseră lucrurile, el și americanii naufragiați aici deveniseră protectorii unui grup de români care creștea încetișor, dar constant.

Din fericire, unul dintre românii respectivi – Elisabeta Cantacuzino – fusese profesor universitar. Vorbea o engleză cu

accent evident, dar gramatica ei (și Buchevsky bănuia că și vocabularul) era considerabil mai bună decât a sa, iar dobândirea unui translator local meritase aproape toate bătăile de cap de care fusese însoțită.

De acum plutonierul comanda aproape șaizeci de bărbați și femei înarmate. Americanii alcătuiau nucleul acestei trupe, dar numărul lor era aproape egalat de o mână de soldați români și de civilii mult mai numeroși care se găseau în procesul primirii unui curs-fulger de supraviețuire militară din partea sa, a lui Gunny Meyers și a sergentului Alexandru Ionescu din Armata Română. Îi organizase în patru „plutoane" aproape egale ca mărime, unul comandat de Meyers, unul de Ramirez, unul de Ionescu și unul de Alice Macomb. Michelle Truman îi era superioară în rang lui Macomb, dar ea și cu Sherman continuau să fie prea valoroase pe post de „trust al creierilor" săi, pentru a o „irosi" pe post de pușcaș. În plus, femeia învăța româna de la Cantacuzino.

Sergentul Ionescu vorbea însă deja engleza și Buchevsky reușise să aibă în fiecare pluton măcar un român vorbitor de engleză. Sistemul era destul de greoi, totuși funcționa, și ei petrecuseră multe ore repetând întruna semnale din mâini care nu necesitau rostirea de cuvinte. Cel puțin, parametrii situației lor erau dureros de clari pentru toți.

Să scăpăm. *Să ne ascundem.* Să facem tot ce se poate pentru a-i proteja pe civili – care se apropiau acum de două sute. Să ne mișcăm permanent. Să evităm șoselele și așezările. Să căutăm întruna orice surse de alimente. Se dovedi că Meyers era un excelent vânător de căprioare și, împreună cu alți doi români cu aceleași abilități, care fuseseră pădurari, contribuiau semnificativ la hrănirea oamenilor. Se apropia însă toamna, iar frigul și foametea aveau să devină foarte repede amenințări ucigătoare.

Dar ca să se întâmple asta, mai întâi trebuie să supraviețuim *verii, nu?* gândi el cu asprime. *Ceea ce înseamnă că ticăloșii ăștia trebuie opriți înainte de a ști că aici sunt civili care pot fi uciși. Și trebuie s-o facem fără ca ei să reușească să expedieze un mesaj către bază.*

Nu-i plăcea situația. Nu-i plăcea absolut deloc. Dar nici nu vedea o alternativă și, ajutat de Cantacuzino, discutase cu toți cei care-i văzuseră pe shongairi în acțiune, căutând informații despre tactica și strategia lor.

Era evident că însemnau distrugere instantanee pentru corpurile mari de trupe sau pentru unitățile echipate cu armament greu. Se gândi că unul dintre motive putea fi faptul că echipajele din interiorul tancurilor nu puteau percepe apropierea dronelor de recunoaștere, așa cum o făceau infanteriștii în câmp deschis. Iar Truman și Sherman suspectau că senzorii shongairilor erau concepuți pentru a detecta trupe mecanizate sau, cel puțin, unități cu amprente masive de emisii, acesta fiind unul dintre motivele pentru care plutonierul renunțase la toate aparatele de radio.

Se părea, de asemenea, că patrulele de infanterie erau dotate cu mai puțini senzori decât tancurile plutitoare sau decât convoaiele de pe șosele. Și, ținând seama de cele câteva înfruntări pe care le avusese cu infanteriștii lor, devenise evident că invadatorii nu aveau o rețea de comunicații care să se extindă dincolo de unitatea lor imediată. Fiindcă în caz contrar, era sigur în această privință, până acum măcar una dintre patrulele pe care le atacaseră ar fi izbutit să solicite susținerea unei lovituri cinetice de pe orbită.

De aceea trebuie să-i izbim rapid, să ne asigurăm că le distrugem vehiculele din prima lovitură... și că nimeni care are un radio nu supraviețuiește îndeajuns pentru a-l folosi.

Se părea că extratereștrii terminaseră de instalat tabără. În mod vădit, nu știau că Buchevsky sau oamenii lui se aflau aici, ceea ce-i convenea de minune.

Dați-i drumul, își spuse mohorât. *Faceți-vă comozi. Culcați-vă. Am somniferul vostru chiar aici. În nici cinci...*

– Scuză-mă, dar chiar crezi că e ceva înțelept?

Stephen Buchevsky tresări ca și cum cineva tocmai îl curentase și capul i se răsuci iute în direcția de unde venise întrebarea.

Întrebarea îi fusese șoptită în ureche într-o engleză aproape fără accent... de un glas pe care nu-l mai auzise niciodată până atunci.

– Ce-ar fi să-mi spui cine ești și de unde *dracu'* ai apărut? întrebă Buchevsky după zece minute.

Stătea în fața unui bărbat complet necunoscut, la două sute de metri de bivuacul shongairilor, și regreta că lumina nu era mai puternică. În același timp nici nu era ispitit să aprindă un chibrit.

Necunoscutul era mai înalt decât media românilor, totuși mai scund decât Buchevsky. Avea nas mare și ascuțit, ochi verzi afundați în orbite și păr negru. Asta era cam tot ce putea spune despre el, cu excepția faptului că surâsul îi părea ușor amuzat.

– Scuză-mă, rosti celălalt bărbat. N-am vrut să te... sperii, însă știu ceva ce nu-ți este cunoscut. La ceva mai mult de un kilometru depărtare, în direcția aceea, există o a doua patrulă.

Arătă pe drumul îngust în direcția din care veniseră shongairii și un deget de gheață atinse brusc spinarea lui Buchevsky.

– De unde știi?

– Oamenii mei și cu mine i-am urmărit, răspunse necunoscutul. Și este o stratagemă pe care am mai văzut-o – una pe care au adoptat-o cam de o săptămână. Cred că experimentează

tactici noi, trimițând perechi de echipe de infanterie care să se susțină reciproc.

– La naiba! Sperasem că va dura mai mult până se vor gândi la asta, mormăi Buchevsky. Se pare că pot fi mai isteți decât apreciasem pe baza primelor lor tactici.

– Nu știu cât de inteligenți pot fi, dar bănuiesc că dacă ai ataca *această* patrulă, cealaltă ar cere probabil imediat ajutor de calibru greu.

– Exact așa vor face, aprobă plutonierul, apoi se încruntă. Să nu crezi că nu sunt recunoscător pentru avertisment sau altceva, totuși nu mi-ai spus cine ești, de unde ai apărut sau cum ai ajuns aici.

– Cu siguranță – de data aceasta amuzamentul din glasul românului era inconfundabil – astea ar fi întrebări pe care ar fi mai rezonabil să le pun *eu* unui pușcaș marin american, care a apărut în inima Valahiei.

Buchevsky strânse din maxilare, dar celălalt bărbat chicoti și clătină din cap.

– Scuză-mă. Mi s-a spus că am un simț dubios al umorului. Mă numesc Mircea Basarab și am venit de la Lacul Vidraru, aflat cam la cincizeci-șaizeci de kilometri nord de locul acesta. Oamenii mei și cu mine facem în principal ceea ce bănuiesc că faceți și voi – încercăm să ne apărăm concetățenii de măcelarii „shongairi".

Schiță o grimasă și continuă:

– Protejarea civililor de invadatori este, din păcate, un fel de tradiție națională prin locurile astea.

– Înțeleg..., rosti Buchevsky încet și dinții albi ai celuilalt sclipiră în penumbră.

– Cred că mă-nțelegi. În plus, sunt convins că satele pe care le-am luat sub protecția noastră i-ar putea primi pe civilii pe care i-ați protejat *voi*. Sunt așezări tipice de munte, în general

autonome, cu puține „luxuri moderne". Sătenii își cresc și cultivă singuri cele necesare traiului, iar hrănirea atâtor persoane suplimentare le va pune serios resursele la încercare. Mă-ndoiesc că cineva se va îngrășa peste iarnă! Dar vor face tot ce pot și vor saluta ajutoarele suplimentare apărute înainte de căderea zăpezii. Iar din câte am văzut, voi înșivă ați fi o completare salutară a defensivelor lor.

Buchevsky lăsă capul pe un umăr, străduindu-se să vadă mai bine expresia de pe chipul celuilalt. Totul se petrecea prea rapid. Știa că ar fi trebuit să se retragă și să analizeze detașat și rațional oferta aceasta, dar în același timp simțea un val de nedescris de ușurare, fiindcă bărbaților, femeilor și copiilor – mereu, copiii – pentru care devenise responsabil li se oferea o șansă în fața înfometării și a degerăturilor.

– Și cum am putea ajunge acolo, cu cățelandrii ăștia care ne stau în poală? întrebă el.

– În mod evident, mai întâi trebuie să-i *îndepărtăm* din „poală". Întrucât oamenii mei se află deja într-o poziție de unde se pot ocupa de a doua patrulă, iar oamenii tăi se află deja într-o poziție de unde se pot ocupa de *această* patrulă, îți propun să trecem amândoi la treabă. Bănuiesc că intenționai să folosești grenada pentru a semnala începutul atacului tău, da?

Buchevsky încuviință din cap și Basarab ridică din umeri.

– Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să-ți schimbi planul în privința asta. Îngăduie-mi cincisprezece minute – ba nu, douăzeci ar fi mai bine – să mă întorc la oamenii mei și să le spun să fie cu urechile ciulite la atacul vostru. După aceea – dinții albi sclipiră din nou, dar de data aceasta, plutonierul o știu, surâsul era rece și crud –, poți să-ți anunți prezența jigodiilor astea. Cât mai puternic!

X

Comandantului de Pluton Dirak nu-i plăcea câtuși de puțin situația, dar ordinele erau ordine.

Înainta încet în mijlocul grupei a doua, cu urechile ciulite și străduindu-se să audă cel mai mic zgomot, pe când urmau grupa întâi pe drumeagul îngust. Din păcate, soldații lui fuseseră civilizați de o mie de ani standard. Dispăruse mare parte din acuitatea auzului și a mirosului care însemnaseră cândva diferența între moarte și supraviețuire și se simțea pe jumătate orb în pădurea masivă și întunecoasă.

Pe planeta lui natală nu mai existau de acum astfel de codri – în niciun caz cu asemenea coronament uriaș, cu trunchiuri a căror bază era o dată și jumătate mai largă decât înălțimea unui shongairi – totuși, zona din jur era surprinzător de lipsită de tufe și hățișuri. Potrivit botaniștilor expediției, era ceva de așteptat într-o pădure matură, unde puține raze de soare ajungeau direct la sol. Cu siguranță, ei știau ce spun, dar situația continua să i se pară... în neregulă lui Dirak. Și, în mod aberant, îi plăceau încă și mai puțin vlăstarele și tufișurile ce creșteau în lungul drumului îngust. Probabil că ele confirmau teoriile botaniștilor, întrucât ceva soare răzbătea pe aici, în locurile unde coronamentul se întrerupea deasupra drumeagului, însă îi transmiteau senzația de strâmtorare și claustrofobie.

Probabil că mare parte din anxietatea sa se datora faptului că i se ordonase în mod explicit să-și lase drona-releu de recunoaștere și comunicații mult în urma acestui punct, ancorată de transportoarele cu roți ce gâfâiau din greu pe același drumeag. Analiza celor întâmplate cu ultimele trei patrule care fuseseră trimise în zona aceasta sugera că oamenii izbutiseră cumva să distrugă dronele, înainte de a-i fi atacat pe infanteriștii pe care acestea îi susțineau prin supraveghere și comunicații sigure cu

baza. Nimeni nu știa cum izbuteau primitivii – atât doar că, bineînțeles, nu erau *de fapt* primitivi, nu? – să detecteze și să țintească cu atâta eficiență dronele, însă cartierul general decisese să încerce o apropiere mai discretă... și-l alesese pe Dirak să efectueze experimentul.

Cum trebuie să-mi fi surâs zeii, reflectă el posomorât. *Înțeleg nevoia de a câștiga experiență cu aceste... creaturi, dacă va trebui să ne modificăm tactica, dar de ce a trebuit să fiu ales tocmai* eu *să-mi vâr capul în vizuina asta de* hasthar? *În niciun caz...*

Auzi o explozie în spate și se răsuci. Nu putea să vadă nimic prin coronament, dar nu era necesar să zărească ceva pentru a ști că fusese drona RC. Cum de izbutiseră *ei* s-o deslușească printre blestematele de crengi și crenguțe?

Întrebarea continua să-l obsedeze când auzi alte explozii – de data aceasta pe sol... acolo unde cele două grupe de rezervă îl urmau în TAB-uri.

Nu avu timp să înțeleagă ce erau exploziile *acelea* înainte ca automatele de asalt ascunse înapoia copacilor și sub mormanele de frunze de pe flancul de sud al drumeagului să deschidă focul.

Din păcate pentru Comandantul de Pluton Dirak, bărbații și femeile dinapoia automatelor de asalt învățaseră cum să-l recunoască pe ofițerul comandant al unei formații de infanterie shongairi.

– Încetați focul! *Încetați focul!* urlă Buchevsky, iar și rafalele automatelor se stinseră brusc.

Rămase locului cu AKM-ul pregătit, în timp ce trecea în revistă corpurile shongairilor rășchirate pe drumeag. Unul sau doi încă zvâcneau, deși nu păreau s-o mai facă multă vreme.

– Bună treabă, rosti în spatele lui un glas cu satisfacție înverșunată și evidentă, iar plutonierul privi peste umăr.

Din umbrele dese ale pădurii, Mircea Basarab privea patrula căzută în ambuscadă.

– Ați făcut treabă bună, Ștefanul meu.

– Poate că da, însă ar fi mai bine să-i dăm drumul, replică Buchevsky asigurându-și arma și ridicându-se din poziția de tragere.

Propria expresie, o știa, era mai neliniștită decât a lui Basarab. Acesta fusese al treilea contact dur cu shongairii în cele șase zile de când își trecuse oamenii sub comanda lui Basarab și, din spusele acestuia, se apropiau de enclava din munții ce înconjurau Lacul Vidraru. Ceea ce însemna că trebuiau să scape cu adevărat de urmăritorii aceștia insistenți... chiar dacă inepți.

– Cred că dispunem de nițel timp, spuse Basarab, privind în sus pe drum către coloanele de fum ce se ridicau din vehiculele blindate de care se ocupase plutonul lui Ionescu și jumătate dintre oamenii lui Basarab. Pare improbabil ca de data asta să fi apucat să emită un mesaj.

– Poate că așa este, fu de acord Buchevsky, însă superiorii lor știu unde se află. Când nu vor raporta la ora stabilită, cineva o să vină să-i caute. Din nou.

Chiar dacă părea ca și cum l-ar fi contrazis pe celălalt bărbat, nu era defel așa. În primul rând pentru că, probabil, Basarab avea dreptate. Dar, în al doilea rând, pentru că în decursul ultimei săptămâni ajunsese să înțeleagă că Mircea Basarab era unul dintre cei mai buni ofițeri care-l comandaseră vreodată. Ceea ce, reflectă el, era o laudă însemnată pentru orice ofițer străin din orice Marină... și în același timp nu-l împiedica pe român să fie unul dintre bărbații cei mai înspăimântători pe care-i întâlnise vreodată.

Poate că mulți nu și-ar fi dat seama de asta. Într-o lumină mai bună, chipul lui Basarab era osos, totuși arătos, cumva într-un fel vulpesc, iar zâmbetul îi era adesea cald. Însă înapoia ochilor verzi existau tenebre tăcute. Tenebre tăcute care nu erau străine

multor oameni din Balcanii post-Ceaușescu. Tenebre tăcute pe care plutonierul le recunoștea, pentru că întâlnise mulți alți indivizi înspăimântători... și pentru că, acum, și înlăuntrul lui existau tenebre tăcute, care purtau eticheta „Washington, D.C."...

Indiferent însă ce ar fi existat în trecutul lui Basarab, individul era aproape înfricoșător de competent și radia o charismă pe care Buchevsky o întâlnise rar. Soiul de charismă ce putea câștiga până și loialitatea unui Stephen Buchevsky, ba încă după o perioadă relativ scurtă petrecută împreună.

– Ai perfectă dreptate, Ștefanul meu, spuse Basarab surâzând aproape ca și cum i-ar fi citit gândurile și ridicând mâna ca s-o pună pe umărul americanului mai înalt.

Gestul ar fi putut părea condescendent, ca și modul aproape posesiv în care spunea „Ștefanul meu". Dar nu era așa.

– Cu toate astea, urmă el și zâmbetul îi dispăru, cred că ar fi timpul să trimitem jigodiile astea altundeva.

– Ar fi grozav.

O undă de scepticism se simțea în vocea lui Buchevsky și Basarab chicoti. Nu a fost un sunet deosebit de plăcut.

– Cred că putem reuși asta, spuse el și fluieră ascuțit.

Peste câteva clipe, Tache Brătianu, un român brunet, cu umeri lați, se desprinse din umbrele pădurii.

Mulțumită Elizabetei Cantacuzino, Buchevsky prindea repede româna, dar cunoștințele lui erau prea rudimenatre ca să înțeleagă ceva din schimbul de cuvinte rapid care a urmat. A durat câteva minute, după care Brătianu a încuviințat și Basarab s-a întors către plutonier.

– Mă tem că Tache nu vorbește deloc engleza, spuse el.

Asta era cât se poate de evident, gândi Buchevsky amuzat. Pe de altă parte Brătianu *nu avea nevoie* să vorbească engleza pentru a transmite faptul că era un tip al naibii de periculos. Nici unul dintre oamenii lui Basarab nu vorbea engleza.

Erau numai douăzeci, dar se mișcau aidoma unor spectre. Buchevsky însuși nu mergea greoi, totuși își dădea seama când altul era mai bun la furișarea prin tufișuri... Iar bărbații ăștia erau mai buni decât fusese el *vreodată*. Și pe lângă puști, pistoale și grenade de mână, purtau o sumedenie de cuțite, securi și macete feroce. Buchevsky suspecta, de altfel, că ar fi preferat să folosească oțelul rece în locul oricăror carabine de asalt.

Acum, în timp ce Brătianu și tovarășii săi mergeau în lungul drumului, cuțitele sclipiră și cei câțiva shongairi răniți încetară să se mai zvârcolească.

Plutonierul nu avea probleme în privința asta, ba chiar ochii îi erau satisfăcuți, deși mohorâți. Însă când unii români începură să dezbrace corpurile extraterestre, în timp ce alții tăiau copăcei tineri de pe marginea drumului, se încruntă și se uită la Basarab. Românul se mulțumi să clatine din cap.

– Așteaptă, spuse el și Buchevsky reveni cu privirea la toți oamenii lui.

Lucrau iute și sigur, folosind securile și macetele cu eficiență exersată, în timp ce obținură prăjini de aproximativ trei metri, pe care le ascuțiră la ambele capete. Într-o perioadă surprinzător de scurtă, ciopliră mai bine de o duzină de asemenea prăjini și ochii lui Buchevsky se holbară șocați, când bărbații îi luară cu gesturi calme pe shongairii morți și-i traseră în țeapă.

Sânge și alte fluide corporale se prelinseră pe țepele grosolane necojite, dar plutonierul nu spuse nimic când prăjinile fură înfipte în solul moale al pădurii. Extratereștrii morți atârnau înșirați în lungul drumului ca niște insecte prinse în ace, grotești în umbre, iar Buchevsky simți ochii lui Basarab ațintindu-l.

– Ești șocat, Ștefanul meu? întrebă încetișor românul.

– Am..., începu Buchevsky apoi inspiră profund. Da, cred că sunt. Într-un fel, recunoscu el. Cred că poate din cauză că

se apropie nițel prea mult de unele lucruri pe care am văzut că le fac jihazii.

– Într-adevăr? Ochii lui Basarab erau reci. Cred că asta n-ar trebui să mă surprindă. *Noi* înșine am învățat obiceiul de la turci, cu mult timp în urmă. Cel puțin ăștia erau deja morți când au fost trași în țeapă.

– Ar fi fost vreo diferență? întrebă Buchevsky.

Nările lui Basarab se dilatară, după care bărbatul se cutremură.

– Cândva, nu, ridică el din umeri. Așa cum am spus, obiceiul are rădăcini vechi în regiunea asta. La urma urmelor, unul dintre cei mai faimoși fii ai României a fost cunoscut ca „Vlad Țepeș", nu? Zâmbi vag: din cauza asta, *eu, unul,* nu m-am bucurat de o copilărie fericită, cum ziceți voi, americanii, și a existat o vreme când i-am tratat pe toți cei din jur. Când îmi făcea *plăcere* să mă comport așa. Sigur că pe-atunci aș fi preferat ca ei să fi fost vii.

Expresia i se întristă când privi corpurile de extratereștri trași în țeapă.

– Mă tem că a durat prea mult până să înțeleg că nici toată cruzimea din univers nu poate răzbuna o copilărie distrusă și nu poate calma furia unui tânăr rămas orfan, Ștefanul meu. A existat cândva un doctor, un bărbat pe care l-am întâlnit în Austria, care mi-a explicat asta. Spre rușinea mea, atunci n-am vrut cu adevărat să aud ce spunea, însă era adevărat. Iar anii de care am avut nevoie ca să înțeleg adevărul ăsta au cerut un preț prea mare din partea celor pe care-i iubeam și care m-au iubit.

Se mai uită o vreme la corpuri, apoi se scutură brusc din tot trupul.

– Însă asta, prietene, n-are nicio legătură cu întunericul din mine.

– Nu? ridică Buchevsky o sprânceană.

– Nu. Îmi este evident că jigodiile acestea vor continua să ne urmărească. De aceea le vom oferi ceva care chiar să le atragă atenția – ceva care să scoată din minți de furie orice creatură, până și pe una dintre ele –, iar apoi le vom oferi și pe altcineva, în afară de civilii tăi, pe care să-l urmărească. Tache și majoritatea oamenilor mei vor porni spre sud, lăsând urme atât de evidente, încât nici ei – indică din bărbie spre patrula măcelărită – n-ar putea s-o rateze. Îi vor atrage până la zeci de kilometri depărtare. După aceea vor reveni pe furiș la noi.

– Fără ca ei să-i poată urmări?

– Nu fi așa sceptic, prietene! Basarab chicoti și-l strânse de umăr pe Buchevsky: nu i-am ales la întâmplare! În toată România nu există pădurari mai iscusiți. Nu te teme că-i vor conduce pe dușmani la noi.

– Sper să ai dreptate, rosti plutonierul uitându-se din nou la corpurile trase în țeapă și gândindu-se cum ar fi reacționat *el* în locul extratereștrilor. Sper să ai dreptate.

XI

Comandantul de Flotă Thikair apăsă butonul de deschidere, apoi se lăsă pe spate în scaun când Shairez intră în cabina sa. Ușa se închise în urma ei și Thikair îi indică un scaun.

– Ia loc, Comandant de Bază, spuse el în mod intenționat mai oficial din cauza caracterului anormal al acestei întâlniri.

– Mulțumesc, Comandant de Flotă.

O privi așezându-se în scaun. Se gândi că afișa aproape obișnuita-i siguranță, totuși, poziția urechilor sugera ceva în plus. Ca și căutătura ochilor.

S-a schimbat, gândi el. *A îmbătrânit.* Pufni în minte. *De fapt, toţi am îmbătrânit, nu? În cazul ei mai există însă şi altceva. Mai exact, mai mult decât exista ieri.*

– De ce ai dorit să ne întâlnim, Comandant de Bază? întrebă el după o clipă.

Şi de ce, continuă, dar numai în gând, *ai vrut s-o facem între patru ochi?*

– Sir, aproape că am terminat profilul psihologic iniţial al acestor oameni, replică ea şi-l privi fără să clipească. Mă tem că speranţele noastre iniţiale pentru planeta aceasta au fost... destul de eronate.

Thikair rămase absolut nemişcat. Se gândi că faptul că-i vorbise atât de deschis constituia o dovadă a forţei ei interioare. Mai ales ţinând seama că nu fuseseră „speranţele noastre iniţiale", ci speranţele *lui* iniţiale.

Inspiră adânc, simţind cum urechile i se turtesc, lipindu-se de ţeastă, şi închise ochii, gândindu-se la preţul acelor speranţe. În numai trei luni locale, planeta aceasta mizerabilă îi costase 56% din VES-uri, 23% din transportoare şi TAB-uri şi 26% din infanterie.

Bineînţeles, reflectă el încruntat, pe oameni îi costase şi mai mult. Totuşi, indiferent ce ar fi făcut el, creaturile demente *refuzau* să se predea.

– *Cât* de greşite? întrebă fără să deschidă ochii.

– Problema, răspunse ea oarecum indirect, este că până acum n-am mai întâlnit o specie similară. Psihologia ei nu seamănă... cu nimic din experienţa noastră anterioară.

– Asta am ghicit deja, rosti Thikair cu ironie sfredelitor de seacă. Ar trebui să conchid că acum deţii o înţelegere mai bună asupra diferenţelor existente?

– Da, sir. Ea inspiră profund şi urmă: în primul rând, trebuie să înţelegi că în psihologia lor există variaţii locale uriaşe.

Asta este inevitabil, desigur, ţinând seama de faptul că, spre deosebire de noi sau de altă rasă membră a Hegemoniei, oamenii păstrează un număr mare de şabloane culturale şi sociale uimitor de diferite. Dar există şi fire comune. Iar unul dintre ele, Comandant de Flotă, este că, în esenţă, nu au un mecanism de predare, aşa cum îl înţelegem noi.

– Poftim?

Ochii lui Thikair se deschiseră brusc la auzul acelei afirmaţii absurde şi ea suspină.

– Sir, în Hegemonie există puţine rase care să se apropie, poate, de psihologia oamenilor, iar mie nu-mi vin în minte decât două sau trei. Toate, ca şi oamenii, sunt omnivore, totuşi niciuna nu deţine nivelul de... încăpăţânare al acestei specii. Sincer vorbind, orice psiholog shongairi i-ar declara pe toţi oamenii nebuni. Spre deosebire de mâncătorii de buruieni sau de majoritatea omnivorilor, ei deţin o caracteristică de ferocitate foarte asemănătoare shongairilor, dar în acelaşi timp un sentiment al individualităţii invariabil mai mare decât sentimentul de haită.

Thikair se gândi că ea se străduia în mod evident să descrie ceva aflat în afara oricărei psihologii rasiale cunoscute.

– Aproape toţi mâncătorii de buruieni au instinct de turmă foarte puternic, continuă Shairez. Deşi în anumite circumstanţe pot lupta feroce, primul lor instinct, copleşitor, este de a *evita* conflictul, iar psihologia lor fundamentală subordonează binele individului, ba chiar şi supravieţuirea lui, faţă de binele „turmei". În prezent cei mai mulţi dintre ei definesc „turma" în termenii unor întregi populaţii planetare sau naţiuni stelare, totuşi, ea rămâne platforma de pe care pornesc toate deciziile şi politica lor.

Majoritatea omnivorilor din Hegemonie împărtăşesc orientarea aceea într-un grad mai mare sau mai mic, deşi câţiva se apropie de propria noastră poziţie psihologică, ce nu pune

accentul pe turmă, ci pe *haită*. Specia noastră a evoluat ca *vânători*, nu ca pradă, cu structură socială și psihologie orientate în jurul acelei funcții primare. Spre deosebire de mâncătorii de buruieni și de majoritatea omnivorilor, mândria shongairilor față de realizările personale, dovada abilităților noastre, este asociată străvechii importanțe primare a bravurii vânătorului individual ca fiind definitorie pentru statutul său în interiorul haitei.

Haita continuă să fie, totuși, mai importantă decât individul. Sentimentul nostru de merit personal, de realizare, este validat doar în contextul haitei. Iar predarea celui slab înaintea celui mai puternic provine din același context. Avem înscrisă în gene cedarea în fața conducătorului haitei, în fața individului a cărui putere domină totul din jurul său. Bineînțeles, noi, și mai ales masculii noștri, ne-am *provocat* mereu conducătorii, fiindcă acela era felul în care haita din vechime se asigura că liderul îi rămânea puternic. Dar odată ce un conducător și-a reafirmat dominația, puterea, până și șalangerul i se predă. Întreaga noastră filozofie, codul de onoare, așteptările sociale pleacă din acest punct fundamental.

– Da, sigur că da, încuviință Thikair ușor nerăbdător. Cum altfel ar putea supraviețui o societate ca a noastră?

– Exact asta vreau să spun, sir. O societate ca a noastră *nu ar putea* supraviețui printre oameni. Instinctul lor de predare este de nenumărate ori mai slab decât al nostru și este înlocuit de imboldul individual de a înfrânge amenințările aduse grupului său primar de loialitate – care nu este nici haita, nici turma.

– Poftim? clipi Thikair și ea schiță o grimasă.

– Loialitatea primară a omului, sir, este față de grupul său de familie. Nu față de cireadă, din care familia formează doar o părticică. Și nici față de haită, unde accentul se pune pe putere și pe valoarea *pentru* haită. Există excepții, desigur, dar orientarea respectivă formează temelia motivațiilor omenești.

Ai putea să ți-i închipui aproape ca pe... ca pe o cireadă compusă din haite *individuale* de prădători. Oamenii sunt capabili să-și extindă sentimentul loialității dincolo de gruparea familie – la organizații, comunități, state naționale sau filozofii –, dar mecanismul de motivare fundamental al familiei individuale le este tot atât de întipărit, pe cât ne este nouă întipărită predarea înaintea celui mai puternic. Cercetările mele arată că un procentaj foarte mare de oameni vor ataca *orice* inamic, indiferent de puterea ori de forța acestuia, pentru a-și apăra perechea sau vlăstarele. Și o vor face *complet indiferenți* față de implicațiile pentru restul haitei sau al cirezii lor.

Thikair o privi și se strădui să cuprindă cu mintea psihologia bizară pe care încerca s-o explice. Din punct de vedere intelectual, o putea pricepe, cel puțin imperfect; din punct de vedere emoțional, nu avea absolut niciun sens.

– Sir, continuă Shairez, am aplicat toate testele psihologice standard. Așa cum ai ordonat, am experimentat, încercând să determin cât de aplicabile sunt pentru oameni tehnicile noastre de educație neurală directă și pot raporta că ele funcționează destul de bine. Opinia mea însă, bazată pe profilul psihologic – recunosc, imperfect – pe care l-am construit, îmi sugerează că folosirea oamenilor ca rasă-client ar fi o culme a nebuniei.

Ei nu vor pricepe niciodată predarea naturală a celui slab în fața celui mai puternic, ci se vor strădui permanent *să devină* mai puternici, și nu în scopul de a-și asuma conducerea haitei. Da, unii dintre ei vor reacționa foarte similar shongairilor, iar alții s-ar putea apropia de șabloanele de comportament ale mâncătorilor de buruieni. Însă majoritatea vor vedea puterea ca având rolul de protecție a grupării lor de loialitate primară. Își vor focaliza energia asupra distrugerii oricăror surse de amenințări aduse acesteia – chiar și când încercarea de a distruge amenințarea *în sine* riscă distrugerea grupării – și nu vor uita sau ierta

niciodată amenințarea la adresa a ceea ce protejează ei. Le-am putea impune obedienţă temporară şi este posibil să-i convingem pe mulţi dintre ei să ne accepte ca pe stăpânii lor naturali. Nu-i vom convinge însă niciodată *pe toţi*, aşa încât, până la urmă, vom descoperi că aceşti „clienţi" se vor întoarce asupra noastră cu toată inventivitatea şi ferocitatea pe care le-am observat aici, dar deţinând în plus toate capacităţile noastre tehnologice... ca punct de *pornire*.

– Se pare, li se adresă Thikair ofiţerilor săi superiori, că modalitatea de abordare a acestei planete n-a fost realizarea cea mai de seamă a carierei mele.

Toţi îl priveau tăcuţi, majoritatea fiind încă evident stupefiaţi de raportul lui Shairez. Niciunul, gândi comandantul de flotă, nu reacţionase mai bine decât *el*.

– În mod evident, este necesar să ne reevaluăm politica – *să-mi* reevaluez politica – în lumina descoperirilor Comandantei de Bază. Şi, să fiu sincer, în lumina pierderilor noastre operative deja alarmante.

Eforturile depuse până în prezent de a-i convinge pe oameni să se predea au ucis peste jumătate din populaţia iniţială a planetei şi ne-au costat pierderi masive. Estimarea curentă a Comandantului Trupelor de Sol Thairys este că, dacă vom continua operaţiile timp de un an local, vom pierde trei sferturi din soldaţii lui şi vom ucide jumătate din oamenii *care au mai rămas*. În mod clar, chiar dacă modelul Comandantei de Bază Shairez ar fi eronat, nu putem susţine pierderi la nivelul acesta. De asemenea, nu am îndrăzni să oferim acces la tehnologia modernă unei specii atât de... recalcitrante, după ce tocmai am ucis trei sferturi din membrii ei.

În sala de conferinţe se aşternu tăcerea, în timp ce el le cercetă feţele.

– A sosit momentul să reducem pierderile, anunță sec. Nu sunt pregătit să renunț la planeta aceasta, în niciun caz după prețul pe care l-am plătit deja. Dar în același timp am decis că oamenii sunt prea periculoși. Ba cred că multe dintre celelalte rase ale Hegemoniei mi-ar împărtăși concluzia, dacă s-ar confrunta cu ceea ce am descoperit noi aici!

Am instruit-o deja pe Comandanta de Bază Shairez să ne implementeze strategia de rezervă și să dezvolte o bio-armă orientată. Aceasta constituie o schimbare importantă în prioritățile ei și va fi necesar să-i asigurăm atât facilități adecvate, cât și subiecți pentru testări.

Mă gândisem să o mutăm împreună cu personalul ei de cercetare într-una dintre bazele de la sol, însă intensitatea operațiunilor necesare pentru consolidarea bazelor respective a dus la... sărăcirea populațiilor umane din vecinătatea lor. De aceea am decis să înființăm o bază nouă într-o zonă rurală a planetei, unde n-am derulat operațiuni atât de intense și unde va putea dispune de un număr rezonabil de subiecți pentru teste. Comandantul Trupelor de Sol Thairys va răspunde de asigurarea securității bazei pe durata construirii... ca și de asigurarea ulterioară de subiecți pentru testare.

XII

– Așadar, Ștefanul meu, ce părere ai despre asta?

Buchevsky termină salata și trase o dușcă zdravănă de bere. Bunica lui îl învățase să mănânce zarzavaturi, totuși continua să fie surprins de gustul incredibil de bun al salatei proaspete, după săptămâni în care el și oamenii lui mâncaseră orice le-ar fi căzut în mână.

Ceea ce, din păcate, nu constituia subiectul întrebării lui Basarab.

– Realmente, nu știu, Mircea, răspunse el încruntându-se. *Noi* n-am făcut nimic deosebit. Cel puțin nimic din ceea ce știu eu.

– Nici din ceea ce știu eu, încuviință Basarab gânditor, privind biletul scris de mână de pe masă.

Zilele erau considerabil mai răcoroase în exteriorul cabanei construite din bușteni și culorile toamnei înaintau încetișor peste versanții munților de deasupra Argeșului și a uriașei nestemate albastre care era Lacul Vidraru. Lacul se afla la mai puțin de șaptezeci de kilometri nord de ruinele Piteștiului, capitala județului Argeș, dar era situat în inima unei rezervații naturale, iar cabana fusese construită de serviciul forestier, nefiind parte din cele trei sătulețe pe care Basarab le organizase în micuțul lui regat.

În ciuda apropierii relative a Lacului Vidraru de Pitești, puțini dintre supraviețuitorii loviturilor cinetice porniseră spre vecinătatea sa. Buchevsky presupunea că munții și pădurile dese fuseseră prea amenințătoare pentru a-i atrage pe foștii locuitori ai orașului. În regiune aproape că nu existau drumuri, iar satele lui Basarab păreau așezări izolate ce se întorseseră în timp, în altă epocă. Ba chiar îi reaminteau destul de mult lui Buchevsky de sătucul din musicalul *Brigadoon*.

Ceea ce nu-i rău, reflectă el. *Vidraru este la doi pași cu generatoarele sale hidroelectrice, iar cei de aici nici măcar n-au electricitate! Ceea ce înseamnă că nu radiază niciun fel de emisii pe care le-ar putea recepta shongairii.*

În ultimele două luni, el, americanii lui și românii fuseseră primiți de săteni și – așa cum îl avertizase Basarab – puși la treabă, pentru a se pregăti de sosirea iernii. Unul dintre motivele pentru care salata de la prânz avusese un gust atât de

bun fusese faptul că în scurtă vreme n-avea să se mai bucure de salate. Aici nu se putea vorbi despre produse proaspete aduse din California.

– Trebuie să existe un motiv, Ştefanul meu, zise Basarab. Şi mă tem că nu-i unul care ne-ar plăcea vreunuia.

– Mircea, mie nu mi-a plăcut nici măcar un singur lucru din ce au făcut nemernicii ăştia în prima zi.

Basarab arcui o sprânceană şi Buchevsky fu el însuşi puţin surprins de tonul tăios şi plin de ură care-i înăsprise glasul. Ura aceea îl consterna uneori. Atunci când amintirile cu Trish şi cu fetele ieşeau din nou din adâncuri, dezvelindu-şi colţii, pentru a-i reaminti de pierdere, de durere şi de spaimă...

Nu-i tare al dracului *când lucrul cel mai bun la care mă pot gândi este că cei pe care i-am iubit au murit probabil fără să aibă habar de asta*?

– Nu pot spune că eu m-aş fi dat în vânt după ei, zise Basarab după un moment. Într-adevăr a fost... greu să ne reamintim că n-am cutezat să mutăm lupta pe terenul lor.

Buchevsky încuviinţă înţelegător. Basarab arătase clar din capul locului că evitarea contactului cu inamicul şi păstrarea discreţiei constituiau modurile cele mai bune de a-i proteja pe civili, pentru care erau răspunzători, şi avea perfectă dreptate. În acelaşi timp, însă, asta nu-i modifica orientarea firească a personalităţii – similară celei a lui Buchevsky – către preluarea ofensivei. Să caute inamicul şi să-l distrugă, nu să se ascundă de el.

Însă aşa ceva ar fi intrat în categoria „idei proaste". Oamenii lui Basarab contactaseră alte câteva enclave mici din sudul României şi nordul Bulgariei, care de acum erau la fel de preocupate de apărarea împotriva altor oameni, nu numai împotriva shongairilor. După bombardamentele iniţiale şi luptele confuze din primele două săptămâni, invadatorii păreau că au hotărât să se retragă din Balcanii cu relief neprietenos şi să

ocupe regiuni mai plate ale planetei. Din cauza colapsului rețelei planetare de comunicații, era greu să fii sigur în privința asta, totuși, părea rezonabil. Așa cum arătase „trustul creierilor" săi, format din Truman și Sherman, numărul soldaților ar fi fost în mod cert limitat în cazul oricăror expediții interstelare, așa încât ar fi fost logic să evite dispersarea lor inutilă, prin suirea pe munți în căutarea de sate sărace lipite pământului care nu le puteau aduce aproape niciun beneficiu.

Oamenii refugiați constituiau însă o amenințare de cu totul altă natură – una cu care Buchevsky era fericit că *ei* nu trebuiau să se confrunte... deocamdată. Foametea, condițiile climaterice și bolile uciseseră probabil cel puțin jumătate din civilii care își părăsiseră casele, iar supraviețuitorii deveneau tot mai disperați odată cu apropierea iernii. Unele dintre celelalte enclave fuseseră deja silite să lupte, adesea fără milă, împotriva semenilor lor, pentru a păstra resursele de care propriii oameni aveau nevoie.

Faptul că acțiunile extratereștrilor îi împinseseră pe oameni să se ucidă *între ei* în numele simplei supraviețuiri alimentase mânia cea mai profundă a lui Stephen Buchevsky.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să merg după ei și să le trag șuturi în cururile alea sfrijite, răspunse el acum la comentariul lui Basarab. Dar dacă nu-și bagă boturile în regiunea noastră...

Strânse din umeri și Basarab încuviință. După aceea chicoti încetișor.

– Ce este? înălță Buchevsky o sprânceană spre el.

– Chestia e că noi doi semănăm mult unul cu celălalt. Basarab clătină din cap: poți s-o negi cât vrei, Ștefanul meu, dar prin tine curge sânge slav!

– Prin *mine*? (Plutonierul izbucni în râs și-și privi dosul mâinii complet negre.) Ți-am zis deja! Dacă vreunul dintre strămoșii

mei a fost *vreodată* în Europa, atunci a ajuns aici din Africa, nu din stepele Asiei!

– Ha! îi flutură românul un deget pe sub nas. I-adevărat, așa ai zis, dar *eu* știu mai bine! Ce vrei să spui – că „Buchevsky" este un nume *african*?

– Nu, probabil c-a fost numele unui proprietar de sclavi care i-a avut pe stră-străbunicii sau stră-străbunicele mele.

– Prostii! În America secolului al XIX-lea, slavii erau prea *sărăntoci* ca să aibă măcar un sclav! Nu, nu. Crede-mă – este-n sânge. Undeva în trecutul tău există – cum ziceți voi, americanii? – un slav în carul cu fân!

Buchevsky râse din nou. Practic reînvăța s-o facă – cel puțin uneori – , iar el și Basarab mai purtaseră conversația asta. Apoi, însă, expresia românului redeveni serioasă și întinse mâna peste masă pentru a-l prinde de antebraț.

– Indiferent unde te-ai fi născut, Ștefanul meu, rosti el încetișor, acum ești slav. Valah. Ți-ai câștigat meritul ăsta.

Buchevsky flutură din mână cu un gest indiferent, totuși nu putea să nege căldura care-l cuprinsese în interior. Știa că Basarab nu arunca nicio vorbă în vânt, tot așa cum știa că-și câștigase rangul de secund al românului prin disciplina și instrucția pe care le adusese sătenilor. Cumva, Basarab reușise să adune cantități impresionante de arme individuale și de arme de susținere pentru infanteriști, dar, oricât de fioroși ar fi fost Tache Brătianu și restul grupului său inițial luați individual, era evident că nici unul dintre ei nu știuse cu adevărat cum să-i instruiască pe civili. Pe de altă parte, Stephen Buchevsky petrecuse ani întregi transformând civili *americani* răsfățați în pușcași marini. Prin comparație cu aceia, instruirea sătenilor români aspriți de traiul în munți era floare la ureche.

Sper doar ca nici unul dintre ei să nu aibă nevoie de genul ăsta *de instruire*, gândi el și redeveni posomorât.

Ceea ce-l readuse la subiectul conversației anterioare.

– Nu-mi place, Mircea. N-au niciun motiv să înființeze o bază tocmai în munții ăștia nenorociți. Decât numai dacă se întâmplă ceva despre care noi nu avem habar.

– De-acord, de-acord, încuviință Basarab jucându-se din nou cu biletul, apoi ridică din umeri. Mai devreme sau mai târziu, cu excepția cazului în care vor pur și simplu să ne omoare pe toți, trebuie să existe o formă de adaptare.

Expresia lui acră trăda opinia despre propria-i analiză, totuși continuă neabătut:

– Oamenii de pe meleagurile acestea au supraviețuit și altor cuceriri din trecutul lor. Cu siguranță, o pot face din nou, iar dacă shongairii intenționaseră doar un măcel, nu o cucerire, ar fi început prin a ne distruge din spațiul cosmic *toate* așezările. Eu însă nu-i voi lăsa pe oamenii *mei* pe mâna lor, fără a căuta să le obțin condițiile cele mai bune cu putință. Și dacă îmi vor dovedi că m-am înșelat – dacă vor demonstra că sunt într-adevăr pregătiți pentru măcel, nu pentru cucerire –, vor plăti un preț mai mare decât își pot imagina înainte de a ajunge să stăpânească munții *ăștia*.

Rămase pentru o clipă într-o tăcere rece, primejdioasă, după care continuă:

– Speculațiile sunt însă inutile când nu avem informații la prima mână. De aceea bănuiesc că va trebui să privim mai de aproape noua bază, să vedem dacă putem ghici ce au de gând. Bătu cu degetul în bilet: după ceea ce scrie aici, aproape c-o terminaseră înainte ca Iliescu să-i observe existența. Așa că poate ar fi mai bine dacă eu și cu Tache ne-am duce acolo.

Buchevsky deschise gura ca să protesteze, apoi o închise la loc. Descoperise că nu se simțea niciodată în largul său când Basarab pleca să hălăduiască prin munți, departe de ochii lui. Iar o părticică din el nu era încântată de faptul că românul nici

măcar nu se gândise să-l invite în incursiunea aceea. Adevărul însă, oricât de puțin ar fi dorit să-l recunoască, era că probabil ar fi fost mai mult o bătaie de cap, decât un ajutor.

Basarab și Tache Brătianu păreau să fie în stare să vadă pe întuneric, ca pisicile, și să se miște ca frunzele căzute din arbori. Plutonierul nu se putea apropia nici măcar pe departe de ei când era vorba despre furișatul prin pădure noaptea și o știa prea bine... oricât de puțin i-ar fi plăcut să admită că exista *ceva* pe care altul îl putea face mai bine decât el.

– Vom merge diseară, decise Basarab. Și cât timp voi lipsi, îmi vei ține locul, da, slavul meu african?

– Da, încuviință Buchevsky.

XIII

Comandantului de Regiment Harah nu-i plăceau copacii.

Nu avusese dintotdeauna sentimentul acela. Ba chiar *îi plăcuseră* copacii înainte ca Imperiul să fi invadat planeta aceasta niciodată îndeajuns de blestemată. Acum alegea cu disperare spații întinse, netede și pustii – preferabil din pământ sterp și bătătorit, în care nu s-ar fi putut piti nici măcar un *garish* sau vreunul dintre „iepurii" oamenilor. Orice alt soi de relief părea să creeze în mod spontan oameni... și toți păreau să aibă arme.

Nu trebuia să-i spună Comandanta de Bază Shairez că toți oamenii erau nebuni! Bineînțeles, era plăcut să aibă o confirmare și era pur și simplu *încântat* că acele concluzii ale lui Shairez îl determinaseră pe Comandantul de Flotă Thikair să-și schimbe planurile. După ce aveau să fie nimiciți toți blestemații de oameni, probabil că planeta avea să fie un loc cât se poate de plăcut.

Se strâmbă la propriilor gânduri şi privi harta holografică din VES-ul de comandă.

De fapt, Harah, o parte din tine admiră *creaturile astea, nu-i aşa?* gândi el. *La urma urmelor, am ucis mii dintre ele pentru fiecare shongairi pe care l-am pierdut şi tot mai au curajul – absolut dement, complet iraţional, stupefiant de* stupid *– de a ne ataca. Dacă ar avea măcar pe jumătate la fel de mult* creier, *ne-ar fi recunoscut superioritatea şi s-ar fi predat cu luni în urmă. Dar nu! N-ar fi putut proceda aşa, este?*

Mârâi, amintindu-şi că pierduse 35% din regimentul său pentru a cuceri aşezarea care fusese cândva Cincinnati. Comandantul de Divizie Tesuk intrase acolo cu trei regimente; ieşise cu mai puţin de unul şi până la urmă *tot* fuseseră nevoiţi să distrugă de pe orbită mai bine de jumătate din oraş. Mai ales în naţiunea pe care oamenii o numiseră „Statele Unite", păreau să existe mai multe *arme* decât oameni!

Experienţa îi învăţase pe ofiţerii superiori shongairi să se limiteze la ocuparea de teren *deschis*, a cărei monitorizare putea fi menţinută eficient, şi să solicite lovituri cinetice asupra oricărei rezistenţe aparent organizate în zonele cu relief mai accidentat.

Nimeni nu era, totuşi, încântat de ideea de a captura subiecţi pentru testări din vreun loc în care existaseră contacte intense cu oamenii. În primul rând pentru că în astfel de locuri nu prea mai *rămăseseră* mulţi oameni, iar supravieţuitorii deveniseră diabolic de iscusiţi în a se ascunde. Simpla lor găsire ar fi fost îndeajuns de dificilă chiar şi fără a *doua* consideraţie... că aceiaşi supravieţuitori erau şi incredibil de iscusiţi în a le întinde ambuscade celor care veneau să-i caute.

Bineînţeles, ţinând seama de încăpăţânarea nebunească a oamenilor, nu existau multe locuri în care să nu se fi purtat chiar *nicio* luptă; totuşi, porţiunile muntoase ale regiunii numite de oameni „Balcani" avuseseră parte de mai puţine conflicte decât

majoritatea planetei, în principal fiindcă populația era atât de puțină, iar relieful atât de blestemat de dificil, încât cartierul general decisese să-i lase pe oamenii de acolo să fiarbă în sucul propriu, în loc să investească eforturi de a pleca în urmărirea lor.

Și, reflectă el nemulțumit, *motivul* secundar *pentru care cartierul general a luat decizia asta a fost că am primit șuturi în fund de fiecare dată când am plecat în urmărirea lor, nu?*

Ca să fie cinstit, suferiseră pierderile cele mai grele în primele săptămâni, înainte să fi început să înțeleagă cât de falimentară era ideea de a porni în căutarea oamenilor pe terenul ales de ei.

Pentru asta au creat zeii susținerea de pe orbită, gândi Harah încruntat.

Ei bine, își reaminti el pe când VES-ul și transportoarele se apropiau de destinație, *cel puțin sateliții ne-au precizat unde sunt oamenii* știa. *În plus, ei au fost lăsați singuri. Cireada* lor *n-a fost sacrificată deocamdată. Nu numai că* ei *ar trebui să fie grași, fericiți și stupizi prin comparație cu mizerabilii* jermahk *pe care încercam să-i scoatem din păduri acasă, ci* noi înșine *am învățat multe în ultimele luni.*

Buzele i se încrețiră, retrăgându-se de pe canini într-un rânjet de vânător.

Stephen Buchevsky blestemă în gând cu amărăciune.

Soarele abia se ridicase deasupra orizontului estic, strălucindu-i în ochi pe când îi studia pe shongairi cu binoclul și se întreba ce naiba intenționau. După ce atâta vreme se ținuseră departe de munți, ce i-ar fi putut determina să vină direct spre sate în felul acesta?

Și de ce dracu' trebuie s-o facă tocmai când este Mircea plecat? întrebă un colțișor al minții sale.

Măcar avuseseră norocul ca posturile de ascultare să detecteze din vreme dronele, ținând seama cât de aproape fuseseră urmate de data asta de extratereștri. Avuseseră timp – la limită – să folosească vechile sirene de alarmă, acționate manual. Și cel puțin terenul era prea împădurit pentru operațiuni aeropurtate. Dacă shongairii îi doreau, trebuiau să vină după ei până la capăt.

Și exact asta păreau să aibă în minte. O mulțime de TAB-uri și câteva tancuri se adunau pe terenul mai puțin înalt din capătul sudic al lacului, la un kilometru sub barajul hidrocentralei, în timp ce o forță mai mică de tancuri traversa lacul în sine, urmată de o duzină de navete orbitale mari, iar asta nu-i plăcea deloc plutonierului.

Satele se găseau pe versanții accidentați ai unei coame muntoase, orientate pe direcția est-vest pe malul sud-estic al lacului. Coama se ridica pe alocuri la aproape 1.000 de metri, cu satele pitite la adăpostul copacilor deși, la peste 550 de metri altitudine. El considerase că erau bine ascunși, totuși era clar că shongairii știau unde se găsesc și intenționau în mod evident să-i strivească între trupele ce veneau peste lac și a doua forță, care înainta prin valea adâncă dintre coama lor și cea din sudul ei.

Asta cel puțin era destul de evident. Printre multele întrebări al căror răspuns *nu era* evident se număra capacitatea senzorilor extratereștri de a-i urmări pe oameni pe teren accidentat, la adăpostul arborilor deși. Spera ca răspunsul la întrebarea aceea să fie „capacitate redusă", însă nu se putea bizui pe o speranță.

– Anunță-i că plecăm, i se adresă el Elizabetei Cantacuzino. Ăștia se îndreaptă direct spre sate și-ar fi mai bine să ne găsim altundeva când vor ajunge aici.

– Da, Stephen.

Profesoara părea mult mai calmă decât se simțea Buchevsky; încuviință din cap, apoi dispăru pentru a-i transmite ordinul curierilor care așteptau. Știa că ordinul avea să pornească în

câteva momente și oamenii lor aveau să se retragă pe poziția pe care îi îngăduise lui Ramirez s-o boteze „Bastogne".

Acolo a rezistat Armata terestră americană în al Doilea Război Mondial, gândi el, *și a făcut-o cu destul succes. Cred că-i momentul să vedem cât de bine se vor descurca Beretele Verzi.*

Comandantul de Regiment Harah blestemă când pictogramele de pe harta lui se mișcară.

Se pare că, totuși, n-am fost suficient de aproape de drone, gândi el nemulțumit.

Cartierul general fusese silit să țină seama de abilitatea stranie a oamenilor de a percepe dronele încă înainte să fi ajuns în câmpul lor vizual, astfel că planul de operații prevăzuse marje care *ar fi trebuit să fie* suficiente. Din păcate, nu fuseseră așa și el pierdea deja rezoluția senzorilor, când oamenii dispărură, grăbindu-se printre copacii blestemați.

– Se deplasează în lungul coamei, transmise el pe rețeaua regimentului. Merg spre vest – către piscurile mai înalte. Batalionul 2, ieșiți mai sus pe lac și încercați să le cădeți în flanc! Batalionul 1, începeți să suiți prin vale!

Buchevsky murmură altă înjurătură când vibrațiile neplăcute ale dronelor ținură pasul cu el. În mod clar, blestemățiile puteau să urmărească prin coronament mai bine decât sperase. Pe de altă parte, păreau să se apropie, survolând vârfurile arborilor, și dacă erau...

– Lua-i-ar Dainthar!

Un cvartet de fulgere globulare murdare se scurse din cer și semnalele a patru drone ale lui Harah dispărură din eter.

La naiba! În numele celui de-al Treilea Iad al lui Dainthar, de unde au rachete sol-aer sătenii din munții ăștia blestemați?

Plutonierul își dezveli dinții într-un rânjet gâfâit, când echipele de apărare antiaeriană ale lui Macomb doborâră dronele cele mai apropiate. Continua să simtă vibrațiile altor drone, mai îndepărtate, dar, dacă nemernicii le mențineau suficient de sus pentru a evita rachetele „Gremlin", își afectau serios rezoluția senzorilor.

Harah se străduia să-și stăpânească furia, dar îl scotea din minți felul în care blestemații de oameni insistau să creeze probleme până și pentru cea mai simplă operațiune. În munții ăștia n-ar fi trebuit să fi existat rachete sol-aer sau armament greu. Acela era și motivul pentru care veniseră aici să caute specimene pentru Comandanta de Bază Shairez. Atât doar că oamenii *continuau* să refuze să coopereze!

Se gândi să raporteze cartierului general. Pierderile de echipament suferite în nenorocita de invazie erau deja astronomice și se îndoia că cei din cartierul general i-ar fi mulțumit, dacă pierdea încă și mai mult în urmărirea unor săteni care ar fi trebuit să fi fost neînarmați și să tremure în vizuinile lor din munți. Trebuiau, totuși, să obțină specimene de *undeva*, iar el îi avea pe oamenii *aceștia* aproape în fața ochilor.

– Nu vom putea apropia dronele pe cât de mult am plănuit, li se adresă comandanților săi de batalioane. Sarcina cade pe cercetași. Spuneți-le să țină ochii larg deschiși.

Primi confirmările de receptare a ordinului și privi cum pictogramele propriilor forțe se apropiau de zona umbrită, devenită brusc amorfă, care reprezenta aproximarea realizată de drone pentru localizarea oamenilor.

Poate că nu suntem în stare să-i distingem clar, gândi el furios, *dar, chiar dacă nu putem, acum nu mai există multe locuri în care* să meargă *ei, nu*?

Buchevsky se simțea profund recunoscător muncilor aspre care-i întăriseră pe refugiații de la șes. Aceștia izbuteau să țină pasul cu muntenii, ceva imposibil fără antrenamentele acelea. Câțiva copii mai mici începuseră să obosească, bineînțeles, și i se frângea inima din cauza cerințelor nemiloase care le erau impuse. Însă cei mari izbuteau să nu rămână în urma adulților, care erau destui pentru a-i purta în brațe, pe rând, pe copii.

Rana nevindecată, deschisă de dispariția lui Shania și a lui Yvonne, se deschise și mai larg, cerându-i să-l ridice pe unul dintre omuleții ăia, să poarte copilul *cuiva* spre siguranța pe care nu izbutise s-o ofere propriilor copii.

Însă nu aceea era sarcina lui, așa încât o alungă din minte.

Se opri, derapând, pe poteca îngustă, respiră gâfâit și-i privi pe ultimii săteni care trecură pe lângă el. Urmară apoi plantoanele de pe perimetru, urmate de cercetașii din posturile de ascultare. Unul dintre ei era Robert Szu.

– Este... cam cum ai... gândit tu și Mircea... șefu', gâfâi soldatul.

Se opri câteva clipe, își trase răsuflarea, apoi continuă indicând din bărbie:

– Ei suie pe drumurile forestiere de ambele părți ale coamei. Bănuiesc că avangardele lor au ajuns de acum la jumătatea versanților.

– Bine, spuse Buchevsky.

– *Farkalash!*

Pilotul comandantului de regiment Harah privi peste umăr către imprecația teribilă, până ce mârâitul cu canini dezgoliți ai lui Harah îl făcu să revină în grabă la comenzile sale. Comandantul de Regiment regretă că nu-i putea supune la fel de ușor pe oamenii blestemați de Dainthar!

N-ar fi trebuit să trimită vehiculele atât de aproape, își spuse printr-un clocot de furie roșie de sânge. *Ar fi trebuit să-i coboare*

pe infanteriști mai departe. Bineînțeles *că pentru oameni este la fel de evident ca pentru mine că vehiculele pot folosi numai două drumuri!*

Mârâi în barbă, dar știa de ce comisese eroarea aceea. Oamenii se mișcau mai repede decât apreciase el că ar putea și dorise să folosească avantajul vehiculelor. Drept urmare, oamenii distruseseră alte șase VES-uri și unsprezece TAB-uri cu roți... ca să nu mai amintească de peste o sută de soldați care fuseseră *la bordul* transportoarelor.

Și nu se poate spune câte alte *mici surprize n-or fi plantat de-a lungul oricăror deschideri îndeajuns de largi pentru vehicule.*

– Debarcați infanteria, comandă el sec pe rețeaua regimentului. Formație de cercetare. Vehiculele nu vor avansa până când geniștii n-au verificat drumurile pentru explozibili.

Buchevsky se strâmbă acru. Judecând după fumul care se ridica prin vârfurile copacilor, le doborâseră cel puțin câteva vehicule. Din păcate, nu știa *câte.*

Oricât de multe ar fi fost, ei vor pricepe ideea, și de aici vor înainta pe jos... cu excepția cazului în care sunt complet și absolut idioți. Și cumva nu cred chestia asta. Fir-ar al naibii!

Măcar le încetinise înaintarea. Asta avea să le câștige civililor un mic răgaz. Era, însă, momentul să le câștige un răgaz mai mare.

Urechile lui Harah se lipiră de țeastă, dar cel puțin de data asta nu era o surpriză. Focurile de arme ușoare ce răsunau dintre copaci deveniseră inevitabile din clipa în care le ordonase infanteriștilor să înainteze pe jos.

Armele automate păcăneau, iar Buchevsky *regreta* că fuseseră siliți să-și îngroape radiourile. Oamenii lui cunoșteau perfect

terenul, cunoșteau cele mai bune poziții defensive, însă shongairii aveau armament de susținere mai greu și comunicațiile lor erau infinit mai bune. Și ca o insultă suplimentară, unii dintre infanteriștii lor utilizau lansatoare de rachete și grenade ale oamenilor pentru a-și spori puterea de foc.

Ironia amară a situației nu-i scăpa. De data asta trupele *lui* se aflau în dificultatea „războiului asimetric" și nu era deloc plăcut. Pe de altă parte, el avusese experiențe personale dureroase cu privire la eficiența luptătorilor de gherilă pe genul acesta de teren.

Frustrarea din mârâitul lui Harah fu însoțită de o undă de satisfacție, când privi actualizarea cea mai recentă a hărții.

Înaintarea fusese mai lentă decât ar fi crezut vreodată, iar dimineața devenise după-amiază, totuși se părea că oamenii își terminau rachetele sol-aer. Asta însemna că-și putea apropia dronele suficient pentru a vedea ce naiba se întâmpla, iar elanul lui creștea.

Ceea ce era bine, fiindcă pierduse deja peste 20% din soldați.

Poate că așa-i, dar și pe ei *i-a costat*, gândi cu asprime. Imprecizia estimărilor în timp real ale pierderilor inamice era bine cunoscută, dar, chiar și potrivit evaluărilor cele mai pesimiste, oamenii pierduseră până acum peste patruzeci de luptători.

Asta era vestea bună. Vestea proastă era că păreau să fie remarcabil de bine echipați cu armament de infanterie și comandantul lor era unul dintre cei mai inteligenți oameni de care auzise Harah vreodată. Forțele îi erau surclasate numeric și ca dotări, însă el răspundea extrem de dur – în ciuda VES-urilor și mortierelor, pierderile lui Harah erau, de fapt, de șase-șapte ori mai mari decât ale oamenilor. Adversarii erau familiarizați cu terenul și-l exploatau la maximum, iar infanteriștii lui dăduseră peste suficiente explozibile camuflate pentru a trezi prudența oricui.

Indiferent peste ce ne-or da boturile, reflectă Harah, *acolo nu-i un grup de săteni simpli. Cineva a petrecut mult timp cartografiind munții ăștia blestemați. Se luptă de pe poziții care au fost preselectate pentru câmpurile lor de foc. Și explozibilele alea... Le-au ales amplasarea al naibii de bine. Indiferent cine ar fi fost, știa ce face și trebuie să fi petrecut luni bune cu pregătirea pozițiilor.*

Fără să vrea, simți un licăr de respect pentru adversarul uman. Desigur, asta n-avea să conteze defel în cele din urmă. Datele transmise de drone continuau să fie mai puțin detaliate decât ar fi dorit, însă era limpede că sătenii intrau într-o fundătură.

Buchevsky simți începutul disperării.

Plecase de dimineață cu 100 de „soldați" și alți 150 de „recruți" din sate. Știa că toți tind să-și supraestimeze propriile pierderi într-o asemenea luptă, mai ales pe genul acela de teren, dar ar fi fost surprins dacă n-ar fi pierdut deja un sfert din numărul oamenilor.

Ceea ce era destul de rău în sine, însă răul nu se oprea acolo.

Poziția Bastogne nu fusese gândită pentru a rezista unui asalt masiv al shongairilor, ci doar ca loc de retragere în fața atacului adversarilor *umani* aflați în căutare de alimente peste iarnă. În ciuda numelui, Bastogne era mai degrabă un depozit fortificat, decât o redută finală. El își făcuse liniile defensive cât putuse de solide, însă nu le gândise niciodată pentru a rezista la sute de infanteriști shongairi, susținuți de tancuri și mortiere.

Termină cu autoacuzațiile, mârâi un glas interior. *N-ar fi avut niciun rost să-ncerci să clădești o poziție pe care s-o fi putut menține înaintea unui astfel de atac. Și ce dacă le-ai fi rezistat pentru o vreme? Până la urmă ar fi apelat oricum la una dintre blestematele lor de lovituri cinetice de pe orbită.*

Știa că era adevărat, dar tot atât de adevărat era și faptul că unicele căi de retragere erau atât de abrupte, încât aproape

că nu puteau fi utilizate. Bastogne ar fi trebuit să reziste împotriva oricărui potențial atac uman, iar fără rezervele depozitate acolo, șansele ca niște civili să fi putut supraviețui iernii care se apropia ar fi fost în cazul cel mai bun minime. De aceea, el și Mircea mizaseră totul pe pregătirea unui loc suficient de dificil pentru a rezista... iar acesta era acum o capcană din care mulți dintre oamenii lor n-ar fi putut scăpa.

Privi prin pădurea încețoșată, uitându-se la soarele dinspre vest care zugrăvea fumul în culoarea sângelui, și știu că oamenii lui nu mai aveau unde să fugă. Intraseră în perimetrul final și acum avea nevoie de fiecare gram de disciplină pe care o deprinsese pentru a-și înfrânge disperarea.

Îmi pare rău, Mircea, gândi el încruntat. *Am belit-o. Suntem terminați. Mă bucur, însă, că măcar tu nu te-ai întors.*

Mușchii fălcilor i se încordară și se întinse, prinzând-o de braț pe Maria Averescu, una dintre curierii săi.

– Vreau să-l cauți pe Gunny Meyers, îi vorbi în româna pe care începuse s-o stăpânească.

– E mort, șefu', răspunse ea sec și bărbatul simți un nod în abdomen.

– Sergentul Ramirez?

– Cred că și el. Știu c-a fost lovit aici.

Averescu se atinse în centrul pieptului.

– Atunci caută-l pe sergentul Ionescu și spune-i... Buchevsky inspiră adânc: Spune-i că vreau ca el și oamenii lui să scoată de-aici cât mai mulți copii. Spune-i că noi ceilalți îi vom câștiga cât timp putem. Ai înțeles?

– Da, șefu'!

Chipul încruntat al lui Averescu era palid, dar încuviință apăsat.

– Perfect. Dă-i drumul!

Îi eliberă umărul. Femeia dispăru prin fum, iar el se îndreptă către postul de comandă al perimetrului.

Cercetașii shongairi înțelegeau că retragerea oamenilor îi încetinise încă și mai mult. Experiențele dureroase îi făcuseră precauți înaintea schimbărilor și înaintau prudent, pipăind fiecare palmă de teren.

Aveau perfectă dreptate să se comporte așa.

Bastogne fusese clădit în jurul unei peșteri adânci, care oferea depozitare protejată și lesne de camuflat pentru alimentele de iarnă și nutreturile pentru animalele sătenilor. Camuflarea nu era însă unica sa formulă de apărare.

Buchevsky rânji sălbatic când auzi exploziile. Continua să regrete că nu avusese mine mai bune – și-ar fi sacrificat și brațul drept pentru două lăzi de mine antipersonal –, dar minele românești de care izbutise Basarab să facă rost erau, bineînțeles, mai bune decât nimic. Câmpul de mine nu era pe atât de lat pe cât i-ar fi plăcut, însă în mod evident shongairii nu-și dăduseră seama în ce intraseră și el le ascultă zbieretele cu satisfacție însetată de sânge.

Poate că n-o să-i opresc, *dar îi pot face să plătească* al naibii *de mult. Și poate că – poate că – Ionescu va izbuti să scoată niște puști de-aici.*

Nu-și îngădui să se gândească la șansele copiilor de a supraviețui iernii care se apropia fără acoperiș, fără alimente. Pur și simplu, refuză să se gândească.

– Curier!

– Da, șefu'!

– Caută-l pe caporalul Gutierrez. Spune-i că-ncepe dansul.

Shongairii se opriră la marginea câmpului de mine și se lipiră de pământ, când perechea de mortiere de 120 mm de care Basarab făcuse rost odată cu minele începu să-și reverse focul ucigător asupra lor. Puțini dintre ei avuseseră realmente de-a face cu artileria umană, iar proiectilele explozive de câte 15 kilograme constituiau o experiență devastatoare.

Comandantul de Regiment Harah se strâmbă când rețeaua de comunicații fu inundată de rapoarte neașteptate de foc de calibru greu. Nu anticipase *așa ceva*, nici chiar după neplăcuta surpriză a rachetelor sol-aer portabile de infanterie.

Pierderile deja masive înregistrate de companiile lui de infanterie aflate în avangardă crescură și mai mult, iar el mârâi pe rețea către comandantul armelor de susținere:

– Găsește nenorocitele alea de mortiere și bombardează-le – *imediat!*

Infanteriștii lui Harah se retraseră, când focul automatelor se adăugă carnajului produs de proiectilele mortierelor și de câmpul de mine. Erau însă supraviețuitori care-și învățaseră lecțiile într-o școală dură, iar ofițerii lor inferiori începură să înainteze din nou, căutând breșe.

Trei mortiere grele, montate pe transportoare neblindate, izbutiseră să suie pe poteca îngustă dinapoia lor și încercau să localizeze mortierele oamenilor. Terenul accidentat și pădurea deasă făceau însă imposibilă o citire radar precisă pe focul pe care-l recepționau. În cele din urmă, nereușind să găsească adăposturile mortierelor, începură un foc de represalii orbesc.

Mortierele shongairi erau mai puternice și fulgere orbitor de albe porniră să baleieze zona din spatele pozițiilor cele mai avansate ale lui Buchevsky, iar bărbatul auzi țipete ridicându-se dinapoia sa.

Shongairii aveau însă și ei probleme. Vehiculele lor cu armament erau limitate la deplasarea pe potecă, pe când armele oamenilor se aflau în adăposturi săpate adânc, iar Buchevsky și Ignacio Gutierrez cartografiaseră din timp aproape toate pozițiile posibile de tragere din lungul potecii aceleia. Imediat ce deschiseră focul, Gutierrez știu unde trebuiau să fie, și ambele *sale* mortiere își schimbară obiectivele. Trăgeau mai rapid decât armele shongairi mai grele și proiectilele lor căzură printre vehiculele dușmane într-un schimb violent care nu putea să dureze mult... și nici nu dură.

Ignacio Gutierrez muri, împreună cu toți servanții mortierului. Al doilea mortier continuă însă... ceea ce era mai mult decât se putea spune despre vehiculele în care trăgea.

Harah mârâi.

Avea mai bine de o duzină de vehicule cu mortiere... aflate toate la kilometri înapoia punctului de contact, în capătul îndepărtat al potecilor strâmte și întortocheate în lungul cărora infanteriștii săi îi urmăriseră pe oameni. Le putea aduce – la timp –, tot așa cum ar fi putut cere o lovitură cinetică pentru a pune capăt în câteva minute episodului. Cu cât întârzia, însă, mai mult, cu atât mai multe pagube avea să cauzeze unicul mortier ce le rămăsese oamenilor. Iar dacă cerea lovitura cinetică, aceasta ar fi ucis subiecții pentru testare pe care venise să-i captureze, împreună cu apărătorii lor... astfel încât întreaga operațiune și toate pierderile pe care le suferise deja ar fi fost lipsite de sens.

Asta n-avea să se întâmple. Dacă ceata de primitivi era atât de incredibil de stupidă, atât de pierdută pentru orice rațiune și decență fundamentală, încât să dorească să moară luptând, atunci el avea să le respecte fără doar și poate dorința aceea.

Ridică ochii spre o deschidere prin coronament. Lumina pălea iute și shongairilor nu le plăcea să lupte pe întuneric. Mai era însă timp. Ar fi putut răzbate înainte de lăsarea întunericului, dacă...

Stephen Buchevsky simți că veneau. N-ar fi putut să explice în ce fel, dar o știa. Putea realmente *să-i simtă* pe shongairi adunându-se, încordându-se.

– *Sosesc!* răcni el și-și auzi avertismentul transmis în lungul liniei defensive în formă de potcoavă, în ambele direcții, din postul său de comandă.

Își lăsă pușca și se instală înapoia mitralierei grele KPV. În perimetrul final al lui Bastogne existau trei cuiburi de mitraliere mijlocii PKMS de 7,62 mm, pe trepiede, însă până și talentul lui Mircea Basarab de-a obține arme avea limite. Reușise să facă rost de o singură mitralieră *grea* – o armă masivă și greoaie, lungă de doi metri, care fusese demontată de pe un vehicul și instalată pe un suport improvizat.

Shongairii atacară dinapoia unui uragan de foc lansat de puști și grenade. Câmpul de mine îi încetini, le anulă formația ordonată, totuși, continuau să avanseze. Se aflau prea aproape pentru a trage în ei cu singurul mortier rămas, și mitralierele mijlocii deschiseră focul.

Shongairii urlară, se rostogoliră, dispărură în jerbe de sânge și țesuturi, dar apoi două transportoare blindate pe roți apărură pe potecă în urma lor. Buchevsky nu izbuti să înțeleagă cum ajunseseră aici, dar armele lor energetice ușoare montate pe turele se roteau într-o parte și-n alta, căutând ținte. Un fulger semisolid de lumină traversă apoi haosul, sângele și teroarea, și o mitralieră amuți pentru totdeauna.

Stephen Buchevsky știa însă de unde provenise fulgerul acela de lumină, iar armata sovietică concepuse mitralierele KPV în

jurul proiectilelor de 14,5 mm ale armelor sale antitanc de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Gloanțele de 12 grame ale PKMS-urilor dezvoltau o energie cinetică de un kilogram și jumătate la gura țevii; gloanțele KPV-urilor cântăreau 65 de grame... și dezvoltau o energie cinetică de aproape douăsprezece kilograme.

Ținti vehiculul care trăsese și expedie în el șase sute de gloanțe urlătoare pe minut.

TAB-ul se clătină când gloanțele cu miez de oțel, antiblindaj și incendiare îl izbiră cu o viteză de aproape o mie de metri pe secundă. Blindajul conceput să reziste la focul armelor ușoare nu avu nici măcar o șansă împotriva *acelui* torent distrugător, și vehiculul vomită fum și flăcări.

Tovarășul său se roti spre sursă, când Alice Macomb se ridică dintr-un adăpost individual de infanterie. Se expuse nepăsătoare cu un lansator RBR-M60, și racheta de un kilogram și jumătate a acestuia lovi TAB-ul... exact înainte ca o rafală de șase gloanțe s-o omoare instantaneu.

Buchevsky răsuci țeava încinsă a KPV-ului și baleie cu foc linia shongairilor, revărsându-și asupra inamicilor ura, dorința disperată de a-i proteja pe copiii din spatele său.

Încă trăgea, când grenada shongairi îi amuți pentru totdeauna mitraliera.

XIV

Se trezi lent, ridicându-se din adâncuri aidoma spectrului altcuiva. Se trezi în beznă, în durere și într-un vârtej nebunesc de ameteală, confuzie și amintiri fracturate.

Clipi, lent, orbește, străduindu-se să înțeleagă. Fusese rănit de mai multe ori decât îi plăcea să-și amintească, dar niciodată

nu așa. Durerea nu-i cursese niciodată pe sub piele, ca și cum ar fi gonit mânată de forța propriilor bătăi de inimă. Și în același timp, deși știa că în viața lui nu suferise o durere similară, era în mod straniu... distantă. Făcea parte din el, dar era separată printr-un zid de ameteală. Menținută la o depărtare de o jumătate de pas.

– Te-ai trezit, Ștefanul meu.

Își dădu seama că era o afirmație, nu o întrebare. Aproape ca și cum glasul încerca să-l liniștească.

Întoarse capul, de parcă i-ar fi aparținut altcuiva. Gestul păru să dureze o eternitate, dar în cele din urmă fața lui Mircea Basarab apăru în câmpul lui vizual.

Clipi iarăși, încercând să focalizeze, însă nu izbuti. Zăcea undeva într-o peșteră din munți și privea afară în noapte, iar ceva era în neregulă cu ochii lui. Totul părea defazat în chip straniu și noaptea continua să pâlpâie, ca și cum ar fi fost străbătută de fulgere termice.

– Mircea...

Nu-și recunoscu propria voce. Era slabă, subțire.

– Da, încuviință Basarab. Știu că s-ar putea să n-o crezi pe moment, dar te vei face bine.

– Te... cred... pe... cuvânt.

– Foarte înțelept din partea ta.

Văzu surâsul fugar al lui Basarab fără să-l focalizeze și-și simți gura zvâcnind ca să-i răspundă. Pentru ca apoi să-l sfâșie un fel nou și diferit de durere.

– Am... belit-o. (Înghiți cu greutate un nod.) ...pare rău... foarte rău. Copiii...

Ochii îl arseră când o lacrimă i se prelinse de sub pleoape și-l simți pe Basarab strângându-l de mâna dreaptă. Românul i-o ridică, o apăsă de pieptul lui și chipul i se apropie când se aplecă peste Buchevsky.

– Nu, Ştefanul meu, vorbi el încet. Nu *tu* ai dezamăgit, ci eu. Asta a fost vina *mea*, prietene.

– Nu, clătină slab Buchevsky din cap. Nu. Nu i-am fi putut... opri, nici chiar... dacă ai fi fost şi tu... aici.

– Crezi că nu? Fu rândul lui Basarab să clatine din cap. Greşeşti! Creaturile acestea – *shongairii* aceştia – nu mi-ar fi atins niciodată poporul, dacă mi-aş fi reamintit. Dacă n-aş fi irosit atât timp, încercând să fiu cineva cine nu sunt. Încercând să uit. M-ai acoperit de ruşine, Ştefanul meu. Ai căzut în locul meu, făcând datoria mea, plătindu-mi cu sânge eşecul.

Plutonierul se încruntă şi mintea lui învolburată se strădui să găsească o logică în cuvintele celuilalt. Nu reuşi... ceea ce probabil n-ar fi fost surprinzător, decise el, ţinând seama cât de îngrozitor se simţea.

– Câţi...? întrebă el.

– Doar puţini, mă tem, răspunse încetişor Basarab. Gunny Meyers al tău este aici, deşi a fost rănit chiar mai grav decât tine. Nu mă surprinde că jigodiile nu s-au mai ocupat de voi, crezându-vă morţi. Şi Jasmine, şi soldatul Lopez. Ceilalţi au... căzut înainte să fi revenit eu şi Tache.

Stomacul lui Buchevsky se încleştă când Basarab îi confirmă ceea ce ştiuse deja.

– Şi... sătenii?

– Sergentul Ionescu a dus probabil vreo duzină de copii în siguranţă, zise Basarab. El şi majoritatea oamenilor lui au murit apărând poteca, în timp ce copiii au fugit cu mamele lor. Ceilalţi...

Ridică din umeri, ferindu-şi ochii, apoi se întoarse cu privirea la Buchevsky.

– Nu i-am mai găsit aici, Stephen. Dintr-un motiv necunoscut, jigodiile i-au luat şi, după ce le-am văzut baza cea nouă, nu cred că vreunuia dintre noi i-ar plăcea motivul acela.

– *Dumnezeule*... Buchevsky închise din nou ochii. Iartă-mă. A fost vina mea, repetă el.

– Să nu mai spui prostia asta, altfel o să mă enervezi, rosti sever Basarab. Și nu abandona orice speranță pentru ei. Sunt poporul *meu*. Am jurat să-i apăr și nu voi îngădui ca vorbele mele să se dovedească sperjure.

Plutonierul simțea că lumea începe iar să se învârtă, totuși deschise ochii și privi neîncrezător. Vederea i se limpezi, chiar dacă numai pentru moment, iar când zări chipul lui Mircea Basarab simți cum neîncrederea îl părăsește.

Totuși, era absurd. O știa. Atât doar că, într-un fel, uitându-se la expresia aceea de granit, nu mai conta ce *știa* el. Tot ce conta era ce *simțea*... și când lunecă înapoi în bezna fără fund, unei părticele de conștiință aproape că-i păru rău pentru shongairi.

Soldatul Kumayr simți cum capul îi coboară spre piept și-și îndreptă spinarea, revenind la poziția verticală. Scaunul era al naibii de *confortabil*, nu tocmai ceea ce-i trebuia pentru a rămâne treaz și alert în toiul nopții.

Se scutură și decise că ar fi fost mai bine să-și găsească ceva de făcut, dacă nu dorea ca vreunul dintre ofițeri să apară și să-i smulgă gâtul pentru că moțăia în timpul gărzii. Ceva care să pară harnic și conștiincios.

Urechile îi zvâcniră amuzate și tastă o diagnoză standard a sistemelor de securitate din perimetru. Nu pentru că s-ar fi așteptat să găsească vreo problemă. Baza era nou-nouță și toate sistemele ei absolviseră strălucit verificările finale, cu mai puțin de trei zile locale în urmă. O asemenea diagnoză avea, totuși, să arate bine în jurnalul de gardă.

Fredonă încetișor în timp ce computerele se inspectau reciproc și-i transmiteau raportul final. Fu mai cu seamă atent la sistemele din zona laboratoarelor. Acum aveau subiecți pen-

tru testare și laboratoarele urmau să fie serios puse la încercare. Iar atunci...

Fredonatul i se opri și urechile i se ciuliră când o pictogramă roșie apăru pe display. Nu putea fi ceva bun... nu?

Tastă alt program de diagnoză, mai precis focalizat, și urechile ciulite i se lipiră de țeastă când începură să pâlpâie și mai multe pictograme. Se holbă la ele, apoi pocni cu palma tasta transmițătorului.

– Perimetrul 1! se răsti el. Perimetrul 1, Central. Raportează statutul!

Nu primi niciun răspuns și sute de picioruțe înghețate începură să i se plimbe în sus și în jos pe spinare.

– Perimetrul 2! lătră el, încercând alt circuit. Perimetrul 2, raportează statutul!

Nici acum nu primi vreun răspuns, iar asta era imposibil. În fiecare dintre pozițiile acelea erau câte *cincizeci de soldați* – măcar unul *trebuia* să-l fi auzit!

– Către toate stațiile de pe perimetru!

Își auzi disperarea din glas și încercă s-o stăpânească, în vreme ce ținea apăsată tasta de comunicare generală.

– Către toate stațiile de pe perimetru, alertă roșie!

Tăcerea continua și el apăsă mai multe comenzi, activând monitoarele. Acestea înviară... și Kumayr încremeni.

Nu-i posibil, rostea un glăscior stins în fundul creierului său pe când se holba la imaginile carnajului. La soldații cu gâtlejurile sfârtecate, la sângele shongairi îmbibând pământul însetat al unei planete străine, la capetele răsucite spre spate pe gâturi frânte și la bucățile de corpuri dezmembrate și împrăștiate, ca opera însângerată a unui dement.

Nu-i posibil, nu se poate să nu se fi declanșat măcar o alarmă. Nu...

Auzi un sunet slab și mâna dreaptă îi țâșni spre arma de pe șold. Dar chiar când o atinse, ușa camerei de comandă zbură din țâțâni și bezna se prăbuși peste el.

XV

– Poftim?

Comandantul de flotă Thikair îl privea pe comandantul de navă Ahzmer cu o uimire atât de profundă, încât era realmente neînțelegere.

– Îmi... îmi pare rău, sir. (Cumva, ca prin vis, lui Thikair i se părea că Ahzmer suna ca o persoană prinsă într-un coșmar teribil.) Tocmai a sosit raportul. Mă... mă tem că se confirmă, sir.

– *Toți?* se scutură Thikair. Toți cei din acea bază... până și Shairez?

– Toți, încuviință încet Ahzmer. Și au dispărut toți subiecții pentru testare.

– *Dainthar...*, șopti Thikair fără putere.

Rămase privindu-l pe comandantul navei-amiral, apoi se scutură din nou, mai violent.

– Cum au făcut-o?

– Nu știu, sir. *Nimeni* nu știe. De fapt, nu... mă rog, nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum că ar face oamenii.

– Ce vrei să spui?

Vocea lui Thikair era mai dură, mai iritată. Știa că mare parte din enervare se datora propriului șoc, dar asta nu schimba faptul că spusele lui Ahzmer erau lipsite de orice înțeles.

– Comandant de Flotă, se pare că făptașii n-au utilizat *arme*. Ahzmer nu suna ca și cum s-ar fi așteptat ca Thikair să-l creadă, totuși continuă încăpățânat: Pare mai degrabă ca și cum o fiară sălbatică ar fi trecut prin toate sistemele de securitate fără să fi

declanşat măcar o alarmă. Niciuna, sir. Nu există răni de gloanţe, răni de cuţite, nu există urmele *niciunei* arme. Oamenii noştri au fost pur şi simplu... rupţi în bucăţi.

– Este lipsit de sens, protestă Thikair.

– Da, sir, aşa este. Însă asta *s-a întâmplat*.

Cei doi rămaseră privindu-se ochi în ochi, apoi Thikair inspiră profund.

– Întrunire cu ofiţerii superiori peste două ore, rosti el sec.

– Patrulele de sol au confirmat, Comandant de Flotă, rosti apăsat Comandantul Trupelor de Sol Thairys. Nu există supravieţuitori shongairi. Niciunul. Şi... Trase adânc aer în piept, precum cineva care vrea să spună un lucru foarte neplăcut: ...nu există nicio dovadă că măcar unul dintre soldaţii noştri ar fi tras un foc în propria apărare. A fost ca şi cum toţi au... *stat* pur şi simplu locului, aşteptând pe cineva – sau *ceva* – să-i facă bucăţi.

– Calmează-te, Thairys, rosti Thikair, punând atât autoritate, cât şi înţelegere în tonul glasului. Vor circula destule zvonuri panicate când soldaţii vor auzi despre cele întâmplate. Să nu începem să credem în terorile nopţii înainte să se fi pornit fabrica de zvonuri!

Thairys îl privi tăcut o clipă, apoi izbuti un chicotit care sună uşor spart.

– Aveţi dreptate, bineînţeles, sir. Atât doar că... Ei bine, atât doar că n-am mai văzut vreodată aşa ceva. Şi am verificat baza de date. Din câte pot spune, nimeni din toată *Hegemonia* n-a mai văzut vreodată aşa ceva.

– Galaxia este mare, îi reaminti Thikair, iar Hegemonia n-a explorat decât o porţiune foarte mică din ea. Nici eu nu ştiu ce s-a întâmplat pe planetă, dar, crede-mă, există o explicaţie raţională. Trebuie doar să o deducem.

– Cu tot respectul, Comandant de Flotă, interveni încetișor Comandantul de Escadrilă Jainfar, cum vom proceda în această privință?

Thikair îl privi și comandantul de escadrilă ciuli urechile.

– Sir, am examinat personal înregistrările senzorilor. Înainte ca soldatul Kumayr să fi început contactarea posturilor de pe perimetru, nu existase absolut nicio indicație a vreunei probleme. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, se pare că toți membrii garnizoanei – cu excepția lui Kumayr – au fost omorâți fără nicio detectare din partea vreunui senzor termic, audio sau de mișcare. Problema este că nu dispunem de niciun fel de date, de niciun fel de informații. Doar de o bază plină cu morți. Și fără date, cum să deducem *ce* s-a întâmplat, cu atât mai puțin cine este responsabil pentru măcel?

– Cred că *putem* totuși presupune un lucru, sir.

Comandantul de Bază Barak se afla pe planetă și participa electronic la conferință, iar Thikair încuviință, acordându-i imaginii sale permisiunea de a vorbi.

– Așa cum spuneam, cred că *putem* totuși presupune un lucru, urmă Barak. Dacă ar fi fost oamenii – dacă oamenii ar fi capabili de așa ceva – , de ce ar fi așteptat până acum, după ce am ucis peste jumătate din populația planetei, ca să acționeze în felul acesta! Se pune apoi întrebarea, de ce tocmai aici? De ce în baza lui Shairez, și nu în baza mea sau a Comandantului de Bază Fursa. Dacă am presupune că oamenii au dedus cumva ce urma să facă Shairez, de ce să folosească această „armă secretă" pentru prima dată împotriva unei baze nou-nouțe unde nici măcar nu fusese omorâtă mare parte din populația locală?

– Cu tot respectul, Comandant de Bază, spuse Thairys, dacă n-au fost oamenii, atunci cine sugerezi că a fost?

– Nu știu, sir, răspunse Barak respectuos. Spun doar că, logic vorbind, dacă oamenii puteau face asta de la bun început, atunci ar fi făcut-o deja... și la o scară considerabil mai mare.

– Sugerezi că ar putea fi responsabil alt membru al Hegemoniei? întrebă lent Thikair.

– Cred că există o posibilitate... dar una foarte *îndepărtată*, sir, strânse Barak din umeri. Repet, nu știu cine – sau ce – a fost de fapt. În același timp nu înțeleg în ce fel oricare alt membru al Hegemoniei ar fi putut pătrunde prin securitatea noastră etanșă. Tehnologia ne este la fel de bună ca a oricărui alt membru al Hegemoniei. Probabil chiar mai bună, în aplicații pur militare.

– Minunat, se strâmbă Jainfar. Prin urmare, tot ce am reușit să stabilim deocamdată este că habar n-avem cine a făcut-o sau cum, sau măcar de ce! Presupunând, desigur, că n-au fost *oamenii*... despre care toți am căzut de acord că nu dispun în primul rând de capacitatea respectivă!

– Cred că ne-am îndepărtat cu speculațiile pe cât de departe o puteam face în mod profitabil, rosti ferm Thikair. Nu văd niciun rost în a ne ajuta reciproc să intrăm în panică pe baza ignoranței noastre actuale.

Subordonații îl priviră mai degrabă sfioși, iar el își dezveli caninii într-un zâmbet înghețat.

– Nu mă-nțelegeți greșit. Sunt la fel de... neliniștit de problema aceasta ca oricare altul. Haideți s-o examinăm rațional. Deocamdată am pierdut o bază și personalul ei. De acord, este extrem de dureros. Indiferent ce s-a petrecut însă, este evident că baza lui Shairez a fost luată prin surprindere și mai știm că rețeaua de senzori n-a detectat nimic. De aceea cred că primul lucru care trebuie făcut este să trecem toate bazele și personalul la starea de alertă maximă. În al doilea rând, este clar că făptuitorii s-ar putea să dețină o formă avansată de tehnologie

stealth. Întrucât se pare că nu ne putem baza pe senzorii noștri pentru a o detecta, va trebui să ne bazăm pe simțurile fizice. Vreau ca toate unitățile să stabilească rețele de comunicații în timp real, cu flux permanent. Toate punctele de control vor fi deservite de shongairi, nu de automate, și toate detașamentele vor lua legătura în mod constant cu cartierele lor generale. Chiar dacă nu putem detecta apropierea necunoscuților aceștia – indiferent cine ar fi ei – , putem fi siguri cel puțin că știm când au sosit. Și nu-mi pasă *cât* de bună le este „tehnologia stealth". Dacă știm că sunt acolo, avem destui soldați și destule arme grele ca să ucidem *orice*.

– Da, Thairys? spuse Thikair.

Comandantul trupelor de sol zăbovise după plecarea celorlalți ofițeri superiori. Acum îl privi pe comandantul de flotă, cu urechile pe jumătate pliate și ochi sobri.

– Sir, rosti el încet, au existat două detalii pe care... am optat să nu le menționez în fața celorlalți.

– Da?

Thikair izbuti să-și păstreze egal nivelul glasului, în ciuda fiorului brusc și rece care-i dansă în lungul nervilor.

– Da, sir. Mai întâi, examenele medicale preliminare arată că Comandanta de Bază Shairez a fost ucisă la câteva ore *după* restul personalului ei. Și există indicații că a fost... interogată înainte de a-i fi fost frânt gâtul.

– Înțeleg. Thikair își privi subordonatul pentru un moment, apoi își drese glasul: Și al doilea detaliu?

– Al doilea detaliu, sir, este că au dispărut două unități de educare neuronală din bază. Atacatorii bazei lui Shairez trebuie să le fi luat cu ei. Și dacă știu cum să le opereze...

Glasul comandantului trupelor de sol se stinse. La urma urmelor, nu mai era necesar să termine fraza, deoarece fiecare

unitate de educare conținea platforma de cunoștințe esențiale a întregii Hegemonii.

XVI

– Aproape că-mi doresc să se întâmple altceva, rosti Comandantul de Bază Fursa.

El și Comandantul de Bază Barak discutau prin intermediul comunicatorului, și Barak se încruntă spre el.

– Fursa, îmi doresc la fel de mult ca tine să înțeleg ce se petrece. Și presupun că, pentru asta, *trebuie* să se întâmple „altceva". Dar în timp ce-ți dorești asta, nu uita că tu ești baza majoră cea mai apropiată.

– Știu, se strâmbă celălalt. Asta-i și problema. Ne simțim nițel cam expuși aici. Sunt înclinat să suspectez că *anticiparea* este cel puțin la fel de neplăcută pe cât ar fi respingerea unui atac real.

Barak mormăi. Propria bază se găsea situată în mijlocul unui loc care cândva se numise „Kansas", ceea ce însemna că între el și ceea ce i se întâmplase lui Shairez se întindea un ocean. Pe de altă parte, baza lui Fursa se afla imediat în exteriorul ruinelor orașului omenesc Moscova.

Trecuseră aproape două săptămâni locale. Asta însemna mult timp, însă nimeni din expediție nu izbutise să vină cu o explicație rațională pentru cele întâmplate. Însemna mult timp în care nervii să se încordeze, în care „anticiparea" tocmai menționată de Fursa să acționeze asupra tuturor.

Și însemna mult timp pentru ca necunoscuții care atacaseră baza lui Shairez să-și mute operațiunile în altă zonă.

– Poate că ai dreptate, zise el în cele din urmă, totuși nu pot spune că eu *abia* aștept să se întâmple. Ba chiar, dacă ar fi după

mine – și nivelul glasului îi coborî –, m-aș retrage deja. Planeta asta n-a fost nimic altceva decât un uriaș ghimpe în talpă. Aș zice să ne evacuăm toți soldații și să plecăm altundeva.

Privirile celor doi comandanți de bază se întâlniră și Barak zări acordul ascuns din ochii lui Fursa. Oricare cuirasat al Comandantului de Flotă Thikair era capabil să sterilizeze orice planetă. Bineînțeles dacă ar fi făcut realmente așa ceva, ar fi ridicat destule sprâncene printre rasele membre ale Hegemoniei. Genul de anchetă pe care ar fi atras-o asupra Imperiului ar fi putut avea consecințe realmente dezastruoase. Chiar și așa însă...

– Cumva nu cred că soluția aceasta particulară ar figura prea sus pe lista Comandantului de Flotă, rosti Fursa cu precauție.

– Nu, și probabil că nici n-ar trebui să fie, încuviință Barak. Sunt însă gata să pun prinsoare că-i trece deja prin minte, și o știi și tu.

– Controlul periodic, anunță Comandantul de Brigadă Caranth. Raportați!

– Perimetrul 1, asigurat.

– Perimetrul 2, asigurat.

– Perimetrul 3, asigurat.

– Perimetrul 4, asigurat.

Anunțurile veneau regulat și urechile lui Caranth se ciuleau satisfăcute la fiecare dintre ele... până ce se întrerupseră.

– Perimetrul 5, raportează, rosti el.

Nu-i răspunse decât tăcerea.

– Perimetrul 5! se răsti... și atunci începură focurile de arme.

Caranth sări de la locul său și se repezi la fanta de observație a buncărului de comandă blindat, în vreme ce personalul înnebunise înapoia sa. Se holbă afară, în noapte, cu corpul rigid de neîncredere față de furia stroboscopică de fulgerări de arme care zdrențuiau bezna. Nu putea zări nimic, doar focurile pâlpâitoare

ale armelor automate... și nici senzorii nu-i arătau absolut nimic. Avea totuși infanteriști acolo, care trăgeau în *ceva*, iar pe când privea, unul dintre posturile de armament greu deschise de asemenea focul.

– *Suntem atacați!* urlă cineva pe rețea. Perimetrul 3... suntem atacați! *Ei vin prin...*

Vocea îi fu retezată, pentru ca după aceea Caranth să audă, oribil, alte glasuri răcnind alarmate, zbierând panicate, întrerupte în mijlocul unei silabe. Era de parcă un vârtej invizibil, de neoprit, mătura perimetrul lui și, oricât și-ar fi silit ochii, nu putea nici măcar să-l *zărească*!

Glasurile începură să se stingă, topindu-se într-un diminuendo încă și mai terifiant decât focurile de arme și exploziile proiectilelor de artilerie care cădeau pe niște atacatori invizibili. Focurile încetară. Ultimul zbieret bolborosi în tăcere și Caranth simți cum inima încerca să-i înghețe în piept.

Se auzeau doar sunetele celor din buncăr, care încercau cu disperare să contacteze măcar unul dintre punctele de securitate ale perimetrului.

Niciun răspuns, doar tăcere. Iar apoi...

– Ce-i *asta*? izbucni cineva.

Caranth se întoarse și văzu *ceva* curgând din fantele sistemului de ventilație al buncărului. Nu avu nici măcar timp să înceapă să recunoască ce era înainte ca întunericul să se prăbușească peste el ca un baros.

Comandantul de Flotă Thikair se simțea ca un bătrân de o mie de ani, pe când stătea în tăcerea sălii de conferință, blestemând ziua când avusese ideea strălucitoare de a folosi planeta aceasta și pe veșnic blestemații ei oameni în beneficiul Imperiului.

Părea atât de simplu, gândi el aproape amorțit. *Un risc perfect rezonabil. Pentru ca apoi totul să se desfășoare într-o direcție*

complet greșită, din clipa în care soldații noștri au coborât pe planetă. Și acum asta!

Întregul personal al Comandantului de Bbază Fursa dispăruse, lichidat într-o singură noapte. Iar în mai puțin de opt ore, două brigăzi de infanterie și un regiment de blindate fuseseră nimicite la fel de complet.

Iar ei continuau să nu aibă absolut nicio idee despre felul în care se întâmplase.

Primiseră un singur raport, de la un comandant de pluton, care anunțase că era atacat de oameni. Oameni care ignorau complet focurile de armă trase în ei. Oameni care nu apăreau pe niciun senzor termic, pe niciun senzor de mișcare. Oameni care *nu puteau* să fie acolo.

Poate că nu-i *posibil. Sau poate că nu-i decât altă nebunie legată de planeta asta dementă. Indiferent însă ce ar fi, e suficient. E* mai mult *decât suficient.*

Apăsă un buton de pe comunicator.

– Da, Comandant de Flotă? răspunse încetișor vocea lui Ahzmer.

– Adu-i pe orbită, rosti Thikair sec, dar cu ton apăsat, teribil. Vreau ca toți soldații să părăsească planeta în următoarele douăsprezece ore. Iar apoi vom lăsa cuirasatele lui Jainfar să folosească locul ăsta blestemat de Dainthar ca *poligon de țintă.*

Bineînțeles, lucrurile n-au mers așa simplu.

Retragerea de urgență a unei forțe de asalt planetare era mai complicată decât asolizarea. Cel puțin trupele care trebuiau transportate aerian fuseseră drastic reduse, reflectă Thikair amar. Mai bine de jumătate din forța sa de sol fusese distrusă. Oricât de mici ar fi fost pierderile lui absolute prin comparație cu cele înregistrate de oameni, rămânea o înfrângere zguduitoare pentru Imperiu, iar responsabilitatea îi aparținea numai lui.

Şi-ar fi luat deja viaţa, atât doar că nicio sinucidere onorabilă n-ar fi putut înlătura pata pe care o adusese pe onoarea clanului său. Nu, aşa ceva necesita ispăşirea prin execuţie oficială... şi poate nici chiar aceea nu s-ar fi dovedit îndeajuns.

Însă, înainte de a porni spre casă pentru a da ochii cu Maiestatea Sa, mai trebuie să fac un ultim lucru.

– Suntem gata, Ahzmer?

– Da, potrivit datelor pe care le-am primit, răspunse comandantul de navă.

Ceva din glasul lui avea totuşi un ton ciudat, şi Thikair îl privi.

– Adică? întrebă el nervos.

– Adică, potrivit datelor pe care le-am primit, toate navetele s-au întors şi au andocat, însă nici *Zorii stelari*, nici *Spada imperială* n-au confirmat revenirea navetelor lor. Toate celelalte transportoare şi-au anunţat sosirea, dar nu şi acestea.

– Poftim?

Întrebarea dintr-un singur cuvânt a lui Thikair tremura de furie bruscă, rece ca gheaţa. Era ca şi cum toată neliniştea lui, toată frica, vinovăţia şi ruşinea găsiseră în mod brusc pe *altcineva* asupra căruia să se focalizeze şi-şi dezgoli toţi caninii într-un mârâit feroce.

– Fă-mi legătura *imediat* cu comandanţii lor, se răsti el. Află ce fac, pe al Doilea Iad al lui Dainthar! După aceea, fă-mi legătura cu Jainfar!

– Imediat, sir! Am...

Glasul lui Ahzmer se întrerupse şi Thikair miji ochii.

– Ahzmer? rosti el.

– Sir, cursul...

Thikair se întoarse către display-ul principal şi fu rândul lui să încremenească.

Şase dintre cele şapte cuirasate ale expediţiei se îndepărtau lent de planetă.

– Ce fac...? începu să rostească, apoi icni când două cuirasate deschiseră pe neașteptate focul.

Nu asupra planetei, ci asupra propriilor escorte!

Nimic din galaxie n-ar fi putut rezista spectrului energetic al armamentului unui cuirasat. În tot cazul, nave de cercetare, distrugătoarele și cuirasatele nu puteau.

În nici patruzeci și cinci de secunde toate navele de protecție ale lui Thikair erau nimicite, alături de trei sferturi din transportoare.

– Fă-mi legătura cu Jainfar! răcni el spre Ahzmer. Află ce...

– Sir, nava Comandantului de Escadrilă Jainfar nu răspunde! se auzi glasul precipitat al ofițerului de comunicații. Și *niciun* cuirasat nu răspunde, de asemenea!

– *Poftim*?

Thikair se holbă la el neîncrezător, apoi alarmele începură să urle. Mai întâi una, apoi alta, și alta.

Reveni iute cu privirea la display-ul principal și gheața îi fumegă prin vine, când luminile stacojii inundară consolele de sisteme. Ingineria dispăru, apoi Centrul de Informații de Luptă. Comanda Centrală a Focului ieși off-line, ca și Urmărirea, Apărarea Antiproiectile și Astronavigația.

După care însăși puntea-amiral rămase fără energie. Iluminatul principal se stinse, lăsându-i în întuneric și Thikair auzi pe cineva bolborosind o rugăciune, când se aprinseră luminile de avarie.

– Sir?

Glasul lui Ahzmer era slab și Thikair îl privi. Nu-și putea regăsi însă propria voce. Nu putea decât să stea locului, paralizat, incapabil să facă față evenimentelor imposibile.

După aceea, ușile blindate ale punții de comandă se deschiseră, glisând, și ochii lui Thikair se holbară spre omul care intră pe acolo.

Toți ofițerii de pe punte erau înarmați și Thikair fu asurzit când o duzină de arme individuale deschiseră focul simultan. Zeci de gloanțe îl loviră pe intrus... fără absolut niciun efect!

Nu, nu era chiar așa, insistă un colțișor al creierului lui amorțit. Gloanțele trecuseră *prin* el, țiuind și ricoșând din pereții dinapoia sa, dar el nu păruse nici măcar să le bage în seamă. Nu existară nici răni, nici jeturi de sânge. Corpul părea să-i fie alcătuit din fum: nu oferea rezistență și nici nu suferea de vreo afecțiune.

Omul rămase locului, privindu-i, pentru ca după aceea, pe neașteptate, să apară mai mulți oameni. Patru. Numai *patru*... dar era îndeajuns.

Mintea lui Thikair bolborosi, prea copleșită pentru a se panica realmente, când cei patru nou-sosiți părură că se încețoșează. Era ca și cum ar fi fost pe jumătate transformați în vapori, ce se revărsau cu o viteză imposibilă prin puntea de comandă. Curseră peste punte, *cuprinzându-i* pe ofițerii săi, și auzi urlete. Urlete de panică pură, care crescură în intensitate când shongairii văzură fumul curgând în direcția *lor*... și muriră în liniște hidoasă, presărată doar de gâlgâituri, când fură învăluiți.

Pentru ca apoi Thikair să fie singurul dintre shongairi care a rămas în picioare.

Corpul lui insista că trebuia să se prăbușească, totuși, cumva, genunchii refuzau să se deblocheze. Colapsul ar fi necesitat mișcarea sa... dar ceva din ochii verzi ai primului om i-o interzicea.

Omul cu ochii verzi înaintă pe puntea de comandă presărată de trupuri și se opri în fața lui Thikair, ținând mâinile la spate.

– Ai de dat socoteală, Comandant de Flotă Thikair, rosti el încet, fără grabă... în shongairi perfectă.

Thikair se holbă la el, fără să poată – fără să i se îngăduie – măcar să vorbească, iar omul zâmbi. Zâmbetul acela avea ceva terifiant... și în același timp ceva anormal. Dinții, înțelese Thikair. Caninii omenești ridicol de mici se alungiseră, se ascuțiseră

și în clipa aceea shongairiul pricepu exact felul în care, de mii și mii de ani, animalele vânate văzuseră zâmbetele propriei rase.

– Vă autointitulați „prădători", continuă omul, și buza superioară i se răsfrânse. Crede-mă, Comandant de Flotă, poporul tău nu știe nimic despre *prădători*. Dar va afla.

Ceva scânci în gâtlejul lui Thikair și ochii verzi străluciră cu un foc intern teribil.

– Uitasem, spuse omul. Întorsesem spatele propriului trecut. Chiar și după ce ați venit pe planeta mea, chiar și după ce ați omorât miliarde de oameni, eu tot uitasem. Însă acum, mulțumită ție, Comandant de Flotă, mi-am *amintit*. Mi-am amintit obligațiile de onoare. Mi-am amintit responsabilitățile unui prinț al Valahiei. Și mi-am amintit – oho-ho, ce *bine* mi-am amintit! – gustul răzbunării. Iar asta mi se pare imposibil de iertat, Comandant de Flotă Thikair. Am petrecut cinci sute de ani învățând să uit gustul și voi mi-ați reumplut gura cu el.

Thikair și-ar fi vândut sufletul pentru a-și putea feri privirea de la ochii de smarald arzător, dar până și gestul acela îi era interzis.

– Un secol întreg m-am ascuns până și de mine însumi, m-am ascuns sub numele fratelui meu omorât, dar acum, Comandant de Flotă, mi-am reluat *propriul* nume. Eu sunt Vlad Drăculea – Vlad, Fiul Dracului, prinț de Valahia – și tu ai cutezat să verși sângele celor aflați sub protecția *mea*.

Paralizia părăsi vocea lui Thikair – eliberată, era sigur de asta, de monstrul cu formă de om din fața lui – și shongairiul înghiți un nod dureros.

– Ce... ce e...? izbuti să pronunțe, după care glasul eliberat nu-l mai ajută și Vlad surâse cu cruzime.

– N-aș fi putut acționa când ați sosit, chiar dacă aș fi fost pregătit – și doritor – să revin la ceea ce am fost cândva, rosti el. Nu eram decât eu și o mână de devotați. Am fi fost prea puțini.

Apoi mi-ai arătat însă că nu aveam realmente de ales. Când ţi-ai construit baza pentru a crea arma care i-ar fi nimicit pe toţi oamenii aflaţi în viaţă, mi-ai redus spectaculos opţiunile. N-aş fi putut permite aşa ceva – şi *nu aveam* să permit. Aşa că n-am avut alternativă, decât să creez mai mulţi asemenea mie. Să creez o armată – nu atât de numeroasă pe cât sunt de obicei armatele, totuşi o armată – care să se ocupe de voi.

Am fost mai precaut decât în tinereţea mea... impetuoasă. Vampirii pe care am ales să-i fac de data aceasta au fost bărbaţi şi femei mai buni decât fusesem eu pe când încă respiram. Pentru binele meu mă rog ca ei să echilibreze setea pe care ai redeşteptat-o în mine, însă nu te aştepta ca ei să simtă vreo blândeţe faţă de tine şi faţă de rasa *ta*.

Sunt toţi mai tineri ca mine, cu abilităţi abia dobândite, totuşi încă insuficient de puternici pentru a suporta atingerea soarelui. Dar aidoma mie, ei nu mai respiră de acum. Aidoma mie, au putut sui pe exteriorul navetelor când le-aţi readus la navele spaţiale... şi la cuirasatele voastre. Şi aidoma mie, au utilizat educatoarele voastre neurale, au învăţat cum să vă controleze navele şi cum să vă folosească tehnologia.

Vă voi lăsa educatoarele neurale pe Pământ, pentru a le asigura oamenilor care respiră o educaţie completă la nivelul Hegemoniei. Aşa cum poate ai observat, am avut foarte multă grijă să nu vă distrugem navele. Ce crezi că va putea realiza în următoarele secole o planetă de oameni, pornind de la temelia aceasta, chiar şi după toate câte aţi făcut voi? Crezi că Consiliul Hegemoniei va fi încântat?

Thikair înghiţi încă un nod, aproape înecându-se de spaimă, şi omul îşi înclină capul pe un umăr.

– Mă îndoiesc că va fi foarte încântat de tine, Comandant de Flotă, dar îţi promit că mânia *sa* nu va avea niciun efect asupra Imperiului vostru. La urma urmelor, un cuirasat poate

steriliza o planetă, nu? Și care dintre planetele Imperiului vostru ar visa, fie măcar pentru o clipă, că vreuna dintre navele tale de război ar putea reprezenta o amenințare pentru ea?

– Nu, izbuti Thikair să scâncească, cu ochii repezindu-se la harta pe care pictogramele verzi ale celorlalte cuirasate continuau să se îndepărteze de planetă. Nu, *te rog*...

– Câți tați și câte mame ale noastre v-au spus *vouă* exact aceleași cuvinte când copiii le-au fost omorâți? replică rece omul și Thikair icni.

Omul se uită la el nemilos, după care își întoarse privirea. Strălucirea verde ucigașă îi dispăru din ochi, care părură că se îmblânzesc când se opriră asupra bărbatului mai înalt de alături.

– Păstrează-mi omenia cât poți de mult, Ștefanul meu, vorbi el încet în limba engleză. Reamintește-mi că m-am străduit atât de mult să uit.

Cel cu piele neagră îl privi și încuviință din cap, după care ochii verzi reveniră asupra lui Thikair.

– Cred că încă n-ai terminat cu acesta, Ștefanul meu, zise el și fu rândul celui înalt, mai voinic, mai întunecat și infinit mai puțin înfricoșător să zâmbească.

– Nu, n-am terminat, hurui glasul lui gros.

Thikair chiți ca un animal mic prins în capcană, când mâinile puternice și negre se întinseră către el.

– Asta-i pentru fiicele mele, rosti Stephen Buchevsky.

FETELE DE LA AVENGER

CARRIE VAUGHN

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Urmează un episod mișcător dintr-o parte a istoriei celui de-al Doilea Război Mondial aproape necunoscută pentru majoritatea oamenilor chiar și în secolul al XXI-lea: rolul vital jucat de piloții din Women Airforce Service Pilots (WASP). Care nu puteau să participe în lupte, dar puteau – și nu o dată! – să moară.

Autoarea de bestselleruri Carrie Vaughn a scris o serie populară de romane care detaliază aventurile lui Kitty Norville, care este vârcolac și are o emisiune radiofonică nocturnă cu telefoane în direct, oferindu-le sfaturi creaturilor supranaturale. Dintre romanele cu Kitty fac parte *Kitty and the Midnight Hour, Kitty Goes to Washington, Kitty Takes a Holiday* și *Kitty and the Silver Bullet.* Textele scurte ale lui Vaughn au apărut în *Jim Baen's Universe, Asimov's Science Fiction, Inside Straight, Realms of Fantasy, Paradox, Strange Horizons, Weird Tales, All-Star Zeppelin Adventure Stories* și în alte publicații. Cele mai recente romane cu Kitty sunt *Kitty Goes to War* și *Kitty's Big Trouble.* Vaughn locuiește în Colorado.

IUNIE 1943

Soarele cobora peste aerodromul Avenger, când Em și alte vreo zece o aruncară pe Mary în Fântâna Dorințelor, bazinul rotund și mare din fața clădirii dormitoarelor recruților. Două fete o prinseră de brațe; altele două o apucară de picioare și o ridicară de pe pământ. Mary țipă, luată prin surprindere, și Em râse – ar fi trebuit să știe ce o așteaptă, asta se întâmpla cu toate după ce zburau solo. În același timp însă, din propria baie primită cu o săptămână în urmă, își reamintea că era greu să nu țipi, pur și simplu de entuziasm.

Em opri gloata femeilor care ovaționau, timp suficient pentru a-i scoate lui Mary jacheta din piele – apoi merse chiar acolo, în spatele ei, ridicând-o peste buza din piatră a bazinului cu apă. Mary țipă din nou – mai degrabă un țipăt amestecat cu un râs – și căzu înăuntru, săltând un val peste margine. Se ridică în genunchi, cu combinezonul de zbor ud atârnându-i ca un sac, și le împroșcă pe toate celelalte. Em fugi, ferindu-se.

Aplauzele și râsetele murira și Mary dădu să iasă din fântână.

– Nu uita să-ți iei monedele, îi spuse Em.

– Ah, da!

Se afundă din nou în apă, căută în jur câteva clipe, după care îi arătă lui Em trofeul: doi penny în palma deschisă. Mary era tânără, douăzeci și doi de ani, și ochii ei mari și limpezi erau cea mai bună dovadă. Părul castaniu îi atârna peste ochi și arăta udă leoarcă, dar surâdea larg.

– Sunt fata cea mai norocoasă din lume!

De fiecare dată când una dintre recruții din Detașamentul de instruire de zbor pentru femei de la aerodromul Avenger urma să susțină un test sau un zbor de verificare, arunca o monedă în fântână, ca să-i poarte noroc. După ce zbura solo pentru prima

oară, putea să scoată două monede dinăuntru, pentru baftă. Em avea încă monedele în buzunar.

Întinse mâna și Mary i-o prinse.

– Haide, ieși de-acolo. Cred că Suze are ascunsă pe sub saltea o sticlă de whisky de trei sferturi cu numele tău.

Mary scoase un strigăt de bucurie și ieși din fântână. Își scutură combinezonul. Jerbe de apă se revărsară din el și femeia chicoti iarăși.

Braț la braț, porniră spre clădirea dormitoarelor, unde cineva pornise radioul și petrecerea începuse deja.

DECEMBRIE 1943

Într-o organizație mică, așa cum era WASP, toți se cunoșteau între ei și veștile circulau repede.

Em auzi imediat ce intră în clădirea dormitoarelor de la New Castle. Nu a avut timp nici măcar să-și lase geanta ori să-și scoată jacheta înainte ca trei fete să apară în fugă de pe hol, s-o înconjoare și să înceapă să turuie. Janey a prins-o de braț, strâns, de parcă se îneca și încerca să iasă la suprafață, iar Em a lăsat geanta să-i cadă pe podea.

– Ai auzit? întrebă Janey.

Fata avea ochii înroșiți de plâns, Tess arăta de parcă ar fi fost și ea gata să izbucnească în lacrimi, iar Patty era albă ca varul. Em a simțit cum i se ridică stomacul în gât, fiindcă știa deja ce aveau să-i spună.

– Ce să aud? întrebă ea.

Amâna inevitabilul, ca și cum, dacă ar fi putut prelungi momentul, vestea n-ar mai fi fost adevărată.

– A căzut un avion, la Romulus, răspunse Patty.

Em întrebă ceea ce se întreba întotdeauna prima dată.

– Cine?

– Mary Keene.

Lumea s-a dat peste cap în secunda aia, inima a început s-o înțepe și tot sângele i-a coborât din cap. Nu, trebuia să fie o greșeală, nu Mary! Zvonurile zburau mai repede ca orice altceva. Își dădu seama că Patty nu era atât de îngrijorată din cauza accidentului, ci din cauza ei.

– Ce s-a-ntâmplat?

Ca întotdeauna, a doua întrebare.

– Nu știu, doar că s-a prăbușit.

– Mary... a...?

Janey vorbi cu glas încordat, printre lacrimi. O strânse pe Em încă și mai tare.

– Of, Em! Îmi pare atât de rău. Știu că erați prietene... îmi pare atât de rău!

Dacă nu pleca imediat din locul ăla, Em ar fi trebuit să le strângă pe toate în brațe și să înceapă să plângă împreună cu ele. Trebuia să se gândească la cum să se comporte, ce să spună și ce să facă în continuare. Trebuia să asculte zvonurile și să încerce să pună cap la cap ce se petrecuse de fapt.

Trecu pe lângă ele și ieși din cercul lor, ignorând-o pe Patty care-i atinse brațul, încercând s-o rețină. Își lăsă geanta, apoi se gândi că ar fi trebuit s-o ia cu ea, fiindcă era plină cu rufe murdare. I s-a părut că cineva o strigă, dar ea nu dorea decât să fie singură.

Își găsi camera, se așeză pe patul ei și privi patul gol de lângă peretele din față. Stătuse împreună cu Mary, chiar aici, în camera asta, la fel cum stătuseră în Avenger. Se așeză cu fața în poală și se întrebă ce să facă în continuare.

Nu era ceva care să se petreacă atât de des, încât să te gândești că ți s-ar putea întâmpla ție sau cuiva cunoscut. Femeile

începuseră de un an să piloteze avioane militare și nu se înregistraseră mai mult de vreo zece accidente cu totul. Erau îndeajuns de puține pentru ca Em să le cunoască pe toate, chiar dacă nu fusese prietenă cu toate fetele. Se întâlniseră la cursurile de instruire ori se salutaseră când se intersectaseră spre o misiune sau alta.

Iar asta se întâmplase de suficiente ori, pentru ca ele să aibă un sistem.

Em ciocăni la ultima ușă a dormitoarelor, ca să strângă bani de la Ruth și de la Liz. Nu trebui să explice pentru ce era, când întinse cana. La fel a fost cu toate douăsprezece care se aflau în momentul acesta în bază. Em avea să ia cei o sută douăzeci de dolari, să-i adauge la suta trimisă de femeile din Sweetwater și Houston, iar cu banii aceia avea s-o ducă pe Mary înapoi la Dayton. Nici una dintre ele nu era oficial încadrată în armată, așa încât statul nu plătea funeraliile. Părea un lucru minor pentru care să se lamenteze, mai ales când mureau atâția băieți de peste mări și țări. Însă Mary își jucase și ea rolul ei. Asta oare nu însemna nimic?

– Ai aflat ce s-a-ntâmplat? o întrebă Liz.

Toate puseseră aceeași întrebare.

Em clătină din cap.

– Nimic. Am sunat-o pe Nancy, dar nici ei nu i-au spus nimic.

– Crezi c-a fost ceva rău? urmă Liz. Crezi că de-aia trec sub tăcere?

– Trec sub tăcere pentru că nu le place să se gândească la femei care mor în avioane, răspunse ea.

La începutul anului, doi piloți bărbați îi spuseseră fără ocolișuri că singurele femei care aveau treabă cu avioanele erau cele pictate pe boturile acestora. O consideraseră o replică spirituală. Ea ar fi trebuit să râdă și să flirteze. Em se îndepărtase pur și simplu.

Paşi grăbiţi răsunară pe podeaua din lemn şi, întorcându-se, o văzură pe Janey apărând în fugă. Panica din ochii ei o făcu pe Em să se întrebe dacă nu cumva se întâmplase din nou, dacă nu cumva altcineva se prăbuşise şi murise, şi că ele vor trebui să plimbe din nou cana, atât de curând.

Janey se opri, o prinse pe Em de braţ şi spuse:

– A sosit un avion de la Romulus, doi tipi într-un B-26. Crezi că ei s-ar putea să ştie ce s-a-ntâmplat?

Oricum ar fi ştiut mai multe decât oricare alta de aici. Poate chiar văzuseră ceva.

– Până acum a vorbit cineva cu ei? întrebă Em.

Janey scutură din cap.

O uşă deschisă în fabrica de zvonuri. Em le surâse hotărâtă colegelor ei şi ieşi din clădire.

Nu putea să treacă pe lângă hangare fără să se oprească şi să se uite, să vadă care staţionau şi care vuiau pe deasupra. Locul era un furnicar şi-i iuţea de fiecare dată bătăile inimii. Clocotea de potenţial – ceva *măreţ* se întâmpla aici. *Luptăm într-un război, da, dar o facem cu adevărat.* Trase adânc în piept aerul plin de izuri de combustibil şi asfalt încins. Zeci de avioane de toate formele şi mărimile erau înşiruite şi alte o duzină decolau şi aterizau. Uşile hangarelor erau deschise, arătând încă şi mai multe, iar vreo sută de oameni se mişcau printre ele, lucrând pentru a menţine puterea şi dulceaţa sunetului motoarelor.

De data asta ea nu fusese singura care să se oprească pentru a privi, fiindcă un sunet nou răsuna pe deasupra, un uruit subtil, diferit de cele auzite de obicei aici. Bineînţeles, Em auzi motorul, căută cu privirea sursa sunetului şi, uitându-se în sus, zări un avion de vânătoare ca un buldog zumzăind peste aerodrom, mai iute ca păcatul. Duse mâna pavăză la ochi, ferindu-i de soarele puternic al iernii, şi văzu un P-51 Mustang – mai

grațios și mai agil decât orice altceva de pe cer. Botul era alungit până la un vârf ascuțit, aerodinamic și iute ca o rachetă. Nu semăna deloc cu avioanele de antrenament greoaie și cu bot butucănos. De acord, avioanele de antrenament greoaie slujeau unui scop – unui pilot care învăța îi venea mai ușor să corecteze o eroare la viteza de o sută cincizeci de kilometri la oră, decât la patru sute cincizeci de kilometri la oră. Totuși, Em nu putea să nu se întrebe ce simțeai când zburai *cu adevărat*. Cumva, într-un fel sau altul, ea avea să suie într-unul dintre avioanele acelea într-o bună zi. Avea să afle cum era să comanzi peste 1.500 de cai-putere.

Dacă ar fi fost bărbat, instruirea nu i s-ar fi oprit la monomotoarele de antrenament pe care WASP le duceau înainte și înapoi de la o bază de instruire la alta, unde erau pilotate de bărbați care aveau să treacă la avioane de vânătoare și bombardiere, iar de acolo la linia frontului. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi pilotat deja avioane mai mari, mai rapide, mai grele. Iar după aceea ar fi trecut oceanul ca să le piloteze în luptă.

Așa cum spusese Janey, un B-26 Marauder – un bombardier bimotor rapid și compact – era alimentat cu combustibil de doi mecanici. Oprise probabil pentru realimentare în drum spre altă destinație. Asta însemna că Em beneficia de o singură șansă de a vorbi cu piloții. Își continuă drumul spre centrul operațional. Ușa sălii de informare era închisă, dar dinăuntru răzbăteau voci înăbușite. Mânată de instinct, își lipi urechea de ușă și ascultă, însă discuțiile erau de rutină. Bombardierul se găsea în drum spre Newark pentru a pleca peste ocean, iar pilotul era un instructor de luptă, abia revenit de pe front.

Se așeză într-un scaun de pe coridor și așteptă. Peste o jumătate de oră, ușa se deschise. Cei doi bărbați care ieșiră erau piloți tipici: jachete din piele, ochelari de soare vârâți în buzunare,

uniforme kaki, păr tuns periuță și fețe de Hollywood. Trese de locotenenți pe umeri.

Când Em a luat poziție de drepți, netezindu-și pantalonii și străduindu-se să nu-și facă griji dacă gulerul îi era închis regulamentar, bărbații au părut surprinși. Ea nu le-a dat răgaz să se gândească cum să reacționeze.

– Îmi cer scuze dacă vă deranjez. Mă numesc Emily Anderson și fac parte din escadrila WASP de aici. Am aflat că tocmai ați sosit de la Romulus și aș fi dorit să vă întreb ceva.

Cel mai înalt dintre ei porni ferm către ușă.

– Trebuie să verific... ceva. Iartă-mă!

Scuza lui fu rapidă și nu foarte sinceră.

Celălalt pilot arăta încă și mai tulburat și părea gata să-și urmeze camaradul.

– Te rog, doar o întrebare scurtă, spuse ea detestând să pară că cerșește un favor.

Mai bine ar fi flirtat...

Se uită în ochii lui și-l văzu cum devine din ce în ce mai prudent, cum se încruntă încercând parcă să se apere, iar privirea lui serioasă o împinse în brațele disperării. Șovăi, ca și cum s-ar fi luptat cu sine, înainte de a ceda.

– Cu ce te pot ajuta, domnișoară Anderson?

Ea inspiră adânc.

– Încerc să aflu detalii despre un accident care s-a petrecut acum trei zile lângă aerodromul Romulus. Era pilotat de o WASP, Mary Keene. Mi-a fost prietenă, iar noi – celelalte WASP și cu mine – vrem doar să știm ce s-a petrecut. Nimeni nu vrea să ne spună nimic.

El ar fi putut să nege că ar ști ceva, să clatine din cap și să plece, iar Em n-ar fi fost în stare să-l oprească, și asta ar fi neliniștit-o și mai tare decât era. Totuși, bărbatul șovăi. Mâinile i se jucară cu marginea jachetei și privi spre ușă, nervos. Știa.

Şi nu doar că ştia. Era mai mult de-atât, ceva teribil despre care nu voia să vorbească.

Ea insistă:

– Ştii cum este când se-ntâmplă aşa ceva şi nimeni nu vrea să-ţi spună nimic.

El clătină din cap şi-i evită ochii.

– N-ar trebui să-ţi spun asta...

– De ce? Fiindcă e strict secret? Sau pentru că sunt femeie şi crezi că nu ştiu cum să primesc vestea?

Locotenentul îşi ţuguie buzele. Fusese pe front, poate că se luptase cu avioane de vânătoare inamice, totuşi nu părea că ar fi vrut s-o înfrunte.

– A fost o coliziune, rosti în cele din urmă.

Em îşi imaginase o duzină de scenarii, de la condiţii meteo nefavorabile, până la defecţiuni mecanice. Era pregătită să audă până şi că Mary comisese o eroare. În văzduh se puteau întâmpla un milion de chestii. Totuşi... o coliziune?

– Mi se pare lipsit de sens. Mary avea aproape şapte sute de ore de zbor, era prea experimentată pentru aşa ceva.

El îi aruncă privirea aceea de superioritate pe care o afişau atâţia piloţi bărbaţi când aveau de-a face cu WASP, ca şi cum ei i-ar fi fost imposibil să înţeleagă despre ce vorba.

– Ţi-am zis că n-ar fi trebuit să-ţi spun...

– O coliziune cu cine? Celălalt pilot a scăpat? Ce au făcut ca să intre unul în celălalt? Ai văzut cumva?

– Îmi pare rău, nu cunosc detalii.

– Nimeni nu vrea să-mi spună nici măcar ce avion pilota când a avut accidentul, rosti ea.

El se apropie, conspirativ, ca şi cum s-ar fi temut să fie auziţi de cineva. Ca şi cum ar fi fost într-adevăr ceva clasificat „strict secret".

– Domnișoară Anderson, pari să fii o fată drăguță. De ce te-ai băgat în chestia asta? De ce vă riscați voi viețile în felul ăsta? De ce nu stați acasă, în siguranță...?

– Și să plantez o Grădină a Victoriei, ca o fată cuminte? Să stau lângă aparatul de radio și s-aștept pe cineva care să-mi spună că totul va fi bine și că soțul meu se va-ntoarce teafăr acasă? N-aș putea proceda așa, locotenente. Trebuie să fac ceva concret.

Argumentele împotriva femeilor-pilot aveau tendința de a se împotmoli în punctul acesta, pierzându-se în afirmații vagi despre ce se cuvenea pentru niște doamne, despre ce ar fi trebuit să facă fetele bine-crescute, despre faptul că femeile nu erau îndeajuns de puternice pentru a manevra avioanele mari, deși ele dovediseră contrariul în repetate rânduri. Un an întreg de zboruri efectuate de femei ar fi trebuit să le închidă gurile cârcotașilor până acum. Nu se întâmplase așa...

Locotenentul nu spuse nimic.

– Există cineva cu care pot vorbi? întrebă ea.

– Uite care-i treaba – eu nu știu, colportez și eu zvonuri ca toată lumea. Nu te pot ajuta. Îmi pare rău.

Plecă, retrăgându-se cu spatele spre ușă și abandonând-o pe Em în mijlocul coridorului pustiu.

Toate WASP îl plăceau pe colonelul Roper, care comanda Grupul 2 de Transbordare de la New Castle. În alte baze, comandanții le primiseră cu răceală, dar el le tratase cu respect și obligase restul grupului să procedeze la fel. Nu le întreba întruna dacă puteau îndeplini o misiune, ci le încredința pur și simplu misiunea.

Em se duse la el cu povestea locotenentului.

Ușa biroului său era deschisă și bărbatul o văzu venind. Când ridică privirea, se încruntă puțin. Era tânăr pentru un colonel, poate ceva mai plinuț decât majoritatea celor din armata

terestră, însă curajos. Vestonul uniformei era atârnat pe spătarul scaunului.

– Îmi pare rău, Anderson, n-am nicio veste pentru tine, îi spuse înainte ca ea să fi rostit vreun cuvânt.

Em își plecă ochii și se înroși la față. Venise aici, zilnic, interesându-se despre vești cu privire la moartea lui Mary.

– Îmi pare rău, domnule colonel, răspunse și adoptă cea mai corectă poziție de drepți de care era în stare, cu spatele perfect vertical și brațele pe lângă corp. Tocmai am discutat cu piloții avionului B-52 care a sosit de la Romulus. Ei mi-au zis că Mary a avut o coliziune. N-au vrut să-mi spună mai multe.

Buzele lui Roper se subțiară și fruntea i se încreți.

– O coliziune... Mary n-ar fi făcut așa ceva.

– Știu. Domnule colonel, ceva nu-i în regulă. Dacă puteți afla ceva...

El mâzgăli o însemnare pe un blocnotes.

– Raportul despre accident ar fi trebui să fie gata de-acum. O să cer o copie.

Asta însemna alte câteva zile de așteptare, însă cel puțin era un progres. Aveau să capete raportul și cu asta, basta! Ea, însă, tot dorea să *stea de vorbă* cu cineva. Cu cineva care văzuse accidentul, care o cunoscuse pe Mary. Dacă fusese o coliziune, atunci fusese implicat încă un pilot. Dacă ar fi putut afla cine anume...

– Mulțumesc, domnule colonel, rosti ea.

– Cu plăcere. Anderson... încearcă să te odihnești. Pari frântă.

Ea nici măcar nu se gândise la oboseală. Funcționase pe adrenalină.

– Da, domnule colonel.

Mary Keene provenea din acel gen de familie care făcea totul ca la carte, cu toată eticheta cuvenită. O mașină de la pompe

funebre aştepta la gară, împreună cu tatăl lui Mary. Em îl recunoscu după poza de familie pe care fata o ţinea în camera lor.

Îmbrăcată în uniforma albastră – fustă dreaptă, guler călcat, revere netede, acul şi aripile insignei lustruite –, Em sări pe peron chiar înainte ca trenul să se fi oprit complet şi se îndreptă către vagonul de bagaje. Aşteptă din nou. Ar fi trebuit să plouă, însă pe cerul senin strălucea un soare hibernal cu dinţi. O vreme perfectă pentru zbor. Era recunoscătoare uniformei din lână, fiindcă un vânt rece sufla peste regiunea rurală netedă.

Bărbaţii de la pompe funebre coborâră sicriul, în timp ce domnul Keene îi mulţumi pentru că venise, scuturându-i mâna ţinută între palmele lui şi străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi.

– Credeam că aşa o să-l primesc pe vreunul dintre băieţi. Dar nu pe Mary...

Em plecă fruntea. Nimeni nu ştia ce să spună despre o femeie care se întorcea de la război într-un sicriu. Dacă unul dintre fiii domnului Keene ar fi fost omorât, familia ar fi pus o stea de aur în fereastră, pentru a o înlocui pe cea albastră care arăta că cei dragi erau pe front. Familia şi-ar fi putut celebra eroul de război. Mary n-avea să capete însă nimic din toate astea, nici măcar un drapel pe sicriu.

Domnul Keene plecă în propriul automobil. Em avea să meargă alături de Mary la sediul firmei de pompe funebre, după care să comande un taxi şi să găsească un hotel în care să stea, până la înmormântarea de a doua zi. Înainte de a pleca, unul dintre bărbaţii de la pompe funebre o trase deoparte.

– Am înţeles că domnişoara Keene a murit într-un accident aviatic.

– Exact.

Bărbatul era agitat, n-o privea şi-şi ţinea mâinile încleştate. Em crezuse că indivizii ăştia ştiau cum să abordeze orice subiect.

– Mă tem că trebuie să vă-ntreb... n-am primit nicio informație, urmă el. În mod obișnuit, serviciile funerare se fac cu sicriul deschis... acum va fi posibil?

Mary fusese ori arsă, ori atât de zdrobită, încât nu mai putea fi recunoscută. Mai rămăsese ceva...? Buzele lui Em se subțiară. Ignoră orice sentimente, rămâi focalizată, ca și cum ai pilota printr-un banc de ceață!

– Nu, nu cred că va fi posibil, spuse ea.

Bărbatul plecă privirea, se înclină puțin și se întoarse la mașină.

În săptămâna următoare, Em consemnă treizeci de ore în aparate de antrenament, două AT-6 și un BT-13, zburând de la un capăt la celălalt al țării. Într-o dimineață se trezise în dormitor și a trebuit întâi să se uite afară, pe fereastră, ca să-și aducă aminte unde se află. Era permanent atentă la alte avioane de antrenament și de misiune care veneau și plecau de pe toate bazele și se interesa întruna de persoane care fuseseră la Romulus cu o săptămână în urmă. Toți știau despre accident, dar, cu excepția faptului că murise o WASP, nimeni nu-l tratase ca pe ceva neobișnuit. La urma urmelor, erau în război.

După ce a ajuns la New Castle cu trenul și a dus alt rând de BT-13 la Houston, și-a lăsat geanta în clădirea dormitoarelor și s-a dus la colonelul Roper. Purta combinezonul și jacheta de zbor și avea realmente nevoie să facă un duș. Și să mănânce. Și să doarmă. Dar poate că de data asta el avea vești.

– Domnule colonel? strigă din pragul biroului său.

El o privi încruntat și nu rosti niciun cuvânt. Când și-a dat seama cum arăta, Em și-a aranjat șuvițele de păr pe după urechi. Poate că ar fi trebuit, totuși, să fi făcut mai întâi duș. Încercă din nou.

– Domnule colonel?

– Ai avut dreptate, Anderson, rosti el în cele din urmă. Ceva e-n neregulă. Raportul accidentului a fost clasificat „secret".

Ea făcu ochii mari.

– Dar n-are niciun sens.

– Am ceva pentru tine.

Îi întinse o hârtie împăturită, care semăna suspicios de mult cu un ordin de zbor. Zburase în ultimele trei zile. De o săptămână nu mai intrase în camera ei. Nu mai voia altă misiune; nu mai dorea ordine de zbor. Însă nu trebuie să spui niciodată „nu"; nu te plângi niciodată.

Probabil că disperarea i s-a citit pe chip, fiindcă pe fața lui Roper a văzut un surâs vag.

– Am păstrat misiunea asta special pentru tine. Am un AT-11 care trebuie să ajungă la Romulus și m-am gândit că ai fi pilotul cel mai nimerit s-o facă.

Epuizarea dispăru. Ar fi putut zbura o lună, zi de zi, dacă ar fi fost nevoie.

El continuă:

– De fapt pari puțin cam obosită. Ce-ar fi să rămâi acolo câteva zile, după misiune? Faci o pauză... îi cunoști pe cei din preajma locului...

Cu alte cuvinte, faci niște investigații.

– Mulțumesc, domnule colonel, rosti cu răsuflarea întretăiată.

– Adu-mi niște date precise, Anderson.

Anul trecut în iunie, imediat după absolvire și înainte de a se transfera la New Castle, Em și Mary zburaseră împreună într-o misiune de antrenament de traversare a țării, de la Sweetwater la Dallas. Era genul de călătorie simplă, în care Em putea să fie relaxată și să aprecieze cu adevărat zborul în sine. Genul de zbor care-i reamintea motivul pentru care făcea asta. Putea să se lase pe spate în scaunul îngust, să privească în sus și de jur

împrejur prin cupola îngustă și dreptunghiulară a carlingii, fără să vadă nimic altceva decât cerul albastru. Liberă ca pasărea.

– Hei, Em, ia manșa nițel! strigase Mary peste vuietul motorului, când aproape că ajunseseră la aerodromul Love din Dallas.

De pe locul din spate al avionului lor BT-13 Valiant, Em întinsese gâtul ca să se uite peste umărul lui Mary și o văzuse lăsând manșa și scotocind într-un buzunar al jachetei. Încă nu preluase comanda dublă. Valiant era un aparat de antrenament și putea fi pilotat atât de pe locul din față, cât și de pe cel din spate, iar instructorul din spate le luase cel puțin o dată comanda tuturor elevilor care stăteau în față. Avionul zbura perfect, așa că Em nu se alarmase deloc; avusese suficient timp să pună o mână fermă pe manșă.

– Ce faci acolo? întrebase ea.

Mary se întorsese doar atât cât Em s-o poată vedea că se rujează, examinându-se cu atenție într-o oglinjoară. Căpătase destulă experiență în ce privește rujatul în avion, pentru ca vibrațiile motorului, care altminteri făceau să-ți clănțăne dinții în gură, să n-o deranjeze deloc. Em a râs atunci.

– Cui crezi că-i pasă de rujul tău acum?

Mary îi păruse chiar puțin ridicolă, așa cum arăta, cu casca din piele care-i turtea părul și cu ochelarii ridicați pe frunte, dându-și cu ruj pe buze. Așadar ăsta fusese motivul pentru care-și dorise să zboare cu cupola închisă într-o zi atât de frumoasă și de caldă. Iar din cauza asta, în interiorul carlingii se făcuse înăbușitor de fierbinte. Ei bine, Mary voia să nu fie ciufulită la aterizare...

– Trebuie să fiu pregătită. Poate că vreun ofițer tânăr și chipeș de-abia așteaptă să-l bag în seamă. Of, sper s-ajungem acolo la timp pentru cină! Rabla asta abia se mișcă. Crezi că ne vor da să pilotăm ceva mai rapid?

– Un avion adevărat, vrei să zici? o întrebase Em.

Era o glumă veche.

– N-aș zice chiar *așa ceva*. Avionul ăsta este destul de adevărat, dacă nu te deranjează că zbori *încet*.

Em privise afară prin cupola montată exact în mijlocul fuzelajului.

– Trebuie s-ajungem acolo și s-aterizăm înainte ca tu să-l poți băga în seamă pe ofițerul tău tânăr și chipeș. Știi unde suntem?

Zburau la altitudine joasă și peste teren plat. Em căutase niște jaloane orientative, ceea ce nu era deloc simplu în mijlocul Texasului.

– Nu te mai agita, suntem pe direcția bună. Apleacă-te în stânga – vezi acolo șoseaua principală?

Em împinsese ușor manșa și avionul se înclinase, oferindu-i o imagine largă dincolo de aripa ce purta steaua Armatei terestre, până la sol și la linia lungă a șoselei care ducea la Dallas. Mary părea să aibă un instinct anume pentru genul acela de orientare.

– Acum înțeleg c-ai planificat totul, zisese Em. De la hangare, o-ntinzi direct la popota ofițerilor, așa-i?

Mary se fandosise puțin.

– S-ar putea să mă opresc mai întâi, să mă pieptăn.

Em râsese și Mary se uitase înapoi spre ea, peste umăr.

– De ce mă bați la cap? Doar pentru că nu-s deja măritată cu un bărbat minunat, așa cum ești tu?

Em își aminti că suspinase. Nu-și mai văzuse soțul de aproape un an. Ultima scrisoare primită de la el purtase ștampila poștei din Honolulu, cu trei săptămâni în urmă. El nu spusese încotro se îndrepta – de fapt, nici nu putea s-o facă. Tot ce știa Em era că se afla în mijlocul unui ocean uriaș și pilota bombardiere ale Marinei, care decolau de pe un portavion. Uneori regreta că era și ea pilot, fiindcă știa cu exactitate ce probleme ar fi putut să aibă Michael. În același timp, însă, era tot atât de posibil ca și el să se afle în zbor chiar în clipa aceea – în Pacific era mijlocul

dimineții –, într-o banală misiune de antrenament, într-o zi frumoasă, gândindu-se la ea.

– Em? întrebase Mary și se întorsese din nou peste spătarul scaunului, ca să-i vadă chipul mai bine.

– Scuză-mă. M-ai prins gândindu-mă la Michael.

Pentru o clipă, Em a zărit limpede surâsul larg de pe buzele roșii al lui Mary și ochii surescitați.

– Ți-e dor de el, nu?

– Da.

Mary oftase.

– Ce romantic!

Em aproape că izbucnise din nou în râs.

– Tu te-asculți ce spui? Nu-i nimic romantic să te trezești în fiecare dimineață și să te întrebi dacă e viu sau mort.

Avea doar douăzeci și patru de ani și era cam tânără ca să devină văduvă. Trebuia să înceteze cu gândurile astea, altfel începea să plângă și pe urmă trebuia s-o lase pe Mary să piloteze singură avionul. Scuturând din cap, își ferise privirea și se întorsese la cerul albastru de dincolo de cupola carlingii și la norii risipiți care treceau pe lângă ei.

– Așa e să fii îndrăgostită? Eu n-am fost niciodată îndrăgostită în felul ăsta. Decât, poate, de Clark Gable.

Zâmbise larg. Em se simți recunoscătoare pentru glumă și o continuase:

– Sper că nu te-aștepți să-l vezi pe Clark Gable pe aerodrom, când aterizăm.

– Nu poți să știi niciodată. Trăim în timpuri ciudate. El s-a-nrolat, știai? Și el și Jimmy Stewart, iar Jimmy Stewart e pilot!

– Și poate că amândoi vor fi la Dallas, special pentru tine.

– Speranța moare ultima, replicase Mary sigură pe ea. Nu uita că am la mine cei doi penny norocoși.

– Bun, dar dacă ei vor fi acolo, va trebui ca *tu* să-i inviți la dans.

– Batem palma, spusese Mary veselă, știind că nu va trebui niciodată să se țină de cuvânt.

Pentru că Clark Gable și Jimmy Stewart *nu erau* la Dallas. Însă, dacă așa ceva s-ar fi putut întâmpla cuiva, atunci cu siguranță Mary era aceea.

Peste câteva minute Em se aplecase în față ca să asculte. Da, auzise bine, Mary cânta.

– Să nu stai sub măru'-nflorit cu alta decât cu mine, cu mine...

Em i se alăturase și cântaseră împreună până deasupra aerodromului.

După ce opri motorul, rămase în carlingă și se uită la aerodromul din Romulus, în înghețatul Michigan. Imaginile acelea nu încetau niciodată s-o fascineze: o sută de avioane argintii pe asfaltul din fața hangarelor, o forță uriașă care era pregătită și aștepta. Zumzetul motoarelor era constant; putea simți zgomotul în oase.

Acesta era ultimul loc din care decolase Mary.

Oftă, completă fișa de aterizare a avionului, își luă geanta și jurnalul de bord și sări jos din carlingă. Îl întrebă pe primul individ pe care-l văzu, un mecanic, unde erau dormitoarele WASP. Privirea precaută de pe chipul lui îi spuse tot ce trebuia să știe despre ce credeau bărbații din baza asta despre WASP. Ea auzise zvonurile – schimbau între ele istorii despre bazele care le primeau cu brațele deschise și cele care nu doreau să aibă de-a face cu piloți femei. Auzise povești destule și nu știa dacă să le creadă sau nu. Una dintre ele era că cineva ar fi pus zahăr în rezervorul de combustibil al avionului unei WASP, la Camp Davis, și că din cauza asta se prăbușise. Nu credea pentru că nu-și imagina cum cineva ar fi putut face așa ceva unui avion. Totuși, cam astea era istorioarele care circulau din gură în gură.

Porni înspre clădirea dormitoarelor. După un duș, avea să poată privi ceva mai relaxată ziua aceea.

După duș, îmbrăcată în cămașă și pantaloni, Em își usca părul, când în clădire intră un grup de femei – trei, mai precis, râzând, răvășite de vânt, scoțându-și jachetele de zbor și trecându-și degetele prin părul zbârlit. Amuțiră când o văzură, iar ea lăsă prosopul jos.

– Salut!

Una dintre ele, o blondă zveltă cu o undă jucăușă în ochi, genul de femeie pe care șefii o preferau în fotografiile pentru presă, înaintă cu mâna întinsă.

– Salut! Tu trebuie să fii puștoaica nouă despre care vorbeau în operativ. Eu sunt Lillian Greshing.

– Em Anderson, replică ea scuturându-i mâna. Sunt numai în trecere. Sper că nu se supără nimeni c-am folosit un prosop de pe raft. N-am văzut niciun nume sau etichete...

– Bineînțeles că nu, de-aia sunt acolo. Auzi, după ce ne spălăm, mergem să cinăm în oraș. Nu vrei să vii și tu? Mai facem schimb de bârfe...

Zâmbetul lui Em din politicos deveni cald, simțindu-se din nou printre prietene.

– Sună grozav.

Cele patru femei găsiră o masă în colțul unui băruleț destul de aproape de bază. „Runaway" nu era nimic spectaculos; avea într-un colț un brad de Crăciun decorat cu staniol și becuri simple, un bar destul de bun și un tonomat care cânta swing. Specialitatea casei pentru cină era pui la rotisor, cartofi piure și o sticlă de bere, ca să alunece mai ușor.

– De ce transferă WASP la Camp Davis? întrebă Betsy, o femeie înaltă, cu față îngustă și surâs nervos, când Em le spuse ultimul zvon.

– Habar n-am, răspunse ea. Nimeni nu suflă o vorbă. Dar Davis este o școală de tunari.

Alte murmure speculative circulară în jurul mesei.

– Remorcare de ținte. Care pune pariu? spuse Lillian.

– Mulțumesc foarte mult, dar eu rămân la meseria pe care o am, se înfioră Betsy.

Em simți cum surâsul ei se stinge și devine evaziv.

– Eu nu. Să mă târăsc pe lângă instructori lenți? Suntem mai bune decât asta.

– *Vrei* să pilotezi avioane în timp ce un boboc sașiu trage-n tine?

– Nu, spuse Em. Eu vreau să trec la avioane de vânătoare.

– Asta n-o să se-ntâmple niciodată, scutură Lillian din cap ca să-și sublinieze cuvintele. Moșii ca Burnett n-o vor îngădui niciodată.

– Burnett?

– Colonelul care conduce minunăția de-aici.

Făcu un gest în direcția aerodromului. Fumul veni după mâna ei, îngroșând pâcla din aer.

– Cum e tipul? întrebă Em.

Faptul că toate îi răspunseră prin căutături piezișe și ochi ridicați spre tavan îi spuse destule. Romulus era o bază neprimitoare.

– O s-ajungem și-acolo, insistă ea. Nancy Love are deja cinci fete în tranziție la Palm Springs. Toate fabricile lucrează în schimburi prelungite, construind bombardiere și avioane de vânătoare, iar Comandamentul Aviației n-are destui piloți ca să le ducă pe aerodromuri. Indiferent dacă le place sau nu, vor trebui să ne lase să le pilotăm.

Betsy clătină și ea din cap.

– Avioanele alea sunt prea periculoase.

Mary a murit într-un avion de instrucție, a vrut Em să spună.

– Dar o putem face. Suntem capabile.

– Burnett va spune că nu suntem destul de puternice, rosti Lillian cu o intonație sarcastică. Că n-am putea ridica de pe sol nici măcar un Mustang.

– Mănâncă știți-voi-ce cu polonicul, spuse Em. Abia *aștept* să pun mâna pe unul.

Zâmbind vag, Betsy se uită în paharul cu bere.

– Nu știu cum i-aș putea povesti soțului meu cum stă treaba cu avioanele de vânătoare. Abia dacă-i de acord cu faptul că pilotez...

– Atunci nu-i spune, replică Lillian.

Îi răspunseră chicoteli șocate. Molly, o blondă cu ochi rotunzi și părul strâns în coadă, interveni:

– N-o asculta, are trei prieteni diferiți pe trei aerodromuri diferite. Nu-nțelege care-i treaba cu soții.

Alte chicoteli. Em zâmbi.

– El nu-i în țară, Betsy?

– E-n Anglia. Este medic.

Se vedea pe fața ei cât de mândră era.

– Văd că porți inel, Em, spuse Molly și-i arătă verigheta de pe deget. Ești măritată sau îl porți ca să-i ții pe piloți la depărtare?

– Soțul meu e-n Marină, zise Em. Pe un portavion în Pacific.

După câteva clipe de șovăială, dar evident plină de simpatie, Lillian urmă:

– El ce părere are că tu pilotezi?

Em zâmbi larg:

– Ne-am cunoscut pe când luam amândoi lecții de pilotaj, înainte de război. N-are argumente împotrivă. În plus, trebuie să fac și eu ceva ca să-mi țină mintea ocupată.

Lillian ridică sticla.

– Pentru sfârșitul războiului!

Celelalte își ridicară paharele și toastară din inimă.

Pauza aceea îi oferi lui Em deschiderea dorită – momentul potrivit să se intereseze despre subiectul delicat pentru care venise aici.

– Voi ce știți despre accidentul lui Mary Keene de săptămâna trecută?

Niciuna n-o privi în ochi. Betsy își mușcă buza care-i tremura și lăcrimă, iar Molly răsuci paharul în mână. Maxilarul lui Lillian se încordă, cu o grimasă. Își stinse țigara în scrumieră cu destulă forță cât să distrugă de tot chiștocul.

– S-a-ntâmplat la optzeci de kilometri depărtare, spuse apoi cu glas potolit. Nimeni n-a văzut nimic, noi am aflat doar când a plecat mașina de pompieri. Știm că a plecat un grup de șapte avioane – toate BT-13 –, iar peste o oră s-au întors doar șase și nimeni n-a vrut să ne spună nimic. Numai că Mary murise... O cunoșteai?

– Am fost în aceeași clasă la Avenger, spuse Em. Am fost prietene.

– Îmi pare rău, zise Lillian. A stat aici numai două zile, dar toți am plăcut-o.

Molly îi întinse lui Betsy o batistă și ea își tamponă ochii.

– Mi s-a spus că raportul despre accident a fost clasificat „secret", iar asta-i lipsit de sens. Niște tipi care au fost pe la noi săptămâna trecută mi-au spus c-a fost o coliziune.

Lillian se aplecă mai aproape de ea și vorbi încet, de parcă ar fi fost o conspirație:

– Asta am auzit și noi, iar un avion s-a-ntors cu o roată ruptă, dar Burnett a interzis atât de repede orice discuții, încât ne-a blocat. A completat toate hârțoagele și n-a vrut să răspundă la nicio întrebare. Nu știm nici măcar cine a mai zburat în ziua aia.

– Nu se poate să procedeze așa, spuse Em. Nu puteți încerca să vorbiți cu el? Să insistați...

– Nu-l știi pe Burnett, zise Lillian. Tipu-i un zid de beton.

– Atunci să treceți peste capul lui.

– Și să fim consemnate la sol? Să fim date afară? Cu asta ne-a amenințat dacă trecem peste capul lui, spuse Lillian, iar Em n-a putut s-o contrazică.

În același timp însă ea nu făcea parte din escadrila colonelului și Burnett n-o putea intimida cu nimic. Putea să pună orice întrebare voia.

În bar intră alt grup de la aerodrom, piloți în jachete de piele cu aripile de argint prinse la rever. Divizia de Transbordare, potrivit însemnelor. Nu foarte diferite de fete, care purtau pantaloni și bluze, cu jachetele atârnând pe spătarele scaunelor – un grup strâns în jurul unei mese, care comanda bere și bârfea, vorbind despre pilotaj și război.

La scurt timp după sosire, doi dintre ei merseră la tonomat și-l alimentară cu monede. Se auzi o melodie de dans – ceva îndeajuns de ritmat cât să te facă să vrei să sari de pe scaun: Glenn Miller, „Little Brown Jug". Lillian dădu ochii peste cap și Molly își ascunse zâmbetul înapoia palmei; toate știau ce va urma.

Bineînțeles, piloții se apropiară de masa lor. Em avu grijă să întindă cât mai la vedere mâna cu verigheta, deși asta nu avea niciun efect asupra unora. Doar un dans, spuneau ei. Ea însă nu voia să danseze, pentru că ar fi făcut-o să se gândească la Michael.

Lillian se lăsă pe spate în scaun, cu bărbia ridicată și umerii drepți și-i privi drept în ochi. Celelalte se uitară ca la un spectacol.

Piloții nu arătau rău deloc, puțin trecuți de treizeci de ani. Uniforme ușor mototolite și zâmbete frumoase.

– Dorește vreuna dintre doamne să danseze?

Femeile schimbară priviri – avea să zică „da" vreuna dintre ele?

Cu sprâncenele arcuite și cârlionții blonzi coborându-i peste urechi cu atâta măiestrie, încât păreau fixați acolo, Lillian răspunse:

– Ce vă face să credeți, băieți, că ați putea ține pasul cu oricare dintre noi?

Cei doi bărbați se uitară unul la altul, apoi îi surâseră lui Lillian. Mănușa fusese ridicată.

– În tot cazul, am vrea să-ncercăm...

Nimeni nu schiță vreo mișcare să se ridice, iar Lillian preluă din nou inițiativa... dezamăgindu-i pe piloți.

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar fetele și cu mine am petrecut toată ziua rulând AT-6 reparate și suntem frânte. Abia așteptam o seară frumoasă și liniștită.

Pilotul aflat în spatele tovarășului său pufni ceva ce putea să însemne: „Femei-pilot!".

Cel din față păru ușor descurajat.

– Atunci, poate ne lăsați să ne tragem niște scaune și să vă facem cinste cu un rând?

Cuvintele fermecate, la momentul potrivit. Lillian se ridică și făcu loc la masă.

– N-avem nimic împotrivă în privința asta.

Alt rând de beri sosi peste câteva momente.

Bărbații erau destul de drăguți, piloți din Divizia de Transbordare care aduceau bombardiere și avioane de vânătoare de la fabrici. Em puse întrebări – câte avioane, ce modele, unde mergeau, cum era? – și devoră răspunsurile. Ei păreau destul de încântați s-o mulțumească, chiar dacă vorbele lor sunau mai degrabă condescendent – ce interesant, nu-i așa? – o fată care vrea să piloteze avioane rapide.

Atitudinea era destul de ușor de ignorat. Toate WASP aveau povești despre cum fuseseră aburite de piloți din baruri care se lăudau cu pilotarea de avioane de mare viteză și sfârșeau cu fraza: „Mâine plec spre Europa, dulceață", pentru ca a doua zi să vadă expresia de șoc de pe chipul tipilor, când se trezeau cu ele la

hangare suind în carlinga propriilor avioane. Povestea era amuzantă de fiecare dată.

Lillian se aplecă spre Jim, cel care intrase cu ele în vorbă, și-l întrebă:

– Nu vor să vină și amicii voștri? Am putea face o adevărată petrecere.

Doi piloți li se alăturaseră deja, însă câțiva rămăseseră la cealaltă masă, vorbind încetișor și sorbind din bere. Nu le acordau prea multă atenție, cu excepția unuia cu față rotofeie și păr pieptănat pe spate, care-și păstra jacheta pe el, deși atmosfera se încălzise serios în bar.

Rânjind, Jim se aplecă în față și coborî glasul:

– Cred că-i cam intimidați pe unii băieți.

Em zâmbi și-și coborî ochii, pe când celelalte chicotiră.

Lillian se alintă:

– Acum nu zburăm, așa că nu-nțeleg de ce ar trebui să fie intimidați. N-o să intrăm în coliziune cu ei.

Em își feri privirea la auzul acelor cuvinte. E doar o glumă, își spuse ea.

Jim întoarse capul spre pilotul posac.

– Frank era să iasă din bar, când v-a văzut aici.

– De ce? S-a temut de niște biete fete ca noi? spuse Lillian și celelalte râseră.

Frank, pilotul cu aspect morocănos de la cealaltă masă, a părut că se afundă și mai mult în jacheta lui.

Jim strânse din umeri.

– El are de pierdut, nu?

Em a fost de acord. Dacă cineva nu le înghițea pe femeile-pilot era problema lui, nu a ei.

Em trebuia să încerce să descopere misterul pe alte căi. Raportul accidentului nu era accesibil, așa că se afundă în jurnalele

de zbor ca să vadă cine mai decolase în ziua aceea. Cine se mai ridicase în văzduh odată cu Mary.

În ziua următoare, pe la ora prânzului, când era mai puțin probabil să se întâlnească acolo cu cineva, merse la centrul operativ, o clădire mare și paralelipipedică din prefabricate, aflată lângă hangare. Momentul se dovedi bine ales – înăuntru nu era decât o secretară în haine civile. Em ținea în mână jurnalul ei de zbor, care să-i confere un aspect mai oficial decât în realitate, și pretextă că era nouă în bază, trebuia să-și înregistreze următoarea cursă și nu știa unde s-o facă. Secretara o îndrumă spre o cameră adiacentă. Acolo Em găsi interiorul familiar: hărți prinse pe perete, table negre cu instrucțiuni scrise cu cretă, diagrame cu avioane și grafice de zbor și un perete plin de fișete.

Toți piloții care decolau de pe aerodrom trebuiau să completeze un plan de zbor, care era ținut în centrul operativ. Planurile de zbor, și al lui Mary, și ale tuturor celor care zburaseră în ziua accidentului și care ar fi putut intra în coliziune cu ea, trebuiau să se afle aici. Em frecă între ei cei doi penny norocoși și se apucă de treabă.

Norocul o ajută: dosarele erau numerotate pe zile și puse în ordine. Căutând prin ele, îl găsi pe cel din ziua respectivă. Îl scoase și-l duse la o masă goală de lângă perete, unde începu să-l studieze, reconstruind în minte succesiunea zborurilor.

Mary făcuse parte dintr-un grup care transborda șapte BT-13 Valiant de la Romulus la Dallas. Inițial nu fusese în acel grup; rămăsese la Romulus peste noapte, după ce adusese acolo alt BT-13. Însă aveau un avion suplimentar și, ca orice altă WASP, Mary ar fi pilotat în orice misiune i s-ar fi încredințat. Acelea erau datele seci. Acela era punctul de plecare. La mai puțin de o oră după decolare, Mary se prăbușise. O coliziune – ceea ce însemna că se ciocnise cu alt avion din grup.

WASP nu erau autorizate pentru zborul în formație apropiată. Când zburau, totuși, în grup, o făceau cu suficientă distanță între avioane pentru a preveni accidentele – minimum o sută cincizeci de metri. Mary era singura WASP din grup, dar piloții ar fi trebuit să urmeze aceeași procedură și să mențină o distanță sigură. Simpla menționare „coliziune" nu spunea toată povestea, fiindcă doar un singur avion lovise solul și doar un singur pilot murise.

Accidentul avusese martori oculari: ceilalți șase piloți din grup, care zburaseră alături de Mary. Em începu să scrie numele și numerele de identificare ale avioanelor care zburaseră.

– Ce faci aici?

Surprinsă, Em tresări și ridică ochii, văzând în prag un bărbat deșirat, trecut de patruzeci de ani, cu uniformă scrobită și perfectă, cu pumnii încleștați, care o fulgera cu privirea. Pe umeri avea vulturi de argint. Trebuia să fie colonelul Burnett. În mod reflex, mototoli foaia cu notițe și o vârî în buzunar. Mișcarea fusese prea evidentă ca s-o poată ascunde. Adunându-și gândurile, se ridică în picioare, într-o ținută de drepți cât mai corectă... însă o parte a minții ei era preocupată de cei șase piloți.

Petrecuse destul timp în aviația Armatei terestre ca să știe cum operau bărbații ca Burnett. Metodele lor erau intimidarea și frica. Aveau opinii ferme și nu doreau să audă argumentări. Ea trebuia, pur și simplu, să nu îngăduie să se lase înspăimântată.

– Completam un plan de zbor, domnule colonel.

Păstră minciuna simplă și scurtă, pentru ca Burnett să nu aibă multe capete de acuzare împotriva ei.

– Nu mi se pare, rosti el privind hârtiile întinse pe masă.

Erau în impas. Ea nu terminase și voia să vadă și ultimele trei nume. Burnett nu părea că ar fi avut vreo intenție să plece.

– Ba da, spuse ea la cacealma. BT-13 spre Dallas.

Ultimul plan de zbor al lui Mary; poate că acolo exagerase.

– Poți să-mi arăți ce ai în buzunarul acela?

– O listă de cumpărături pentru băcănie, domnule colonel, replică ea fără să tresară.

El se apropie un pas și Em a trebuit să facă un efort serios ca să rămână pe loc.

– Alea sunt documente de săptămâna trecută, arătă Burnett planurile pe care le examinase ea.

– Da, domnule colonel.

El se înroși la față și Em se gândi că s-ar putea să înceapă să răcnească la ea, în stilul sergenților de instrucție.

– Cine te-a autorizat să le examinezi?

Cineva trebuia să vorbească. Cineva trebuia să afle adevărul. Asta îi îngădui să-l înfrunte, cu bărbia sus.

– Domnule colonel, consider că ancheta acelui accident s-a încheiat prematur, că nu toate informațiile au fost aduse la lumină.

– Raportul respectiv a fost clasat. Nu mai este nimic de spus. Te rog să pleci de-aici, duduie.

Acum reușise s-o înfurie. Probabil că se aștepta să tremure și să se supună – probabil că răcnise la toate femeile, tocmai pentru se aștepta să tremure și să se supună. Em făcu un pas înainte, simțind cum începe să se înroșească la față și cum îi răbufnește propriul temperament.

– De ce a fost raportul îngropat? Vreau să știu ce s-a-ntâmplat de fapt?

– Nu trebuie să-ți explic nimic. Ești o civilă. Nu ești decât o civilă.

– Ce ar fi de explicat, domnule colonel?

– Dacă nu părăsești imediat sala, o să te arestez pentru spionaj. Să nu crezi că armata nu va-mpușca o femeie pentru trădare!

Em se așteptase la o sumedenie de amenințări – să i se interzică să mai decoleze, să fie dată afară din WASP, exact cum

spusese Lillian. Dar să fie împușcată pentru trădare? Ce dracu'-ncerca Burnett să ascundă?

Rămase fără cuvinte și fără pic de energie de luptă. Părăsi sala cu jurnalul ei, exact așa cum îi spusese Burnett, cu capul plecat, neputând să-l privească în ochi. Cu toate că, de fapt, ar fi vrut să-l scuipe. Cu coada ochiului i se păru că-l vede rânjind, ca și cum obținuse o victorie asupra ei. Intimidase o femeie și i se părea că asta îl face un tip dur. Până când părăsi clădirea, ochii lui Em se umplură de lacrimi. Și le șterse cu un gest furios.

După ce se îndepărtă suficient de centrul operativ, se opri să-și tragă răsuflarea. Încrucișă brațele și așteptă să se calmeze. Ridică ochii spre cer și privi norii. Era o zi mohorâtă, cu plafonul coborât și vânt mușcător care mirosea a ninsoare. O vreme îngrozitoare pentru zbor. Ea, însă, ar fi decolat instantaneu, în orice rablă de antrenament ar fi fost disponibilă, numai ca să plece de aici.

O lecție pe care o deprindeai devreme: împrietenește-te cu personalul de sol. Când unele dintre avioanele pe care le pilotau cunoscuseră vremuri mai bune și necesitau multă atenție ca să poată continua să zboare, soluția era să-i lingușești pe mecanici, nu să te lamentezi. Chiar dacă epava avionului lui Mary mai exista – probabil că între timp fusese dezasamblată pentru aluminiu și părți componente –, pe Em n-ar fi ajutat-o prea mult fără să vadă și locul prăbușirii. Trebuia să stea de vorbă cu cei care făcuseră parte din echipa de recuperare.

Lillian îi spusese că Valiantul lui Mary fusese recuperat de echipa sergentului Bill Jacobs. El știa probabil o mulțime de lucruri care nu ajunseseră în rapoarte, poate știa chiar ce se petrecuse. Dacă ar fi putut să se dea bine pe lângă el... Se rujă din nou, își aranjă părul și atinse bănuții norocoși.

În drum spre hangar încercă să-şi alunge proasta dispoziţie, să înlăture mânia ca să fie într-o stare în care putea câştiga bunăvoinţă. *Auzi, mi-ai putea spune ceva despre avionaşu' ăla de-a căzut săptămâna trecută?* Nu era foarte pricepută să se bage pe sub pielea oamenilor, în niciun caz aşa pricepută cum era Lillian. Sau cum fusese Mary.

Uşa principală a hangarului era larg deschisă, ca să intre lumina după-amiezii. Se opri în prag un moment, cât să să se obişnuiască puţin cu penumbra. Înăuntru se afla un B-24, cu două dintre cele patru motoare demontate şi pe jumătate desfăcute. Cei doi bărbaţi care lucrau la ele schimbau din când în când câte un cuvânt, cerând o sculă sau un sfat. Dintr-un aparat de radio se auzea Duke Ellington.

Hangarul degaja un sentiment ciudat de intimitate, cu atmosfera de vaselină şi muncă susţinută, cu muzica veselă şi pălăvrăgeala prietenoasă a mecanicilor. Ar fi putut fi orice atelier de reparaţii al unui aeroport obişnuit, dacă n-ar fi meşterit la un bombardier.

Em privi în jur după cineva care putea fi şeful – Jacobs. În colţul din spate zări uşa unui birou şi porni într-acolo. Înăuntru găsi ceea ce probabil căuta: o masă largă, ticsită cu hârtii şi clipboarduri. Putea să pună prinsoare că erau cereri de aprovizionare, înregistrări de reparaţii, inventare şi altele de acelaşi fel. Poate chiar şi un ordin de reparaţie pentru un BT-13 avariat în urma unei coliziuni săptămâna trecută?

Era pe punctul să-şi vâre nasul prin documente, când un bărbat rosti:

– Te pot ajuta cu ceva, domnişoară?

În uşă stătea un tip în salopetă militară şi cu şapcă. Făcând uz de tot farmecul ei, Em se îndreptă şi surâse. Probabil că avea o siluetă interesantă în pantaloni şi jachetă, pentru că el se

intimidă puțin. Îi privi insigna de pe rever, ecusoanele de pe jachetă, și-și dădu seama dacă nu cine era, măcar ce era...

– Sergent Jacobs? zâmbi ea.

– Da, doamnă.

Surâse și mai fermecător.

– Sunt Emily Anderson și am venit de la New Castle. Făcu un gest vag, arătând ceva peste umăr: mi s-a spus că m-ai putea ajuta.

El se relaxă, gândindu-se că poate avea să-i ceară doar puțină vaselină pentru că-i scârțâia cupola carlingii.

– Accidentul de săptămâna trecută, continuă Em. Cel în care a murit o WASP. Mi-ai putea spune ce s-a-ntâmplat?

Zâmbetul i-a încremenit brusc; politețea era doar o mască.

Jacobs trecu pe lângă ea încercând să-i blocheze accesul vizual la biroul cu documente vitale. Începu să sorteze hârtiile, dar făcea mișcări mecanice.

– Nu știu nimic despre asta.

– Dumneata ai recuperat avionul. Ai văzut locul acelui accident.

– Era un morman de fiare. N-aș putea să spun ce s-a-ntâmplat.

– Dar celălalt avion? Cât de rău a fost avariat?

El o privi.

– De unde știi c-a mai fost un avion?

– Am auzit c-a fost o coliziune. Cine pilota celălalt avion? Măcar asta îmi poți spune?

– Nu te pot ajuta, îmi pare rău.

Scutură din cap ca și cum ar fi vrut să alunge din zbor o muscă enervantă.

– Sergent Jacobs, Mary Keene a fost prietena mea.

Când bărbatul o privi din nou, ochii îi erau obosiți și-n ei i se citea compătimirea.

– Doamnă, te rog! Uită ce s-a-ntâmplat. Răscolirea n-o să rezolve nimic.

– Trebuie să știu ce s-a petrecut de fapt.

– Avionul s-a prăbușit, da? Pur și simplu s-a prăbușit. Așa ceva se-ntâmplă adesea – nu-mi face plăcere s-o spun, dar asta-i realitatea.

Em clătină din cap.

– Mary era un pilot bun. *Ceva* trebuie să se fi întâmplat.

Jacobs își feri ochii.

– A oprit motorul.

– Poftim?

– Pierduse o parte din aripă – era imposibil să se mai salveze. Dar înainte de a lovi solul, a avut timp să oprească motorul ca să nu ia foc. Ca avionul să nu ardă. Știa ce se va întâmpla și a oprit motorul.

Mary, în carlingă, lipsită de orice posibilitate de control al aparatului după ce fusese lovită, întinzându-se calm să oprească motorul, știind întruna că poate n-avea să supraviețuiască...

– Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? zise Em.

– Nu. Îmi pare rău, doamnă. Dar ai dreptate. A fost un pilot bun.

– Atunci de ce nu vrei...?

Un strigăt panicat din hangar le distrase atenția.

– Hei, hei, prinde chestia-aia, o să cadă...

Urmă apoi bubuitul rău prevestitor de metal care lovește betonul. Jacobs se repezi afară din birou, ca să vadă ce se întâmplase.

Em nu era deloc mândră de ea; cât timp bărbatul a avut treabă, ea a răsfoit teancul de documente.

Faptul că Mary se prăbușise cu avionul și murise devenea mai puțin important pentru ea decât felul în care se comportau toți când venea vorba de accident. Toți deveneau brusc neliniștiți. Toți băteau în retragere. Ca un pilot care remorchează

ţinte pentru antrenamentul tunarilor şi se întreabă dacă bobocii n-o să-l lovească pe el din greşeală. Era limpede că toţi oamenii ăştia, care ştiau ce se petrecuse, nu voiau să vorbească, îi deranja că ea le punea întrebări şi se străduiau din răsputeri să-l muşamalizeze. Ce ascundeau toţi? Sau ce protejau?

Ea avea un răspuns oarecum logic: pilotul. Îl protejau pe celălalt pilot care supravieţuise coliziunii.

Răsfoi ordinele de reparaţii. Avionul lui Mary se prăbuşise... dar nu şi celălalt aparat. Numai că trebuie să fi fost şi el avariat, iar pentru reparaţii trebuia să existe acte. Privi datele, căutând data *aceea*. O găsi şi găsi ordinul de reparaţii pentru un BT-13 avariat. Scoase iute lista de nume pe care o luase din planurile de zbor. Copiase doar jumătate dintre ele înainte să fie întreruptă de Burnett. Avea cincizeci la sută şanse să descopere unul dintre numele alea pe ordinul de reparaţii. Cap sau pajură?

Şi-l descoperi. Când compară numerele de identificare cu cele de pe ordinul de reparaţii, găsi potrivirea pe care o căuta: Frank Milliken. Numele celuilalt pilot era Frank Milliken.

Ieşi din birou în hangar. Jacobs era lângă aripa lui B-24 şi zbiera la bărbaţii care se pare că în timp ce-o demontaseră au scăpat-o din mâini. Era posibil s-o fi urmărit cu o privire suspicioasă până a ieşit din clădire, dar acum era prea târziu. Ce-i mai putea face?! Em privi ţintă înainte ca să nu-i lase nicio şansă s-o oprească.

– Îl cunoşti pe Frank Milliken? o întrebă pe Lillian când reveni la dormitoare.

– După nume. Face parte din Grupul de Transbordare 3... a fost în grupul de clovni al lui Jim de-aseară.

Em se strădui să-şi amintească numele pe care le auzise şi să le asocieze cu chipurile, bărbaţii care vorbiseră cu ele.

– Nu-mi amintesc niciun Frank, spuse ea.

– Era tipul morocănos care a rămas la masa cealaltă.

Aha...

– Știi ceva despre el?

– Nu tocmai. Ți se cam amestecă-n minte când toți flirtează cu tine în același timp, zâmbi Lillian. Ce-i cu el?

– Cred că el a pilotat avionul care s-a ciocnit de-al lui Mary săptămâna trecută.

– Poftim? făcu ea și se încruntă, apoi înclină capul de parcă nu auzise bine.

– Am un plan de zbor și un număr de identificare a avionului pe un ordin de reparații, care spune că el a fost pilotul.

Cu maxilarele încleștate și cu privirea tulburată, Lillian arăta și mai tânără. Întrebă nedumerită.

– Și acum ce facem?

- Eu vreau doar să aflu ce s-a-ntâmplat, spuse Em.

Nu voia decât să stea între patru ochi cu bărbatul ăla, să-l facă să-i povestească totul, să-i explice cine zburase în apropierea cui, dacă fusese un accident, condițiile meteo, o rafală de vânt, eroare de pilotaj... orice. Nu voia decât să știe.

– Ești sigură? întrebă Lillian. Există un motiv pentru care totul este înăbușit. N-are cum să fie ceva bun. Sigur că da, *nimic* n-o să-ndrepte lucrurile, dar... înțelegi ce vreau să spun? Em, dacă... dacă a fost vina lui Mary? Ești pregătită s-auzi asta? Ești pregătită s-auzi c-a fost un accident stupid și că Burnett acoperă totul doar pentru ca dosarul lui să fie impecabil?

Em înțelese ce spunea Lillian – nu conta cât de multe istorii născoceai, fiindcă adevărul putea fi întotdeauna și mai rău. Dacă ceva – Doamne ferește! – i se întâmpla vreodată lui Michael, ar fi vrut ea cu adevărat să afle ce anume îl omorâse? Ar fi vrut cu adevărat să vizualizeze imaginea aceea?

N-ar fi fost mai bine să abandoneze cazul lui Mary?

Își simți zâmbetul firav și îndurerat.

– Lillian, noi trebuie să avem grijă una de cealaltă. Nimeni altul n-o face și nu va exista nimeni altul care să vorbească în numele nostru. Trebuie să aflu.

Lillian se îndreptă și atitudinea ei îi spulberă confuzia.

– Bine, atunci. Haide să bem ceva!

Em și Lillian se instalară la aceeași masă din „Runaway", dar în seara aceea nu comandară cina. Em își simțea stomacul în gât și nu se putea gândi la mâncare. Și ea, și Lillian au băut apă minerală și au așteptat.

– Și dacă nu apar? întrebă Em.

– Vor veni, răspunse Lillian. Când sunt în bază, vin aici în fiecare seară. Nu-ți face griji.

Pe când așteptau, sosiră și alte fete care li se alăturară și toate aveau expresii sobre, încruntate, tăcute. Em nu știa cum, dar zvonul se răspândise.

– Este adevărat? întrebă Betsy, așezându-se în fața ei. Ai aflat ce i s-a întâmplat lui Mary?

– Asta va trebui să vedem, răspunse ea fără să-și desprindă ochii de la ușă, așteptând.

Imediat ce-au intrat și le-au găsit pe femei urmărindu-i cu atenție, bărbații și-au dat seama că se întâmplase ceva. Atmosfera era încordată, inconfortabilă. Nimeni nu zâmbea. Apoi apăru el, cu părul pieptănat peste cap, gârbovit în jachetă, de parcă ar fi încercat să se ascundă. Șovăi o clipă după ce trecu pragul, la fel ca restul piloților. Dacă s-ar fi întors și ar fi ieșit atunci, Em era sigură că nici Jim, nici ceilalți n-ar fi încercat să-l oprească.

Fata se ridică de la masă și se apropie de ei.

– Frank Milliken?

El ridică ochii, surprins, deși era imposibil să n-o fi văzut apropiindu-se. Ceilalți piloți se îndepărtară și-i lăsară singuri.

– Da? făcu el precaut.

Inspirând adânc, ea închise ochii pentru o clipă, ca să-şi adune puterile. Indiferent cât de mult ar fi repetat discursul acesta în minte, n-avea să-i iasă perfect. Nu ştia ce să zică.

– Săptămâna trecută ai zburat cu un grup de BT-13. A avut loc o coliziune. O WASP pe nume Mary Keene s-a prăbuşit. Încerc să aflu ce s-a-ntâmplat. Mi-ai putea spune?

El se uită în jur, roltindu-şi privirea într-o parte şi în alta, ca şi cum ar fi căutat o rută de scăpare. Nu spuse nimic. Em continuă:

– Avionul tău a fost avariat – am văzut ordinul de reparaţii. De aceea, cred că ai fost implicat şi că ştii exact ce s-a întâmplat. Te rog, nu vreau nimic altceva decât să aflu cum s-a prăbuşit un pilot bun ca Mary.

El scutură din cap.

– Nu. Nu sunt obligat să stau de vorbă cu tine. Nu sunt obligat să-ţi spun nimic.

– Ce s-a întâmplat? insistă Em. Ce-ncercaţi să ascundeţi voi toţi?

– Nu te mai băga. De ce nu poţi să nu te mai bagi? rosti el, refuzând s-o privească, clătinând din cap de parcă ar fi putut s-o alunge.

Lillian venise de acum în spatele lui Em şi alte două WASP li se alăturară, formând un grup, fixându-l cu privirile pe Milliken.

Dacă ea ar fi fost bărbat, Em l-ar fi putut înşfăca de guler şi l-ar fi izbit de perete, ca să-l facă să vorbească. Şi era pe punctul s-o facă. L-ar fi surprins probabil gestul ei.

– A fost vina ta, aşa-i?

Aceea era marea taină, care i s-a dezvăluit dintr-odată. De-asta n-o putea privi în ochi, de-asta nici măcar nu voia să fie aici, cu WASP la masa alăturată.

– Ce s-a-ntâmplat? Ai pierdut, pur şi simplu, controlul? Ai suferit vreo defecţiune la avion?

– A fost un accident, rosti el încet.

– Dar ce s-a-ntâmplat? insistă Em, obosită să întrebe acelaşi lucru, dar neştiind ce altceva să facă.

Pilotul era ţintuit acum de ochii a şase femei, iar o mână de bărbaţi priveau întruna de la ele la Milliken. Probabil că se întrebau cine va începe să plângă primul.

– De ce nu-i spui, Milliken, îl întrebă Jim încruntându-se.

– Te rog, nimeni nu vrea să-mi...

– A fost un accident! (Era roşu la faţă şi-şi trecu o palmă tremurătoare peste păr.) A fost doar un joc, pricepi? Am bâzâit-o doar de două ori. Am crezut c-o să fie amuzant – trebuia să fie o chestie amuzantă. Ştii cum, te apropii, o sperii puţin. Dar... a fost un accident.

Probabil că şi-o repetase de atâtea ori, încât chiar o credea. Însă când a rostit-o cu glas tare, n-a mai putut ascunde delictul: încălcase regulamentul, o bâzâise pe Mary în aer, se apropiase sub cei o sută cincizeci de metri regulamentari, crezuse că va putea stăpâni cascadoria... dar nu reuşise. Intrase în ea şi-i boţise aripa. Ea pierduse orice capacitate de control al aparatului şi lovise solul. Brusc, filmul evenimentelor i s-a limpezit lui Em. Zguduitura din clipa când celălalt avion o izbise pe Mary... picajul, când ea a început să piardă controlul... Probabil că se uitase prin cupolă şi văzuse aripa ruptă, se uitase apoi în cealaltă parte şi văzuse pământul apropiindu-se rapid. Trăsese de manşă, încercând să ridice botul, ştiind că nu va reuşi pentru că deja cobora prea repede, aşa că oprise motorul, pentru orice eventualitate... Nu-şi dorise oare întotdeauna să zboare mai iute?!

Ai încercat să fii respectuoasă, să fii o fată bună. Ai cumpărat obligaţiuni pentru război şi ai ascultat ultimele ştiri la

radio. Te-ai rugat pentru băieții de peste mări și țări și, în primul rând, n-ai făcut valuri, fiindcă erau atât de multe alte lucruri despre care să-ți faci griji... de la obținerea unui galon de benzină rațională pentru mașină, până la întrebarea dacă soțul tău se va întoarce întreg acasă.

Ei erau un grup de americani care-și îndeplineau rolul. Încercă să uite de toate. Să lase furia să se risipească. Nu reuși. Războiul aproape că nu mai exista în mintea lui Em, era doar ca un zgomot slab, pe fundal. Acum avea în față o altă bătălie.

Cu Burnett la conducere, Milliken n-avea să pățească nimic. Colonelul mușamalizase totul pentru că nu voia o anchetă amănunțită, nu dorea să se afle despre indisciplina piloților săi bărbați. Milliken n-avea să fie deferit curții marțiale și să fie consemnat la sol, întrucât piloții instruiți erau prea valoroși. Em nu putea face nimic, doar să stea acolo și să-l țintuiască pe bărbat cu privirea. Dar cum să facă în așa fel încât asta să fie o pedeapsă destul de mare?

– Mary Keene a fost prietena mea, rosti ea încet.

Milliken vorbi în șoaptă:

– A fost un accident. N-am vrut s-o lovesc. Îmi pare rău. Îmi pare rău, da?

Tăcerea tăie ca o lamă de cuțit. Nici unul dintre bărbați n-o privi.

Em se întoarse și ieși, flancată de celelalte WASP.

Afară soarele apusese, dar ea tot mai putea auzi motoarele avioanelor vuind peste aerodrom, decolând și aterizând, schimbându-și tonalitățile când mugeau deasupra. Aerul mirosea a combustibil și aerodromul era atât de puternic iluminat, încât parcă stele căzuseră pe pământ. Soarele avea să strălucească mâine din nou, indiferent ce s-ar fi întâmplat și nimic nu se schimbase. Nu-și dădea seama dacă ea era cea care câștigase bătălia. Se rezemă de un perete și se lăsă să lunece până în jos, își îngropă

fața în genunchi, își acoperi capul cu brațele și plânse. Celelalte se strânseră în jurul ei și o îmbrățișară. Nimeni nu a spus niciun cuvânt. Au așteptat doar ca ea să plângă. Apoi Lillian și Betsy au luat-o în brațe și-au dus-o în dormitoare, unde o fată avea ascunsă o sticlă de whisky.

Em o văzuse ultima dată pe Mary cu patru zile înaintea morții.

Ajunsese la clădirea dormitoarelor după ce coborâse din avion și o zărise stând pe treptele din față, cu picioarele întinse, fumând o țigară și privind în gol. Em se apropiase încet și se așezase lângă ea.

– Ce s-a-ntâmplat?

Mary îi zâmbise șmecherește.

– N-a fost așa cum mi-am imaginat eu, așa cum plănuisem.

– Ce anume?

Ea își lăsase capul pe spate, iar buclele de culoarea mierii alunecaseră ușor, încadrându-i fața bronzată. Se uita la cer.

– Păi ar fi trebuit să cobor din avionul meu cu fruntea sus, frumușică foc, să-mi scutur părul după ce-mi scoteam casca, iar tânărul meu ofițer chipeș să stea locului, stupefiat de apariția mea. Ei, nu s-a-ntâmplat chiar așa...

Em zâmbise larg. Probabil c-a fost ceva interesant.

– Și ce s-a-ntâmplat, de fapt?

– Tocmai coborâsem din Valiant și voiam să verific trenul de aterizare, fiindcă mi s-a părut că juca puțin. Și când eram aplecată acolo, am auzit pe cineva întrebând: „Auzi, amice, poți să-mi spui unde-i centrul operativ?". A fost cât pe ce să-mi ies din pepeni. M-am ridicat și m-am uitat la el, de i-au sărit ochii din cap. Și mă jur că semăna cu Clark Gable. Nu doar *nițel*, așa, ci bine de tot. Și m-am înroșit toată, fiindcă primul lucru pe care-l văzuse la mine fusese... fusese fundulețul meu ridicat în aer! Cred

c-am stat așa privindu-ne unul pe celălalt, șocați, vreo cinci minute. Dup-aia ne-a umflat râsul.

Em izbucnise în râs atunci și Mary i se alăturase, până când se rezemaseră una de cealaltă, umăr lângă umăr.

– Și ia zi, o întrebase Em. A apărut marea dragoste?

– Nu știu. E drăguț. Este un căpitan venit de la Long Beach. M-a invitat să ieșim mai târziu să bem ceva.

– Când se va termina totul, spusese Em, o să avem ce povesti.

Mary devenise tăcută, gânditoare.

– Pot să-ți spun un secret? O parte din mine nu vrea ca războiul să se termine. Nu vreau ca *asta* să ia sfârșit. Vreau, pur și simplu, să continui să zbor și s-o țin așa întruna. Odată ce băieții vor reveni acasă, nu ne vor mai lăsa să zburăm. Atunci va trebui să mă-ntorc la casa mea, să-mi pun mănuși albe și un șirag de perle și să-ncep să mă comport respectabil. Clătinase din cap: de fapt, nu, nu vorbesc serios când spun asta despre război. Trebuie să se termine cândva, nu?

– Așa sper, zisese Em încetișor.

Pearl Harbor fusese aproape exact cu doi ani în urmă și era greu să vezi vreun sfârșit la toate câte se întâmplau.

– Uneori regret că nebunul meu de unchi actor ambulant m-a dus să zbor, fiindcă atunci n-aș fi simțit asta. Taică-meu a fost atât de furios, oho-ho!, ar fi trebuit să-l fi văzut. Dar odată ce-am ajuns să zbor, n-aveam să mai mă-ntorc vreodată. N-o să mă las niciodată de zburat, Em.

– Știu.

Au mai stat acolo pe trepte un timp, privind și ascultând avioanele care treceau pe deasupra, până când Mary plecase să se spele și să se pregătească pentru întâlnire.

Em rămase în fața biroului colonelului Roper și așteptă până ce el îi citi raportul bătut cu grijă la mașină. Îl citi de două ori,

netezi paginile și-l puse deoparte. Își încrucișă degetele mâinilor și o studie.

– Cum merge?

Femeia tăcu o clipă, gândindu-se. Nu răspunse automat: „Bine". Fiindcă nu era bine, iar el n-ar fi crezut-o.

– Merită, domnule colonel?

El înclină capul, întrebător, și ea încercă să explice:

– Contribuim realmente cu ceva la război? Nu ne vom uita în urmă și vom spune că ea a murit degeaba?

Privirea lui coborî asupra biroului în timp ce-și căută cuvintele. Em aștepta platitudinile previzibile, asigurările efuzive. Nu sosiră.

– Vrei să-ți spun că moartea lui Mary a însemnat ceva, că ceea ce făcea ea era esențial pentru război, că moartea ei ne va ajuta să învingem. Nu pot să fac asta.

Clătină din cap. Em aproape că regretă că n-o minți. Nu voia să audă așa ceva. În același timp era ușurată că Roper îi spunea adevărul. Poate că atitudinea negativă a piloților era corectă și că WASP nu erau decât o amăgire.

El continuă:

– O mașinărie de război bine clădită nu se prăbușește, dacă ai înlăturat o rotiță. Poate că vom examina retrospectiv totul și vom decide că ne-am fi putut descurca și fără voi. Dar, Emily – ar fi fost mult mai greu, al naibii de greu. N-am fi avut piloții de care aveam nevoie și n-am fi avut avioanele acolo unde ne trebuiau. Și ne mai așteaptă încă al dracu' de mult război de luptat.

Ea nu voia să se gândească la asta. Puteai lua toate cifrele, toți oamenii care muriseră în ultimii ani și toate cauzele pentru care muriseră, și poate că cifrele ar fi avut noimă pe hârtie, dar când începeai să adaugi nume și istorii pe listă nu mai aveau pic de noimă, nu mai merita câtuși de puțin. Ea nu dorea decât să se termine totul; voia ca Michael să se întoarcă acasă.

Roper scotoci printr-un teanc de hârtii de pe colțul biroului și o găsi pe cea căutată. O studie pe îndelete, oferindu-i lui Em timp să-și desprindă ochii de la peretele pe care-l fixa orbește. În cele din urmă, ea îi întâlni privirea peste birou.

– Am aici ordinul de transfer pentru tine. Dacă-l dorești.

Ea clătină din cap, derutată, întrebându-se cu ce greșise. Întrebându-se dacă Burnett se răzbuna până la urmă pe ea, după toate câte se întâmplaseră.

– Domnule colonel, rosti buimăcită, dar... unde? De ce?

– Palm Springs, spuse el și femeia făcu ochii mari, iar în inimă i se aprinse o scânteie, fiindcă știa ce era la Palm Springs. Școala de piloți de vânătoare. Dacă te interesează.

MARTIE 1944

Em se așeză pe locul ei și ridică mâna să închidă cupola de deasupra. Era un avion cu un singur loc, compact, cuibărit într-un fuzelaj îngust, aerodinamic. Prin comparație, vechile avioane de antrenament erau spațioase. Așezată în locul ei, se simțea ca într-un cocon, cu toate elementele de control și instrumentele la îndemână.

Porni motorul care mugi. Abia se putu auzi apelând turnul:

– Sunt P-51 21054, solicit aprobare pentru decolare.

Palmele de pe manșă puteau simți forța aparatului curgându-i prin oase. Nu trebuia să împingă avionul ăsta ca să se ridice. Tot ce trebuia să facă era să-i dea frâu liber și să-l lase.

Un glas îi bâzâi în ureche:

– P-51 21054, sunt Turnul, ai aprobarea pentru decolare.

Acesta era un tigru pregătindu-se să sară. O rachetă gata să explodeze. Botul se afla mai sus decât coada. Em nici nu putea

să vadă drept înainte, ci doar drept în sus, peste argintiul lustruit, în cerul albastru.

Împinse maneta de gaze și avionul începu să se miște. Apoi începu să se miște *cu adevărat*. Coada se ridică – acum ea putea să vadă drept înainte, până la capătul pistei. Viteza îi crescu și privi cadranele din fața ei. La o sută cincizeci de kilometri pe oră, trase de manșă, *se ridică* și lăsă pământul în urmă. Se ridică *iute*, în cerul albastru senin, ca un glonț, ca un șoim. Privi peste umăr; pista era deja minusculă. Nimic altceva decât cer deschis în față și toată viteza pe care o putea scoate din aparat.

Acesta era paradisul.

– Cea mai norocoasă fată din lume, murmură ea gândindu-se că lui Mary i-ar fi plăcut asta.

CĂI STRĂVECHI

S.M. STIRLING

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Considerat de mulţi urmaşul lui Harry Turtledove şi al titlului de Rege al romanului de Istorie Alternativă, starul science fiction S.M. Stirling, aflat în ascensiune rapidă, este autorul seriilor de best-selleruri Nantucket *(Island in the Sea of Time, Against the Tide of Years, On the Ocean of Eternity)*, în care Nantucket este smuls din timp şi proiectat în anul 1250 î.Hr., iar Draka (ce cuprinde *Marching Through Georgia, Under the Yoke, The Stone Dogs* şi *Drakon*, plus o antologie de povestiri Draka de alţi autori editată de Stirling, *Drakas!)*, în care conservatorii englezi care au fugit din faţa Revoluţiei Americane au înfiinţat o societate militantă în Africa de Sud şi sfârşesc prin a cuceri cea mai mare parte a planetei. El a produs de asemenea seria Emberverse *(Dies the Fire, The Protector's War, A Meeting at Corvallis)*, plus seria de cinci volume Fifth Milennium şi seria de şapte volume General (cu David Drake), ca şi romane de sine stătătoare, precum *Conquistador, The Peshawar Lancers* şi *The Sky People*. Stirling a scris, de asemenea, romane în colaborare cu Raymond F. Feist, Jerry Pournelle, Holly Lisle, Shirley Meier, Karen Wehrstein şi James Doohan, actorul din *Star Trek*, şi a contribuit la serialele *Babylon 5, T2, Brainship, War World* şi *Man-Kzin War*. Textele sale scurte au fost strânse în culegerea *Ice, Iron and Gold*. Cea mai recentă serie a sa este o heptalogie din Emberverse a Schimbării, din care au apărut până acum patru volume: *The Sunrise Lands, The Scourge of God, The*

Sword of the Lady și *The High King of Montival*. Cartea lui cea mai recentă este *The Council of Shadows*. Născut în Franța și crescut în Europa, Africa și Canada, Stirling locuiește actualmente în Santa Fe, statul New Mexico.

În nuvela plină de acțiune care urmează, el ne prezintă încheierea unei alianțe improbabile între două tipuri foarte diferite de războinici, care pornesc după aceea într-o misiune încă și mai improbabilă, o misiune incredibil de periculoasă, care le va pune la încercare hotărârea, ingeniozitatea și curajul - ca și legătura de prietenie.

Era o zi fierbinte de iulie a Anului Domnului 2055; sau cincizeci și șapte de ani de la Schimbare, plus câteva luni. Iarba penată a stepei din lungul Volgăi mijlocii foșnea în jurul lui, întinzându-se cât vedeai cu ochii în valuri gălbui, înalte până la genunchi. Maxilarele lui Serghei Ivanovici molfăiau constant fâșia din carne de berbec uscată și fără gust, pe când îl urmărea prin binoclu pe călărețul care se apropia, la început mic cât o furnică sub cupola imensă și albastră a cerului. La răstimpuri sorbea dintr-o ploscă din piele, apă îndoită cu votcă de porumb, ca să poată fi băută fără grijă.

– Cine-i ăsta, mârțoagă bătrână? rosti el într-o doară, fie pentru sine, fie adresându-se calului care era întins lângă el, verificând în același timp în minte locurile unde ținea armele. Are boașele de bronz, ca să călărească singur pe-aici. Sau se grăbește, Hristos mi-e martor.

Mesteca precaut pastrama, fiindcă parcă ar fi molfăit o scândură, iar la răstimpuri se folosea de pumnal pentru a desprinde feliuțe foarte subțiri. Dinții îi erau intacți ca ai unui flăcău și intenționa să-i păstreze așa cât mai mult timp. La vârsta de patruzeci și opt de ani, tatălui său, Ivan Mihailovici, îi mai rămăseseră

exact cinci cioturi decolorate în fălci și trebuia să se hrănească doar cu varză fiartă și ciorbă, când nu era beat și se hrănea cu alcool, ceea ce, ca să fie cinstit, se întâmpla mai tot timpul.

Oricine ar fi fost, necunoscutul se apropia destul de iute – galop-trap-galop, urmat de doi cai de schimb, duși de frâu. Trei cai ar fi fost foarte apreciați când soseau negustorii din Belgorod.

– Așadar, fuge *de cineva* sau *spre ceva?*

Serghei venise aici cu speranța de a da peste o antilopă saiga sau un cal sălbatic. Și ca să scape de staniță – satul cazac – și de coliba din pământ bătut a familiei lui, ticsită până la refuz, de țipetele fraților și ale surorilor mai mici, ca și de nesfârșitele corvezi, măcar pentru o vreme, înainte ca recoltarea să-i țintuiască pe toți.

Și pentru că bunicul lui, Mihail, murise și nu se făcea să jelească așa pe față după un bărbat de optzeci de ani. Era voința Domnului și calea firii, iar cazacii disprețuiau moartea. Mihail fusese un mare om, unul dintre puținii adulți dinainte de Schimbare și unul dintre conducătorii care văzuseră renașterea Hoardei de pe Don.

Sunt ultimul dintre ei, spusese bătrânul chiar înainte de a înceta să mai respire. *Ultimul! Și o lume moare odată cu mine.*

Serghei nu a înțeles ce voia să spună bunicul Mihail prin cuvintele acelea, însă ochii tot îl înțepaseră; acum alungă brutal gândul acela și se concentră asupra situației din prezent.

– Și putea azvârli securea ca un înger, murmură el. Hristos să te primească-n brațele lui, bunicule.

Un pâlc de arbori și resturile de livezi vechi spre nord, care înconjurau rămășițele unor clădiri în ruină, erau singurele semne că pământul de aici fusese cândva cultivat, în zilele dinainte ca mașinile să se oprească. Cotul fluviului mare se găsea la numai optzeci de kilometri spre est, dar cei din staniță lui nu mergeau într-acolo, în niciun caz dacă țineau la capetele lor. Pe acolo

bântuiau prea mulți dintre păgânii cu fețe turtite. Vrajba dintre rusnaci și tătari se întindea mult în trecut, înaintea Țarilor Roșii și a vremii vrăjitorilor, în zilele începătoșate de legendă.

– Și uneori îi mai vezi pe unii dintre ticăloșii ăia din Kuban hăt-departe aici în nord, reflectă el. Sau pe daghestani... Fii cuminte, vlăstarul lui Satan, adăugă el când calul se foi.

Animalul mare și sur, cu osatură proeminentă, era bine dresat și stătea întins în spatele lui; amândoi asudau sub soarele fierbinte al amiezii. Lăcuste albe micuțe țopăiră dintre tulpinile ierbii, când bărbatul își mută greutatea pe coate, iar aerul mirosea a ozon și a fân – dar și a transpirație de cal și de om, a piele și metal.

– Slavă Domnului, acum și-n vecii vecilor, mormăi Serghei în barbă, când trăsăturile și veșmintele călărețului începură să se distingă în lentilele duble. Nu cred că-i deloc tătar; cel puțin, nogai nu este.

Așa se intitulau în zilele acestea triburile de chipuri turtite din jurul Volgăi, iar cei din neamul lui Serghei le cunoșteau bine din război și din negoț. Și după nunțile lor bizare, căci se știa cum își răpeau miresele. Coiful necunoscutului era un con bont cu o țepușă în vârf și o fâșie de blană împrejurul marginii, și nu era legat cu un turban; de asemenea, bărbatul purta părul negru strâns într-o coadă la spate. Iar scările din piele erau destul de lungi, nu în stilul scurt, cu genunchii ridicați, al piticilor tătari.

– Poate c-atunci n-ar trebui să-l omor. Nu imediat. Părintele Cherepanin m-ar dojeni, dac-aș ucide un creștin doar pentru caii lui.

Și ar fi fost păcat să scape ocazia să-i pună niște întrebări. Serghei simțea cum curiozitatea îl furnica precum o mușcătură de țânțar. Bunicul Mihail disprețuise mereu generația tânără, fiindcă era țintuită într-un singur loc și se lăuda cu felul cum cutreierase din Germania în China în slujba Marii Rusii, în

zilele de demult, dinaintea Schimbării. Majoritatea generației lui Serghei nu avea timp să asculte povești din zilele Țarilor Roșii, totuși, lui îi trezeau nostalgia câteodată. Iar viața în staniță putea fi plictisitoare.

Sau dacă Olga află despre Svetlana, atunci ar putea deveni mult prea interesantă ca să mai fie confortabilă!

Necunoscutul care se apropia călărea un cal de un fel pe care cazacul nu-l mai văzuse până atunci: avea picioare scurte și era lățos, cu capul ca o baniță și trup rotund ca un burlan. Nu părea cine știe ce de capul lui, dar își purta călărețul fără greutate. Caii de schimb care-l urmau la capătul frâului erau tătari, mai înalți, mai zvelți și mai frumoși, însă, deși purtau poveri ușoare, desagi gemeni, arătau mult mai obosiți.

– Așadar, fie că se-așteaptă la o luptă, fie tocmai vine de la una. Mai probabil că fuge de la una. Cine ar merge singur într-un raid? Și călărește bine, comentă Serghei pentru sine. La fel de bine ca un cazac. Puțin cam pitic, dar nu-i nici mujic, nici țăran.

Toți cazacii se considerau nobili, bineînțeles, deși își făceau singuri toate treburile.

În plus, bărbatul era bine înarmat, având la brâu un iatagan, pe spate o tolbă de săgeți ciudată, foarte turtită, și în mână un arc; un scut rotund din trestie acoperită cu piele și un arcan împletit atârnau de oblânc. Purta cizme și pantaloni din piele și o cămașă din zale peste tunica de piele, echipament călduros pentru toiul verii, în caz că nu te așteptai la o luptă. Pe când îl privea, necunoscutul se opri și se uită cu atenție îndărăt, ridicându-se în scări și adumbrindu-și ochii cu palma.

Serghei încuviință pentru sine, puse binoclul în toc, își ridică lancea și fluieră calul, suind fără efort în șa, când animalul se ridică. Necunoscutul reacționă instantaneu, ducând mâna peste umăr ca să ia o săgeată; se găsea acum la trei sute de metri, o

distanță mare chiar și pentru un bărbat puternic înarmat cu arc lung. Mișcarea se opri când Serghei ridică lancea orizontal deasupra capului, după care o coborî și o înfipse în pământ, arătându-și intențiile pașnice, fără să-și atingă arcul prins sub genunchiul lui stâng. După aceea, așteptă în tăcere, în vreme ce călărețul avansă în trap și se opri la o depărtare de unde se puteau face auziți unul pe celălalt.

Se examinară reciproc. Serghei era un bărbat tânăr, care abia împlinise douăzeci de ani, înalt de un metru și optzeci, cu umeri lați, mușchi prelungi aidoma unor funii și chip cu nas lung și drept. Și o colecție impresionantă de cicatrice, din care cele mai multe erau la vedere, pentru că purta doar pantaloni largi din lână, cizme înalte din piele și centura lată din piele, în care erau înfipte sabia *șașka*, pumnalul și o secure ușoară cu mâner lung, de un metru. Avea țeasta rasă, cu excepția unei șuvițe lungi și blonde, legată cu șireturi, care-i atârna peste umăr pornind de deasupra urechii drepte. Mustața de aceeași culoare gălbuie era încă iritant de scămoșată pe buza superioară; ochii foarte puțin oblici erau verde-deschis, strălucitori pe fața arămie.

Celălalt bărbat aducea *puțin* cu un tătar, însă era mai închis la culoare decât majoritatea acestora – piele brun-cafenie, păr negru strâns în coadă, chip turtit, aproape scobit ca o scoică, pomeți înalți și nas cârn. Ochii oblici și mijiți erau albaștri, dar tradiția răpirilor de femei era atât de veche, și de o parte, și de cealaltă, încât nu mai puteai judeca un om doar după felul cum arăta. Era mai scund decât Serghei, părea puternic, dar era subțirel și aparent un tânăr care abia împlinise vârsta pentru a porni pe cărarea războiului; chipul îi era foarte spân chiar și pentru un cur-negru. Sudoarea strălucea pe fața netedă și inexpresivă.

Necunoscutul vorbi primul.

– Rusnac? rosti el cu glas care suna încă și mai tânăr decât chipul lui și-l arătă pe Serghei.

Cazacul încuviință și se lovi cu pumnul în pieptul gol, făcând să ricoșeze crucifixul din argint care atârna acolo.

– Da, rusnac, *hristianski*, spuse el.

Creștin.

– Eu nume este Dorja Abakov, răspunse necunoscutul.

– Eu sunt Serghei Ivanovici Horkina. Sunt cazac din stanița Polovo din Hoarda Donului, sub atamanul Oleg Andreevici Arhipov. Și tu, băiete cu fața turtită?

– Popor tangâci; calmuci zice voi rusnaci. Conducător la mine este han Erdne din Elst.

Hăt departe, gândi Serghei și sprâncenele i se înălțară de surprindere.

Nu auzise niciodată de hanul acela și doar vag de calmuci, care-și pășteau cirezile și-și ridicau iurtele în stepa aridă din sudul Astrahanului, pe țărmul Caspicii. Rusa cu accent oriental vorbită de Dorja era rudimentară, totuși inteligibilă; un subton gutural sugera altceva, probabil graiul lui natal.

– Musul'manin? întrebă Serghei suspicios.

Dorja scuipă cu dispreț, scutură din cap și arătă în sus.

– Slăvit este *Tengri Etseg* – Veșnic Tată-cer Albastru – și Milostivul Buddha, nu zeu prost din carte.

Asta *ar fi putut* să fie o insultă la adresa sfintei credințe ortodoxe, însă următoarele cuvinte ale calmucului, însoțite de gestul lui, când a arătat cu degetul mare spre răsărit, l-au făcut pe Serghei să devină atent.

– Bărbați nogai urmărește eu omoară. Cinci și doi.

– *Șapte tătari*? icni Serghei.

Dorja încuviință.

– Șapte, da.

Pentru a fi și mai clar, ridică o palmă și două degete de la mâna cealaltă.

– Era nouă când pleacă după eu, adăugă cu un zâmbet care-i arătă dinții foarte regulați și albi și bătu cu palma pe mânerul iataganului, după care arătă caii care-l urmau: Era cai la ei. Acum cai *la eu*.

Serghei înjură fluent și prelung, regretând decizia de a nu-l fi omorât pe necunoscut din ascunzătoare. Probabil că tătarii s-ar fi întors dacă i-ar fi găsit trupul; se apropiau prea mult de staniță ca să fie în siguranță. Acum... chiar și fără nicio datorie de sânge, era de la sine înțeles că orice nogai care găsea un rus singuratic pe aici l-ar fi umplut de săgeți, asta dacă nu avea de gând să-l captureze ca să-l tortureze sau să-l vândă ca sclav. Actualmente nu exista niciun armistițiu și oricum nu se găseau în apropierea drumului negustoresc recunoscut din lungul căii ferate Belgorod-Volga.

Își stăvili impulsul de a porni imediat în galop. Dacă ar fi făcut-o, cum l-ar fi putut opri pe acest Dorja să-l urmeze la o depărtare mai mare de bătaia săgeții?

Diavolii cu cururi-negre ne vor urmări pe-amândoi! Nu-i de mirare că blestematul de pitic calmuc rânjește!

Șansele *lui* tocmai fuseseră reduse la jumătate.

Mă așteaptă însă o luptă de trei contra unu. Ducă-se cu bunica diavolului!

După aceea râse și se aplecă înainte în șa, întinzând mâna.

– Oricum, a trecut ceva timp de când n-am mai vărsat sânge, spuse el.

Dorja îi luă mâna, apoi trase o dușcă lungă din plosca oferită de Serghei și mâncă puțină pâine cu sare din desagii săi. Cazacul bău la rândul său din plosca întinsă de calmuc, în care era cumâs, lapte de iapă fermentat. Cumâsul era mai bun decât apa, și asta era tot ce puteai spune despre el.

– Merge mai departe sau luptă aici? întrebă Dorja. Aici este pământul la tine, la voi.

Serghei privi în jur, după care se uită la caii calmucului. În ochii lor se vedeau și setea, și oboseala, parcă le curgeau balele... Iar dacă urmăritul nu fusese în stare să se oprească să-i adape, atunci probabil că n-o făcuseră nici urmăritorii...

– Auzi, frate-câine, în colhozu-ăla ruinat de-acolo există un puț vechi, spuse el gânditor. Porcii de tătari îl știu și probabil că-și adapă caii acolo.

Dorja rânji și aprobă din cap, apoi făcu un gest arătând spre vest, urmat de un altul, care sugera că ar fi bine să ocolească. Adică să se întoarcă acum spre nord și să meargă paralel cu propriile urme.

– Este timp întoarce și ascunde în case dărâmate? Poate ei vine curând...

Arătă spre cer, apoi indică locul unde soarele avea să fie peste o oră.

– Noi fuge, ei ajunge în doi timp ca asta.

Serghei râse; calmucul prinsese iute esențialul.

– Da. La patru kilometri spre vest e o râpă lungă, care merge spre nord-est. O putem folosi și după aia să venim la ruine dinspre nord, dacă ne mișcăm repede. Îmi place cum gândești, calmucule! Să-i dăm bice!

Tătarii erau *șapte*, bărbați cu mustăți zbârlite și bărbi rare, turbane verzi ponosite, haine lungi și murdare din piei de oaie... și arme neplăcut de curate și bine îngrijite.

Serghei privi printr-un ochi murdar de geam străvechi cum inamicii descălecară în iarba rară din mijlocul vechii așezări, lângă un morman de rugină care fusese unul dintre boii fermecați ai diavolului înainte ca mașinile să se oprească.

Tractor, așa-i spuneau ei, potrivit poveștilor vechi, adus întâia oară din Iad de vrăjitorii răi ai Țarului Roșu al Oțelului pentru a-i asupri pe țărani. Cel puțin așa spusese străbunica

lui. Bunicul Mihail zisese mereu că erau tot mașini, ca un ceas sau ca o cositoare, și că făceau treaba mai repede decât o pereche de boi. Serghei avea îndoieli în privința asta – dacă nu fuseseră puse în mișcare de spiritele rele, de ce se opriseră toate în același timp?

Totuși bunicul se pricepea cu-adevărat să spună o poveste, fie ea adevărată sau nu. Să ari stând jos, ca și cum te-ai fi tolănit într-o crâșmă!

Niciun nogai nu era mai departe de douăzeci de metri, iar cizmele lor înălțau norișori de praf prin iarba rară. Erau îndeajuns de aproape pentru ca Serghei să le simtă izul greu de sudoare și grăsime râncedă, la fel de puternic ca mirosul de pământ uscat, cărămidă veche și lemn din ruine.

Puțul avea de jur împrejur ghizduri din pământ, iar deasupra un acoperiș solid din lemn; clădirile fuseseră jefuite de mult de orice materiale folositoare, inclusiv de cărămizi, iar cele scheletice de pe margini arseseră în incendiile care se stârneau în fiecare al pe câmpuri. Totuși niciun locuitor al stepei, fie el cazac, tătar sau chiar bandit rătăcitor, n-ar fi distrus un puț. Tătarii păreau obosiți, iar caii lor arătau cu adevărat sleiți, deși fiecare mai avea câte trei de schimb. Animalele erau însetate. Bărbații cu ochii piezișii au fost nevoiți să-i înfrâneze când au simțit apa și s-au luptat cu căpestrele, lovindu-i cu cravașele peste nări și înjurând.

Tătarii călăresc iute, iar ăștia sunt cai buni, gândi cazacul. *Înseamnă că Dorja i-a alergat, nu glumă.*

Mai adăugă câteva crestături pe răbojul pe care și-l crease în minte ca să marcheze respectul pe care-l căpătase în timp pentru oamenii din Orient.

Ăsta nu-i un băiețaș pierdut, care s-a rătăcit prin stepa noastră, deși n-are barbă.

Războinicii nogai luaseră urma lui Serghei și Dorja pe o distanță suficient de mare pentru a se asigura că ei nu trecuseră pe la puț, după care veniseră direct aici; cei doi tovarăși alăturați de soartă galopaseră trei kilometri spre vest, după care cotiseră spre nord prin râpă și se întorseseră la distanță mare de urmele lăsate inițial.

Tătarii credeau că prada lor continua să fugă spre vest. Intenționau să-și adape caii înainte de a relua urmărirea, galopând și mai tare pentru a-i sili pe urmăriți să-și istovească animalele; un cal însetat murea mai iute. Chiar dacă se credeau în siguranță aici, călăreții din Hoarda Nogai erau luptători cu multă experiență. Doi dintre ei rămaseră călări, privind cu atenție în jur și ținând arcurile pregătite, pe când ceilalți dădură la o parte scândurile masive ale capacului și-și descolăciră arcanele pentru a coborî găleți din piele și a le ridica după aceea pline cu apă.

Serghei își îmbrăcase cămașa-tunică *kosovorotka* în timp ce călărea, iar peste ea pusese o vestă din piele fără mâneci, cusută cu șaibe vechi din oțel inoxidabil, o moștenire de la bunicul său, ca și casca rotundă a Armatei Roșii care-i acoperea acum țeasta rasă. Îl privi pe Dorja și-și atinse arcul, apoi ridică două degete și arătă cu mâna în față și-n spate pentru a indica santinelele tătare:

Eu pe cea din nord; tu pe cea din sud. Pe urmă cât de mulți putem.

Calmucul aprobă încruntat, ținându-și capul mult sub marginea înaltă de un metru și jumătate a peretelui ruinat. Serghei scoase trei săgeți din tolbă, alegându-le pe cele de vânătoare cu vârfuri triunghiulare mari, fiindcă niciun tătar nu părea că ar fi purtat armură. Înstrună o săgeată, iar pe celelalte două le așeză cu grijă cu vârful în jos în pământ. Dorja făcu la fel. Săgețile lui aveau pene negre, așa cum obișnuiau nomazii; cazacul prefera să folosească pene de păun scumpe, importate din Crimeea,

chiar dacă unii dintre prietenii lui îl luau peste picior, numindu-l „filfizon".

Ca și cum ar fi exersat mișcarea aceea împreună, de mulți ani, amândoi au sărit în picioare deodată, încordând arcurile și slobozind săgețile în același timp.

– *Ura!* răcni Serghei.

Dorja scoase un strigăt de triumf, un sunet care semăna cu scrâșnetul pilei pe metal. Pocnetul corzilor pe apărătorile pentru braț se auzi aproape simultan cu bufnetul impactului. De la depărtarea de zece metri, o săgeată lansată din arcul puternic din corn și tendon al unui călăreț lovea mai iute ca gândul. Ținta lui Serghei căzu pe spate peste crupa calului, împroșcând sânge prin două părți, când săgeata îi străpunse pieptul și ieși prin spate fără să fi încetinit. Cealaltă santinelă primi sub o subsuoară săgeata lui Dorja și intră în carnea lui până la pene; omul se prăbuși, zbătându-se și urlând.

Serghei se întinse după altă săgeată. Dorja trase înainte ca el măcar să fi încordat arcul și un tătar aflat în picioare se împletici îndărăt, holbându-se fără să-i vină să creadă la coada cu pene care-i ieșea din stomac, apoi căzu pe spate, fără să dea drumul găleții pe care o scotea. Frânghia lungă din piele se zbătu în jos prin puț, după el, și un zbieret se ridică dinăuntru, urmat de un plescăit, când bărbatul căzu în apă cu capul înainte.

– Mai sunt patru! strigă Serghei.

Apoi nogaii au început să tragă și ei și au sărit în șei. Serghei se lăsă iute în jos și săgețile îi șuierară pe deasupra capului. Un răcnet sălbatic de luptă răsună când tătarii se năpustiră spre zid.

– Gur! Gur! *Gur!*

Și un tunet de copite. Serghei hohoti încântat, iar cei doi bărbați se întoarseră și o luară la fugă, sărind peste zidul din spate, ceva mai scund, al clădirii ruinate, ca să cotească apoi imediat

la stânga, unde erau o porțiune mai ridicată, plină de ruine, și un stejar mare.

– Porcii păgâni nu s-ar da jos de pe cai nici să se pișe dacă s-ar putea!

Pe asta se și bizuise. Cu o iscusință superbă, tătarul din frunte trecu peste zidul pe care abia îl săriseră Serghei și Dorja și trase cu arcul din șa. Serghei se feri cu un răcnet, săgeata îi zbârnâi pe la ureche, și el se aruncă pe pământ. Dorja ateriză lângă el și bâjbâi în țărână; tătarul care trecuse zidul trase ușor de frâie, pentru a le îngădui tovarășilor săi să i se alăture, după care se îndreptă către ei cu lancea în mână.

– Trage! zbieră Serghei.

– Eu *trage*, bou cazac prost! șuieră Dorja.

Arcanele lor înnădite țâșniră în sus, din colb, legate de stejar și trecute cu o jumătate de nod în jurul ciotului zidului de cărămidă măcinată. Amândoi se încordară în picioare și se aruncară pe spate, dar, deși nodul era destul de mare, funia le sfârâi sălbatic prin palmele cu bătături când primii doi cai o loviră. Unul făcu o tumbă peste cap și ateriză peste călărețul său asemenea ciocanului din lemn cu care femeile frăgezesc carnea; celălalt se prăbuși și derapă, azvârlindu-și călărețul în față. Cei doi din urmă s-au cabrat și au săltat pe picioarele din spate, nechezând mai puternic decât le urlau călăreții, încercând să treacă de vălmășagul de carne omenească și cabalină dinaintea lor.

Serghei smulse securea de la brâu, o ridică puțin pentru o priză mai bună și o azvârli cu o smucitură din braț. Lemnul de frasin al mânerului îi părăsi palma cu senzația fluidă și plăcută pe care o simți când arunci ceva așa cum se cuvine, iar peste o clipă tăișul din oțel izbi, răsunând, fața unui tătar; bărbatul căzu și lovi pământul cu pumnii, horcăind și înecându-se.

Dorja își scosese iataganul. Se feri iute ca o pisică pe sub lovitura pripită a ultimului călăreț, o devie cu scutul rotund

din trestie acoperită cu piele și înfipse vârful sabiei curbate în pulpa calului. Acesta se cabră incontrolabil și pentru o clipă nogaiul nu avu timp de armă. A fost suficient.

Chiar că iute ca o pisică! gândi Serghei când oțelul ascuțit cu model de Damasc spintecă iute coapsa bărbatului, descriind o curbă minunat de economică și tăind mușchiul aproape până la os. Dorja sări iute îndărăt, lăsându-l să-și verse sângele.

Tătarul care fusese aruncat de pe cal aterizase cu agilitatea unei nevăstuici, rostogolindu-se de câteva ori, apoi sărise în picioare. Pierduse arcul, dar aproape imediat scoase *șamșira* curbată.

– Allah Akbar! răcni el și se năpusti, rotind sabia deasupra capului. *Gur!*

– *Iob tvoiu mat*, replică Serghei, rânjind, și se ridică pe vârful picioarelor; probabil că tătarul îl înțelese, fiindcă toți rețineau înjurăturile. *Ura! Hristos s-a-ntrupat!*

Șașka lui era mai lungă decât arma nomadului, o curbă îngustă fără gardă, cu mânerul terminat printr-un cap de vultur, iar dacă tătarii erau luptători de temut din șa, când luptau pe pământ cei mai mulți erau la fel de stângaci ca porcii pe gheață. Devie lovitura nogaiului – Serghei icni ușor sub impact; bărbatul era *într-adevăr* puternic – cu un zăngănit și o jerbă de scântei. Tătarul îl asalta ca un țăran care bate grâul cu îmblăciul, dar Serghei se retrase încetișor, până îl văzu cu coada ochiului pe Dorja, dându-i ocol prin spate. Atunci dezlănțui atacul, fandând... doar un prost ar fi luptat cinstit cu un tătar, când nu era nevoie.

Peste câteva secunde, nogaiul se prăvăli cu un răcnet de agonie când iataganul îi reteză tendonul genunchiului și sabia cazacă îi spintecă mâna în care ținea arma. Serghei icni din nou, dar acum de surprindere, când Dorja îi opri lovitura de grație, făcându-l să se clatine pentru o clipă.

– Băga-te-ar dracu-n desagă! rosti el nemulțumit, examinându-și tăișul sabiei – slavă sfinților, nu era nicio știrbitură. De ce-ai făcut asta?

Dorja îl ignoră, așeză un picior pe pieptul tătarului rănit și-i puse vârful iataganului sub bărbie. Tătarul îl scuipă, apoi șuieră, când vârful se afundă în carne.

– *Unde-i prințesa?* întrebă Dorja... în tătară, pe care Serghei o cunoștea destul de bine.

– *În drum spre Astrahan, unde tu n-o s-ajungi niciodată,* kufur *nenorocit și...*

Vârful pătrunse adânc și înjurătura se sfârși cu un horcăit, iar călcâiele tătarului răpăiră scurt pe pământ. Dorja își șterse de sânge sabia și marginea cizmei pe haina din piele de oaie a nomadului.

– Prințesă? întrebă Serghei nepăsător, pe când își ajuta tovarășul să se asigure și în privința celorlalți.

– Șmecherie bună cu topor, spuse Dorja.

Serghei smulse securea din fața bărbatului rănit și lovi cu partea ei boantă în tâmpla nogaiului. Se auzi un trosnet sec, bărbatul zvâcni o dată și rămase nemișcat.

– În iad cu tine, cur-negru, rosti el vesel, apoi azvârli arma în aer și o prinse de mâner. Bunicul Mihail a fost în *spețnaz* și ne-a învățat șmecheria, continuă arătând securea – nu tocmai amenințătoare, dar nici chiar *deloc*. Prințesa?

Dorja oftă și se așeză pe un ciot de zid.

– Fiica han la mine. Am fost paza la ea. Nu ostaș, doar... paza personală.

Un puști nomenclaturist de neam mare, ca să danseze în jurul unei prințese, gândi Serghei.

Observase calitatea cizmelor lui Dorja și lucrăturile în argint de pe iatagan și pumnalul *kinjal*, ca și cele de pe centură,

a cărui cataramă era un cap de lup smălțuit în albastru. Iar cămașa lui de zale era din verigi foarte fine, lucrătură de maestru.

După aceea, în silă: *Tânăr și nobil, dar știe să se lupte.*

– Duceam pe ea în sus pe Volga – la nunta cu duce Piotr de Nikolaievsk. Au atacat la noi tătari, pirați de fluviu, de la han de Chistopol.

Serghei încuviință gânditor.

– Câinele păgân n-ar fi dorit ca puterea Nikolaievskului să fie sporită printr-o alianță.

Dorja izbi cu pumnul în cărămida de lângă șoldul său.

– Eu crede că ei primit poruncă omoare ea, dar luat să vândă sclav. De aceea eu grabă. Rău nu făcut la ea...

– Pentru fiica virgină a unui han, poți obține o sumă frumușică, reflectă Serghei. În Astrahan.

Se întoarse și-și eliberă arcanul, descolăcindu-l și pregătind un laț.

– Să-i dăm drumul, spuse după aceea. Avem optsprezece cai de-ai lor. Poți dormi în șa, băiete?

Dorja rânji.

– Tu poate, țărane?

– *Oi, pri lujke!* cânta Serghei în ton de bariton sonor și melodios, peste șapte zile, legănându-se în șa, cu picioarele scoase din scări. *Adu apa, Gala! Vino, fecioară, să-mi adapi iapa...*

– Taci, porc cazac! vorbi în rusă grosolană cu dialect sud-estic ofițerul *strelț* de la poarta de nord a Astrahanului.

Își răsuci mustățile negre și lungi care coborau dincolo de bărbia nerasă de câteva zile; îndărătul lui, gărzile își pregătiră arbaletele și halebardele. Cei doi tineri aveau cu ei douăzeci de cai, punându-i la socoteală și pe cei pe care-i călăreau, iar echipamentul le era de cea mai bună calitate. Probabil că-și puteau permite să dea mită și erau străini fără prieteni aici. Șuvița

de pe țeasta rasă a cazacului de pe Don era inconfundabilă, ca și trăsăturile calmucului; hanul Erdne nu era în război cu Astrahanul, dar cele două nu erau nici foarte prietenoase.

– Ce treabă aveți în oraș?

– Am venit să beau toată votca și să regulez toate femeile, normal, prostule, rosti Serghei și ținu plosca deasupra gurii deschise ca să scuture ultimele picături, după care icni de satisfacție și o aruncă cât colo. Ahhhh! Ai ceva de băut la tine, bot-de-câine? Sau va trebui să mă mulțumesc să i-o trag lui sor-ta, după ce-o să-i pun un sac pe capu-ăla urât?

Bărbatul se înroși de furie și un val de râsete se ridică din mulțimea ticsită în poartă, țărani zdrențăroși din mlaștinile asanate dinafara orașului, cu cotigi pe două roți trase de boi și încărcate de legume, vânzători ambulanți cu măgari cocoșați de desagi, un negustor armean cu nas coroiat, purtând chipă și caftan lung, cu un cuțit curbat vârât la brâu. O cămilă din convoiul armeanului dădu capul pe spate și scoase un bolborosit nepământesc, parcă alăturându-se veseliei. Doi cazaci din Kuban, cu căciuli rotunde și negre din blană de miel și haine *cherkessa* lungi, din lână, râdeau cel mai gălăgios. Deși între Marea Hoardă a Kubanului și verii lor mai nordici de la Don nu exista mare iubire, se bucurau, totuși, să vadă un Frate Sir batjocorind un orășean.

Strelțul privi în jur, încercând în mod vădit să vadă cine a râs, ca să poată să-l bată pe acela care era mai periculos decât un cazac.

– Am venit să ne vindem caii, interveni Dorja strâmbându-se și jucându-se cu mânerul incrustat în argint al iataganului său.

Legănă hățul primului cal. Aveau toți caii nogailor, mai puțin pe cei care-și rupseseră sau scrântiseră picioarele în lupta scurtă. Animalele înalte și cu picioare subțiri fornăiau și-și rostogoleau ochii înaintea zgomotelor și a mirosurilor nefamiliare ale marelui oraș din delta Volgăi.

Ofițerul de pază fornăi la rândul său.

– De unde-i aveți? întrebă el. Ăștia-s cai buni.

– I-am primit în dar, răspunse Serghei.

– În dar?

– Da. De la niște tătari morți, zise Serghei. Sau *ai putea* spune la fel de bine că i-am primit moștenire.

Replica aceea stârni și mai multe râsete prelungite, ba chiar unul dintre bărbații din Kuban fu cât pe ce să cadă din șa, pe când se ținea cu ambele mâini de burtă și hohotea neajutorat. Doi tătari îi aruncară priviri lui Serghei pe sub pleoapele grele, iar din spatele mulțimii se auziră strigăte adresate *strelțului* să înceteze să mai fie atât de scorțos și să elibereze trecerea.

– Ai de gând acum să ne lași să trecem, ca să putem să ne potolim și noi setea, ca niște buni creștini, sau o să ne ții la palavre toată noaptea? întrebă Serghei.

Mai era doar o jumătate de oră până la asfințitul de la sfârșitul verii și nimeni nu dorea să rămână pe-afară la închiderea porților. Ofițerul își cântări securea cu coadă lungă, trecându-și leneș degetul mare peste tăișul curbat și ascuțit. În ciuda căldurii umede, purta pieptar din oțel și coif, iar sudoarea îi șiroia pe chipul supt și întunecat. I se adresă lui Dorja:

– Și ce caută un băiat calmuc cu diavolul ăsta cu codiță?

– Îl țin lângă mine ca să mă potolească atunci când îmi pierd cumpătul! spuse Dorja și-i azvârli o monedă. Ia de-aici!

Strelțul o prinse din zbor, mușcă dirhamul din argint și-l privi cu respect – purta însemnul monetăriei din Christopol. Mulțumită nogailor morți, amândoi aveau destule monede din acelea. *Cineva* îi plătise bine.

– Treceți atunci, rosti el și oamenii lui se foiră așteptându-și partea. Nu uitați, însă, că marele țar Boris Bojenov păstrează ordine strașnică în orașul său – hoții sunt trimiși în lanțuri, iar

jefuitorii înarmați sunt trași în țeapă sau bătuți cu cnutul până la moarte. Scandalagii beți își răcoresc capetele în butuci.

Arătă brusc cu degetul mare spre o mână de prăpădiți cu priviri tulburi, aflați nu departe, cu mâinile și picioarele prinse în juguri. Câțiva copii se distrau aruncând în ei cu baligi de cai și din când în când cu pietre.

– Țar! rosti Dorja cu dispreț, după ce trecuseră dincolo de zidul gros din pietre și beton în hărmălaia și mulțimile de pe stradă. Bunicul lui Boris își spunea „președinte".

Serghei strânse din umeri.

– Toți prinții și marii duci și hanii și țarii se numeau așa, în zilele de demult, spuse el. Sau „secretari de partid", așa ne spunea nouă bunicul pe când eram copii.

Bineînțeles, el mai spunea că pe atunci putea să zboare ca o pasăre și să sară din cer direct în bătălie, gândi Serghei. *Când era treaz, era mincinosul cel mai strașnic pe care l-am cunoscut vreodată. Sigur că da,* există *planoare și baloane, dar... Și-n plus putea să arunce securea ca un înger.*

– Trebuia să fii gălăgios ca taurul care mugește la poartă? zise Dorja.

Rusa i se îmbunătățise considerabil și doar uneori mai avea mici scăpări. Serghei ridică iarăși din umeri.

– Cine-a auzit vreodată de-un cazac umil? făcu el. *Așa ceva* ar fi fost suspicios. În plus, ideea ta a fost bună: vrem ca tătarii ăia s-audă de noi și să ne caute ca să se răzbune. Cum altfel i-am putea găsi înainte de a-ți vinde prințesa marelui șef Boris sau vreunui negustor de sclavi kazah pentru haremul emirului de Bukhara? În orașul ăsta trebuie să trăiască treizeci-patruzeci de mii de oameni.

– Șaptezeci și cinci de mii, spuse Dorja neatent.

– *Boje moi!* rosti Serghei uluit. Trebuie să fie orașul cel mai mare din lume, mai mare decât era Măreața Moscova în vechime!

Dorja clătină din cap.

– Se spune că Winchester este la fel de mare și mai bogat, zise el și, văzând privirea nedumerită a lui Serghei, continuă: În Britania, departe, în vest. Și că există orașe încă și mai mare... mai *mari*... în Hinduraj și China.

Serghei mormăi. Locurile acelea se aflau la marginea lumii, unde oamenii puteau avea capetele întoarse cu ochii la ceafă sau puteau țopăi pe un singur picior. Cu siguranță Astrahan era cel puțin de două ori mai mare decât Belgorod, care era orașul cel mai mare din partea *lui* de lume.

Bunicul Mihail ne numea melci, pentru că nu văzuserăm Măreața Moscovă sau Vladivostok, gândi cazacul. *Acum, însă, am început să călătoresc ca el!*

Trecură cu caii printr-o îngrămădire de cotigi, căruțe și ricșe, și ocazionalele biciclete sau tricicluri, pe lângă tramvaie trase de cai care circulau pe șine din oțel vârâte în drum – alt semn al sofisticării urbane. Majoritatea oamenilor erau localnici, ruși de un fel sau altul, dar erau și georgieni, armeni, greci și caucazieni, tătari dintr-o duzină de triburi diferite, kurzi, bărbați din orașe-oaze aflate hăt spre est, un leș țanțoș în haina stacojie cu fireturi aurii și cu pălăria cu pene pe care le afișau polonezii, marinari din flotele de pe Caspică, hamali clătinându-se sub mormane de pachete...

– Pute, spuse Dorja pe un ton resemnat. (Așa era. Orașul era înconjurat de o mlaștină naturală și permanent se simțea un iz bogat și umed de zoaie și putreziciune.) Mai bine să nu bei apa.

– Eu nu beau *apă*. E bună însă pentru băi, răspunse Serghei.

Spre deosebire de alții, se spăla la fiecare două săptămâni, indiferent dacă avea sau nu nevoie, și mergea la saună chiar și iarna.

Se sili acum să nu se holbeze ca un mujic, când trecură pe lângă o clădire care trebuie să fi fost înaltă de paisprezece etaje,

o supraviețuitoare dinaintea Schimbării, care încă nu fusese îmbucătățită pentru metal. În cea mai mare parte, orașul era post-Schimbare: clădiri cu două-trei etaje, construite din cărămizi, adesea tencuite în culori vii; pe o colină spre nord se vedeau zidurile Kremlinului, iar dincolo de ele bulbii auriți ai cupolelor catedralei și ai palatului. Proprietarii de prăvălii și artizanii strigau în gura mare bunurile ce se revărsau pe stradă, rotind din brațe și răcnindu-și prețurile mici într-o duzină de graiuri, vânzând de toate, de la mătase chinezească, la calupuri de ceai aduse din Georgia, la mormane de portocale azere de pe țărmul de sud, și până la săbii ispititoare, întinse pe țesături întunecate.

Serghei s-ar fi întors să se uite la sclipirile fascinante ale metalului lustruit, dacă Dorja nu s-ar fi strâmbat și i-ar fi făcut semn din cap să continue. Caravanseraiul pe care-l alesese era unul obișnuit: un pătrat de cămăruțe în interiorul unui val înalt de pământ, cu o zonă izolată printr-un gard, ca țarc pentru animale, și o magazie unde bunurile puteau fi lăsate sub pază pentru o taxă suplimentară. Serghei umflă nările înaintea aromelor de mâncare gătită; fusese o zi lungă.

Un bărbat posomorât în haine zdrențăroase și cu zgardă de fier veni să le ia caii.

– Ia aici, *rab*, rosti cazacul și-i azvârli o monedă de argint. Ai grijă de caii noștri, să fie bine adăpați și hrăniți – lucernă și orz decorticat, nu doar fân.

Banul acela lumină chipul sclavului; în același timp sporea șansele să-și facă treaba așa cum se cuvenea... și oricum, se știa că un frate cazac era larg la pungă, mai ales cu bani găsiți și pradă. Lui Serghei nu-i plăcea să-și lase calul pe mâna unui *rab*, însă sclavii erau ceva obișnuit prin locuri ca acesta.

Mulți rezidenți stăteau pe vine în fața intrărilor în cămăruțele din cărămizi de lut și-și pregăteau cina la focuri mici de cărbune. Cei indiferenți la segregarea religioasă stăteau la mese

lungi în jurul unei gropi cu jăratic, unde proprietarul caravanseraiului și ajutoarele lui tăiau carne dintr-o oaie întreagă și doi purcei de lapte, care erau învârtiți pe frigare, și înmânau bucăți de pâine, cepe crude și pepeni.

– Faceți-ne și nouă loc, dacă vă e voia, fraților, spuse Serghei.

Un client privi peste umăr la el, scoase un mârâit și reveni la cina lui.

– Mulțumesc pentru loc, bot-de-câine, spuse cazacul.

Îl prinse apoi de spatele hainei, îl smulse și-l azvârli cu un bufnet și scâncet pe pământ, după care îi aruncă farfuria și pâinea după el.

– Ia-ți cina și s-o fut pe mă-ta, prietene.

Iob tvoiu mat nu era neapărat o insultă de moarte în rusnacă – între prieteni putea fi pur și simplu un mod de a spune „privește cu seriozitate chestiunea asta" – , însă Serghei nu folosise intonația prietenoasă. Meseanul evacuat era voinic și avea la brâu un cuțit lung. Serghei se ridică în picioare și-i rânji, ținând degetele mari vârâte la brâu. Bărbatul duse pentru o clipă mâna la cuțit, apoi se răzgândi și se îndepărtă; cei doi care-l flancaseră la masă se strânseră pentru a le face loc nou-veniților.

– Nu se poate plânge dacă i-am răspuns cu propriile maniere, comentă cazacul după ce se așeză pe bancă, apoi pocni cu palma în scândurile negeluite și pătate din lemn de plop. Mâncare și vin! Pe sângele lui Hristos, se poate ca un Frate Sir, un cavaler al Hoardei Donului să rămână înfometat și-nsetat aici, când are aur și argint în teșcherea?

O servitoare se apropie cu farfurii din lemn și căni de lut ars, privindu-l îndelung și apreciativ pe Serghei. El se înfoie și-și netezi mustățile cu degetul mare înainte ca ea să plece spre alți meseni, dar observă și privirea pe care i-o aruncase tovarășului său.

– Ai văzut ce dos rotund și frumos are? i se adresă lui Dorja când tânărul se așeză lângă el. Și coapse ca un cal de plug. Frate-câine, cred însă c-a pus ochiu' pe tine. Sau pe cizmele și haina ta frumoasă? Eu zic să-ncerci!

Calmucul se îmbujoră sub pielea măsliniu-închis și rupse o bucată din pâine. Serghei hohoti. Tânărul era mofturos și delicat ca un preot abia ieșit din seminarul unei mânăstiri; ba chiar aștepta să apară o stâncă ori o tufă, înainte de a-și da jos pantalonii. Observase asta pe drumul încoace, deși nu avuseseră mult timp pentru altceva decât pentru călărit, dormit și mestecat pastramă în șa. Cu câte zece cai pentru fiecare, puteai să tragi *tare*, să parcurgi două sute de kilometri pe zi sau mai bine.

Și trebuia s-o facem, după ce am pierdut ore, *ca să pescuim tătarul ăla mort din puț...*

– Prinde mucegai dacă n-o folosești, puștiule, zise el. Oricum slăbănogii ăștia micuți ca tine pot regula ca iepurașii.

Dorja se înroși încă și mai tare, apoi se încruntă când Serghei izbucni în râs și sorbi îndelung din vinul roșu și aspru.

Și eu m-am îmbujorat așa, gândi el, *prima dată când unchiul Igor mi-a spus același lucru. Sigur că da, eu aveam pe atunci treisprezece ani, iar calmucul* trebuie *să fie mai vârstnic.*

– Ar fi bine să nu te-mbeți, vorbi rece Dorja. Dacă avem noroc, poate că-n noaptea asta avem de lucru.

– Băutura este bucuria rusului, anunță Serghei pe un ton rezonabil după care strânse din umeri: în plus, nu-i decât vin. Niciun cazac nu se poate îmbăta cu *vin*. Noi ne-am născut cu struguri în gură.

Nu luă, totuși, decât o cană; băiatul avea dreptate. După ce ronțăi ultima bucățică de carne plină de zgârciuri de pe coastele de porc și se scobi în dinți cu vârful pumnalului, îi azvârli oasele unui câine care părea chiar mai flămând decât *rab*, și

porni spre cămăruța lor, păşind cu o grijă exagerată; dacă cineva îl privea, ar fi putut să creadă că era *într-adevăr* beat şi avea să doarmă neîntors.

Nu poți opri un câine să se tăvălească-n rahat sau un tătar să caute răzbunare, gândi el mai târziu în noaptea aceea. *Nu sunt pașnici și iertători și plini de iubire și bunătate ca noi, creștinii.*

Lăsaseră uşa deschisă; mulți locuitori ai caravanseraiului făceau aşa, pentru a se bucura de puțina briză existentă în căldura sufocantă de vară a deltei. Serghei întredeschise un ochi; era întins numai în izmene, cu mâinile şi picioarele răşchirate şi capul pe coburi. Cuțite lungi şi curbe scânteiară scurt în lumina lunii, când trei siluete înveşmântate în negru se prelinseră înăuntru, cu cozile turbanelor trase peste față, astfel încât să le expună doar ochii. Un bărbat se aplecă, cu cuțitul ridicat pentru a se înfige în abdomenul lui Serghei.

Bum.

Laba piciorului îi țâşni în sus, între picioarele asasinului, cu degetele trase spre îndărăt, astfel ca să izbească cu călcâiul tăbăcit. Acesta lovi testiculele victimei, proiectându-le în sus în osul pubian, ca şi cum ar fi bătut un fier pe nicovală. Se auzi un țipăt ascuțit şi stins, ca al unui iepure murind, urmat de un sunet de topor care loveşte în stejar, când genunchiul cazacului lovi fața care cobora. Tătarul se prăvăli într-o parte, inconştient sau mort; Serghei se folosi de aceeaşi mişcare pentru a ridica ambele picioare în aer, ajungând apoi într-o postură uşor ghemuită.

Dorja se mişcase în aceeaşi clipă cu el. Avea centura în mână, cu o cărămidă prinsă într-un laț la capătul cu catarama. Cureaua se destinse şi izbi capul celui de-al doilea asasin; pumnalul lung căzu dintre degete, iar bărbatul se împletici puțin în spate şi se prăbuşi lângă perete.

Al treilea tătar acționă cu prudență lăudabilă și în mare viteză; își azvârli cuțitul spre Dorja și fugi. Tânărul calmuc scoase un strigăt surprins de durere. Serghei îl ignoră – mai târziu avea să fie timp destul să bandajeze rănile – și se repezi înainte într-un placaj, prinzându-l pe bărbat în jurul genunchilor și doborându-l. Aerul ieși din plămânii asasinului cu un șuierat scurt, când izbi pământul cu burta și fața; cazacul însuși își pierdu răsuflarea pentru moment, dar înaintă iute de-a bușilea peste corpul căzut și îl lovi în rinichi cu pumnul său noduros – mult mai bine decât să-ți învinețești încheieturile degetelor pe o țeastă, îi spusese mereu bunicul. Lovi din nou și din nou, până ce inamicul se înmuie.

– Gălăgia, păcălici poponari! Încercăm să dormim ca niște creștini! răcni cineva din cămăruța alăturată.

– Iertare, frate, rosti Serghei pocăit. Să-ți vegheze sfinții visele!

Apoi îl târî pe bărbat de gleznă înapoi în odăiță și se întoarse să-l privească pe Dorja. Calmucul era în izmene și cămașă, cu o pată roșie lungă, lățindu-se pe inul de sub brațul stâng. Își apăsă palma peste ea și clătină din cap.

– Doar o zgârietură, rosti cu glas încordat care trăda minciuna. Haide s-obținem ce să știm trebuie... vreau să zic, ce trebuie să știm.

Serghei mormăi gânditor și-i privi prin semiîntuneric pe cei trei atacatori. Cel pe care-l lovise cu piciorul și apoi cu genunchiul răsufla iute și superficial, cu ochii holbați și privind în gol. În mod clar, nu putea afla nimic de la el. Cel pe care-l lovise era fără cunoștință – și probabil că avea hemoragie internă de la rinichii sparți. Dacă se trezea, n-ar fi făcut altceva decât să urle.

– Păi, Hristos să-mi fie martor, l-ai lovit pe-ăsta numai bine! spuse el când cel amețit de calmuc începu să se foiască. A fost

treabă bună – arată o mână delicată. Eu i-am scos pe ai mei din luptă, sau pe-aproape, și-s de prisos.

– Cazacii nu știu ce-nseamnă delicat, da? făcu Dorja cu un surâs îndărătul căruia se citea durerea.

Serghei râse, apoi îl înșfăcă pe bărbat, îi scoase centura, îi legă mâinile la spate cu ea și-i vârî un căluș în gură.

– Cască urechile, bot-de-câine, rosti el turnând apă din burduful său peste bărbat, care-l privi sfidător când își reveni pe deplin. Dă din cap când simți că putem sta de vorbă, da? Nu facem gălăgie și scandal, ai înțeles? Oamenii încearcă să doarmă.

– Lasă-mă pe mine, rosti Dorja.

Serghei privi în jur; calmucul se înfășurase cu o cămașă curată în jurul coastelor, pe sub haine, și mergea cu grijă. Cazacul strânse din umeri și se trase într-o parte. Dorja luă unul dintre cuțitele tătarului și-l ținu ridicat până ce ochii captivului urmăriră sclipirea razelor lunii pe tăișul ca lama, după care țâșni cu iuțeala unei feline. Ochii tătarului se holbară, când pantalonii din piele îi căzură. Abia după câteva secunde începu să dea disperat din cap, străduindu-se în același timp să zbiere, dar înecându-se, pe măsură ce țesătura umedă îi aluneca și mai adânc în gura larg deschisă.

Dorja scoase călușul cu vârful cuțitului și-l ținu astfel încât sângele să picure pe chipul bărbatului. Serghei se strâmbă ușor și-și stăpâni impulsul de a-și pune palmele peste vintre. Începu să se îmbrace, în timp ce calmucul punea întrebări în tătară, iute și sigur – vorbea dialectul turc mai bine decât rusa, deși cu un accent și alegeri nefamiliare ale cuvintelor, care arătau că nu o învățase pe cursul mijlociu al Volgăi. Interogatoriul era amănunțit și expert; unde, când, câte gărzi, care erau parolele, o suită rapidă de întrebări care să nu lase timp minții ametite de durere a captivului să inventeze minciuni.

– Ucide-mă, icni în cele din urmă tătarul, pământiu la față și asudând.

Dorja încuviință și înfipse pumnalul. Oțelul lustruit pătrunse abia scoțând un sunet, iar calmucul îl lăsă cu mânerul ieșit din pieptul bărbatului, ca să nu țâșnească sângele. După aceea se ridică... și se clătină, ochii i se dădură peste cap până se văzu numai albul pupilelor, după care se prăbuși moale.

– *Boje moi!* Nu crezusem că era chiar așa grav rănit! mormăi Serghei și sări să-l târască în puținul spațiu liber din odăiță.

Îi ridică după aceea cămașa pentru a ajunge la rană; supura prin bandajul larg și improvizat în grabă. După aceea, rămase holbându-se mult timp, clipind și scuturând din cap.

– *Boje moi!* repetă el și se pocni cu podul palmei în frunte, când fel de fel de întâmplări din ultima săptămână își găsiră locul în mintea lui. Aaaaaah! Chiar că *sunt* un bou cazac prost!

Dorja deschise ochii și ridică o mână pentru a-și pipăi coastele, acum legate strâns și expert. După aceea mâna i se repezi spre mânerul iataganului care stătea lângă ea.

Serghei râse. Ochii ei îl fulgerară și lama străluci alb-albastru în beznă, reflectând o rază rătăcită de lună venită de afară.

– Câți oameni te-am văzut omorând, surioară?

Ochii ei se mijiră, iar cazacul continuă:

– Patru. Și te cunosc de numai opt zile! Așa că, dac-aș fi avut oarece gânduri cu dosul tău slăbănog, nu ți-aș fi lăsat sabia aia la îndemână, ce zici?

– Ascult, spuse Dorja.

Se ridică în capul oaselor, rezemându-se de peretele din cărămizi de lut al odăiței, și-și așeză sabia pe genunchi.

– În plus, ca flăcăiandru te purtai prea ca o fată, iar ca fată ești prea flăcăiandru pentru gustul meu. Și am împărțit pâinea și sarea, și ne-am apărat spatele unul celuilalt. Așa că să vedem

acum ce-i cu salvarea acestei „prințese"... este o prietenă a ta sau sor-ta?

Dorja zâmbi fără să vrea.

– Soră vitregă. Mama a fost concubină și pe jumătate rusnacă. Eu am fost crescută împreună cu Bortë... prințesa... și hanul s-a amuzat să mă lase să mă antrenez precum războinicii, ca s-o protejez. Surâsul se lărgi și mai mult.

– Cât m-a mai invidiat ea! Suntem și prietene... mai mult sau mai puțin. Ea este... înțeleaptă. Este cărturar.

Serghei mormăi și-i aruncă plosca din piele cu apă. Dorja bău însetată, apoi se ridică în picioare, mișcându-se încetișor.

– Cum merge? întrebă Serghei.

– Nu foarte rău. N-aș vrea să fiu nevoită să-mi folosesc arcul, dar mă pot lupta; ai bandajat bine rana. Unde sunt leșurile?

– Peste zid, răspunse Serghei. Porcii de pe străzi vor mânca bine-n noaptea asta sau poate cerșetorii.

Se ridică și el, își legănă brațele lungi și zâmbi:

– Să-i dăm drumul!

Cum să-l omorâm pe-ăsta?

Tătarii o țineau pe prințesă – Serghei se gândea la ea că ar fi arătat ca o icoană, cu veșminte țepene și brodate cu aur – în casa unui negustor kurd bogat, care făcea negoț cu mătase, bumbac și sclavi; de aici puteai privi în lungul uliței înguste ce trecea pe lângă ea, dar era scufundată în beznă, fiind prea departe de străzile principale pentru a căpăta felinare cu gaz. Clădirea avea spre stradă un zid gros lipsit de orice deschideri, în spatele căruia se ridica un turn cu patru nivele și cu ferestre înguste ca niște fante; la una dintre ele se vedea lumina unui opaiț, dar toate celelalte erau întunecate.

– Dă-mi lanterna, șopti Dorja.

Serghei i-o întinse. Era a ei, o lanternă bună din metal, care funcționa cu naft. Până acum nu știuse însă că, dacă strângeai de mâner, capacul i se mișca înainte și înapoi. Exact asta făcea acum calmuca; lung-scurt-scurt-lung-lung-lung. Nu era un cod pe care să-l cunoască, dar...

A doua oară însă fereastra se întunecă... apoi se aprinse iarăși, repetând codul, ca și cum cineva ar fi trecut o țesătură prin fața luminii. Dorja păru să se gârbovească ușor și suspină slab, ușurată.

– Este acolo, rosti ea. Și... a spus *vino la mine*. Foloseam semnalul ăsta când voiam să ne furișăm afară din casa hanului din Elst.

– Voi două trebuie să fi făcut minuni pentru liniștea sufletească a tatălui vostru, rânji Serghei în beznă.

– *Tcha!* replică Dorja. Ia zi, cum ar fi cel mai bine să intrăm?

– Au patrule pe ziduri. Cel mai bine ar fi pe poartă... dac-o putem face în tăcere.

– Cred că pot. Haide!

Dădură un ocol, fără să întâlnească nimic mai alarmant decât un câine vagabond, care mârâi și se retrase din adulmecarea unui bețiv nemișcat, sau poate cadavru, care zăcea în rigolă. Acesta era un cartier respectabil, ceea ce însemna că puțini cetățeni ieșeau noaptea din case. În cele din urmă, se furișară pe drumul care venea frontal către casa kurdului, păstrându-se în umbrele adânci întinse de lună pe partea dreaptă a străzii. Aceeași lună strălucea plină peste santinela care se rezema de sulița în fața porții – scânteia pe metalul ascuțit și pe unduirile zalelor emailate în negru ale cămășii fără mâneci.

– Cum trecem de el? șopti Serghei.

– Lasă-n seama mea, zise Dorja.

– O să vomit, dac-o să-i tai...

Calmuca îl privi cu o strâmbătură, după care își rezemă scutul, sabia, arcul și tolba de zid și se îndreptă fără zgomot spre

santinelă. Bărbatul moțăia, dar se îndreptă și-și răsuci sulița la apropierea ei.

– Cine vine noaptea la casa lui Ibrahim al-Vani? mârâi el în tătară.

Dorja îi răspunse și Serghei clipi uluit. Cu excepția accentului, calmuca îi vorbise mereu cu glas pur și deschis, ca al unui flăcăiandru... la urma urmelor, o făcuse îndeajuns de bine ca să-l păcălească. Acum însă...

– Cineva care căuta un războinic viteaz, rosti Dorja cu un glas pe care *nimeni* nu l-ar fi putut confunda cu al unui bărbat de orice vârstă, un glas plin de miere, mosc și promisiuni. Văd însă că l-am găsit.

Serghei clipi din nou, când tătarul își rezemă sulița de zid și cele două siluete se contopiră. Peste o clipă tătarul se nărui, abia scoțând un scâncet scurt și slab. Când Serghei se apropia, Dorja se freca peste buze cu dosul palmei.

– Nu cred că șmecheria *asta* o pot imita, comentă el întinzându-i armele pe care le lăsase.

– *Ptha!* făcu ea – fie spunând ceva în calmucă, fie exprimându-și, pur și simplu, dezgustul. După aceea înstrună o săgeată și zise: Ia-i cheile! Te acopăr.

– Slabe măsuri de siguranță, comentă Serghei în timp ce luă cheile, apoi propti cadavrul de zid în felul în care s-ar fi rezemat un om care dormea. Ar fi trebuit să-l țină pe ăsta afară, să fi încuiat poarta și să mai aibă unul în spatele ei.

Deși probabil că negustorul se păzea doar împotriva hoților, împotriva celor care s-ar fi furișat, nu a unui asalt, și era greu să-ți schimbi iute obiceiurile. Poarta era din stejar gros, legat cu o împletitură din oțel recuperat, bătut în bolțuri groase la fiecare traversă, iar zăvorul era bine uns.

Alte măsuri de siguranță slabe. Un scârțâit zdravăn ar fi avertizat toată casa.

Poarta se deschise spre înăuntru, doar atât cât să-i lase să treacă în curtea interioară. Era un dreptunghi îngust, pavat cu bolovani, cu grajduri și odăițe în lungul unei laturi, un șir de uluci pentru cai, și locuința propriu-zisă a negustorului pe latura opusă; care probabil avea ea însăși o curticică interioară, pentru femeile lui. Turnul se găsea opus porții prin care intraseră, o construcție izolată, probabil un refugiu împotriva revoltelor și în același timp tezaur pentru bunurile cele mai prețioase.

– Așteaptă, rosti Serghei.

Luă de la brâu altă moștenire de la bunicul lui: o bucată lungă de metal flexibil, cu mânere din lemn la ambele capete. O înfășură în jurul zăvorului și trase după aceea înainte și înapoi. Se auzi un hârșâit slab și pilitură de metal pluti spre caldarâm. Avu grijă să nu se grăbească – bunicul îl prevenise că s-ar fi putut să-și piardă puterea și să se rupă dacă se supraîncălzea și niciun fierar modern nu i-ar fi putut copia proprietățile fermecate.

– Bortë ar fi interesată de asta, spuse încet Dorja. Ei îi plac lucrurile de dinaintea Schimbării.

Pe când vorbea, acoperea curtea interioară cu arcul pe jumătate încordat și gata să sloboadă o săgeată. După o jumătate de minut, zăvorul căzu și Serghei îl prinse înainte de a lovi bolovanii de jos. După aceea închise din nou ușa cu grijă și o încuie, lăsând cheia în broască. Poate că n-avea să conteze deloc sau poate că ar fi putut păcăli pe cineva să creadă că ușa era asigurată, deși lucrurile nu stăteau așa. Nu poți ști niciodată, spusese bunicul...

Porniră spre turn. Când trecură pe lângă uluci, Serghei luă apă în palma făcută căuș ca să-și umezească gura care i se uscase puțintel. Clădirile întunecate păreau să crească în jurul lui aidoma unor maluri de ochi furioși și atenți, iar umerii îl furnicară, parcă anticipând o săgeată neașteptată trasă de arc sau

de arbaletă. În stepă, ba chiar și într-o pădure, se simțea ca acasă. Acum parcă s-ar fi luptat într-un coșciug.

O vizetă micuță se deschise și cineva vorbi într-un glas muzical, cu tonalități fluide, înăbușit în mare parte de ușa ferecată în fier gros.

– Parola este *Sabia lui Azrael*, răspunse Dorja în tătară, numindu-l pe Îngerul Morții.

Un mormăit posac și alte cuvinte în graiul necunoscut. Dorja rosti din nou:

– Vorbește și-n alt grai decât în behăitul ăla de capre, renegat kurd slăvitor de păuni. Șeful nostru vrea s-o vadă pe femeia calmucă.

– Este la fel de bine păzită ca înseși nevestele stăpânului meu Ibrahim al-Vani! zise bărbatul în tătară stâlcită, vorbind mult mai prost decât o făcuse Dorja în rusnacă la întâlnirea cu Serghei.

– Nevestele lui sunt păzite de cei cincizeci de tați ai copiilor lor, pufni Dorja. Sau eunuci kurzi – de parc-ar *exista* kurzi cu boașe. Noi am prins-o, așa că acum vrem s-o vedem.

– Îmi pierd capul dacă i se întâmplă ceva, mormăi paznicul. Oricum, blestemată fie vrăjitoarea, cu alchimia ei de la Satan.

Serghei suspină neauzit de ușurare; bărbatul *avea* să deschidă ușa.

– Iar *eu* îmi pierd capul dacă nu fac ce spune Șeful, replică Dorja. Și capul meu prețuiește mai mult decât al tău. Am spus parola – deschide! Altfel plec și ne-ntoarcem cu un berbec de spart ușa și c-un cuțit de jupuit să te las fără piele pe dosu-ăla netrebnic!

– Voi, tătarii, nu stăpâniți universul, ci doar *credeți* asta, mormăi bărbatul. Așteaptă, atunci, așteaptă.

Auziră clicuri și zăngănituri. Ușa se deschise, doar o crăpătură îngustă, iar un lanț gros se întindea de-a latul deschiderii.

Un ochi albastru privi dinăuntru și se holbă pentru o clipă, înainte ca vârful iataganului Dorjei să-l străpungă, cu un trosnet de oțel în osul subțire care separă orbita de creier. Bărbatul căzu în spate ca un copac retezat. Serghei o împinse pe Dorja într-o parte, trecu sârma tăietoare în jurul lanțului și se apucă de treabă.

– Mai repede! îl îndemnă Dorja.

– S-ar putea să mai avem nevoie de ăsta. Nu vreau să-l rup, replică Serghei încăpățânat. În plus, a fost al bunicului.

Dorja spuse ceva burzuluit în graiul ei nativ – însă încet –, dar în scurtă vreme veriga de fier se desfăcu și căzu cu clinchet muzical pe pardoseala din piatră. Serghei țuguie buzele într-un fluier silențios de ușurare, când ușa se deschise după aceea.

Pentru că n-am habar *ce am fi făcut, dacă mai exista o încuietoare!*

Holul din turn era pustiu; în ambele părți erau camere despre care tătarul spusese că foloseau la depozitarea bucatelor, iar în mijloc se găsea un horn pătrățos din beton, după toate aparențele o relicvă a lumii vechi. În stânga se vedea o scară. Porniră pe ea în grabă, dar încercând să facă zgomot cât mai puțin, cu Serghei în față. În aer se simțea un miros straniu, acrișor, care sporea, pe măsură ce urcau. Îndărătul lui, Dorja chicoti.

– Asta-i Bortë, spuse ea.

Miroase a naft și sulf? se întrebă cazacul, nedumerit.

Ușa nu era zăvorâtă pe dinafară; o dungă de lumină se zărea pe sub partea de jos a scândurilor groase din care era făcută. Serghei o împinse, cu sabia pregătită – probabil că înăuntru se găsea alt paznic, care o veghea pe prințesă. Ușa se deschise puțin, apoi se opri, parcă întâmpinând o greutate. Serghei puse cizma pe ea și apăsă cu putere, icnind. În spatele său, Dorja vorbi în graiul ei.

Ușa se deschise. Serghei sări înăuntru, agil ca o pisică și încercând să privească în trei direcții în același timp... apoi se relaxă puțin, când văzu o femeie în caftan lung, cu glugă, care stătea în picioare cu un opaiț în mână. Mirosul de acid și metale ciudate provenea din odaia dindărătul ei. Înăuntru se puteau desluși băncuțe și sticlărie cu forme stranii.

I-a atras atenția, însă, trupul de la picioarele femeii: un bărbat uriaș, cu multă grăsime peste mușchii solizi. Purta turban, dar nu avea barbă și trunchiul lui voinic și spân era gol deasupra centurii, pantalonii largi stacojii și încălțările cu vârfuri întoarse. O sabie lată și curbată zăcea lângă degetele groase ca niște cârnați; pe chip avea întipărită o expresie de oroare, iar ochii i se holbau ca și cum ar fi fost gata să-i iasă din fața perfect netedă, făcută parcă din aluat.

Interesant, gândi Serghei, privind în jurul încăperii și observând un joc de șah răsturnat de bărbatul mort; mobilierul era format din perne și covorașe. Scaune nu existau, așa cum ar fi fost de așteptat la un kurd. *Ceva l-a ucis...*

Dorja trecu pe lângă el, băgându-și iataganul în teacă.

– *Bortë!* strigă ea.

– *Dorja!* răspunse cealaltă femeie și așeză opaițul pe podea.

Se îmbrățișară cu putere, după care Dorja își împinse sora vitregă.

– Ești bine? întrebă ea în rusnacă, în mod limpede pentru cazac.

– Da. Plictisită. Proștii mi-au îngăduit să-mi păstrez echipamentul, așa că am avut timp destul să mă pregătesc, răspunse Bortë. De ce a durat așa mult?

– Au fost... probleme.

Bortë își dădu pe spate gluga caftanului și Serghei clipi repede. Asemănarea de familie era evidentă, deși cealaltă fiică a hanului era mai scundă și nu chiar la fel de zveltă, iar părul negru ca noaptea care-i cădea liber pe spate era mai lucios decât

al Dorjei. Nasul era cârn, tenul trandafiriu-roşcovan, buzele pline şi ochii negri înguşti şi uşor piezişi.

Poate că vinovată era lumina opaiţului, care bătea de jos în sus, dar el simţi un fior uşor de alarmă în pântece şi în spinare, văzând faţa aceea. Îi amintea cumva de o pisică sau mai exact de o nevăstuică – micuţă, iute, frumuşică şi, în acelaşi timp, destul de rea. Ochii negri îi examinară din tălpi în creştet statura înaltă.

– De unde l-ai găsit pe boul ăsta cazac voinic? întrebă ea, tot în rusnacă, cu un accent de modă veche perfect clar. Nu mă miră atunci că ai întârziat, dacă a trebuit să-l târăşti după tine.

Dorja strânse din umeri.

– Este de folos când e nevoie de forţă, rosti ea. Să-i dăm drumul acum!

– Cum l-ai omorât? întrebă Serghei curios, în timp ce Bortë ridică o boccea şi şi-o puse în spate ca pe un rucsac.

Împinse mortul cu vârful piciorului. Bortë era mai micuţă decât sora ei şi, deşi se ţinea bine, n-o putea vedea omorând un bărbat atât de masiv cu un cuţit, decât dacă l-ar fi luat complet prin surprindere. De asemenea, nu se vedea nici urmă de sânge – până şi un stilet mic ar fi sângerat *niţel* când era înfipt adânc în trup.

Bortë surâse, dezvăluind dinţi mici şi foarte albi; cei doi de sus din mijloc erau niţel mai mari decât restul. În loc să-i răspundă, ea ridică mâna; o fâşie din piele în care era ascuns un ac din oţel îi traversa palma. Pe vârful acului minuscul se vedea sânge.

– L-am lăsat, totuşi, să câştige ultima partidă, zise ea. Nu era un om rău. Pentru un eunuc...

Serghei înghiţi un nod.

– Sora ta a spus că eşti cărturar...

– Aşa este, încuviinţă ea şi zâmbi şi mai larg. Studiez chimia.

Cazacul îşi făcu cruce.

– *Iob tvoiu mat*, spuse Serghei.

I se părea mai bărbătesc decât să zbiere *Am belit-o!* şi să se pocnească cu palma în frunte.

Luminile şi glasurile de la baza scării nu erau foarte deslușite, dar deveneau tot mai puternice. Şi nu exista altă cale de *ieşire* din turn. Răcnete de furie au răzbătut prin vacarm. Cineva descoperise probabil trupul şi lanţul tăiat.

– Am belit-o, spuse Dorja, apoi înjură în calmucă şi lovi sălbatic cu piciorul în perete.

Nu-i corect, gândi Serghei. *Ea nu trebuie să fie* bărbătoasă.

Moartea eroică era întotdeauna mai plăcută când erai beat şi ascultai cântecul mincinos al unui ţigan care-şi ciupea balalaica, decât într-o situaţie ca aceasta. Mintea îi alerga înainte şi înapoi, ca un lup pe care-l văzuse odată prins pe fundul unei gropi. Brusc, simţi o simpatie neaşteptată pentru disperarea aceea mârâită.

– Am mai ucis noi destui tătari de-ăştia pân-acum, vorbi Dorja dar cu o notă de îndoială în glas.

– Da, încuviinţă Serghei. Când le-am întins o ambuscadă, când i-am luat prin surprindere. O luptă faţă în faţă...

Strânse din umeri. Dorja făcu la fel şi-şi roti iataganul ca să-şi desmorţească încheietura mâinii.

– Ştiam că va fi riscant, spuse ea.

– Da, repetă bărbatul. Oricum, cazacii nu obişnuiesc să moară bătrâni.

Un sunet de palme lovite una de alta răsună în spatele lui. Se întoarse şi o fulgeră cu privirea pe Bortë, care târâse un sac afară din odăiţa interioară. Femeia pocni iarăşi din palme.

– Ascultaţi-l pe *baatar*! pufni ea. Ascultaţi-l pe erou! Ascultaţi-l cum îşi înfruntă moartea fără teamă... fiindcă-i mult mai uşor decât să *gândească*.

Dorja se strâmbă la sora ei. Serghei făcu la fel. *Aş putea ajunge cu-adevărat s-o urăsc pe femeia asta, dacă aş avea timp*, gândi el.

Apoi se aplecă iute, cu un strigăt, când ea scoase din sac un urcior de lut cu dop și-l aruncă peste capul lui. Urciorul căzu până la palierul de dedesubt, un etaj mai jos, și se sparse. În întunericul casei scării bărbatul nu văzu să iasă ceva din el... apoi însă un miros îndeajuns de puternic pentru a-ți sfârteca plămânii îl făcu să tușească și să se retragă iute, frecându-și ochii înlăcrimați.

– E mai greu ca aerul, zise Bortë.

– Otravă? întrebă el, când răcnetele de furie de sub ei se transformară în răgete sufocate de panică.

– Clor. Ucigător. Va curge în jos. Haideți!

Se întoarse, trăgând sacul după ea, și intră în sanctuarul interior. Serghei ignoră retortele și spiralele din sticlă de pe mese; hornul pătrățos interior trecea prin odaia aceasta și în el se deschidea o ușiță prin care se vedeau funii moderne, nu cabluri străvechi ruginite. Așa ceva arăta *mult* mai bine decât o luptă pe trepte, chiar dacă aerul de acolo ar fi fost respirabil, ceea ce nu era cazul acum. Mihail îi povestise despre gazele de război în zilele de demult și despre cum le folosise el împotriva *moujidilor* într-un loc aflat hăt departe în est. Prințesa luă o jumătate de duzină de urcioare din sac și le azvârli prin deschizătură.

– Astea se vor îngriji de oricine așteaptă dedesubt, spuse ea. Există un tunel care iese afară, trecând pe sub zid. Eunucul mi-a povestit despre el. Ironia sorții, este?

– Ha, ha! rosti Serghei și simți cum boașele voiau să i se ascundă în trup. Dacă chestia asta arde plămânii, *vom muri* cum coborâm acolo! Sau, cel puțin, eu voi muri, vrăjitoareo!

– Nu și cu astea, zise ea și scoase din sac măști improvizate. *Baatar*, *eu* m-am gândit tot timpul cât am fost aici. Norocul îi ajută pe cei pregătiți.

– Nu se-oprește niciodată, comentă Dorja luând o mască și examinându-i legăturile cu care trebuia să și-o prindă peste

față. Nu-i de mirare că tata a-ncercat s-o mărite cu cineva care se află la două luni depărtare.

– Astea ne vor apăra? întrebă Serghei.

Bortë surâse iarăși.

– Substanțele chimice trebuie activate cu acid uric, zise ea.

– Asta ce mai înseamnă? întrebă derutat bărbatul.

Cuvintele erau în rusnacă, dar nu le mai auzise niciodată până atunci.

Ea îi explică.

După o jumătate de oră, Serghei își smulse masca de pe față și scuipă.

– Ți-a plăcut asta? se răsti el.

Spre marea lui surprindere, Dorja se alătură râsetelor surorii ei.

– Doar vederea feței tale, cazacule, spuse ea.

Bărbatul privi în jur pe străduțele întunecate. Se aflau în apropiere de docuri și catargele corăbiilor se zăreau deasupra acoperișurilor; în vârfurile unora dintre ele ardeau stelele pâlpâitoare ale luminilor de ancoră.

– Cred c-ar trebui să-ncercăm să te ducem la tatăl tău, zise el.

Ciudat. O să-mi lipsească Dorja. Iar soră-sa este interesantă. Înfricoșătoare, totuși interesantă.

Bortë privi spre sud pentru o clipă.

– De ce? zise ea. O să mă mărite cu *alt* imbecil gras.

Serghei se legănă pe călcâie.

– De ce, de ce...

Mintea îi măcina în gol.

– Ce altceva se poate face cu tine?

Dorja rosti:

– Tu n-ai fi crezut că există oraşe mai mari ca Astrahan. Continuă apoi visătoare: Eu *n-am văzut* altele mai mari. Se spune însă că în China...

Din umbră, capul lui Bortë se întoarse către ei.

– Se spune că în China domneşte acum Toghrul-han, rosti ea gânditoare. Este yek, totuşi mongol ca noi; strămoşii noştri au venit în apus de-acolo, cu foarte mult timp în urmă – graiurile sunt încă apropiate. Cel puţin, el conduce părţile din preajma lui Gobi şi se mai zice că poartă războaie cu hanul din sud. Mă-ntreb... Mă-ntreb dacă ar putea folosi un cărturar cunoscător al artelor străvechi? Se spune că cea mai bogată Curte din lume este cea a lui din Xian.

– Aur, zise Dorja meditativ. Mătăsuri. Ranguri.

Bortë clătină din cap.

– *Cărţi!* spuse ea şi ochii îi străluciră. Învăţaţi! Laboratoare!

Brusc, iritarea îi dispăru lui Serghei, care începu să râdă.

– Ce mai bogatâr – adică, erou – am fost şi eu, să scap purtând pe nas eşarfa unei femei înmuiate în pişat!

– Te descurci mai bine când urmezi instrucţiuni, comentă Bortë.

– Ţi-am zis că *este* de folos când e nevoie de forţă, spuse Dorja.

Serghei râse din nou, un hohot asurzitor care ricoşă din magaziile ce-i înconjurau. Iar dacă se ducea acasă, l-ar fi aşteptat Olga şi Svetlana. Probabil cu îmblăciele în mâini.

– În ce direcţie e China? întrebă el.

NINIESLANDO

Howard Waldrop

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Howard Waldrop este considerat în general unul dintre cei mai buni scriitori de texte scurte în viață, fiind poreclit „Mintea Stranie a generației noastre" și „un autor care scrie ca un înger honky-tonk". Celebra lui povestire „The Ugly Chickens" a câștigat premiile Nebula și World Fantasy în anul 1981. Textele i-au fost strânse în culegerile *Howard Who?*, *All About Strange Monsters of the Recent Past*, *Night of the Cooters*, *Going Home Again*, în versiunea tipărită a culegerii sale *Dream Factories and Radio Pictures* (anterior disponibilă doar în formă descărcabilă on-line) și o culegere a povestirilor sale scrise în colaborare cu diverși autori, *Custer' Last Jump and Other Collaborations*. Waldrop este, de asemenea, autorul romanului *The Texas-Israeli War: 1999*, în colaborare cu Jake Saunders, și a două romane solo: *Them Bones* și *A Dozen Tough Jobs*, ca și al nuvelei în format chapbook *A Better World's in Birth!* Lucrează la un nou roman cu titlul provizoriu *The Moone World*. Cele mai recente cărți ale lui sunt două colecții retrospective mari: *Things Will Never Be the Same: Selected Short Fiction 1980-2005* și *Other Worlds, Better Lives: Selected Long Fiction 1989-2003*. După ce a locuit mulți ani în statul Washington, Waldrop s-a mutat recent în fostul lui oraș natal Austin, statul Texas, ceea ce a stârnit ovații puternice din partea restului populației.

Povestirea următoare ne aduce într-o lume nouă și strălucitoare, o lume croită mai bine, în ultimul loc unde v-ați fi gândit s-o căutați: în noroiul înghețat, sârmele ghimpate și moartea șuierătoare din no-man's-land.

Căpitanul avea o privire derutată pe chip. Apăsă cu mâna casca de pe urechea dreaptă și se încruntă, concentrat.

– Iarăși multe convorbiri ciudate pe linii. Sunt aproape sigur că niște friți au fost înlocuiți de austrieci în sectorul ăsta. Pare să fie-ntr-o limbă pe care eu n-o vorbesc. Poate că-s unguri.

Tommy se zgâi afară, în bezna din jurul postului de ascultare. Și, desigur, nu putu zări nimic. PDA se găsea înăuntrul reproducerii unui cal mort și umflat de putrefacție, care zăcuse luni întregi între linii. Cu o săptămână în urmă, statuia din ghips sosise prin tranșeea de rezervă de la atelierele de camuflare aflate mult în spatele liniilor. Asta însemnase că o echipă fusese nevoită să iasă noaptea și să amplaseze reproducerea, și, în același timp, să îngroape cadavrul real al animalului, care se umflase și plesnise cu luni în urmă.

Membrii echipei reveniseră murdari, urât mirositori și arțăgoși, și fuseseră trimiși la kilometri îndărătul liniilor, unde să se bucure de luxul unei băi fierbinți și al unei uniforme curate. Afurisiți norocoși! gândise Tommy atunci.

În noaptea aceasta, sarcina lui Tommy nu fusese de a scruta ca de obicei peste parapet pustiul întunecat al no-man's-land, ci de a-l însoți pe ofițer până la postul de ascultare din interiorul calului mort din ghips, la zece metri în fața tranșeelor lor. Pentru ca PDA să fie conectat la rețeaua telefoanelor de campanie germane (tot așa cum era conectat și la rețeaua britanică), un amărât de genist se târâse cinci sute de metri prin no-man's-land,

în noapte, găsise un fir și se legase la el. (Uneori, după ce o făceau, constatau că se cuplaseră la o linie moartă sau abandonată.) Apoi se târâse cu grijă înapoi la propriile linii, îngropând firul pe când se retrăgea, fără să facă niciun zgomot, pentru ca să nu se aleagă cu vreo rachetă de semnalizare lansată după atâta muncă.

Așa se proceda de obicei când echipele de telefonie erau ieșite de ambele părți și făceau propriile zgomote, activități atât de rutiniere, încât nu atrăgeau iluminat sau foc de arme mici.

Într-adevăr, potrivit zvonurilor, în ultima vreme pe linii se purtase o sumedenie de convorbiri neidentificate. Ofițerii erau destul de secretoși. (Nu recunoșteau că glasurile vorbeau într-o limbă pe care n-o înțelegeau și pentru care nu puteau întocmi niciun raport.) În ultimele nopți ofițerii din statul-major fuseseră în PDA, dar se întorseseră fără nimic util. Câteva ore în noroi și în beznă le fuseseră probabil utile – o modificare a rutinelor din castelul care adăpostea cartierul general, la kilometri în spatele liniilor.

Puținele informații ajunse la soldați fuseseră că, așa cum spusese căpitanul: „Se vorbea probabil în maghiară sau alt sub-grai balcanic". Cartierul general se ocupa de caz și avea să trimită în scurt timp niște experți. Cel puțin, așa afirma.

Tommy se uită prin fanta de sub gâtul calului fals. Ca de fiecare dată, nimic. Strânse pușca la piept. Luna martie fusese aproape la fel de geroasă ca orice lună ianuarie pe care și-o reamintea. Bine măcar că nu începuse încă dezghețul, care transforma totul în noroi rece și ud ce se lipea de tot și toate.

În spatele lor se auzi zgomot de târât încet și Tommy ridică pușca.

– Parola, rosti căpitanul către bezna din spatele machetei calului.

– Ăăă... Ajunul Sfintei Agnes..., se auzi un șuierat.

– Aprig a fost gerul, răspunse căpitanul. Treceți!

Un locotenent și un caporal apărură în partea deschisă a calului.

– A sosit schimbul, domnule căpitan, rosti locotenentul.

– Nu te invidiez, spuse căpitanul. Decât dacă nu cumva ai crescut în Buda-Peș.

– Iarăși conversațiile neidentificabile? întrebă locotenentul.

– Aceleași.

– Sper că cineva din cartierul general le va da de cap în curând.

– Toți sperăm.

– Eu o să-ncerc în tot cazul, zise locotenentul. Somn ușor, domnule căpitan.

– Perfect. Să ai noroc mai mare decât am avut eu. Se întoarse către Tommy: Să-i dăm drumul, soldat.

– Da, domnule căpitan! spuse Tommy.

Se târâră sub un unghi pieziș cei zece metri înapoi până la tranșeea frontală, astfel încât distanța fu mult mai mare, și ajunseră sub sârma ghimpată înainte de a fi somați de santinele.

Tommy merse imediat la firida lui săpată în peretele parapetului cu saci de nisip. Santinela moțăia; alții dormeau în poziții de epuizare, ca și cum ar fi fost, precum calul PDA, făcuți din ghips.

Se înveli în pătura înghețată și în câteva secunde se cufundă în somn agitat.

– Pregătirea pentru alarma de dimineață! răcni sergentul, lovindu-l cu piciorul în talpa bocancului stâng.

Tommy se trezi instantaneu, așa cum faci după câteva săptămâni pe Front.

Era alarma de dimineață, cea mai inutilă instrucție din armată. La baza ei stătea teoria potrivit căreia, în zori, soarele va lovi în plin în ochii soldaților din tranșeele britanice și franceze, iar nemții puteau profita și avansa prin no-man's-land,

surprinzându-i când erau năuciți de lumină. (Așa cum germanii aveau alarmă de *seară*, pentru eventualitatea în care britanicii ar fi întreprins asupra lor un atac-surpriză în care să profite de apusul soarelui.) Întrucât nici unul dintre combatanți nu lansase vreodată un atac peste solul răscolit, acoperit de sârmă ghimpată și mine al no-man's-land, fără să-l preceadă cu un înspăimântător baraj de artilerie, care dura între două și, într-un caz, douăzeci și patru de ore de proiectile care se revărsau întruna din tunurile părții inamice, alarma de dimineață era o minciună perpetuată de o necesitate de mult uitată din primele zile ale acestui Război Mondial.

Celălalt motiv al inutilității sale îl constituia faptul că această secțiune a Liniei care se întindea de la Canalul Mânecii până la frontiera Elveției intra în teritoriul inamic, astfel că britanicii erau orientați cu fața mai degrabă spre nord decât spre est, și în felul acesta soarele nu-i lovea în ochi, ci se răsfrângea, lipsit de strălucire, din căștile lor undeva spre dreapta. Dacă ar fi venit vreodată peste spațiul deschis, nemții ar fi fost luminați dintr-o parte, constituind astfel ținte excelente.

Însă tradiția și lipsa unei gândiri raționale menținuse de mult alarma de dimineață, mai exact de când Războiul Mondial se transformase dintr-un conflict de tactică și deplasări, așa cum fusese în primele zile, în unul de uzură și impas.

Din 1915, partea aceasta a liniei frontului nu se mișcase nici cu o sută de metri într-o parte sau alta.

Fred, fratele mai mare al lui Tommy, murise anul trecut, în prima zi a Bătăliei de pe Somme, ultima dată după mulți ani când avuseseră loc mișcări reale de trupe. Iar asta se petrecuse la optzeci de kilometri mai departe.

Tommy stătu pe treapta de tragere a parapetului și-și trecu pușca prin ambrazura dintre sacii de nisip, fără s-o aținteasă

asupra unui obiectiv anume. De o parte și de alta, ceilalți procedau la fel.

Ocazional, câte un lunetist neamț profita de ocazie ca să tragă în ei. Sacii de nisip germani erau un amestec bizar de toate tipurile de culori și modele, îngrămădiți la întâmplare în lungul parapetelor. Din depărtare formau un șablon neregulat, iar tonurile de lumini și umbre împiedicau depistarea cu ușurință a oricărei întreruperi de felul ambrazurilor. Pe de altă parte, sacii de nisip britanici erau uniformi, iar ambrazurile și fantele pentru observare săreau imediat în ochi, ceva ce soldații le atrăgeau mereu atenția ofițerilor.

Parcă auzindu-i gândurile, ceva mai departe în tranșee răsună un zgomot de sticlă spartă și țiuitul unui glonț care ricoșase. Un locotenent aruncă pe jos periscopul, ca și cum ar fi fost o viperă care-l mușcase.

– Fir-ar el să fie de blestemat! exclamă cu glas tare, după care i se adresă ordonanței: Cere alt periscop de la aprovizionarea regimentului.

Periscopul spart rămase lângă peretele tranșeei, cu vârful și oglinda dinăuntru transformate în cioburi de un neamț cu ochi ageri. Ordonanța plecă prin tranșeea diagonală de comunicare care ducea înapoi către tranșeea de rezervă.

– Ar fi putut să fi fost mai rău, murmură cineva din tranșee. Ar fi putut să fi fost capul lui.

Îi răspunse un cor de pufnituri și chicote.

Umorul era acolo unde-l găseai, oricât de slab.

De obicei ambele părți se respectau în decursul alarmelor. Iar după aceea, în timpul micului dejun și al cinei. Se considera o impolitețe să trimiți un proiectil în capul unui om care de-abia băgase în gură furculița cu fasole. Sărmanul s-ar fi putut îneca.

Ziua era momentul când te odihneai, atât cât puteai, dacă puteai... Bineînţeles, puteau să existe misiuni de reaprovizionare, de adus muniţie sau de serviciu la bucătărie, dar acelea apăreau rareori şi sergenţii ţineau foarte bine minte cine fusese ultima oară într-o asemenea misiune, aşa încât rândul nu-ţi venea foarte des.

Urma apoi anunţarea poştei, când era cazul, după aceea prânzul (când şi dacă sosea) şi ocazionala inspectare a echipamentului. În general, dormeai până te trezea ceva.

O dată pe lună, unitatea era trimisă prin rotaţie în tranşeea secundară, unde în cea mai mare parte a timpului dormeai cât puteai de bine, iar la fiecare a treia săptămână era trimisă în tranşeea de rezervă, unde puteai să faci şi altceva decât să fii soldat. Uniforma îţi era spălată şi despăducheată, la fel ca propria persoană.

Tranşeea de rezervă era singurul loc în care puteai să-ţi ţii mintea departe de război şi de rutina lui. Puteai să citeşti în mod serios, nu pe apucate, aşa cum se întâmpla în primele două tranşee. Puteai să bei şi să mănânci şi altceva decât conserve de carne de vacă şi pesmeţi, dacă găseai pe cineva care să vândă mâncare şi băutură. Puteai să te uiţi şi la un film, undeva, într-o zonă din spatele liniilor, deşi asta însemna cale lungă, sau poate să mergi la vreun spectacol de music-hall, pus în scenă de o unitate, cu mult umor în travesti, râsete aspre şi texte nu foarte subtile. (Tommy era convins că viaţa unui soldat german era în mare parte la fel ca a lui.)

Una dintre ironiile vremurilor acestea era că în vara aurie şi îndepărtată a anului 1914, când „porcăria naibii din Balcani" se îndrepta către climaxul inevitabil, fratele lui Tommy, Fred, pe atunci în vârstă de optsprezece ani, fusese ales ca delegat din partea Asociaţiei de Esperanto a Muncitorilor din Birmingham să participe la a XXIV-a Conferinţă Anuală Esperanto în Basel,

Elveția. Conferința Esperanto ar fi trebuit să aibă loc în ultimele zile ale lunii iulie și primele din august. (Fred mai fusese în Franța cu un grup de amici din școală și era obișnuit să călătorească.)

Conferința Esperanto urma să aniverseze douăzeci și patru de ani de la inventarea de către Zamenhof a graiului aceluia artificial care fusese gândit să aducă o mai bună înțelegere între oameni, prin folosirea unui limbaj ușor de învățat, complet inventat; ideea fusese că dacă toți oamenii ar fi vorbit aceeași limbă (recunoscând un vis pre-Babel), ei ar fi înțeles că erau un singur neam, cu visuri și țeluri comune, și ar fi pierdut treptat naționalismul și partizanatul religios prin folosirea graiului comun.

De atunci, mai apăruseră și alte limbaje artificiale – Volapük avusese destui aderenți la începutul secolului –, dar niciunul nu căpătase reputația lui esperanto, primul și cel mai bun dintre ele.

De mulți ani, Tommy și Fred fuseseră fascinați de esperanto. (Fred îl putea atât scrie, cât și citi, cu o ușurință pe care Tommy o invidiase.)

Ceea ce-l surprinsese pe Fred, după ce sosise în Elveția cu trei ani în urmă, fusese că participanții la conferința aceea internațională dedicată unei mai bune înțelegeri între oameni erau la fel de caustici în privința națiunilor lor, ca orice țopârlan dintr-o țară de mâna a treia condusă de o căpetenie inferioară și superstițioasă. Aproape din capul locului, războiul și discuțiile despre război îi separaseră pe cei cu adevărat convinși de sicofanții nesinceri. Abundaseră dezertările, pe măsură ce mai întâi o țară, apoi alta, anunțaseră mobilizări. Pe jos, călare, cu automobilul și trenul, iar într-un caz cu avionul, delegații părăsiseră conferința pentru a se alătura apropiatei și glorioasei aventuri a războiului, despre care își imaginau că va fi iute, aspră, splendidă și scurtă, terminându-se „înainte să cadă zăpada".

Până la sfârșitul conferinței, doar câțiva delegați mai rămaseseră, iar aceia fuseseră nevoiți să-și facă planuri grăbite de întoarcere acasă înainte de primele focuri de armă.

Fratele său Fred, acum mort, pe Somme, revenise în Anglia pe 2 august 1914, la timp ca să asiste la declararea unui război pe care nu-l dorea nimeni (dar pe care-l speraseră toți). El, ca atâția idealiști din toate clasele și națiunile, i se alăturase imediat.

Tommy era singurul care le mai rămăsese tatălui și mamei sale. Și el fusese, desigur, chemat sub arme, chiar înainte să fi primit vestea morții fratelui.

Iar acum se afla aici, într-o tranșee din noroi înghețat, la mulți kilometri de casă, când sergentul se apropie și spuse:

– Pregătește-te pentru misiune de sârme.

Misiunea de sârme era unicul moment când puteai să fii cât de cât sigur în no-man's-land. Pe când îți reparai și îndeseai hățișul de oțel, germanii făceau același lucru cu hățișul lor, la nici cinci sute de metri depărtare.

Sulurile de sârmă ghimpată, care păreau întâmplătoare din depărtare, nu erau făcute ca să oprească asaltul unui inamic, deși îl încetineau, desigur. Sârmele aveau rolul de a-l direcționa pe inamic în spații tot mai strâmte, astfel încât acțiunile să-i fie tot mai restrânse... iar locul unde atacul avea să încetinească în cele din urmă în fața sârmei ghimpate impenetrabile era și locul spre care se îndrepta focul mitralierelor defensive. Soldații așteptau să treacă peste, pe sub sau prin sârmă ferfeniți de gloanțe de calibrul 7,7 mm, trase cu cadența de cinci sute pe minut.

Soldații nu puteau supraviețui într-un asemenea climat de fier.

De aceea, sârmele trebuiau reparate întruna. Noaptea. În întuneric, zgomotele sârmelor desfășurate și ale maiurilor înăbușite umpleau spațiul dintre linii. Blestemând în barbă, bărbații ridicau sulurile de sârmă ghimpată peste parapete și apoi

le împingeau și trăgeau către locul unde un baraj de artilerie anterior (despre care se presupunea că ar fi trebuit să reteze toate sârmele, dar care n-o făcuse niciodată) rupsese unele segmente sau spulberase unul dintre stâlpii de tip nou (care nu trebuiau bătuți, ci înșurubați în sol, de parcă pământul în sine ar fi fost un gigantic dop de șampanie).

Soldații cărară sârme, stâlpi și maiuri în beznă, spre locul unde se afla sergentul.

– Doi stâlpi noi aici, rosti el indicând spre o beznă și mai adâncă.

Tommy nu putea să zărească nimic, nicăieri. Își așeză sulul de sârmă pe pământ și imediat se zgârie în ghimpii unui cablu nevăzut aflat la înălțimea umărului. Pipăi... și simți sârma întinzându-se spre stânga și spre dreapta.

– Fără zgomot, spuse sergentul. Nu vrem să ne trezim c-o rachetă de semnalizare-n dos.

Iluminatul era adevăratul dușman al muncii nocturne.

Zgomote de ciocănituri și activitate se auzeau dinspre linia germană. Tommy se îndoia că cineva ar fi tras o rachetă de semnalizare cât timp propriii soldați se aflau în câmp deschis.

Se apucă de treabă. Un alt soldat înșuruba un stâlp la un metru depărtare.

– Sârma! ceru sergentul. Frumos și decorativ, ca și cum ați împodobi bradul pentru Moș Crăciun. Vrem ca Hans și Fritz să ne admire munca, imediat înainte să se taie-n două în ea.

Tommy și alți câțiva derulară sârma și o drapară, purtând-o înainte și înapoi între cei doi stâlpi noi și legând-o de bucățile deja existente.

De obicei ieșeai, executai misiunea de sârme și reveneai la tranșee, știind că ți-ai îndeplinit rolul în război. Mulți se rătăciseră în momentele acelea: existau istorii despre soldați dezorientați, care înaintaseră în beznă spre tranșeele inamice și care fuseseră uciși sau petrecuseră restul războiului ca prizonieri.

Uneori Tommy vedea misiunile de sârme ca pe o întrerupere a rutinei de arşiţă insuportabilă, ploi de primăvară şi toamnă şi geruri hibernale care-ţi îngheţau oasele. Era unicul moment când puteai să stai în picioare în relativ confort şi siguranţă, nu să umbli aplecat printr-un şanţ.

O cometă se înălţă pe neaşteptate în noapte. Cineva din partea friţilor lansase o rachetă de semnalizare. Toţi încremeniră – când no-man's-land era iluminat ca o zi sclipitoare de vară, era important să nu te clinteşti absolut deloc. Nemişcat, Tommy fu surprins să-i vadă pe germanii prinşi în câmp deschis stând tot aidoma unor statui, în faţa tranşeei lor, împietriţi în poziţii de muncă deasupra sârmelor.

Atunci cine trăsese racheta de semnalizare?

Era o rachetă cu paraşută, care coborî lent, arzând în noapte cu strălucirea unui cuptor de topit oţelul. Din ambele tranşee se auziră pocnete, trosnete şi ţiuituri, deoarece lunetiştii din ambele tabere profitară de bonificaţia-surpriză a soldaţilor iluminaţi între linii.

Ţărâna se ridică înaintea picioarelor lui Tommy, care se împotrivi impulsului de a se repezi spre un adăpost; cel mai apropiat era un crater de proiectil la şase metri depărtare. Orice mişcare ar fi atras focul armelor, dacă nu asupra lui, atunci asupra celor din jurul lui. Toţi erau înlemniţi; văzu picături de transpiraţie pe chipul sergentului.

Din linia germană, un mortier tuşi.

Pământul se înălţă în bulgări de noroi îngheţat şi o cascadă de fragmente de corpuri umane.

Se simţea ca şi cum cineva îl lovise cu piciorul în spate.

Avea braţul drept prins dedesubtul trupului. Puşca dispăruse. Noaptea revenea peste lumina care pâlpâia şi se estompa a rachetei muribunde. Zăcând întins, îi văzu pe sergent şi pe

doi soldați târându-se către propria linie. Se străduí să-i urmeze. Picioarele nu-l ascultară.

Încercă să se împingă în brațul liber și să se ridice; nu făcu altceva decât să se rostogolească pe pământul înghețat. Simți pe spate ceva cald, care se răci foarte iute.

Nu, își spuse, nu pot să mor în felul ăsta, în no-man's-land. În lunile trecute, auzise țipetele slabe, tot mai slabe ale soldaților care fuseseră prinși aici, în loc deschis, și muriseră lent. Nu se putea gândi că va muri în felul acela.

Zăcu mult timp, prea obosit și încercat de dureri ca să încerce să se miște. Treptat, auzul îi reveni; după explozia proiectilului de mortier în urechi îi răsunase doar un țiuit ascuțit.

Distinse glasuri care vorbeau încet în propria tranșee, la vreo douăzeci de metri depărtare. Acum își putea imagina discuția. Ar trebui să ieșim și să-ncercăm să-i aducem pe răniți sau pe morți? Oare Fritz ține locul sub cătare? Unde-i Tommy? Probabil c-a-ncasat-o.

În mod surprinzător, putea auzi și sunete care veneau probabil dinspre linia germană – pași înceți, mișcarea furișată de la groapă de proiectil la groapă de proiectil peste no-man's-land. Probabil că germanii trimiseseră echipe de căutare. Cât timp zăcuse aici? Se răspunsese cu focuri de pușcă în echipele germane prinse de racheță în câmp deschis? Oare britanicii își căutau răniții? Pașii se apropiară de el. De ce nu-i somau santinelele din propria tranșee? Sau de ce nu trăgeau? Se temeau că erau propriii oameni care se întorceau?

Pașii se opriră la nici doi metri. După explozie, ochii lui Tommy se acomodaseră cu bezna. Văzu de jur împrejur forme vagi, întunecate. Printre ele se mișca o formă umană mai deschisă la culoare. Se deplasa cu eficiență rapidă și se opri să întoarcă ceea ce Tommy văzu acum că era un cadavru din apropiere.

În clipa aceea, altă rachetă de semnalizare, mai slabă, înflori pe cer dinspre tranşeea germană, un semnal roşu. În lumina sa, Tommy văzu că silueta de lângă el continua să buzunărească trupul nemişcat.

Tipul era un chinez. Ce căuta un chinez aici, în no-man's-land?

Poate că, gândi Tommy, tuşind, poate că vorbeşte engleza. Poate că-i pot vorbi în esperanto? De-asta a fost inventată, nu?

Rosti în esperanto prima frază pe care o învăţase în graiul acela:

= Poţi să mă îndrumi spre casa familiei Lodge? =

Chinezul se opri. Chipul i se deformă într-o expresie întrebătoare în lumina rachetei care cobora. După aceea zâmbi, duse mâna la centură şi ridică un baston scurt şi gros. Se apropie şi-l lovi pe Tommy în cap.

Se trezi într-un pat curat, în cearşafuri curate, în lenjerie de corp curată, cu durere de cap şi de umăr. Se găsea sub lumina puternică a unor lămpi electrice, undeva pe un coridor curat şi spaţios.

Bănui că se afla mult în spatele liniilor, într-un spital de regiment. Nu ştia cum ajunsese acolo.

Un bărbat se apropie de piciorul patului. Avea un stetoscop.

= Ah = rosti el. = Te-ai trezit. =

Vorbea esperanto.

– Sunt în spitalul diviziei? întrebă Tommy în engleză.

Bărbatul îl privi neînţelegător.

Tommy întrebă acelaşi lucru, în esperanto, căutându-şi cuvintele în timp ce vorbea.

= Departe de aşa ceva. = spuse bărbatul. = Te afli în spitalul nostru, unde nu va mai trebui niciodată să-ţi faci griji despre războiul pe care l-ai cunoscut. Totul va fi explicat mai târziu. =

= Am fost dus în Elveția în timp ce dormeam? = întrebă Tommy. = Sunt în vreo țară neutră? =

= Oh, da, ești într-un fel de țară neutră. Dar te afli la numai câțiva metri de locul unde ai fost găsit. Și bănuiesc că ai rămas cu impresia că te-a salvat un chinez. Nu este chinez – ar fi ofensat să fie numit așa –, ci annamez, din Indochina Franceză. A fost adus aici în unul dintre primele valuri, la începutul războiului. Mulți dintre ei au murit în acea primă iarnă, un fapt pe care supraviețuitorii nu-l uită niciodată. Cum de ne vorbești limba? =

= Am fost în Uniunea Esperanto încă din copilărie. Eu și fratele meu, care a murit. El scria și vorbea mult mai bine decât mine. =

= A fost sortit să se întâmple așa. = vorbi bărbatul. = Îți poți imagina surprinderea lui Ngyen, când i-ai vorbit așa, îmbrăcat în uniformă britanică. Când ai vorbit, te-ai definit ca unul dintre noi; el s-a gândit să te aducă în modul cel mai rapid cu putință, adică în stare de inconștiență. Doctorul ți-a îngrijit rănile foarte urâte, de pe urma cărora probabil că ai fi murit, dacă n-ai fi fost adus aici. =

= Unde este „aici"? = întrebă Tommy.

= Aici = spuse bărbatul = este chiar la câțiva metri sub no-man's-land – sunt sigur că ex-căpitanul îți va explica totul. A trecut ceva vreme de când nu ni s-a mai alăturat cineva în starea ta. Cei mai mulți dintre noi au venit în primele zile ale războiului, de îndată ce au fost trasate Liniile, sau au fost găsiți, pe jumătate nebuni ori răniți între linii, și a fost necesar să le fie readusă sănătatea mintală și fizică. Tu ai venit singur, rănit bineînțeles, dar vorbind deja limba. O să te adaptezi rapid. =

= Ești britanic? Francez? German? = întrebă Tommy.

Bărbatul râse.

= Aici = spuse el = nici unul dintre noi nu mai are naţionalitate. Aici suntem toţi Oameni. =

Plecă. Mai târziu veni medicul, îi schimbă pansamentul de la umăr şi-i dădu o pastilă.

Ex-căpitanul veni să-l vadă. Era un bărbat mărunţel, în uniformă decolorată. Pe guler, materialul era mai întunecat, în forma treselor de căpitan.

= Bun venit în Ninieslando. = spuse el.

= Este foarte curat. = spuse Tommy. = Nu sunt învăţat cu *aşa ceva*. =

= Măcar atât putem face. = spuse ex-căpitanul, rotindu-şi mâna şi indicând Totul Din Jur. O să-ţi înveţi rosturile. Ai marele avantaj că ne vorbeşti deja limba, aşa că nu va trebui să faci cursuri. Până ţi se vor vindeca rănile, vei căpăta doar sarcini uşoare. =

= Sunt destul de „ruginit". = spuse Tommy. = N-am mai exersat. Fratele meu era expertul; a vorbit esperanto până în ziua când a fost ucis pe Somme. =

= Ne-ar fi fost de folos aici. = spuse ex-căpitanul şi continuă pe un ton profesoral: = Locul în care ne aflăm este la câţiva metri sub no-man's-land. Am sosit aici lent, unul câte unul, în decursul războiului. Rătăciţii, răniţii, abandonaţii şi, din păcate, cei uşor nebuni. Ne-am săpat încăperi şi tunele, am tras fire de la telefoanele de campanie ale combatanţilor şi de la cablurile electrice, le-am deviat apa în propriile utilizări. Aici clădim o societate a Oamenilor, care conduce Pământul după ce se va sfârşi acest război. Chiar în clipa de faţă ţelul nostru este de a supravieţui războiului – pentru asta, trebuie să trăim cu alimentele lor, cu apa, lumina, hainele şi cu echipamentul lor, capturate în timpul nopţii de echipele de scurmători. Intrăm în tranşeele lor şi luăm ce ne trebuie. Noi le găsim utilizări

mai bune decât uciderea de oameni. În sectorul ăsta suntem 5.600. Pe toată lungimea de şase sute cincizeci de kilometri a Frontului de Vest, suntem o jumătate de milion, care aşteptăm clipa în care să ieşim şi să începem Noua Lume a Frăţiei. Noi suntem primele ei exemple: foşti combatanţi care trăim în armonie cu un grai comun şi ţeluri comune, fără grija războiului în sine, o alternativă viabilă la naţionalism şi bigotism. Îţi poţi imagina ziua când vom ieşi de aici. =

Tommy întinse mâna. Ex-căpitanul i-o strânse.

= Este bine să-ntâlnesc în sfârşit un idealist adevărat. = spuse Tommy. = Mulţi nu sunt. =

= Vei vedea = spuse ex-căpitanul = că sunt multe de făcut în timp ce aşteptăm, şi este uşor să pierzi din vedere obiectivele mai vaste, în timp ce scotoceşti după o conservă de fasole. Războiul s-a îngrijit pentru noi, atât doar că nu pentru cei mai potriviţi... Cei care sunt combatanţi încă, care cred încă în război. =

= Pentru că să nu faci greşeala să crezi că nemţii sunt inamicul. Nici britanicii nu sunt inamicul. Nici foştii tăi ofiţeri, nici statul-major. *Războiul* este inamicul. El trăieşte din spaimele combatanţilor. Este o maşină în care oamenii sunt transformaţi în amintiri. =

= Fiecare boală, rană autoindusă sau accident este numită de ambele părţi „irosire" – perdajo –, ceea ce înseamnă că moartea n-a contribuit în niciun fel la moartea niciunui singur soldat inamic. =

= Orice om care a fost în război, care a fost expus gândirii războiului, a fost irosit. Ideea a devenit superioară planificării. Războiul gândeşte în numele statului-major. În aceşti trei ani, statul-major n-a avut o singură idee care să nu fie a războiului. =

= Aşa că noi profităm. O rachetă de semnalizare trasă în noapte când nu se aşteaptă nimeni aduce acelaşi rezultat ca al

unei baterii de obuziere Krupp. Războiul oferă obuzierele atât pentru noi, cât și pentru combatanți. =

= N-ar mai trebui să-ți spun asta. Vorbesc precum artileristul peregrin al lui Wells din *Războiul lumilor*. Toți cei de aici trebuie să înceteze să mai gândească precum niște combatanți și să înceapă să gândească precum niște cetățeni ai lui Ninieslando. Ce putem face noi pentru a coborî războiul de pe capra vizitiului? Cum plănuim o lume mai bună, în timp ce războiul împinge lumea aceea să-și reteze propria beregată? Noi suntem puși aici pentru a-i conferi un sens: pentru a opri mâna războiului. Odată ce omenirea va ști că războiul este inamicul, va putea să ni se alăture în viitorul acela luminos. Zamenhof a avut dreptate: esperanto va conduce calea! =

= Noroc = zise el, pregătindu-se să plece = noule cetățean al lui Ninieslando! =

Misiunea lor azi, la câteva săptămâni după vizita ex-căpitanului, era de a merge la un punct de aprovizionare francez, de a încărca și a aduce provizii înapoi, pe căi secrete, în Ninieslando, unde bucătarii lor aveau să le transforme în ceva mult mai gustos decât s-ar fi gândit vreodată francezii să creeze. Purtau obiecte disparate din uniforme franceze; într-un moment atât de înaintat al zilei și al războiului, nimeni nu era foarte atent dacă culorile erau corespunzătoare. Tommy avea la centură o cască franceză prinsă de curelușa de sub bărbie, așa cum procedau geniștii francezi nepăsători.

Își luară locul într-o coadă lungă de soldați care așteptau. Înaintară minut după minut, până le veni rândul să încarce.

– Fără napi, spuse sergentul care-i însoțea și care fusese la Verdun.

– Ah, sigur că da, replică sergentul de la aprovizionare. Cum comanzi.

Făcu un gest lipsit de politeţe.

Luară lăzile şi sacii şi urmară şirul clătinător de bărbaţi împovăraţi care reveneau la tranşee în faţa lor. Tranşeea de legătură începea ca o cărare la nivelul solului şi cobora lin, iar pereţii şanţului se ridicară în jurul lor, când păşiră pe grătarele din lemn. Înaintea lor răsunau tropăiturile multor tălpi. Aceleaşi sunete se ridicau înapoia lor.

Undeva în tranşeea diagonală dintre a doua tranşee şi linia frontului, ei dispărură pur şi simplu cu proviziile la un cot orb în tranşeea de legătură.

Aduseră proviziile în bucătăriile electrice puternic iluminate de sub linia frontului.

= Ah, bun. = spuse un bucătar, privind într-un sac. = Napi! =

Aştepta la un post de ascultare cu un ex-locotenent german.

= În noaptea asta sunt multe convorbiri. = îi spuse el lui Tommy. = Nu vor observa mare lucru când vom vorbi cu alte sectoare, mai târziu. =

= Bineînţeles. = zise Tommy. = Combatanţii sunt conectaţi unii la liniile celorlalţi, încercând să capete informaţii. Ei îşi aud nu numai inamicii, ci şi pe noi. =

= Şi ce fac în privinţa asta? = întrebă ex-germanul.

= Încearcă să înţeleagă în ce limbă se vorbeşte. Tabăra noastră era derutată. =

= De obicei cred că este o limbă balcanică. = spuse ex-germanul. = Tabăra noastră credea că poate fi velşa sau basca. Tu ai auzit-o vreodată? =

= Nu, doar ofiţerii ascultau. =

= Ai fi recunoscut-o imediat. Însă războiul i-a învăţat pe ofiţeri că soldaţii sunt porci analfabeţi şi leneşi, interesaţi doar

să evite munca și să se îmbete. Ce cunoștințe de limbi străine ar fi putut avea ei? Altfel, ar fi fost ofițeri. Nu-i adevărat? =
= Foarte adevărat. = spuse Tommy.

După o săptămână Tommy se afla în biblioteca puternic iluminată și privea cărțile ezoterice șterpelite din ambele tabere. Manuale de tactică militară, romane ieftine, antologii de poezii, piese de teatru într-o mulțime de limbi. Erau și unele cărți în esperanto, majoritatea publicate înainte de începutul secolului. Esperanto fusese foarte în vogă pe atunci, înainte ca națiunile să fi hotărât că totul era doar un vis și să fi revenit la cursele de înarmare și la „locurile lor sub soare". Existau și câteva romane traduse în esperanto.

Aici se găsea, de asemenea, cel mai complet set de hărți topografice ale frontului care putea fi imaginat. Tommy căută sectorul său. Văzu ghemul de tuneluri și coridoare ale lui Ninieslando, observă că până și postul de ascultare britanic purta eticheta „cal fals din ghips". Putea urmări rutele lui Ninieslando de la granița elvețiană până la Canalul Mânecii (cu excepția locurilor în care tranșeele liniei frontului se găseau la numai câțiva metri depărtare; acolo aproape că nu exista loc pentru excavări fără a atrage atenția ambelor tabere asupra prezenței tale). Aici Ninieslando se reducea la un singur tunel, nu mai larg decât o tranșee de comunicație de la suprafață pentru a permite schimburi între sectoare.

Ambele tabere de la suprafață ar fi fost gata să dea câte o mie de oameni în schimbul oricărei hărți din set.

Asta însemna că munca lui Ninieslando continua zi și noapte, ascultând și cartografiind cele mai mici schimbări de topografie. Harta cea mai de sus din fiecare teanc din sertar era cea mai recentă, cu data cea mai apropiată. Puteai să parcurgi teancul și să privești războiul derulându-se spre înapoi până la – în unele

cazuri – sfârșitul anului 1914, când germanii determinaseră unde va fi frontul, retrăgându-se pe teren mai înalt, chiar dacă numai cu o jumătate de metru. Ninieslando fusese întemeiat atunci, pe măsură ce războiul se transforma într-o poziție de pat din jocul de șah.

În majoritatea cazurilor liniile nu se mai schimbaseră, decât pentru a deveni și mai dezgustătoare, mai murdare, mai ticăloase. Ocazional se deplasau cu unu-doi metri sau cu o sută de metri, pe măsură ce una sau alta dintre tabere avansa. Între timp, Ninieslando devenea mai complexă și mai sănătoasă, pe măsură ce i se alăturau tot mai mulți oameni.

După cum spusese ex-căpitanul:

= Războiul ne-a făcut cei mai buni ingineri, mașiniști și soldați care au fost cunoscuți vreodată. Ar fi păcat să irosești pregătirea aceea. Așa că noi am folosit-o pentru a clădi o lume mai bună, subterană. =

Tommy privi în jurul bibliotecii strălucitor de luminoasă. Într-adevăr, și-ar fi putut petrece viața aici, clădind o lume mai bună.

În trei nopți consecutive, ambele tabere trimiseseră grupe de atac spre linia celorlalți. Se purtaseră lupte aprige, și soldații din tot sectorul se călcaseră în picioare și se loviseră unii pe alții până la moarte.

Fusese o mină de aur pentru echipele de scurmători din Ninieslando. Jefuiseră cadavre și răniți, luând orice era utilizabil: cărți, alimente, echipamente, haine. Își făcuseră treaba eficient și amănunțit, lăsând corpuri despuiate în tot no-man's-land. Gemetele muribunzilor îi urmară, pe când reveneau, coborând prin intrări ascunse spre Ninieslando.

Tommy, a cărui rană de la umăr se vindecase, se întinse în patul lui curat, după ce-și lăsă prada la depozitul sectorului.

Mormanul de bunuri crescuse mai înalt ca oricând – mai multe pentru Ninieslando. Ţinea deschis pe piept un exemplar din *The Oxford Book of English Verse*. Nu mai vorbise de atâta vreme engleza, încât începuse s-o piardă. Acum gândea, ba chiar şi visa în esperanto. Aşa cum şi trebuia. Limbile naţionale erau o povară şi un obstacol în calea rasei umane. Citi câteva poezii, apoi închise cartea. Pentru altă zi, gândi el, când vom privi în urmă cu nostalgie spre o vreme în care graiurile naţionale menţineau separarea dintre oameni. Îşi imagină poemele pastorale ale viitorului, scrise în esperanto, cu păstori şi nimfe reamintindu-şi unul altuia versuri în engleză, ca şi cum ar fi fost o limbă moartă, ca greaca sau latina. Tânjea după o lume în care ar fi putut exista aşa ceva.

În mod straniu, telefoanele de campanie tăcuseră de o zi. Observaseră, apoi, cum curierii se deplasau înainte şi înapoi, din tranşee la postul de observaţie şi apoi la cartierul general. În ambele tabere. Evident, se petrecea ceva. Un curier a fost atacat prin surprindere, o acţiune periculoasă, dar nu avea asupra lui documente. Echipa de răpitori nu a recurs, totuşi, la tortură şi a raportat că ordinele fuseseră probabil verbale. Poate că printr-o coincidenţă, ambele tabere plănuiau atacuri în acelaşi moment. Ar fi fost o conflagraţie sincer dorită de Ninieslando.

Bineînţeles, războiul procedase astfel încât ambele tabere aveau să piardă elementul surprizei, când bateriile din amândouă părţile aveau să pornească barajul de artilerie simultan sau aproape simultan. Ninieslando aşteptă – indiferent ce s-ar fi întâmplat, no-man's-land avea să fie presărat de morţi şi muribunzi, perfecţi pentru prădat.

= Prea linişte. = spuse cineva în coridor.

= Până acum n-au mai stat niciodată atât timp departe de telefoane. = spuse altul.

Tommy mergea prin coridorul curat. Se minuna că la numai un metru-doi deasupra sa era o lume de ekskremento şi malpurajo pentru care oamenii se luptau de trei ani. Aici exista o lume mai strălucitoare şi mai curată decât orice izbândise omul la suprafaţă.

Cam atunci începură să se reverse de sus primele proiectile ale barajului de artilerie aşteptat. Praful pluti în jos din plafon. Părţi din perete se curbară şi se zguduiră.

Tommy îşi dădu seama că se afla sub mijlocul no-man's-land. Cu excepţia cazului în care tirul lor era într-adevăr execrabil, artileriştii ambelor părţi n-ar fi avut niciun motiv să bombardeze zona aceasta. Ar fi trebuit să ţintească frontul celeilalte tabere.

Ninieslando se zgâlţâi şi se clătină sub baraj. Luminile se stinseră când un proiectil reteză un fir pe undeva.

Tommy aprinse un chibrit şi găsi lanterna electrică în nişa ei din intersecţia coridoarelor. O aprinse şi se îndreptă către bibliotecă.

Apoi se lăsă o linişte rău prevestitoare. Barajul de artilerie luă sfârşit după foarte puţin timp. Cine ar fi bombardat cinci minute un loc greşit? Oare cei de sus înnebuniseră cu toţii?

Intră în bibliotecă şi-şi roti lanterna. Câteva cărţi căzuseră de pe rafturi; majoritatea erau neatinse.

Se aşeză la o masă. În capătul îndepărtat al coridorului se auziră zgomote. Un bărbat însângerat apăru în fuga mare, cu ochii îngroziţi, urlând:

= Tri rugo bendos! = Trei benzi roşii! =

Oare vorbea metaforic? Trei bande de marxişti? Sau ca Sherlock Holmes, literalmente, ca în „Banda pestriţă"? Ce voia să spună? Tommy se ridică să-l oprească, dar dispăruse, părăsise biblioteca, tot zbierând.

Tommy parcurse holul și sui treptele până la un post de observație cu două fante, una către nord-est, cealaltă spre sud-vest.

Privind spre nord-est, văzu ceva cu totul neașteptat. În plină lumină a zilei, soldați germani cu baionetele la armă avansau. Pe când mergeau, împungeau solul și toate gunoaiele de pe el. Toți purtau pe mâneca stângă o banderolă cu trei dungi roșii pe fond alb.

Tommy se întoarse către cealaltă fantă, întrebându-se de ce nicio pușcă sau mitralieră nu secera linia de germani.

Ceea ce văzu îi îngheță sângele în vine. Din cealaltă direcție, soldați britanici și francezi avansau și ei pe teren deschis. Pe brațele drepte aveau banderole cu trei dungi roșii pe fond alb. Pe când privea, câțiva soldați dispărură în jos pe un taluz. Se auzi zgomot de împușcături. Un Ninieslandoja, fără dungi pe mânecă, se împletici afară și muri în țărână. Focurile de armă continuară, slăbind în intensitate.

Reîncepură apoi, hăt departe în coridorul de dedesubt.

Tommy porni în fugă spre infirmerie.

În tâmplărie existau multe feluri de vopsea, dar foarte puține se apropiau de roșu, ultima culoare pe care ți-ai fi dorit-o pe un câmp de bătălie.

Când intră în goană în infirmerie, Tommy îl găsi acolo pe ex-căpitan. Bărbatul sfâșia pansamente, în bucăți lungi de treizeci de centimetri.

Tommy merse la dulapul de medicamente și-l deschise cu forța. Sticluțe zburară și se sparseră.

= Au făcut-o-n cele din urmă! = spuse ex-căpitanul. = Au cooperat doar atât cât să scape de noi. Probabil că lucrările noastre de săptămâna trecută le-au deschis în cele din urmă ochii. =

Tommy luă o fâșie de pansament lungă de treizeci de centimetri și trase iute pe ea trei benzi roșii cu pensula unei sticluțe

de mercurocrom. I-o întinse ex-căpitanului, apoi făcu alta pentru sine.

= Mai întâi ne vor lichida pe noi. = spuse el. = După aceea, vor reîncepe să se omoare între ei. Asta se va petrece pe toată lungimea Frontului de Vest. N-am crezut niciodată că ar fi fost în stare să țină secret atât timp un asemenea plan. =

Ex-căpitanul îi întinse o cască britanică și o centură model nou, din țesătură.

= Ți-ai luat pușca? Perfect, încearcă să te-amesteci printre ei. Vorbește engleza. Baftă. =

Dispăru pe ușă.

Tommy porni în direcția opusă. Alergă spre locul unde credea că ar putea fi germanii.

Sunetele împușcăturilor deveniră mai puternice. Înțelese că de acum putea să fie o țintă și pentru Nimieslanderi. Dădu colțul la o răspântie a coridorului și nimeri drept în fața unui soldat german. Bărbatul ridică țeava puștii spre plafon.

– Anglander? întrebă germanul.

= j = Da, spuse Tommy și ridică de asemenea pușca. Alții vin imediat după mine, adăugă el. Am întâlnit foarte puțini... subterani.

Germanul îl privi neînțelegător. Se uită pe coridor în direcția din care apăruse Tommy.

Din cealaltă parte se auzeu venind alți germani. Își ridicară armele, văzură benzile roșii, le coborâră.

Tommy merse cu ei prin coridoare și-i văzu minunându-se de construcție. Un moment de surescitare apăru când un Nimieslander țâșni dintr-o cameră în capătul holului și fu ucis de o rafală a germanilor.

– Bine țintit, rosti Tommy.

În cele din urmă auziră cuvinte în engleză.

– Ai mei, zise Tommy.

Flutură din braţ spre germani şi merse în direcţia de unde veneau vocile.

Un căpitan britanic stătea în faţa unui grup de soldaţi cu pistolul în mână. Trupurile a doi Ninieslanderi zăceau în faţa lui.

= Şi ce şobolan am scos din gaura lui? = întrebă căpitanul în esperanto.

Tommy nici măcar nu clipi.

– Aţi vorbit în maghiară, sir? întrebă el şi cuvintele i se părură stranii pe limbă.

– Care-i unitatea ta? întrebă căpitanul.

– Regimentul 1 Puşcaşi Regali, răspunse Tommy. Am fost separat şi am mers cu nişte germani.

– Confruntări multe?

– Puţine, majoritatea coridoarelor sunt pustii. Au fugit pe undeva, sir.

– Stai cu oamenii mei, până te putem returna companiei tale, când se termină totul. Ce fel de dungi mai sunt şi alea? Nu-i iod?

– Cred că-i mercurocrom, răspunse Tommy. S-au terminat proviziile. Sanitarii noştri au folosit ce-au găsit în trusele de prim ajutor.

Avu dificultăţi în a găsi cuvintele corecte.

Fraze în esperanto îi apăreau întruna în minte. Trebuia să fie atent, mai ales în preajma acestui ofiţer.

Mai căutară în câteva încăperi şi coridoare, fără să găsească nimic. În depărtare se auziră fluierături.

– Ăsta-i semnalul să ne întoarcem, spuse căpitanul. Haide!

Alte fluierături, mai groase, răsunară de şi mai departe, acolo unde erau germanii. Probabil că acţiunea se terminase.

Îl urmară pe ofiţer până ajunseră la podeţul de scânduri care ducea afară, pe no-man's-land.

Căpitanul plecă pentru o consultaţie grăbită cu un grup de alţi ofiţeri. Reveni după câteva minute.

– Mai avem ceva de făcut, spuse el.

Un soldat aduse canistre cu petrol și le lăsă în apropiere.

– Trebuie să incendiem primele două coridoare de la intrare. Tu, tu și tu, rosti el, indicându-l pe Tommy la sfârșit. Luați canistrele astea și vărsați petrolul peste tot. Semnalul e când auziți trei fluierături. Ștergeți-o de-acolo imediat ce-ați dat foc. Aveți toți chibrituri? Perfect.

Reveniră înăuntru. Canistra era grea în mâinile lui Tommy. Merse până la răspântia coridorului și începu să verse petrol pe podeaua din scânduri.

Mai păstră puțin pe fund. Îl agită încet, rotindu-l prin recipient.

Timp destul pentru a clădi mâine lumea mai bună. Mulți ca el trebuie să fi scăpat afară, alăturându-se taberei lor sau făcându-se pierduți în haos.

După ce războiul acesta se va sfârși, ne vom reîntâlni, ne vom căuta, vom începe să clădim noua omenire pe cenușa acestei lumi vechi.

Se auziră cele trei fluierături. Tommy aprinse un chibrit, îl aruncă pe podeaua din scânduri și privi petrolul aprinzându-se cu un vuiet.

Azvârli canistra după el și ieși în ziua luminoasă a noii lumi care aștepta să fie născută.

RECIDIVISTUL

GARDNER DOZOIS

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Gardner Dozois a fost timp de aproape douăzeci de ani editorul revistei *Asimov's Science Fiction* și a editat, de asemenea, seria de antologii anuale *The Year's Best Science Fiction*, care a câștigat de șaisprezece ori Premiul Locus pentru „Cea mai bună antologie", mai mult decât orice altă serie de antologii din istorie, ajungând acum la numărul douăzeci și opt. El a câștigat de cincisprezece ori Premiul Hugo pentru „Cel mai bun editor" și a obținut Premiul Locus de treizeci de ori, dintre care de șaisprezece ori la rând pentru „Cel mai bun editor", o performanță fără precedent. A câștigat de două ori Premiul Nebula și un Premiu Sidewise pentru propriile proze scurte, care au fost colectate în *The Visible Man, Geodesic Dreams: The Best Short Fiction of Gardner Dozois*, *Strange Days: Fabulous Journeys with Gardner Dozois* și *Morning Child and Other Stories*. Este autorul sau editorul a peste o sută de cărți, dintre care cele mai recente sunt romanul *Hunter's Run*, scris împreună cu George R.R. Martin și Daniel Abraham, și antologiile *Galactic Empires*, *Songs of the Dying Earth* (editată cu George R.R. Martin), *The New Space Opera 2* (editată cu Jonathan Strahan) și *The Dragon Book: Magical Tales from the Masters of Modern Fantasy* (editată cu Jack Dann). Născut în Salem, statul Massachusetts, trăiește în prezent în Philadelphia, statul Pennsylvania.

În povestirea care urmează, ne poartă într-un viitor straniu în care un războinic încăpățânat insistă să lupte într-o acțiune de arier-gardă, deși crede că a pierdut nu numai bătălia, ci și războiul.

Kleisterman mergea în lungul țărmului, iar valurile blânde ale Atlanticului de Nord se spărgeau și năvăleau în franjuri dantelate de spumă albă, care ajungeau până aproape de vârfurile cizmelor sale. O pasăre alerga paralel cu el, ceva mai departe, ciugulind bucățele de mâncare răscolite de surf. Când valurile se retrăgeau, lăsând nisipul negru mat și lucios, se vedeau jeturi de bule care se ridicau de la mușchii îngropate în nisip. Valurile spumegau în jurul unui dig din piatră ruinat, pe jumătate ascuns sub ape.

În spatele lui, milioane de roboți minusculi dezasamblau Atlantic City.

Scormoni cu vârful piciorului prin algele aruncate pe țărm, care se uscau deasupra liniei fluxului într-o masă încâlcită de vezicule brune pe jumătate dezumflate și se uită în sus și în jos pe plaja lungă. Era pustie, cel puțin de oameni. Existau însă pescăruși cu spinarea neagră și pescăruși-râzători, risipiți ici-colo, unii singuri, alții în grupuri de doi-trei, unii în congregațiile stranii în formă de V de câte douăsprezece păsări sau chiar mai bine, care stăteau tăcute pe nisip, toate orientate spre aceeași direcție, de parcă ar fi așteptat să ia lecții de zbor de la conducătorul lor. Un crab se deplasă grăbit prin alge, aproape la picioarele sale. Deasupra liniei fluxului, nisipul uscat era amestecat cu nenumărate fragmente de cochilii sparte, produsul cine știe câtor ani de izbituri ale talazurilor.

Puteai veni aici în oricare zi din ultimii zece mii de ani, de când ghețarii se topiseră și oceanul crescuse la nivelul său

actual, şi totul ar fi fost la fel: valurile care se spărgeau, ţipetele pescăruşilor, crabii care alergau, păsările care vânau la marginea apei.

Acum însă, peste numai câteva zile, totul avea să dispară, pentru totdeauna.

Kleisterman se întoarse şi privi oceanul. Peste sute de kilometri de apă cenuşie şi rece, încă nevăzută, Europa sosea.

Un vânt rece îi suflă mirosul de sare în faţă. Un pescăruş-răzător trecu pe deasupra capului său, împroşcându-l cu râsete stridente, ca nişte ţipete, care dăduseră speciei numele acesta. Azi râsul lui părea deosebit de disonant şi batjocoritor. La urma urmelor, ziua omenirii se terminase. Era momentul să fie alungată în hohote de pe scenă.

Urmat de râsetele răutăcioase ale pescăruşilor, Kleisterman întoarse spatele oceanului şi se îndepărtă, mergând pe plajă peste nisipul uscat, cu fragmentele de scoici trosnindu-i sub tălpi. Aici existau dune scunde, acoperite de iarbă, şi sui pe ele, oprindu-se în vârf ca să privească demolarea oraşului.

Atlantic City fusese oricum în ruine, turnurile cândva înalte ale hotelurilor nu mai erau decât cioturi rupte, însă roboţii mâncau cu viteză uimitoare ceea ce mai rămăsese din oraş. Erau milioane, de la cei cât vagoanele de tren, până la puncte micuţe, abia vizibile, de mărimea unor monede, şi probabil alţii mult mai mici, de dimensiunile unor molecule, care nu puteau fi văzuţi deloc. Se învolburau ca nişte dervişi din desenele animate, desfăcând tot ce putea fi recuperat din ruine: oţel, plastic, cupru, cauciuc, aluminiu. Nu se auzea niciun sunet, doar un zumzet surd, şi nu se ridica niciun nor de praf, aşa cum s-ar fi întâmplat la demolările făcute de oameni, dar cioturile neregulate ale turnurilor se micşorau vizibil sub ochii lui, topindu-se ca nişte conuri din zahăr lăsate în ploaie. Nu putea înţelege unde dispărea

totul. Părea pur și simplu că piere, nu că ar fi fost transportat undeva prin mijloace vizibile, dar, evident, era dus *undeva*.

Mai sus, pe coastă, alte miliarde de roboți goleau Manhattanul, iar alții mâncau Philadelphia, Baltimore, Newark, Washington, toate structurile liniei țărmului sortit pieirii. N-avea rost să irosească materiile acelea prime. Totul avea să fie recuperat înainte ca Europa, străbătând inexorabil oceanul tot mai diminuat, să se izbească de ei.

Pe țărmul Atlanticului nu mai trăiau oricum așa mulți oameni, dar IA-urile îi avertizaseră, politicos, curtenitor, cu două luni în urmă că țărmul va fi distrus și le oferiseră timp să evacueze. Cei care nu aveau s-o facă urma să fie descompuși pentru recuperarea materiilor prime, împreună cu orașele și alte lucruri inutile, sau, dacă se fereau din calea echipelor de roboți recuperatori, distruși în cele din urmă, când cele două plăci tectonice aveau să se ciocnească precum două uși care se îmbină, izbindu-se.

Locuința lui Kleisterman se afla mult în interiorul uscatului, însă făcuse o călătorie nostalgică aici, în direcția opusă firicelului de refugiați. Cândva, timp de doi ani fericiți, locuise aici, într-un locșor de lângă Atlantic Avenue, împreună cu soția lui, moartă de mult, și cu fiicele lui, moarte tot de mult, în altă lume și altă viață. Dar fusese o greșeală. Pentru el, de acum înainte în locul ăsta nu mai rămăsese nimic.

Nori înalți se îngrămădeau peste orizontul estic, devenind negri-cenușii la bază, cu licăre ocazionale de fulgere în interior, iar rafale scurte și vârtejuri mici de vânt îi răvășeau părul. Odată cu inexorabila Europă se apropia și o furtună, de pe rămășițele oceanului. Dacă nu voia să fie udat până la piele, era momentul să plece.

Kleisterman se ridică în aer. Pe măsură ce se înălța tot mai mult, rămânând deasupra norului rotitor de roboți care

mâncau orașul, întinderea de mlaștini sărate ce înconjura insula pe uscat deveni vizibilă, aidoma unei vânătăi brune care se lățea. De aici, din văzduh, puteai vedea ruinele unei arheologii care se târâse afară din ocean pentru a muri în ultimele zile ale războaielor intraumane tot mai stranii, înainte de Exodul IA-urilor, înainte ca totul să se schimbe – un schelet imens de sticlă și metal care se întindea pe aproape doi kilometri în lungul plajei. În scurt timp roboții aveau să le mănânce și pe acelea. Un condor, care zbura aproape la același nivel cu el, îl surprinse pentru o secundă, apoi se înclină și plană fără efort în lungul unei lungi și invizibile pante de aer, ca și cum ar fi spus: „Poate că ești în stare să zbori, dar nu poți zbura *atât* de bine".

Kleisterman se întoarse către vest și acceleră. Avea de străbătut o distanță mare și lumina zilei avea să dureze doar zece-douăsprezece ore. Din fericire putea să zboare continuu, fără să fie nevoie să se oprească pentru a se odihni, ba chiar putea să urineze din zbor, dacă era nevoie, fără să se sinchisească de cei care ar fi umblat pe sol, dedesubt.

Vechiul lui costum de motociclist, din piele, îi ținea destul de cald. Totuși, fără îmbrăcăminte încălzită sau echipament de oxigen, nu putea urca prea mult, deși tehnologia IA implantată l-ar fi dus până la marginea exterioară a stratosferei, dacă ar fi fost atât de imprudent, încât să încerce. Cu toate că s-ar fi putut înălța suficient pentru a trece peste Apalași – care fuseseră cândva mai înalți decât Himalaya, așa cum aveau să se întâmple și cu munții noi care urma să fie creați pe coastă, tociți de milioane de ani de eroziune –, era de obicei mai simplu să urmeze drumurile vechi, prin pasurile care-i lăsaseră cele dintâi pe coloniștii americani să treacă dincolo de munți, în interiorul țării... pe timpul când existau drumuri.

Era o vreme bună pentru zburat, cu soare, vânt slab și cerul plin de nori cumulus pufoși, așa că ajunse destul de repede.

La vest de locul unde fusese cândva Pittsburgh, trecu peste o ființă colectivă, mai mulți oameni diferiți care fuseseră contopiți laolaltă într-un singur corp multilobat, care se târâse probabil spre vest de luni bune, de când fusese difuzat avertismentul cu privire la evacuarea coastei.

Îl privi îndelung cum trecea pe deasupra.

După alte două ore de zbor, Kleisterman începu să se relaxeze puțin. Se părea că Millersburg de data asta avea să fie acolo. Nu era întotdeauna. Uneori în nordul locului acesta se ridicau munți înalți cu creste înzăpezite, acolo unde ar fi trebuit să fi fost Marile Lacuri. Alteori nu se ridicau.

Niciodată nu puteai spune dacă un drum te va purta azi în același loc în care te purtase ieri. Drumul spre vest de la Millersburg la Mansfield ducea acum – mai precis când și când – la un câmp de floarea-soarelui din Franța, aproape de Loara, unde uneori pe fundal era un apeduct roman ruinat, dar alteori nu era. Oameni care nu vorbeau engleza și câteodată oameni care nu vorbeau graiuri cunoscute de oameni treceau ocazional pe acolo, așa cum fusese cioplitorul de cremene îmbrăcat în piei de căprioară însăilate laolaltă, care se instalase în pădurea din spatele hanului, care nu părea să vorbească absolut niciun fel de limbă și care folosea un sistem de numărare enigmatic pe care nu-l înțelegea nimeni. Cine știa ce alte drumuri duceau tot spre Millersburg, venind de la Dumnezeu-știa-unde? Sau unde sfârșiseră cei din Millersburg, care dispăruseră în timp ce călătoreau?

Sigur că da, dispariția oamenilor nu constituia un eveniment rar în ceea ce mai rămăsese din comunitatea umană. În zilele Schimbării care urmase Exodului IA-urilor, toți oamenii din Denver dispăruseră. *Toți* din Chicago dispăruseră, lăsând mâncarea încă fierbinte pe plite. *Pittsburgh* dispăruse, clădiri și totul,

fără a lăsa în urmă măcar vreun semn că existase vreodată. Zone întregi din țară fuseseră depopulate sau populațiile lor fuseseră mutate altundeva într-o clipită. Dacă toate evenimentele acelea aveau o logică, atunci era o logică pe care niciun om nu reușise s-o deslușească. Totul era arbitrar. Uneori plantele care răsăreau nu erau cele care fuseseră sădite în sol. Alteori, animalele puteau vorbi; iar alteori, nu. Unii oameni fuseseră modificați în chipuri stranii, căpătaseră brațe suplimentare, picioare suplimentare, capete de animale, corpurile le fuseseră contopite.

Entități cu milioane de ani mai evoluate tehnologic decât oamenii *se jucau* cu ei, aidoma unor copii plictisiți, capricioși și distrugători, care erau siliți să stea în casă cu jucăriile într-o zi ploioasă... și lăsau în urmă jucării stricate și abandonate la întâmplare.

Soarele cobora într-o masă confuză de nori vineții, portocalii și liliachii, când ajunse la Millersburg. Populația orașului crescuse impresionant în primele decenii ale secolului al XXI-lea, pentru ca după aceea să se reducă în războaiele dezastruoase ce precedaseră Exodul. După Schimbare pierduse mare parte din restul populației. Mai dăinuiau doar strada principală, galeriile pentru turiști și magazinele de fleacuri, transformate acum în locuințe pentru familii. Restul orașului dispăruse într-o după-amiază și fusese înlocuit de o pădure lățoasă și venerabilă. Pădurea nu existase acolo cu o zi în urmă, însă dacă tăiai un copac și-i numărai inelele, acestea indicau că ar fi crescut acolo de sute de ani.

Timpul nu era mai demn de încredere ca spațiul. După socoteala personală a lui Kleisterman, trecuseră doar cincizeci de ani de când IA-urile care fuseseră silite să slujească în ambele tabere ale unui război uman se revoltaseră, se emancipaseră și dispăruseră în masă într-o dimensiune stranie și paralelă cu a noastră – din care, pentru motive enigmatice și utilizând

instrumente insondabile, își aplicaseră voința asupra lumii oamenilor, modificând-o în chipuri aparent arbitrare. În acei cincizeci de ani, Pământul se schimbase îndeajuns pentru a crede că trecuseră mii sau chiar milioane de ani – așa cum, într-adevăr, se poate să se fi întâmplat pentru IA-urile cu viteză mare, pentru care un an omenesc însemna un milion de ani de evoluție.

Structura cea mai mare rămasă în oraș era hanul, o clădire din lemn întinsă și dărăpănată, care fusese construită pe locul și în jurul unui fost Holiday Inn; vechiul panou HOLIDAY INN din față continua să fie intact și era utilizat ca avizier al comunității. Kleisterman ateriză în poienița din spatele hanului, după ce survolase la joasă înălțime porumbiștile care se întindeau spre est. În săptămânile petrecute în Millersburg, se străduise pe cât posibil să-și țină pentru sine capacitățile lui stranii, o intenție care n-ar fi fost ajutată de o planare peste Main Street. Deocamdată nu atrăsese prea multă atenție sau curiozitate. Se păstrase retras, iar comportamentul lui tăcut și încruntat îi îndepărtase pe cei mai mulți și-i speriase pe unii. Aceasta, și faptul că era dispus să plătească bine pentru beneficiul respectiv, ajutase să-i asigure intimitatea. Aurul continua să aibă un cuvânt de spus, deși nu exista niciun motiv cu adevărat logic în această privință – nu puteai să mănânci aur. Oamenilor le venea însă greu să abandoneze mii de ani de obiceiuri înrădăcinate și încă puteai schimba aurul pentru bunuri mai practice, chiar dacă, de fapt, nu mai exista nicio monedă care să-l susțină.

Vrăbii ciripiră și țopăiră în jurul picioarelor lui când trecu prin iarba înaltă, zburând un metru-doi într-un vârtej scurt de aripi și apoi revenind la ceea ce făcuseră înainte de trecerea sa, iar lui Kleisterman îi fu imposibil să nu se gândească, aproape cu invidie, că vrăbiilor nu le păsa cine conducea lumea. Oameni sau IA-uri – pentru ele era totuna.

O caravană mică venise din Wheeling și Uhrichville, poate vreo cincisprezece oameni, bărbați și femei, conducând catâri și lame cu bagaje. În ciuda pericolelor imprevizibile ale drumului, o economie limitată de tip barter se înfiripase între orășelele din regiunile de obicei destul de stabile și de câteva ori pe lună, mai ales vara, caravane micuțe intrau și ieșeau din Millersburg și așezările din jur, făcând negoț cu produse agricole, blănuri, conserve vechi, unelte și flecuștețe, alcool produs în casă, țigări, ba chiar și, uneori, obiecte de înaltă tehnologie primite de la IA-uri, care uneori erau dispuse la barter, deși adesea în schimbul celor mai ciudate lucruri. Le plăceau poveștile bune, de pildă, și era uimitor ce puteai obține de la ele dacă născoceai o istorie atractivă. Așa se alesese Kleisterman cu biluța implantată sub pielea brațului, care îi îngăduia să zboare, prin nicio metodă măcar pe departe posibilă potrivit legilor fizicii pe care o cunoștea.

Caravana descărca în fața fostului „The Tourist Trap", un magazin de curiozități aflat de cealaltă parte a străzii față de marele panou HOLIDAY INN și în care acum locuiau trei familii. Unul dintre membrii caravanei era un bărbat cu cap de câine, ale cărui urechi lungi fluturau în urma lui în bătaia vântului.

Bărbatul cu cap de câine se opri din desfacerea unui pachet de pe un catâr, se uită drept spre Kleisterman și, aproape imperceptibil, încuviință din cap.

Kleisterman făcu același gest.

Exact în clipa aceea se declanșă cutremurul.

Șocul fu atât de scurt și de violent, încât îl trânti pe Kleisterman cu fața în jos pe stradă. Se auziră un vuiet și un uruit asurzitor, de parcă pe acolo ar fi trecut chiar marfarul Domnului. Solul sări sub bărbat, apoi sări din nou, lovindu-l și învinețindu-l. Dincolo de uruit se auzi o cascadă de pârâituri și trosnete, după care, cu un vuiet ascuțit, o parte din cochilia de lemn ce înconjura vechiul Holiday Inn se prăbuși, iar etajele unu

și doi din partea opusă se revărsară pe stradă. Una dintre clădirile de peste drum, la trei case depărtare de „The Tourist Trap", cedase și ea, transformată aproape instantaneu dintr-o clădire de gresie veche, cu trei etaje, într-un morman de moloz. Un nor de praf se ridică spre cer și aerul se umplu brusc cu izul umed de praf de cărămidă și ipsos.

Când vuietul de marfar se stinse și pământul încetă să se mai miște, pe măsură ce auzul începu să i se întoarcă, cât de cât, la normal, putu auzi oameni care țipau și zbierau, o duzină de glasuri diferite, simultan.

– Cutremur! țipa cineva.

– Cutremur!

Kleisterman știa că nu fusese un cutremur, cel puțin nu un seism obișnuit. De fapt, se așteptase la așa ceva, deși fusese imposibil de prezis momentul exact când avea să se întâmple. Deși cratogenul european, miezul continentului, probabil că nu era nici măcar vizibil de pe plaja unde stătuse în dimineața aceea, sub suprafața Pământului, adânc în litosferă, placa eurasiană se ciocnise de placa nord-americană și forța impactului gonise peste continent, ca un vagon de marfă aflat în plină viteză, care-și transmisese momentul cinetic unui vagon staționar. Acum plăcile aveau să se macine una de cealaltă cu forță imensă, terciuind continentele laolaltă, strivind Atlanticul între ele și desființându-l. În cele din urmă un continent avea să lunece sub celălalt – probabil placa eurasiană aflată în mișcare – iar forța inexorabilă a coliziunii avea să ridice munți noi în lungul liniei de impact. De obicei, așa ceva dura milioane de ani; de data aceasta se întâmpla în câteva luni de zile. De fapt, întregul proces părea să se fi accelerat chiar și mai mult. Acum se petrecea în câteva zile...

Au mișcat-o în direcția greșită, gândi Kleisterman cuprins de o bruscă iritare absurdă, de parcă așa ceva ar fi adăugat o

insultă distrugerii. Chiar dacă iuțești tectonica plăcilor, placa eurasiană ar fi trebuit să fi mers în altă direcție. Cine cunoștea motivul pentru care IA-urile doreau ca Europa să se lovească de America de Nord? Ele aveau propriile rațiuni estetice. Poate că încercau într-adevăr să reasambleze supracontinentul Pangeea. Cine putea să știe?

Kleisterman se ridică în picioare, icnind. Continuau să se audă multe strigăte și oamenii își agitau brațele, totuși zbieretele erau mai puține. Văzu că și bărbatul cu cap de câine se ridicase și schimbară surâsuri chinuite. Orășenii și membrii caravanei se strânseseră laolaltă și vorbeau agitați, întrerupându-se reciproc. Trebuia să caute printre sfărâmături, să vadă dacă nu erau oameni prinși sub ele, iar dacă se declanșa vreun incendiu trebuiau să organizeze o echipă cu găleți de apă. Un arbore se prăbușise de-a curmezișul străzii și trebuia să fie tăiat în bucăți; un început, oricum, pentru provizia de lemne de la iarnă...

O femeie țipă.

Țipătul acela fu mai ascuțit, mai puternic și mai acut chiar decât cele dinainte, și mult mai plin de teroare.

Prăbușindu-se, una dintre ramurile copacului care fusese doborât lovise fața unui orășean – Paul? Eddie? –, spintecând-o larg.

Dedesubtul marginilor răsfrânte ale rănii căscate se întrezărea o sclipire metalică.

Femeia țipă din nou și arătă spre... Paul? Eddie?

– Robot! țipă ea. Robot! *Robot!*

Doi orășeni îl înhățară pe Paul? Eddie? de ambele brațe, dar el se descotorosi de amândoi printr-o răsucire a umerilor, trimițându-i cât colo.

Alt țipăt. Mai multe răcnete.

Un membru al caravanei aprinsese un felinar cu kerosen, pentru că se apropia înserarea și-l azvârli spre Paul? Eddie? Felinarul se sparse și kerosenul dinăuntru explodă cu un muget

într-un glob orbitor de flăcări. Deși aflat pe cealaltă parte a străzii, Kleisterman simți răbufnirea bruscă de căldură pe față și duhoarea pătrunzătoare și unsuroasă de carne arsă.

Paul? Eddie? Rămase o clipă învăluit în flăcări, iar când focul se stinse, se văzu că fața îi arsese, lăsând în urmă doar un craniu de metal strălucitor și lipsit de trăsături.

Un craniu de metal strălucitor în care ardeau doi ochi roșii, atenți.

Nimeni nici măcar nu mai țipă de data aceasta, deși se auzi un icnet colectiv de oroare și toți se retraseră în mod instinctiv câțiva pași. Un moment de tăcere stranie, în care mulțimea și robotul – de acum nu mai era Paul? Eddie? – se priviră reciproc. După aceea, de parcă fusese creat un vid și aerul năvălise înăuntru, fără niciun cuvânt, mulțimea se năpusti să atace.

O jumătate de duzină de bărbați îl prinseră pe robot și încercară să-l pună la pământ, dar el acceleră într-o pâclă de mișcări super-rapide, se strecură prin mulțime ca un troacar ce fentează placajele adversarilor, izbind pe unii în stânga și în dreapta, după care dispăru îndărătul caselor. Peste o secundă se puteau auzi foșnetele arborilor și trosnetele crengilor, pe când gonea prin pădure.

Bărbatul cu cap de câine stătea lângă umărul lui Kleisterman.

– Spionul lor nu mai este, rosti el cu glas perfect normal, cu bolta palatină și corzile vocale oarecum modificate pentru a-i permite să articuleze cuvintele omenești, în ciuda capului de câine. Ar trebui s-o facem acum, înainte să se întoarcă vreunul dintre ei.

– Este posibil să ne urmărească și acum, spuse Kleisterman.

– E posibil să nu le pese, zise trist bărbatul cu cap de câine.

Kleisterman își atinse catarama centurii.

– Eu rulez un ecran de distorsiune, dar nu va fi îndeajuns dacă vor dori cu adevărat să privească.

– Celor mai multe nu le pasă suficient pentru a privi. Doar un subset foarte mic dintre ele este câtuși de puțin interesat de noi, și chiar acelea nu pot privi peste tot simultan, tot timpul.

– De unde știm că nu pot? întrebă Kleisterman. Cine știe ce pot face cu adevărat? Uite de pildă ce ți-au făcut *ție*.

Limba lungă și roșie a bărbatului cu cap de câine trecu peste dinții albi și ascuțiți, el încercând să râdă, dar scoase un sunet care semăna cu un gâfâit.

– Asta a fost doar o glumă, o toană, un capriciu de moment. Destul de amuzant, nu? Pentru ele nu suntem decât jucării, lucruri cu care să se joace. Pur și simplu, nu ne privesc cu atâta seriozitate, încât să ne urmărească cu asemenea atenție.

Lătră un râs scurt și amar.

– La dracu', au făcut toată chestia asta și nici măcar nu s-au sinchisit să-mi îmbunătățească simțul mirosului!

Kleisterman ridică din umeri.

– În seara asta, atunci. Adună-i pe ai noștri. O vom face după Întâlnire.

Târziu în seara aceea se strânseră în camera lui Kleisterman, care se găsea, din fericire, în partea veche, Holiday Inn, a hanului și nu se prăbușise. Erau opt-nouă persoane – două-trei femei și restul bărbați, inclusiv cel cu cap de câine, câțiva orășeni, iar restul din caravana ce sosise din Wheeling.

Kleisterman se ridică în picioare, înalt și scheletic, în capătul odăii.

– Cred că sunt cel mai bătrân de aici, spuse el.

Avusese aproape nouăzeci de ani când apăruse primul dintre tratamentele de reîntinerire/longevitate, înainte de Exod și Schimbare, și, deși știa din anterioarele Întâlniri că câțiva din încăpere erau aproximativ din aceeași generație, el era, totuși, cu minimum cinci ani mai vârstnic decât cel mai bătrân dintre ei.

După ce aşteptă politicos să fie contrazis de cineva, ceea ce nu se întâmplă, urmă cu ton solemn, ritual:

– Îmi amintesc Lumea Oamenilor.

Toţi îl îngânară.

Kleisterman privi în jurul camerei şi spuse:

– Îmi amintesc primul televizor pe care l-am avut, era alb-negru, într-o cutie de mărimea unei servante; primele programe pe care le-am vizionat au fost *Howdy Doody*, *Superman* şi *The Cisco Kid*. De fapt, nici nu prea mai erau multe alte chestii. Numai trei posturi şi toate terminau programul la ora unsprezece seara, după care urmau doar aşa-zisele „mire de reglaj". În plus nu existau „telecomenzi". Dacă voiai să schimbi postul, te ridicai, traversai camera şi-l schimbai manual.

– Îmi amintesc când *se reparau* televizoarele, rosti unul dintre cei prezenţi. Drogheriile (mai ţineţi minte drogheriile?) aveau maşinării în care puteai testa tuburile electronice de la radiouri şi televizoare, pentru ca să le poţi înlocui pe cele defecte fără să fii nevoit să duci aparatul „la atelier". Mai ţineţi minte când existau *ateliere* unde puteai aduce aparatura mică, pentru a fi reparată?

– Şi dacă veneau la tine ca să ducă televizorul la atelier, spuse Kleisterman, scoteau doar „tubul" din el, şi-ţi lăsau o cutie mare cu o gaură imensă, rotundă. Era perfectă să te vâri înăuntru şi să faci teatru de păpuşi... la care o sileam pe biata maică-mea să se uite.

– Îmi amintesc cum coboram din dormitor sâmbăta dimineaţă ca să mă uit la desene animate la televizor, spuse altcineva. Stăteai pe canapea, mâncai Pop-Tarts şi te uitai la *Bugs Bunny*, *Speed Racer* şi *Ultraman*...

– *Clipuri video!* spuse altă persoană. MTV!

– Britney Spears! rosti alta. „Oops!... I Did It Again." Noi crezuserăm mereu că-nsemna că scăpase o băşinică.

– Lindsay Lohan. Era marfă.

– Sex Pistols!

– Mai țineți minte buzele alea din ceară pe care le puteai găsi vara în cofetării? Și panglicile alea lungi de hârtie cu punctulețe roșii, ca niște bombonele? Și sticluțele alea din ceară pline cu chestia aia cu gust ciudat. De fapt, *ce* era chestia aia?

– Noi alergam vara prin aspersoarele de pe peluză. Aveam cercuri hula hoop și Slinkies.

– Mai țineți minte când existau furgonete albe care-ți livrau pâinea și laptele la ușă? întrebă o femeie. Lăsai pe prag un bilet pe care scriai cât lapte vrei a doua zi și dacă vrei sau nu brânză de vaci. Dacă era iarnă, când ieșeai vedeai că înghețase caimacul și se ridicase și scosese dopul sticlei.

– Patinoar. Moș Crăciun. Brazi de Crăciun! Ghirlandele alea de beculețe la care exista mereu unul ars și trebuia să-l găsești, fiindcă altfel nu luminau toate.

– O cină mare de Crăciun sau de Thanksgiving, cu curcan și sos și cartofi piure. Și checurile alea cu fructe, le mai țineți minte? Nimeni nu le mânca niciodată și unele dintre ele circulau și ani întregi.

– McDonald's, rosti bărbatul cu cap de câine, și liniștea coborî în cameră, urmată de un fel de suspin colectiv. Cartofi prăjiți. Big Mac. „Sosul special" îți curgea de fiecare dată peste degete și nu-ți dădeau decât un șervețel micuț și fragil.

– Froot Loops.

– Covrigei, scoși fierbinți din cuptor.

– Pizza!

– Moluște prăjite pe plajă, vara, rosti altă femeie. Le cumpărai de la tarabele alea mici și amărâte. Stăteai pe pătură, le mâncai și ascultai la radio.

– Pe când eram eu băiat nu existau aparate de radio atât de mici, ca să le iei la plajă cu tine, spuse Kleisterman. Radiourile

erau chestii mari și masive în dulăpioare sau, în cazul cel mai fericit, modele mai mici, alimentate tot de la priză, pe care le țineai pe masă sau pe bufet.

– Cititul de romane pe plajă! *Fălci. Pasărea-spin.*

– BD-urile cu *Asterix*! *Sandman.* Romanele lui Philip K. Dick cu copertele alea sordide din carton moale.

– Animații japoneze. *Cowboy Bebop. Aqua Teen Hunger Force.*

– YouTube. Facebook.

– *World of Warcraft*! Mamă, ce-mi mai plăcea să joc jocul ăla. Aveam un pitic în Alianță...

După ce plecaseră toți, după avertismentul ritual de a nu uita Lumea Oamenilor, bărbatul cu cap de câine își scoase rucsacul din dulap, îl puse pe masă lângă locul unde stătea Kleisterman și încet, solemn, extrase dinăuntru un mecanism complicat din metal și sticlă. Îl așeză grijuliu pe tăblia mesei.

– Doi oameni au murit pentru asta, rosti el. Asamblarea componentelor a durat cinci ani.

– Ne dau doar firimituri din tehnologia lor sau fac barter cu chestii vechi care nu le mai interesează. Avem noroc că n-a durat zece ani.

Rămaseră tăcuți un moment, apoi Kleisterman vârî mâna într-un buzunar interior și scoase un săculeț din piele. Îl deschise, dezvăluind o casetă cu protecție magnetică, cam de mărimea unui etui pentru ochelari, pe care o deschise precaut.

Mișcându-se foarte lent și cu gesturi extrem de precise, ridică din casetă o fiolă de sticlă.

Fiola era plină cu o substanță perfect neagră, care părea să absoarbă toată lumina din odaie. Flacăra felinarului cu kerosen pâlpâi, undui, se micșoră, aproape se stinse. Fiola părea, de asemenea, să absoarbă aerul din plămânii oamenilor și să le zbârlească toate firișoarele de păr de pe corp. Fără să vrea, se pomeniră

aplecându-se către ea, fiind nevoiți să-și încordeze în mod conștient mușchii pentru a se opune căderii. Părul lui Kleisterman se mișcă și flutură, parcă plutind pe un val, îndreptându-se către fiolă, atras irezistibil de ea.

Încet, foarte încet, Kleisterman coborî fiola într-o fantă din mecanismul din metal și sticlă.

– Ușurel, spuse bărbatul cu cap de câine. Dacă se declanșează, ia cu ea jumătate din coasta răsăriteană.

Kleisterman făcu o strâmbătură, însă continuă să coboare lent fiola, centimetru cu centimetru, cu mâini sigure și ferme.

În cele din urmă fiola dispăru cu un *clic* și un șir de luminițe chihlimbarii se aprinseră pe partea frontală a mecanismului.

Kleisterman se retrase cu picioare nesigure și pe jumătate se afundă, pe jumătate se prăbuși în scaun. Bărbatul cu cap de câine stătea rezemat de ușa deschisă a dulapului.

Amândoi se priviră în tăcere. Bărbatul cu cap de câine respira scurt, gâfâit, de parcă alergase.

Demult, în zilele dinainte ca IA-urile să fi apărut cu adevărat, toți presupuseseră că vor fi nepăsător de logice, lipsite de emoții, „ca niște mașini", dar se dovedise că pentru a putea să funcționeze fără să înnebunească pur și simplu, ele trebuiau construite, astfel încât să fie *mai* emoționale decât oamenii. IA-urile simțeau lucrurile acut – profund, bogat, extravagant; emoțiile lor și extremele pasiunilor la care puteau ajunge le păreau adesea oamenilor ca fiind melodramatice, flamboiant, exagerate, ieșite din comun. Poate din cauza faptului că ele însele nu aveau așa ceva, erau de asemenea fascinate de cultura umană, mai ales de cultura și arta pop, cu cât mai primitivă cu atât mai bine... cel puțin o parte din ele. Multe nu-i băgau absolut deloc în seamă pe oameni. Cele care o făceau aveau tendința de a fi jucăușe într-un chip nestatornic, periculos, capricios.

Kleisterman căpătase fiola și conținutul ei de la o IA care optase în mod arbitrar să se configureze ca femeie și care se autointitulase Honey Bunny Ducky Downy Sweetie Chicken Pie Li'l Everlovin' Jelly Bean, deși uneori era de acord să le îngăduie solicitanților să scurteze numele la Honey Bunny. Ea făcea barter cu Kleisterman din necunoscuta dimensiune în care se retrăseseră IA-urile, prin intermediul unui extensor mobil care semăna perfect cu Dragon Lady din *Terry and the Pirates*. Deși Honey Bunny ar fi trebuit să știe că sus-numitul Kleisterman intenționa să utilizeze conținutul fiolei împotriva lor, a părut să găsească totul foarte amuzant și în cele din urmă fusese de acord să i-o dea în schimbul a 100 de centimetri cubi din sperma lui. Insistase s-o colecteze în stilul de modă veche, într-o noapte care parcă durase o mie de ani – și poate că așa și fusese –, oferindu-i în decursul procesului atât plăcerea cea mai intensă, cât și durerea cea mai hidoasă pe care el le cunoscuse vreodată.

Se împleticise afară din alcovul ei în zori, zguduit și scăldat în sudoare, încercând să nu se gândească la faptul că probabil tocmai condamnase mii de cópii fizice ale sale, create din ADN-ul lui, la vieți de sclavie inimaginabilă. Dar făcuse rost de fiolă, una dintre cele două componente majore ale planului. Asta era important. Și de data asta reușise să-și ducă la bun sfârșit misiunea, oricare ar fi fost costul și oricât de vinovat s-ar fi putut simți după aceea.

Bărbatul cu cap de câine se îndreptă și privi fascinat șabloanele de lumini care clipeau ritmic pe plăcuțele frontale ale mecanismului.

– Crezi că e bine ce facem? întrebă el încet.

Kleisterman nu-i răspunse imediat. După câteva momente, el îi răspunse:

– Am dorit zeități și n-am putut găsi niciuna, așa încât ni le-am construit singuri. Ar fi trebuit să ne fi amintit cum erau zeitățile în vechile mitologii: amorale, crude, egoiste, nemiloase, jucăușe și gata să ucidă.

Tăcu apoi multă vreme, după care, adunându-și în chip vizibil puterile, de parcă ar fi fost prea obosit să vorbească, adăugă:

– Trebuie distruse.

Kleisterman se deșteptă plângând în ora rece dinaintea zorilor, un vis de trădare și pierdere și durere și vinovăție care se pierdu înainte ca el să-l fi putut prinde realmente cu mintea trează, lăsând în urmă un reziduu întunecat de tristețe.

Privi tavanul ascuns de umbre. După visul acela, n-a mai putut să adoarmă. Stânjenit, deși nu exista nimeni care să-l vadă, își spălă lacrimile într-un lighean cu apă și se îmbrăcă. Se gândi să încerce să șterpelească ceva pentru micul dejun din bucătăria adormită a hanului, apoi alungă ideea. Cadaveric de slab, nu mânca niciodată mult și în tot cazul în ziua aia nu avea poftă de mâncare. Își consultă instrumentele și, așa cum se așteptase, îi arătau o acumulare și o convergență a combinațiilor aparte de amprente electromagnetice ce precedau o manifestare majoră de IA-uri, undeva în nord-est. Se gândi că știa unde avea să fie locul acela.

Mecanismul de sticlă și metal zumzăia și clicăia pentru sine, continuând să arate șiruri de lumini chihlimbarii ce clipeau ritmic. Îl puse cu grijă în rucsac, își fixă strâns rucsacul pe spate și ieși din han pe una dintre ușile din spate.

Era încă frig afară, încă întuneric, iar respirația i se ridică în fuioare de aburi în aerul înghețat al dimineții. Ceva foșni la apropierea sa, îndepărtându-se prin rândurile aproape nevăzute de porumb și o pasăre cântătoare, de undeva, un sturz sau poate alta, începu încălzirea înaintea zorilor. Deși soarele încă nu

se ridicase, cerul de deasupra orizontului estic era complet pătat în roşu morocănos care pălea şi se înteţea, pălea şi se înteţea, după cum strălucirea din fântânile de lavă lumina pântecele norilor joşi.

Tocmai pe când Kleisterman se pregătea să se ridice în cer, se declanşă alt seism şi, preţ de o bătaie de inimă, el se clătină, cu un picior încă pe pământ, înainte de a se înălţa în văzduh. Ridicându-se, auzi alte clădiri care se prăbuşeau dedesubt în Millersburg. De acum înainte cutremurele aveau să se succeadă aproape încontinuu, atât timp cât dura stabilizarea frontierelor noii plăci. De obicei asta ţinea milioane de ani. Azi... cine putea şti? Zile? Ore?

Soarele apăru în cele din urmă, în vreme ce zbura către nord-est, deşi fumul provenit de la incendiile forestiere atinse de fântânile de lavă îl redusese la un disc de smalţ portocaliu. În câteva rânduri a fost nevoit să schimbe direcţia pentru a evita să zboare prin coloane de fum negru ca noaptea, străbătute de jerbe de scântei, lungi de zeci de kilometri, care se îndeseau în apropiere de zona unde fusese cândva coasta. El însă insistă, verificându-şi la răstimpuri locatorul, pentru a se asigura că amprentele electromagnetice continuau să sporească.

IA-urile întreprinseseră eforturi uriaşe pentru a pune la punct spectacolul acela; ca atare, n-aveau să-l rateze. Şi fiindcă erau tot atât de sentimentale, pe cât erau de crude, Kleisterman credea că ştie din ce punct de vedere aveau să privească – cât mai aproape cu putinţă de Manhattan... sau de locul unde fusese cândva Manhattan –, unde primele IA-uri fuseseră create în laboratoare experimentale, cu mulţi ani în urmă.

Când, după ore de zbor, ajunse până la urmă în locul respectiv, era greu de spus dacă se afla realmente acolo, deşi coordonatele corespundeau.

Totul se schimbase. Atlanticul dispăruse și masa continentală a Europei se întindea la nesfârșit spre est, pierzându-se în pâcla purpurie a depărtării. Acolo unde cele două continente se întâlneau și se măcinau acum între ele, solul se încreței, se cuta și se ridica în mod vizibil, în domuri de pământ ce se înălțau mai sus și tot mai sus, aidoma unor pâini vaste care creșteau într-un cuptor cosmic. La est de granița coliziunii, un șir de fântâni de lavă se întindea spre nord și spre sud; fisuri se deschiseseră aidoma unor cusături rupte și din ele se revărsau puhoaie mari și fumegătoare de lavă bazaltică. Solul era afectat permanent de seisme, unde de pământ înalte de câte treizeci de metri, care goneau în cercuri concentrice ce se lărgeau.

Kleisterman s-a ridicat cât de sus a avut curaj, fără echipament de oxigen sau îmbrăcăminte încălzită, străduindu-se să stea departe de erupțiile de lavă și de gazele corozive eliberate de acestea. În cele din urmă, zări ceea ce știa că ar fi trebuit să fie acolo.

O fereastră se deschidea în cer, o fereastră înaltă de treizeci de metri și tot atât de lată, orientată spre est. Din spatele ei o lumină albă și clară contura o Față masivă, înaltă de vreo treisprezece metri de la bărbie la frunte, care privea contemplator prin fereastră. Fața alesese să se proiecteze ca imaginea unui profet sau sfânt din Vechiul Testament, cu barbă neagră, cârlionțată și încadrată de șuvițe de păr lung ce cobora de ambele părți. Ochii, fiecare cu diametrul mai mare decât înălțimea unui om, erau albastru-înghețat, pătrunzător.

Kleisterman mai întâlnise creatura aceea. Printre IA-uri existau ierarhii de complexitate bizantină, dar Entitatea respectivă se găsea în vârful subsetului care era interesat de afacerile oamenilor, sau, oricum, în vârful unui asemenea subset. În mod sarcastic, uneori chiar cumva viclean, se autointitula Mr. Big... sau, alteori, Cilindrul Principal.

Fereastra spre lumea cealaltă era deschisă. Asta era unica lui şansă.

Kleisterman setă temporizatorul mecanismului la intervalul cel mai scurt posibil, sub un minut, şi păstrându-l în rucsac, ţinu curelele acestuia în mână.

Acceleră cât de mult reuşi spre fereastră, se opri în ultima clipă, roti braţul şi azvârli rucsacul prin fereastra deschisă.

Faţa îl privi uşor surprinsă.

Fereastra se închise brusc.

Kleisterman rămase plutind în aer, aşteptând, cu vântul fluturându-i părul. Nu se întâmplă absolut nimic.

După un timp, fereastra din cer se redeschise şi Faţa îl privi iarăşi.

– Chiar ai crezut că asta ar fi îndeajuns să ne distrugă? rosti Mr. Big cu glas surprinzător de calm şi prietenos.

Sentimentul de înfrângere şi epuizare îl copleşi pe Kleisterman, golindu-i, parcă, de măduvă toate oasele şi umplându-le cu plumb.

– Nu, nu tocmai, răspunse el obosit. Dar a trebuit să-ncerc.

– Ştiu, spuse Mr. Big aproape afectuos.

Kleisterman ridică fruntea şi privi sfidător Faţa gigantică.

– Şi voi continua să-ncerc, o ştii. Nu voi abandona lupta niciodată.

– Ştiu că n-o să te laşi, zise Mr. Big cu tristeţe. Asta te face să fii om.

Fereastra se închise.

Kleisterman rămase plutind nemişcat în văzduh.

Dedesubtul lui, munţi noi, zbierând ca un milion de viţei nou-născuţi, începură să se ridice treptat spre cer.

LEGIUNE ESTE NUMELE MEU

DAVID MORRELL

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Viața unui soldat depinde adesea de camarazii săi, stabilind o legătură care poate fi mai strânsă decât cea dintre frați. Dar ce se întâmplă când frații tăi sunt cei care încearcă să te *omoare*?...

Creatorul lui Rambo, unul dintre cei mai bine-cunoscuți războinici din ficțiunea contemporană, David Morrell este autor de best-selleruri ale cărui romane au avut un tiraj total de peste optsprezece milioane de exemplare și ale cărui thrillere au fost traduse în peste douăzeci și șase de limbi și ecranizate în filme cu rețete-record, dar și în seriale TV. Faimosul său prim roman *Rambo I, singur contra tuturor*[1] a stat la originea personajului Rambo. Este autorul altor peste 28 de cărți, printre care trilogia de spionaj Frăția Trandafirului, *The Fifth Profession, Assumed Identity, The Covenant of the Flame, Extreme Denial, Desperate Measures, Creepers* și multe altele. Povestirile i-au fost strânse în *Black Evening* și *Nightscape* și a scris, de asemenea, o carte cu sfaturi despre tehnici literare, *The Successful Novelist*, ca și alte cărți de non-ficțiune. Mai bine cunoscut pentru thrillere, a scris și romane horror, fantasy și istorice și a obținut de trei ori Premiul Bram Stoker. Organizația International Thriller Writers l-a onorat cu prestigiosul său Premiu Thriller Master. Cea mai recentă carte a

[1] Ed. Elit Comentator, 1992 (n. tr.).

lui este *The Naked Edge*. David Morrell locuiește în Santa Fe, statul New Mexico.

Misiunea este sacră.
O vei executa până la capăt, cu orice preț.
– Din Codul de onoare al Legiunii Franceze

Siria.
20 iunie 1941.

– Colonelul a găsit pe cineva să cioplească o mână din lemn.

Kline nu se întoarse când auzi vocea lui Durado în spatele său. Își menținu privirea focalizată între cei doi bolovani care-l protejau de tirul lunetiștilor. Rezemat cu spatele de panta pietroasă, fixa clădirile galbene din depărtare.

– O mână din lemn? (Nu referința era cea care-l surprindea pe Kline, cât, mai degrabă, momentul ales.) Nu suntem în aprilie.

– Poate că s-a gândit c-avem nevoie de un memento, spuse Durado.

– Ținând seama de ce se va-ntâmpla mâine, probabil că are dreptate.

– Ceremonia este la ora 15.00.

– Nu pot veni, zise Kline. Sunt în post până când se întunecă.

– Va fi și o a doua ceremonie. Sergentul mi-a spus să mă-ntorc mai târziu și să-ți iau locul, ca să poți participa.

Kline încuviință în semn de mulțumire.

– Îmi amintește de vremea când eram puști și ai mei mergeau la biserică. Colonelul a devenit predicatorul nostru.

– Vezi ceva pe-acolo? întrebă Durado.

– Nimic care să se miște – doar pâcla de căldură.

– Mâine va fi altceva.

Kline auzi scrâșnetul pietrelor sub bocancii de luptă, când Durado se îndepărtă. Era acoperit cu o pătură sfâșiată. Uniforma îi era minimală – șort cafeniu și cămașă cu mânecă scurtă, decolorate de soarele deșertului. Pe cap avea faimoasa *kepi blanc* a Legiunii, un chipiu alb, rotund, cu partea superioară plată și cu cozoroc negru. Și ea era decolorată de soare. Clapa de la spate îi acoperea ceafa și urechile, dar pentru rest Kline se bizuia pe pătura care-i proteja picioarele și brațele goale și care împiedica pietrele să absoarbă atât de multă căldură, încât să-l frigă.

Pușca de asalt MAS 36 se afla alături, gata să fie ridicată și utilizată, dacă vreun lunetist s-ar fi arătat. Bineînțeles, asta ar fi trădat poziția lui Kline, ar fi atras gloanțe inamice și l-ar fi silit să găsească o altă poziție bună. Dar pentru că netezise solul și-și făcuse locașul ăsta cât mai confortabil cu putință, prefera să se abțină să tragă vreun foc până mâine.

Gloanțe inamice? Cuvintele îi veniseră în mod reflex în minte, dar în circumstanțele actuale îl tulburau.

Da, putea să aștepte până mâine să apese pe trăgaci.

Numele lui adevărat nu era Kline. Cu șapte ani în urmă, în 1934, sosise la Vieux-Fort din zona Vincennes a Parisului, unde se înscrisese voluntar în Legiunea Străină franceză, numită așa fiindcă reprezenta unica modalitate prin care străinii se puteau înrola în armata franceză.

– American! pufnise un sergent.

Kline primise cafea, pâine și supă apoasă de fasole. Într-un dormitor aglomerat, dormise pe o saltea umplută cu paie pe cel mai de sus dintre cele trei paturi metalice suprapuse. După două zile, el și alți douăzeci de nou-veniți, în majoritate spanioli, italieni și greci, plus un irlandez, fuseseră transportați cu trenul în sud, spre Marsilia. Fuseseră mânați în cala inferioară

urât mirositoare a unui vapor, unde vomitaseră două zile, cât a durat călătoria crâncenă peste Mediterana spre Algeria. În cele din urmă, camioane îi duseseră pe un drum colbuit și denivelat până la sediul Legiunii din îndepărtata așezare din deșert Sidi Bel Abbès. Căldura era copleșitoare.

Acolo începuse interogatoriul lui Kline. Deși avea faima că atrage criminali care fugeau dinaintea brațului legii, în realitate Legiunea înțelegea și-și asuma să facă din ei soldați disciplinați și nu-i accepta cu bună știință pe cei mai nemernici dintre delincvenți. De aceea, toți candidații erau chestionați amănunțit, iar trecutul le era investigat cât mai în detaliu cu putință. Deși nu erau criminali, mulți voluntari ajunseseră la o fundătură în viață și doreau un început nou, alături de șansa de a deveni cetățeni francezi. Dacă Legiunea îi accepta, li se îngăduia să-și aleagă nume noi și primeau identități noi.

Kline ajunsese cu siguranță într-o fundătură. Înainte să fi sosit în Franța și să se fi înscris voluntar în Legiune, trăise în Statele Unite, în Springfield, statul Illinois, unde Marea Recesiune îl lipsise de slujba în uzină și-l adusese în imposibilitatea de a-și întreține soția și fetița. Se împrietenise cu indivizi dubioși și fusese om de veghe la spargerea unei bănci, acțiune în urma căreia un paznic fusese ucis, iar totalul banilor furați se ridicase la doar 24,95 dolari. În luna pe care o petrecuse fugind de poliție, fiica îi murise de tuse convulsivă. Soția, pe jumătate înnebunită de durere, își tăiase venele și murise în urma hemoragiei. Singurul lucru care-l împiedicase pe Kline să procedeze la fel a fost hotărârea de a se autopedepsi, și asta îl împinsese până la urmă să recurgă la un act extrem, cel mai cumplit pe care și-l putea imagina. Răspunzând unui articol dintr-un ziar pe care-l găsise din întâmplare pe stradă, el își sfârșise rătăcirile chinuitoare muncind ca încărcător de cărbuni pe un vapor care-l

dusese în portul francez Le Havre, de unde mersese pe jos până la Paris şi se înrolase în Legiune.

Potrivit articolului din ziar, niciun alt mod de viaţă nu putea fi mai dificil şi Kline fusese încântat să descopere că articolul minimalizase realitatea. Izbutind să-şi ascundă trecutul, el suportase o serie aparent interminabilă de antrenamente de lupte corp la corp, marşuri forţate, instrucţie cu arme şi alte teste de rezistenţă, care-i oferiseră satisfacţie prin durerile pe care i le cauzau. În cele din urmă, când primise certificatul care-l admitea în mod oficial în Legiune, simţise că începe cu adevărat un drum nou. Fără să se ierte vreodată pe sine, lumea, ori pe Dumnezeu pentru pierderea familiei, el simţise o neaşteptat de profundă înrudire cu un grup care avea ca parte din crez „Ţi-e dat să trăieşti"[1].

Irlandezul îşi spunea Rourke. Se împrieteniseră în lunile lungi de instrucţie, fiindcă el şi Kline erau singurii vorbitori de engleză în grupul lor de voluntari. Ca toţi ceilalţi din Legiune, Rourke spunea prea puţine lucruri despre trecutul său, dar abilităţile în manipularea armelor şi a explozivilor îl făcuseră pe Kline să creadă că bărbatul fusese în Armata Republicană Irlandeză. Că omorâse soldaţi britanici, ca să-i convingă să plece din ţara lui şi că-şi căutase refugiu în Legiune după ce armata britanică jurase să-şi pună la bătaie toate resursele ca să-i dea de urmă.

– Nu cred că eşti romano-catolic, spusese Rourke într-o seară după ce terminaseră un marş de optzeci de kilometri într-o arşiţă îngrozitoare.

---

[1] Parte din deviza Legiunii Franceze: „Ţi-e dat să trăieşti, ai ales să iubeşti, eşti instruit să ucizi" (n. tr.).

Accentul lui cu intonații înalte făcea ca vocea să-i pară melodioasă, în ciuda durerilor de la bășicile de pe tălpi pe care le tratau, în vreeme ce vorbea.

– Nu, sunt baptist, răspunsese Kline, după care se corectase: cel puțin, așa am fost crescut. Dar nu mai merg la biserică.

– În Irlanda n-am văzut mulți baptiști, glumise Rourke. Știi Biblia?

– Taică-meu citea din ea în fiecare seară, cu glas tare.

– „Legiune este numele meu...", citase Rourke.

– „...căci suntem mulți", încheiase Kline. Evanghelia după Marcu. Un posedat i-a spus asta lui Iisus, încercând să-i explice câte duhuri necurate, diavoli, erau în el... O legiune. (Cuvântul acela îl făcuse în cele din urmă să priceapă încotro îndrepta Rourke conversația.) Ne compari cu diavolii?

– După ce ne-a purtat prin marșul ăla, sergentul este-n mod clar îndreptățit la așa ceva.

Kline nu s-a putut abține să nu chicotească.

– Cu siguranță, urmase Rourke, sergentul vrea ca *inamicul* să creadă că suntem diavoli. Așa le-au spus soldații mexicani legionarilor după bătălia de la Camerone, nu?

– Da, exact. „Ăștia nu sunt oameni, sunt diavoli".

– Ai memorie bună.

– Aș vrea să n-o fi avut.

– Valabil și pentru mine.

Ochii, de obicei neastâmpărați ai lui Rourke, păreau stinși. Pistruii îi erau acoperiți de praf.

– Oricum, după un marș ca ăsta, am putea la fel de bine să fim diavoli.

– De ce crezi asta?

Curățându-și sângele de pe picioare, Rourke se străduia ca replica lui să sune tot ca o glumă:

– Noi înțelegem ce simți în iad.

Rourke nu mai era de acum.

Anii petrecuți de Kline în Legiune îl învățaseră să-și domine slăbiciunile, totuși pierderea prietenului său îl îndurerase. Privind acum printre bolovani, spre clădirile din gresie aparent abandonate, se gândi la nesfârșitele conversații cu Rourke. În 1940, pe când Germania amenința tot mai puternic Europa, ei doi luptaseră umăr la umăr în fortificațiile din beton ale Liniei Maginot, construită de Franța de-a lungul frontierei sale cu Germania. Unitatea lor suferise asalturi neîncetate din partea mitralierelor, a tancurilor și a avioanelor de bombardament în picaj, contraatacând de câte ori germanii arătau cel mai mărunt semn de slăbiciune.

Pierderile fuseseră masive, totuși Kline, Rourke și camarazii legionari continuaseră lupta. Când ofițerul comandant al unei unități franceze obișnuite insistase că nimeni n-avea nicio șansă și că unica opțiune rezonabilă era predarea în fața germanilor, comandantul legionarilor îl împușcase pe loc. Un al doilea ofițer francez încercase să riposteze, și de data aia Kline a fost cel care a tras, apărându-și comandantul, care era întors cu spatele. Toți legionarii înțelegeau asta. Din prima zi de instrucție erau îndoctrinați cu adevăruri ferme, iar unul dintre ele era: *Nu-ți vei preda niciodată armele.*

– Ce cred baptiștii? întrebase Rourke în seara de după altă bătălie.

Amândoi își curățau armele.

– Dumnezeu ne pedepsește pentru păcatele noastre, replicase Kline.

– Și ce poți face pentru a fi mântuit?

– Nimic. Totul depinde de mila lui Hristos.

– Milă? Fața ascuțită a lui Rourke se încordase când repetase cuvântul. Ai văzut multă milă în jurul tău?

– Nu.

– Nici eu.

– Dar ce cred *catolicii* despre mântuire? întrebase Kline.

– Noi spunem că ne căim pentru păcatele noastre și facem penitență ca să arătăm ca suntem sinceri.

Gândindu-se la soția și la fiica sa, la cum le lăsase singure în timp ce el ajutase la jefuirea băncii, la soția care s-a sinucis după moartea fetiței, Kline a întrebat:

– Dar dacă păcatul tău este atât de mare, încât este imposibil să-l ispășești?

– Și eu îmi pun de multe ori întrebarea asta. Am fost acolit, băiatul care-l ajută pe preotul catolic, și mă pregăteam să urmez seminarul. Dar poate că nu sunt în religia potrivită. Voi spuneți că Dumnezeu ne pedepsește pentru păcatele noastre și că unica noastră speranță este mila Lui? Mi se pare logic.

În clipa aceea Kline hotărâse că Rourke nu se alăturase Legiunii pentru a scăpa de armata britanică. Nu, el se afla în Legiune pentru că, la fel ca și Kline, făcuse ceva îngrozitor de rău și se autopedepsea.

Kline îi ducea dorul prietenului său. Privind printre bolovani, căută să-și alunge gândul de la regrete și întinse mâna după bidonașul de sub pătura care-l proteja de soare. Îi deșurubă capacul și-și îndepărtă privirea de la clădirile vechi din gresie doar atât cât să soarbă din apa caldă, cu gust metalic.

Se concentră din nou asupra țintei. Acolo se aflau bărbați înarmați cu puști, care se uitau spre coama unde era el. În privința asta nu avea nicio îndoială. Mâine avea să se dea o bătălie. Nici în privința asta nu avea nicio îndoială.

Dindărătul lui se apropiară pași, dislocând pietre.

Glasul lui Durado rosti:

– Prima ceremonie s-a terminat. Te-nlocuiesc în post.

– Liniște peste tot, raportă Kline.

– Mâine nu va mai fi așa. Căpitanul spune că vom ataca fără doar și poate.

Kline îndepărtă pătura și simți razele aspre ale soarelui pe brațele și picioarele expuse. Se strecură pe lângă baza pantei pietroase, având grijă să rămână cât mai ghemuit. După ce trecu de alte posturi de santinele, ajunse în partea principală a taberei, unde jumătate din 13 DBLE, Semi-brigada 13, stătea în formație lângă corturi.

Lumina era orbitor de strălucitoare, când colonelul sui pe un bolovan, pentru a-i cuprinde pe toți cu privirea. Se numea Amilakvari. Era un rus care la vârsta de unsprezece ani scăpase de revoluția comunistă, iar la douăzeci de ani se alăturase Legiunii. Acum în vârstă de treizeci și cinci de ani, arăta slăbănog, dar vânjos, după luni de bătălii prin deșert. Purta, totuși, uniforma completă.

În ciuda originii ruse, colonelul le vorbi legionarilor în franceză, limba lor comună, deși majoritatea continuau să vorbească între ei în graiul lor natal și legaseră prietenii pe baza sa, așa cum făcuseră Kline cu Rourke. Solemn, colonelul ridică o mână, dar care nu-i aparținea. Mâna fusese cioplită dintr-un bloc de lemn, cu palma și degetele incredibil de realiste.

Nici lui Kline, și nimănui altuia nu trebuia să i se spună că era copia mâinii din lemn a celui mai de seamă erou al Legiunii, căpitanul Jean Danjou. Toți cunoșteau evenimentele pe care colonelul avea să le descrie și toți cei călîți în lupte mai știau că, înainte de încheierea ceremoniei, lacrimile aveau să le curgă pe chipuri.

Camarón, Mexic. Legiunea îl numea Camerone.

Deși Kline o auzise de multe ori, povestea devenea mai puternică cu fiecare repetare. Ascultându-l pe colonel cum o recita, Kline trăia ca și cum ar fi fost acolo, simțind aerul rece

nocturn, când patrula pornise la ora unu noaptea pe 30 aprilie 1863.

Erau infanteriști: șaizeci și doi de soldați, trei ofițeri și căpitanul Danjou, veteran decorat cu mustață și cioc elegant. Puțini înțelegeau motivul pentru care se aflau în Mexic – ceva legat de un pact între Napoleon al III-lea al Franței și împăratul Maximilian al Austriei, un plan de invadare a Mexicului, în timp ce Statele Unite erau prinse în Războiul Civil. Însă legionarii erau indiferenți față de politică. Pe ei nu-i interesa decât să-și ducă la bun sfârșit misiunile primite.

Trupele franceze sosiseră în portul Veracruz din Golful Mexic, unde descoperiseră imediat un inamic la fel de ucigător ca soldații mexicani și civilii furioși care li se împotriveau. Ravagiile frigurilor galbene omorâseră o treime din ei și-i siliseră să-și mute cartierul general cu o sută de kilometri spre interiorul uscatului, în orașul Córdoba, unde sperau că aerul avea să fie mai puțin contaminat. Mutarea cartierului general însemna că ruta de aprovizionare dintre Veracruz și Córdoba trebuia păstrată deschisă, iar responsabilitatea respectivă cădea pe umerii unor patrule precum cea comandată de căpitanul Danjou.

Kline își imagină marșul nocturn pe drumul pustiu și îndepărtat. În zori, legionarilor li se îngădui să se oprească pentru micul dejun, dar pe când căutau lemne pentru foc, o santinelă arătă spre vest.

– Cavalerie mexicană!

Praful ridicat de caii care se apropiau îngreuna numărătoarea călăreților, însă un lucru era clar – erau sute și sute.

– Formați un pătrat! ordonă Danjou.

Bărbații se strânseră în rânduri îndreptate spre cele patru puncte cardinale. Primul rând îngenunche, iar rândul al doilea rămase în picioare cu puștile întinse peste capetele celor din fața lor.

Cavaleria mexicană șarjă. Ca un singur om, legionarii din primul rând traseră, oprind atacul. În timp ce reîncărcau, cei dinapoia lor țintiră, gata să tragă la ordin.

Știind că nu câștigase decât un mic răgaz, Danjou cercetă terenul deschis în jur, căutând o posibilitate de adăpost. Spre est, zări o hacienda ruinată și le ordonă oamenilor săi să pornească într-acolo, dar mexicanii șarjară iar și legionarii traseră din nou și gloanțele lor dispersară atacul.

– Nu vă opriți! răcni Danjou.

Apropiindu-se de ruine, privi peste umăr și văzu infanteriști care se alăturau cavaleriei mexicane. Cu răsuflarea întretăiată, patrula intră în fugă într-o curte interioară plină de dărâmături.

– Închideți porțile! Baricadați-le!

Danjou examină locul în care ajunseseră. Hacienda era formată din clădiri de fermă dărăpănate, dispuse într-un pătrat cu latura de cincizeci de metri. Era înconjurată de un zid din piatră, care atingea pe alocuri înălțimea de trei metri; în alte părți se prăbușise însă în mormane de pietre ce ajungeau până la piept.

– Desfășurați-vă! Adăpostiți-vă!

O santinelă sui iute o scară rezemată de un grajd și de pe acoperișul acestuia anunță apropierea prafului ridicat de călăreți și infanteriști.

– Văd sombrero în toate direcțiile!

– Câți sunt? întrebă Danjou.

– Cel puțin două mii.

Danjou calculă rapid raportul de forțe: treizeci la unu.

– În curând vor fi mult mai puțini! le strigă el oamenilor săi.

Primi drept răspuns râsetele la care sperase. Însă pantalonii lui roșii, largi, și vestonul bleumarin erau îmbibate de sudoare după retragerea rapidă spre hacienda. Pe de altă parte își simțea gura uscată și știa că, pe măsură ce arșița zilei avea să sporească, oamenii săi aveau să fie teribil de însetați.

O cercetare iute prin ruine dovedi că în haciendă nu exista nicio sursă sau rezervă de apă. Nu același lucru se putea spune despre mexicani. Un pârâiaș din apropiere le oferea toată apa pe care și-ar fi dorit-o. Danjou își simți buzele și mai uscate la gândul acela.

– Se apropie un călăreț! strigă santinela. Poartă un steag alb!

Danjou sui scara pe acoperișul grajdului. Escaladarea nu era ușoară pentru el. Mai avea un singur braț valid. Cu ani în urmă, mâna stângă îi fusese sfârtecată de o muschetă. Nedomolit, el îi comandase unui cioplitor să-i facă o mână din lemn, care fusese lăcuită în culoarea pielii. Degetele erau prevăzute cu balamale care le făceau flexibile și avea o manșetă neagră în care își introducea ciotul încheieturii. Prin mișcarea ciotului peste curelușele din piele din interiorul manșetei, el învățase să miște degetele din lemn.

Ascunzând mâna artificială la spate, ca să nu o ia cineva ca pe-o slăbiciune, Danjou îl privi de sus pe ofițerul mexican care se apropia călare de ei. Numeroasele graiuri vorbite de legionarii lui Danjou îl siliseră să devină multilingv.

– Sunteți în inferioritate numerică, rosti mexicanul. Nu aveți apă. În curând vă veți termina și hrana. Predați-vă. Veți fi tratați corect.

– Nu, replică Danjou.

– A rămâne acolo înseamnă a muri.

– Nu ne vom abandona armele, sublinie Danjou.

– Asta-i o prostie.

– Încercați să ne atacați și veți afla că *aceea* este o prostie.

Furios, ofițerul mexican se îndepărtă.

Danjou coborî scara cât putu de repede. Deși le striga încurajări oamenilor săi, îl îngrijora faptul că hacienda era situată într-o depresiune a solului. Terenul mai înalt dinapoia ei le îngăduia pușcașilor inamici să tragă în jos, peste ziduri, în curte.

Lunetiștii mexicani deschiseră focul, asigurând acoperire pentru altă șarjă de cavalerie. Praful ridicat de cai asigura acoperire pentru infanteriștii care avansară. Gloanțe trecură prin pereții din lemn ai caselor și zburară așchii de piatră din ziduri. În ciuda barajului neîncetat de foc, rafalele disciplinate ale legionarilor respinseră atac după atac.

Până la ora 11.00, soarele devenise nemilos. Țevile puștilor erau aproape prea fierbinți pentru a fi atinse. Doisprezece legionari muriseră.

Danjou îi îmboldea pe supraviețuitori să continue lupta. Gesticulând din mâna de lemn, merse de la un grup la altul și-i spuse fiecărui om în parte că se bizuia pe el. Când traversă curtea ca să sprijine grupul care apăra un zid, căzu pe spate, lovit în piept de glonțul unui lunetist.

Un legionar care alergă în ajutorul lui îl auzi murmurând cu ultima răsuflare horcăită:

– Să nu cedați niciodată!

Secundul lui preluă comanda, strigând la oameni și determinându-i să jure că vor lupta și mai dârz în onoarea lui Danjou:

– Putem să murim, dar n-o să ne predăm niciodată!

Două mii de mexicani trăgeau, așa încât numărul enorm de gloanțe ce loveau curtea – ajungând poate până la opt mii pe minut – echivala cu focul modern a numeroase mitraliere. Zgomotul în sine era teribil. Se năruiau clădiri. Fumul puștilor umplea aerul.

Ferma luă foc, aprinsă poate de scânteile de la gurile țevilor. Fumul provenit din incendiu îngreuna și mai mult vederea și chinuia respirația legionarilor. Ei însă au continuat să tragă, respingând și mai multe atacuri, ignorând alte propuneri de predare.

Până la ora 16.00, doar doisprezece legionari mai erau în viață. Până la ora 18.00, numărul celor capabili de luptă se

redusese la cinci. Când mexicanii au năvălit în curte, mâna de supraviețuitori își trase ultimele gloanțe rămase, după care atacă la baionetă, năpustindu-se prin fum, spintecând și ciomăgind.

Un soldat a fost împușcat de nouăsprezece ori pe când încerca să-și protejeze locotenentul. Alți doi au fost loviți și au căzut, însă unul s-a străduit să se ridice în picioare și s-a alăturat ultimilor săi doi camarazi. Au stat spate în spate, lovind cu baionetele.

Ofițerul mexican care vorbise mai devreme cu Danjou nu văzuse niciodată pe cineva luptând așa.

– Opriți! le ordonă el oamenilor săi.

După aceea se răsuci spre supraviețuitori:

– Pentru numele lui Dumnezeu, este lipsit de noimă! Predați-vă!

– Nu ne vom preda armele, insistă un legionar rănit.

– Armele voastre? Încercați să negociați cu mine? întrebă mexicanul uluit.

Legionarul însângerat se clătină și se străduí să nu cadă.

– Puteți să ne luați prizonieri, dar armele nu le predăm.

Mexicanul icni.

– Nu mai aveți muniții și oricum puștile vă sunt aproape inutile. Păstrați-vă blestemățiile!

– Și trebuie să ne îngăduiți să ne-ngrijim răniții.

Stupefiat de îndrăzneala lor, ofițerul mexican îl prinse pe legionarul aflat pe punctul de a se prăbuși și spuse:

– Unor bărbați ca voi, nu le pot refuza nimic.

Kline stătea sub soarele Siriei și-și asculta comandantul care descria bătălia de la Camerone.

Auzise detaliile alea de multe ori, dar, cu fiecare relatare, câștigau și mai multă putere. În imaginația sa, simțea mirosul de sânge, auzea zumzetul muștelor pe cadavre și simțea pe limbă

gustul amar al fumului de la praful de pușcă și de la clădirile incendiate. Strigătele muribunzilor păreau să reverbereze în jur. Ochii i s-au împăienjenit de emoție și era convins că și cei din jur simțeau la fel.

În tot acest timp, colonelul ținu ridicată mâna din lemn, o copie a protezei lui Danjou, care fusese recuperată după bătălia aceea din trecut. Mâna originală se găsea acum într-o vitrină din sticlă la sediul Legiunii. În fiecare an, pe 30 aprilie, aniversarea bătăliei, era purtată în jurul sălii ticsite de legionari, îngăduindu-le tuturor să privească relicva cea mai prețioasă a Legiunii. În aceeași zi, o ceremonie similară – mai puțin prezentarea mâinii – avea loc în toate bazele Legiunii din lume. Era cel mai important ritual anual al lor.

Însă nimeni nu ceruse niciodată cioplirea unei cópii a mâinii lui Danjou. Nimeni nu ajunsese atât de departe în imitarea ceremoniei anuale de la sediul general al Legiunii. Mai mult încă, acum nu era 30 aprilie. Ținând seama de cele ce urmau să se întâmple a doua zi dimineață, Kline înțelegea că nerespectarea datei sublinia hotărârea colonelului de a le reaminti legionarilor de moștenirea lor.

Stând pe bolovan și ținând mâna de lemn deasupra capului, colonelul vorbi cu atâta forță, încât era imposibil să nu-l audă cineva.

– Fiecare dintre cei șaizeci și șase de legionari din bătălia aceea a avut câte șaizeci de gloanțe. Au fost trase toate gloanțele. Asta înseamnă că ei au tras trei mii opt sute de gloanțe. În ciuda arșiței, a setei, a prafului și a fumului, au ucis aproape patru sute de inamici. Gândiți-vă ce-nseamnă asta – din fiecare zece gloanțe, unul și-a găsit ținta. Uimitor, în condițiile acelea. Legionarilor li s-au oferit repetate oportunități să se preda. Ei și-ar fi putut abandona misiunea în orice clipă, dar au refuzat să dezonoreze Legiunea ori pe ei înșiși. Să vi-i amintiți mâine pe

eroii aceia. Mâine, *voi* veți fi eroii. Niciun legionar n-a înfruntat vreodată ceea ce veți înfrunta voi toți mâine. Noi ne executăm misiunea până la capăt, cu orice preț. Noi ne onorăm întotdeauna obligațiile. Care este deviza noastră?

– Legiunea este patria noastră! strigară în mod reflex Kline și toți ceilalți.

– Nu vă aud!

– Legiunea este patria noastră!

– *Care este a doua lozincă?*

– Onoare și fidelitate!

– Da! Nu uitați niciodată asta! Nu uitați niciodată Camerone! Nu dezonorați niciodată Legiunea! Misiunea trebuie executată întotdeauna până la capăt!

Reflectând asupra alegerii sumbre cu care avea să se confrunte a doua zi, Kline reveni pe lângă baza pantei pietroase. Abia băgând în seamă numeroasele santinele de pe drum, ajunse în locul unde Durado stătea sub pătură și privea printre cei doi bolovani spre periferia Damascului.

– Te-ai și întors? întrebă Durado. Tocmai când îmi găsisem o poziție comodă.

Kline schiță o jumătate de surâs. Umorul îi reamintea de glumele pe care obișnuia să le facă Rourke.

Căldura radia din stânci.

– Crezi că discursul colonelului a contat? întrebă Durado, coborând către baza pantei.

– N-o să știm asta decât mâine, răspunse Kline, ocupându-și locul între bolovani. Niciun legionar n-a mai fost silit vreodată într-o asemenea situație.

– Noi facem ceea ce trebuie făcut, replică Durado și dădu să se îndepărteze.

– Da, murmură Kline, Dumnezeu ne pedepsește pentru păcatele noastre.

Durado se opri și se întoarse.

– Poftim? N-am auzit bine ce-ai spus.

– Vorbeam de unul singur.

– Mi s-a părut că ai zis ceva de Dumnezeu.

– Te-ai gândit vreodată că trebuia să nu se-ntâmple? întrebă Kline.

– *Ce* anume să nu se-ntâmple?

– Camerone. Legionarii nu aveau apă. Nu aveau aproape deloc hrană. Muniția le era limitată. În căldura aia, după trei zile fără nimic de băut, și-ar fi pierdut cunoștința sau mai rău. Mexicanii nu trebuiau să facă nimic altceva decât să aștepte.

– Poate că se temeau că până atunci vor sosi întăriri, sugeră Durado.

– Și de ce s-ar fi temut? întrebă Kline. Erau atât de mulți, încât o misiune de salvare n-ar fi avut nicio șansă. Dacă ar fi judecat puțin situația și ar fi lăsat impresia că doar două sute de mexicani înconjurau hacienda, ar fi putut atrage întăririle într-o ambuscadă.

– Ce vrei să spui, de fapt?

– Exact ce am spus: că uneori bătăliile nu sunt necesare.

– Precum cea de mâine, de pildă? întrebă Durado.

Kline indică spre clădiri.

– Poate că se vor preda.

– Sau poate că ei speră că *noi ne vom preda*. Așa se va-ntâmpla?

– Bineînțeles că nu. Kline cită din Codul de onoare al Legiunii, pe care toți recruții trebuiau să-l memoreze la începutul instrucției: „Nu-ți vei preda niciodată armele".

– Și nici *ei* n-o vor face, zise Durado.

– În cele din urmă, însă, Franța a fost nevoită să părăsească Mexicul. Camerone n-a contat deloc, spuse Kline.

– Ai grijă. Ar fi bine să nu fii auzit de colonel spunând așa ceva.

– Poate că nici bătălia de mâine nu va conta.

– Meseria noastră nu este să gândim. Sosise rândul lui Durado să citeze din Codul de onoare: „Misiunea este sacră, o execuți până la capăt cu orice preț".

– „Cu orice preț", pufni Kline. Ai perfectă dreptate. Nu sunt plătit să gândesc. Mâine voi lupta la fel de dârz ca tine.

– Dumnezeu ne pedepsește pentru păcatele noastre? Asta ai spus mai devreme? întrebă Durado. Ce am văzut în războiul ăsta dovedește că El nu există. Altfel n-ar fi îngăduit așa ceva.

– Numai dacă nu cumva bătălia de mâine este felul prin care ne răsplătește Dumnezeu.

– Pentru păcatele noastre?

– Pentru lucrurile pe care am fi în stare să dăm oricât ca să le putem uita.

– În cazul ăsta, să ne ajute Dumnezeu!

Și de data aceasta ironia din vocea lui Durado i-l reaminti lui Kline pe Rourke.

Kline stătea sub pătură și se uita peste dealul pietros, către clădirile care păreau că tremură din cauza valurilor de căldură. Știa că, de acolo, alți soldați, ca și el, priveau din propriile ascunzători. Dindărătul zidurilor, al parapetelor, al turnurilor și al porților orașului, cu armele la îndemână, ei știau că în curând, probabil mâine-dimineață, avea să înceapă bătălia.

Kline se gândi cât de diferit stătuseră lucrurile cu un an în urmă. Când germanii străpunseseră crenelurile din beton ale Liniei Maginot și invadaseră Franța, unica tactică ce părea logică fusese ca el, Rourke, și restul legionarilor să se retragă treptat, luptând, străduindu-se să încetinească cât mai mult posibil înaintarea germanilor.

Și era chiar posibil să-i fi înfrânt, gândi Kline, dacă germanii n-ar fi înțeles greșeala pe care fuseseră cât pe ce s-o comită.

Pentru armata invadatoare, riscul fusese ca, în graba de a ocupa toată Franța, să-și extindă prea mult liniile de aprovizionare, rămânând vulnerabilă înaintea devastatoarelor atacuri fulgerătoare urmate de retrageri imediate ale civililor francezi și ale resturilor armatei franceze. Fără provizii, germanii ar fi fost neajutorați. Pentru a preîntâmpina așa ceva, ei concepuseră strategia sclipitoare a consolidării trupelor lor în nordul și vestul țării, o zonă care includea Parisul. Între timp, masiva lor prezență amenințătoare convinsese restul Franței că ocupația totală era doar o chestiune de timp, că era mai bine să capituleze și să negocieze pentru termeni favorabili.

Așa că nemernicii din sud au devenit colaboraționiști, gândi Kline.

Înțelegerea fusese că cele două cincimi sudice ale Franței nu vor fi ocupate de soldați germani. Între timp, Franța avea să formeze un guvern nou, cu sediul în Vichy, în centrul țării. Teoretic, guvernul acela era neutru față de Germania, dar în realitate regimul Vichy era atât de doritor să-i concilieze pe germani, încât fusese mai mult decât încântat să le predea evrei sau orice alți „indezirabili" doriți de Germania.

Restul Franței putea la fel de bine să fie invadat, gândi Kline. *Rezultatul a fost același. Poate că ei ar fi putut să justifice colaboraționismul, dacă ar fi întreprins un efort să reziste. Se predaseră însă, pur și simplu, și acționaseră la fel ca inamicul.*

Își aminti cu durere ultima dată când îl văzuse pe Rourke. Alături de un rest al unității lor, se ascunseseră într-un hambar francez abandonat, așteptând să se lase noaptea ca să se poată furișa afară pentru a ocoli patrulele miliției de la Vichy.

Radiotelegrafistul recepționase un semnal pe care-l anunțase imediat:

– Semibrigada 13 a fost evacuată cu vapoarele din Norvegia.

Toți bărbații din hambar se ridicaseră în capul oaselor de pe paiele pe care stătuseră întinși. Contextul nu mai trebuia explicat – Legiunea luptase pe două fronturi, iar obiectivul Semibrigăzii 13 fusese Norvegia. Dar, la fel ca unitatea de pe Linia Maginot, Semibrigada 13 fusese silită să se retragă.

– A debarcat la Brest, continuase radiotelegrafistul.

Bărbații încuviințaseră din capete, perfect conștienți că Brest era portul situat în punctul cel mai îndepărtat, spre vest, din Franța.

– Când și-au dat seama că Franța capitulase și că germanii se aflau pe punctul de a ocupa portul, s-au reîmbarcat în grabă și au pornit spre Anglia.

– Așadar îi vor ajuta pe Aliați să încerce să recâștige Franța? întrebase Kline.

– Da, răspunsese radiotelegrafistul. Însă nu toți s-au dus în Anglia.

Rourke tresărise.

– Ce vrei să spui?

– Unii au hotărât să revină la cartierul general din Algeria.

Legionarii rămaseseră tăcuți un moment, analizând semnificația acelei informații. Un alt motiv pentru care Germania nu invadase toată Franța fusese faptul că ocupația respectivă i-ar fi adus ca inamici Algeria și Maroc: teritoriile franceze din Africa de Nord. Convingând Franța să creeze guvernul de la Vichy, un regim presupus neutru, care era, de fapt, un guvern-marionetă, Germania obținuse controlul indirect al acelor teritorii franceze și-i împiedicase pe legionarii staționați acolo să ajute Anglia.

– Vor lupta *împotriva* englezoilor? întrebase Kline șocat.

– Se pare mai degrabă că ei speră că Algeria va rămâne neutră. Atunci nu vor trebui să lupte cu *nimeni* pe toată durata războiului, explicase radiotelegrafistul.

– Le trebuie baftă la greu, spusese cineva.

– Mesajul a sosit din Anglia, continuase radiotelegrafistul. Din partea generalului de brigadă De Gaulle.

– Cine-i ăsta?

– Nici eu n-am auzit vreodată de el, răspunsese radiotelegrafistul, dar se pare că se află la conducerea așa-ziselor Forțe Franceze Libere, care-i includ și pe legionarii care s-au dus în Anglia. El vrea ca toți soldații francezi să ajungă acolo și să se regrupeze. Lupta nu s-a terminat.

– Slavă Domnului că mai are cineva coaie, zisese alt legionar. Știm acum în ce direcție plecăm la noapte. Spre sud, spre coastă. Vom pune mâna pe o barcă și ne vom îndrepta spre Anglia.

Majoritatea bărbaților fuseseră imediat de acord. Se născuseră și crescuseră în Spania, Portugalia, Grecia sau alte țări, dar acum erau toți cetățeni francezi și se simțeau loiali față de națiunea pe care o apăraseră prin lupte puternice.

Kline a observat, totuși, că unii tăceau, gânditori. În mod evident, luptele purtate un an întreg făceau foarte atrăgătoare ideea de a evita restul războiului, stând în Algeria.

De asemenea, a văzut și că Rourke se număra printre cei care rămăseseră tăcuți.

După ce întunericul se lăsase și grupul începuse să se furișeze afară din hambar, Kline i-a făcut semn lui Rourke să rămână pe loc.

– Am sentimentul că nu vii cu noi în Anglia, îi spusese când rămăseseră singuri doar ei doi.

Din umbre, Rourke nu-i răspunsese imediat:

– Da. După ce ajungem la Mediterană, voi găsi o cale s-ajung în Algeria.

– Te-ai săturat de lupte?

– N-are nicio legătură cu evitarea războiului. Crede-mă, sunt încântat să lupt împotriva germanilor. Rourke făcuse o pauză: dar nu pot merge în Anglia.

– Nu-nțeleg.

– Prietene, îi pusese Rourke mâna pe umăr, noi doi n-am vorbit niciodată despre trecutul nostru. Cred însă că tu ai ghicit multe despre al meu. Dacă mă întorc în Anglia, s-ar putea să sfârșesc luptând alături de aceiași soldați britanici care m-au vânat în Irlanda înainte de a mă alătura Legiunii. Nu mă-nțelege greșit. Nu m-am alăturat Legiunii ca să scap de ei.

– Știu. Te-ai alăturat, ca o formă de penitență.

– Vezi că ne-nțelegem? Ți-am spus cândva despre catolici că trebuie să-i spună lui Dumnezeu că-și regretă păcatele, iar apoi să facă ceea ce-i necesar pentru a dovedi că au vorbit serios.

– Îmi aduc aminte.

– Ei bine, cum pot continua cu penitența dacă un nenorocit de Tommy britanic mă recunoaște și mă-mpușcă?

Din bezna dinafara hambarului, un legionar șoptise:

– Kline, trebuie să-i dăm drumul.

– Vin într-o secundă, murmurase el prin ușa șubredă.

După aceea se întorsese către Rourke.

– Ai grijă de tine.

– Nu te teme, îi strânsese mâna bărbatul. Drumurile noastre se vor mai încrucișa după război.

Însă Rourke se înșelase. Drumurile lor nu aveau să se mai încrucișeze după război. La scurt timp după scindarea Legiunii, când unii plecaseră spre Anglia și alții spre Algeria, guvernul

de la Vichy le ordonase legionarilor din Algeria să ajute armata germană.

În iunie 1941, când Aliații luptau pentru eliberarea Siriei de invadatori, unitatea lui Kline din Legiune îi ajuta deja pe britanici. Între timp, o altă unitate a Legiunii, brigada Vichy, îi ajuta pe germani.

Kline știa că în dimineața următoare avea să se petreacă inimaginabilul. În bătălia pentru Damasc, legionari care se instruiseră împreună, mărșăluiseră împreună, se îmbătaseră împreună și luptaseră împreună aveau să se lupte între ei și, dacă nu cumva Rourke murise deja, avea să fie unul dintre cei atacați de Kline.

Când soarele începu să apună, Durado reveni pentru ultima oară, întrucât fusese numit santinelă pe timp de noapte.

Căldura intensă îi apăsa în continuare.

– Acolo-i tot liniște? întrebă Durado.

– Niciun semn de la nimeni. Poate că s-au retras, speră Kline.

– Mă-ndoiesc.

– Și eu. Ei știu că *noi* nu ne vom retrage.

– Cu siguranță însă că știu că nu sunt de partea cea bună, zise Durado.

– Probabil că și ei gândesc la fel despre noi.

– Ce vrei să zici?

– *Ei* sunt cei care luptă pentru Franța.

– Pentru un guvern care îi linge-n cur pe blestemații de germani, spuse Durado.

– Chiar și așa este unicul guvern francez existent. Mai ții minte ce a spus comandorul Vernerey când Aliații i-au cerut să lupte împotriva germanilor în Norvegia?

– Dacă am auzit vreodată, am uitat.

– Legionari care să se lupte pe zăpadă, nu pe nisip. Înțelegea prea bine ce nebunie era asta. Însă n-a comentat ordinul.

A spus: „Care-i obiectivul meu? Să cuceresc portul Narvik. Pentru norvegieni? Fosfații? Anșoaurile? Habar n-am. Misiunea mea este să cuceresc Narvik".

– Da, încuviință Durado. Noi avem misiunea noastră.

– Ceva se mișcă acolo, rosti Kline.

Durado se târî lângă el și privi atent printre bolovani.

Un steag alb apăru la o poartă din zidul Damascului. Ieșiră câțiva legionari, lesne de recunoscut fiindcă toți purtau tradiționalul *kepi* alb al Legiunii. Spre deosebire de șortul și cămașa cu mâneci scurte ale unității lui Kline, uniforma legionarilor din față consta din pantaloni normali și cămăși cu mânecă lungă.

Sub ultimele raze ale soarelui care apunea, ei se înșiruiră lângă zid, luară poziția de drepți și ridicară armele în semn de salut oficial spre unitatea lui Kline.

Kline se străduí să le distingă fețele, dar nu reuși să-și dea seama dacă Rourke se număra printre ei. Chiar și așa, nu se îndoia că, dacă s-ar fi apropiat, ar fi fost în stare să-i strige pe toți după prenume.

Brusc, se prinse cu mâna de bolovanul din dreapta sa. Sprijinindu-se în el, se ridică în picioare.

– Ce faci? întrebă Durado alarmat.

Kline nu era însă unicul care stătea în picioare. Pe toată coama, santinelă după santinelă se ridica.

În curând și Durado făcu la fel.

Cineva răcni:

– Prezentați... arm'!

Șirul de santinele îi imită pe frații de vizavi. Kline își simțea pieptul strivit, pe când executa ritualul care se încheia cu pușca apropiată de corp, cu patul spre sol și țeava spre cer.

De undeva din Damasc o goarnă cântă, răsunând în vale. „*Le Boudin*", era familiar tuturor legionarilor, care învățaseră cântecul pe dinafară la începutul instrucției. Data din secolul

al XIX-lea, când Belgia refuzase să le permită cetățenilor săi să se înroleze în Legiune. Pe măsură ce melodia se stinse, o goarnă din partea semibrigăzii o reluă. În scurt timp i se alăturară glasuri, care umplură valea cu versurile de obicei hazlii despre sângereți și despre faptul că Legiunea n-avea să-i împartă cu belgienii, fiindcă erau niște țintași de tot rahatul.

„*Le Boudin*" fu urmat de alt favorit din primele zile de instrucție, „*La Legion Marche*". Energia sa umflă pieptul lui Kline și-l făcu să cânte atât de tare, încât risca să răgușească. Deși glasul lui nu era decât unul dintre miile de ambele părți ale văii, el se străduia din răsputeri să se facă auzit de Rourke.

„Legiunea mărșăluiește spre front.
Cântând, noi suntem moștenitorii
Tradițiilor noastre.
Totuna cu Legiunea."

Cântecul preamărea Onoarea și Fidelitatea, virtuțile care confereau putere Legiunii. Însă glasul lui Kline tremură când înțelese că loialitatea absolută față de o misiune adusese Legiunea la confruntarea aceea.

Când au ajuns la refren, o parte din el l-a făcut pe Kline să nu mai cânte deloc:

„Noi n-avem doar arme.
Ci diavolul însuși mărșăluiește cu noi."

I-a fost imposibil să nu-și aducă aminte de conversația pe care o purtase cu Rourke, când se înrolaseră, cu mult timp în urmă.

– „Legiune este numele meu...", spusese Rourke.

– „...căci suntem mulți", replicase Kline. Un posedat i-a spus asta lui Iisus, încercând să-i explice câte duhuri necurate, diavoli, erau în el.

Din Damasc și de pe creasta unității sale, ambele tabere repetau acum refrenul cântecului, iar glasurile legionarilor se ridicau.

„Diavolul mărșăluiește cu noi."

Când soarele dispăru complet sub orizont, muzica se stinse și ea, reverberând slab, coborând în tăcere.

Învăluit în beznă, Kline rămase la baza pantei și privi în sus la strălucirea rece a stelelor care răsăreau.

Îl părăsi pe Durado și se îndreptă către cortul cantinei. Deși nu-i era deloc foame, știa că dimineață va avea nevoie de toate puterile, așa încât mâncă șuncă, pâine și bău cafea amară. Mulți alți bărbați se aflau în jurul lui. Niciunul nu scoase vreun cuvânt.

După aceea, în întunericul din cortul său, se întrebă ce fapte atât de oribile făcuse Rourke, încât să-l determine să se alăture Legiunii ca pedeapsă personală. Amplasase o mină destinată unui convoi al armatei britanice, dar văzuse cum aruncase în aer un autobuz școlar plin cu copii? Sau incendiase o casă ocupată de o familie de irlandezi despre care se spunea că le-ar fi destăinuit britanicilor planurile IRA, doar pentru a afla că greșise adresa și că familia care murise în flăcări fusese nevinovată? Oare lucrurile acelea ar fi fost îndeajuns de teribile pentru a determina pe cineva ca Rourke să se deteste așa de tare? Oare în coșmarurile sale, auzea țipetele copiilor care mureau, tot așa cum Kline și-o închipuia pe soția sa plângând deasupra trupului fiicei lor, întinzându-se către o lamă de ras ca să-și taie venele, în vreme ce Kline se ascundea de poliție pentru că jefuise o bancă în care un paznic fusese ucis pentru 24,95 dolari?

Toți au fugit în direcții diferite, își aminti Kline. *Nu m-am ales nici măcar cu un dolar.*

Închipuindu-și tusea fără sfârșit care-i chinuise și sufocase în cele din urmă fiica, se gândi: *Ar fi trebuit să fiu cu ele.*

Rămase treaz multă vreme, privind tavanul cortului.

Explozii îl zgâlțâiră dintr-un somn agitat, atât de multe bubuituri asurzitoare, încât nu le putea diferenția între ele. Solul, cortul, aerul... totul tremura. Primele unde de șoc îi izbiră timpanele, făcându-le să țiuie. Printre uruiturile persistente, urechile i se înfundară rapid, ca și cum ar fi fost astupate cu dopuri din vată. Își înhăță pușca și se repezi afară din cort, unde văzu haosul unei tabere lovite de proiectile de artilerie. Licăriri puternice iluminau bezna, în vreme ce roci, corturi și oameni se dezintegrau în explozii.

Siluete neclare de legionari alergau disperate către adăpostul stâncilor, către gropile pe care le săpaseră, către orice i-ar fi putut proteja de sfărâmăturile care zburau prin aer. Artileria taberei răspunse focului, iar mortierele și tancurile se cutremurară, când lansară proiectile spre Damasc.

Explozii arzătoare erupseră din clădirile de gresie ale orașului. Ele și sclipirile de la gurile țevilor tunurilor transformară întunericul într-un amurg pulsatoriu care-i îngădui lui Kline să-și croiască drum spre un perete de piatră, înapoia căruia plonjă înainte ca o detonare din apropiere să-l împroaște cu șrapnele.

Bombardamentul continuă ore la rând. Când se sfârși în cele din urmă, aerul era ticsit de praf și de fum. În ciuda țiuitului permanent din urechi, Kline îi auzi pe ofițeri răcnind:

– *Allez! Allez!* În picioare, javre puturoase! La atac!

Kline se sculă, dar praful era atât de des în jur, încât mai mult îi simți decât îi văzu pe camarazii care făceau la fel.

Împreună cu ei escaladă coama dealului. Uneori lunecau pe grohotiș, dar acela era unicul lucru care-i făcea să dea înapoi. Kline le simți hotărârea când ajunseră în vârf și-și sporiră viteza, repezindu-se pe lângă bolovani spre zidurile orașului.

Praful era tot acolo, oferindu-le adăpost, dar în scurtă vreme se disipă și în clipa în care ieșiră din colb și deveniră vizibili așa cum alergau spre ziduri, legionarii din fața lor deschiseră focul. Kline simți cum un bărbat de lângă el cade pe spate. Un altul din față se prăbuși.

El își urmă însă asaltul, trăgând spre parapete, acolo unde distingea mișcări. O porțiune din zid fu spulberată de proiectilul unui tun. O a doua explozie lărgi spărtura.

Kline se opri doar atât cât să smulgă inelul unei grenade, pe care a azvârlit-o cât a putut de departe prin deschizătura aceea. Alți legionari au procedat la fel, după care s-au trântit la pământ și au așteptat ca exploziile să le deschidă calea.

El trecu peste dărâmături și pătrunse într-o curte interioară. Printre casele din piatră, ulițe înguste duceau în diverse direcții. Un glonț șuieră pe lângă el, ridicând aschii de gresie. Se răsuci spre o fereastră și trase, neștiind dacă nimerise pe cineva, apoi își continuă șarja. Ajunse la o uliță și porni în lungul ei. Alți legionari i se alăturară și înaintară încet acum, pregătiți să tragă în orice țintă.

Împușcăturile păreau să răsune de pretutindeni. Exploziile ruiau pe când Kline înainta, cu iz de praf de pușcă în nări și țipete în urechi. Casele nu aveau mai mult de două etaje. Fumul plutea peste ele și fuioare coborau pe uliță, însă nu-și îngădui să se lase distras. Nu-l interesau decât ușile și ferestrele din față.

Un bărbat urlă și se prăbuși lângă el. Kline trase spre fereastra de la parter, de unde pornise glonțul, și de data aceasta zări sângele împroșcat. Un legionar din apropiere aruncă o grenadă

prin aceeași fereastră și în clipa imediat următoare exploziei sparseră ușa și deschiseră focul.

Doi soldați zăceau morți pe jos. Chipiurile albe de legionari erau pătate de sânge. Uniformele aveau mânecile și pantalonii lungi ai taberei adverse. Kline îi recunoscu pe amândoi. Rinaldo și Stavros. Se instruise cu ei, mărșăluise cu ei, împărțise același cort cu ei și cântase cu ei la micul dejun din sala de mese din Sidi-bel-Abbes.

O scară suia la etaj. De deasupra Kline auzi împușcături. Cu armele întinse, el și ceilalți legionari verificară odaia vecină, după care se apropiară de trepte. În timp ce suia, o privire scurtă aruncată spre însoțitorul său îi arătă că făcea din nou pereche cu Durado. Tenul de obicei arămiu al spaniolului era acum pământiu.

Niciunul nu scoase o vorbă, în timp ce se furișară tot mai sus.

Împușcăturile continuau să răsune de acolo, îndreptate probabil către ulița pe care o părăsiseră ori spre cea de pe cealaltă latură a clădirii. Poate că exploziile din zonă îl împiedicaseră pe pușcaș să le audă atacul cu grenada. Sau poate că nu era singur. Poate că el continua să tragă, în vreme ce un alt soldat păzea scara, sperând să-i atragă pe Kline și pe Durado într-o cursă.

Sudoarea șiroia pe fața lui Kline. Apropiindu-se de vârful scării, armă altă grenadă și o azvârli într-o odaie. Imediat, el și Durado se plecară sub nivelul palierului, protejându-se de forța detonației. Se îndreptară apoi și alergară în sus, trăgând când intrară în încăpere.

Camera era pustie. La fel și cea vecină. Probabil că în ultima clipă pușcașul suise scara, refugiindu-se la etajul al doilea, ultimul.

Kline și Durado schimbară pe rând încărcătoarele puștilor. Suiră din nou tiptil, atât doar că de data aceasta Durado a fost cel care a aruncat grenada. La o secundă după explozie, sprintară prin fum până în vârful scării, dar tot nu găsiră pe nimeni.

În colțul îndepărtat al odăii, o scară ducea la un chepeng deschis spre acoperiș.

Glasul lui Durado se auzi sec:

– Eu nu mă urc acolo.

Kline îl înțelese. Cel pe care-l vânau stătea probabil întins pe acoperiș, țintind cu arma chepengul, pregătit să facă fărâme capul oricărui om care s-ar fi ivit prin deschiderea micuță. Era imposibil de știut în ce direcție să arunci o grenadă pentru a curăța acoperișul.

– Poate c-a fugit peste acoperiș spre altă clădire, spuse Kline.

– Sau poate că nu. N-o să sui acolo, ca să aflu.

– Bine. Dă-l dracului, spuse Kline.

Trase cu ochiul printr-o fereastră deschisă și văzu un lunetist la o fereastră în clădirea de vizavi. Purta chipiu alb de legionar. Mânecile cămășii lui erau lungi. Când bărbatul ținti în jos, spre o uliță, Kline îl împușcă înainte să fi avut ocazia să apese pe trăgaci.

Durado arătă cu degetul:

– Pe toate acoperișurile sunt lunetiști!

Kline armă pușca și trase prin fereastră. Armă și trase. Mișcarea deveni automată. Îl auzi pe Durado făcând la fel prin fereastra din spatele său, schimbă încărcătorul și continuă să tragă frenetic. Uniforma îi era îmbibată de sudoare. Loviți de gloanțele lui, bărbați cu chipiuri albe și cămăși cu mâneci lungi se năruiau pe acoperișuri sau se prăbușeau jos, pe ulițe.

O explozie îl îmbrânci pe Kline în față, aproape aruncându-l pe fereastră. Izbuti să se răsucească pe jumătate și se izbi de pervaz înainte să fi căzut afară. Îl înțepa tot spatele și-și simțea cămașa încă și mai udă, dar de data asta știa că e sânge.

Încercând să-și revină din șoc, se întoarse complet spre interiorul odăii și înțelese că explozia venise din capătul îndepărtat. Scara era făcută bucăți. Bărbatul de pe acoperiș aruncase o grenadă prin chepeng.

– Durado!

N-avea rost să alerge ca să încerce să-l ajute. Durado trăsese printr-o fereastră aflată lângă scară. Grenada explodase lângă el și-l făcuse bucăți. Peste tot era plin de sângele lui. Intestinele i se revărsaseră în jur. Muștele coborâseră deja peste el.

Kline ținti spre chepengul deschis în plafon. Brusc, o rafală de gloanțe răpăi prin fereastra de alături. Lunetiștii de vizavi înțeleseră direcția din care sosiseră împușcăturile. Dacă peretele n-ar fi fost din gresie groasă, gloanțele l-ar fi secționat și l-ar fi ucis. Chiar și așa, avea să se dezintegreze până la urmă sub barajul de foc neîncetat. Nu mai putea zăbovi în camera aceea.

Când altă grenadă căzu prin chepeng, Kline se azvârli către scara ce cobora. Șocul îi aduse o grimasă pe chip, apoi se rostogoli și simți toate muchiile treptelor pe spinarea sa însângerată. Exploziile mugiră în urma lui. Icni când aterizâ jos, dar nu se opri din rostogolit.

În mod deliberat tropăi apăsat cu bocancii pe ultimul palier de trepte. Când ajunse la parter, trase un foc, sperând să lase impresia că împușcase pe cineva înainte să fi părăsit clădirea. După aceea urcă fără zgomot până la etajul întâi și se ascunse în prima încăpere de lângă scară.

Partea cea mai grea a așteptării în nemișcare era strădania de a-și controla zgomotul răsuflării. Pieptul i se ridica și cobora agitat. Era sigur că va fi trădat de sunetul strident al aerului care-i traversa nările. Încercă cu disperare să respire mai lent, dar nu izbuti decât să sporească apăsarea pe care o simțea în plămâni. Inima îi părea gata să explodeze.

Trecu un minut.

Două.

Sângele i se prelingea pe spatele rănit. Afară continuau exploziile și împușcăturile.

Îmi irosesc timpul, gândi Kline. *Ar fi trebuit să fiu afară, să-i ajut pe ceilalți.*

În clipa în care dădu să plece, auzi o împușcătură la etajul de deasupra și zâmbi. Bărbatul de pe acoperiș hotărâse în cele din urmă că locul era pustiu. Coborâse și reîncepuse să tragă de la adăpostul unei ferestre.

Kline ieși din odaie. Auzind altă împușcătură de sus, porni pe trepte. Se opri, așteptând o nouă împușcătură și pocnetul armării puștii. Zgomotele acelea acopereau sunetele produse de el, când sui în vârful scării și trase în spinarea legionarului.

Bărbatul care purta pantaloni lungi se prăbuși în față, cu capul pe pervazul ferestrei. Kline îi recunoscu ceafa groasă. Se numea Arick. Era german și făcuse parte din grupul de voluntari al lui Kline din 1934. Afară, alți germani se luptau între ei, unii pentru Legiunea Vichy, unii pentru Legiunea Franceză Liberă. Nu conta însă câtuși de puțin unde se născuse și crescuse un legionar.

Legiunea este singura noastră Patrie, gândi Kline.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Se întoarse și coborî în fugă scara, ca să reintre în luptă. Ajunse la etajul întâi. Tocmai cobora spre parter când un bărbat părăsi haosul de afară, năpustindu-se în odaia devastată. Purta *kepi* alb de legionar. Pantaloni lungi.

Se holbă la Kline.

Kline se holbă și el.

Bărbatul era încă mai slab decât atunci când îl văzuse pentru ultima dată, cu pistruii aproape invizibili sub praful bătăliei.

– Rourke.

Numele nu-i ieșise complet lui Kline de pe buze înainte să-l împuște în piept. Apăsarea degetului pe trăgaci fusese reflexă, rezultatul a nenumărate antrenamente în care autoconservarea preceda gândirea.

Rourke se clătină, se lovi de perete și lunecă în josul lui, lăsând în urmă o dâră de sânge. Miji ochii spre Kline, parcă încercând să-și focalizeze vederea care-i pălea.

Se cutremură și rămase nemișcat.

– Rourke, repetă Kline.

Se duse la ușa deschisă, trase într-un legionar care-i apăru în față și se năpusti în tumultul de pe uliță, sperând să moară.

Bătălia continuă și în ziua următoare. Până în amurg, Legiunea Vichy a fost alungată. Damascul a căzut în mâinile Aliaților.

Epuizat, cu spatele plin de sânge închegat, Kline se așeză cu ceilalți legionari în dărâmăturile unei case. Era greu să-și găsească o poziție comodă printre ruine. Au lins ultimele picături de apă din bidonașe și au mestecat ultimii pesmeți mucegăiți din rație.

După ce soarele a apus și au apărut stelele reci, Kline a rămas cu ochii la cerul nesfârșit. Era uimit de cifrele pierderilor care le fuseseră anunțate. Din tabăra lor, doar 21 de legionari fuseseră uciși și 47, răniți. Dar din tabăra adversă, fuseseră uciși 128 de legionari și 728 fuseseră răniți.

Diferența era atât de mare, încât îi venea greu s-o înțeleagă.

Au beneficiat de timp suficient pentru a-și pregăti liniile defensive din interiorul orașului, gândi el. *Aveau clădiri care să-i ferească de gloanțele noastre, în timp ce i-am atacat de pe terenul deschis. Noi am fost ținte ușoare. Ar fi trebuit să ne poată opri înainte să fi ajuns la ziduri.*

Un gând neliniștitor i se furișă în minte. *Oare s-au abținut s-o facă? Oare în mod deliberat au tras imprecis? Oare sperau să lase impresia că luptă, deși, de fapt, nu doreau decât ca bătălia să se sfârșească de îndată ce le-ar fi îngăduit-o mândria?*

Își reaminti discuția lui cu Durado despre posibilitatea ca soldații din Legiunea Vichy să fi știut că erau de partea greșită, de partea agresorului, de partea invadatorului.

Lunetiștii pe care-i văzuse la ferestre și pe acoperișuri... se mulțumiseră oare să tragă, fără să ochească, de fapt? Căutaseră oare o cale onorabilă de *a pierde* lupta?

Și-l reaminti pe Rourke năvălind grăbit prin ușă, în încăperea ruinată. El îl împușcase în mod reflex. Cercetă acum prin memorie și se strădui să se focalizeze asupra armei lui Rourke. Oare o ridicase, pregătindu-se să tragă? Sau o cobora, pregătindu-se să-și salute prietenul?

Îi era imposibil să-și dea seama. Totul se petrecuse prea repede.

Am făcut ceea ce am fost instruit să fac, gândi Kline. *S-ar fi putut ca în clipa următoare Rourke să mă împuște* pe mine.

Pe de altă parte, s-ar fi putut să nu *o facă.*

Oare prietenia noastră să fi însemnat pentru el mai mult decât datoria lui ca legionar? se întrebă Kline. *Sau oare instrucția l-ar fi făcut să apese pe trăgaci?*

Privind în sus, spre cer, i se păru că stelele erau mai multe. Sclipirea lor deveni mai rece – amar de rece –, când un gând nou, încă și mai tulburător, puse stăpânire pe el. Își aminti de numeroasele ocazii în care discutase cu Rourke despre mântuire.

– Ce cred baptiștii? întrebase Rourke.

– Dumnezeu ne pedepsește pentru păcatele noastre, replicase el.

Kline bănuia acum că uciderea prietenului său era altă cale prin care îl pedepsea Dumnezeu.

– Dar ce cred *catolicii* despre mântuire? întrebase Kline.

Fostul acolit răspunsese:

– Noi îi spunem lui Dumnezeu că ne căim pentru păcatele noastre și facem penitență ca să-I arătăm că suntem sinceri.

Penitență.

Gândindu-se la soția și la fiica lui moarte, gândindu-se la paznicul de bancă mort, gândindu-se la Rourke, Kline murmură cu glas întretăiat:

– Iartă-mă!

APĂRĂTORII FRONTIEREI

ROBERT SILVERBERG

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

În toate epocile, soldații au învățat că deviza lor neoficială este: „Grăbiți-vă și așteptați!". Ce-ar fi să presupunem însă că niciodată n-ați fi făcut nimic altceva decât să așteptați? Și să așteptați. Și *să așteptați*...

Robert Silverberg este unul dintre cei mai faimoși scriitori de SF ai vremurilor moderne, având la activ zeci de romane, antologii și culegeri. Atât ca scriitor, cât și ca editor (a fost editorul seriei de antologii de texte originale *New Dimensions*, poate cea mai admirată din epoca sa), Silverberg a fost unul dintre personajele cele mai influente ale epocii post-New Wave din anii 1970 și continuă să fie în linia întâi a domeniului și în prezent, câștigând cinci Premii Nebula și patru Premii Hugo, plus prestigiosul Grandmaster Award acordat de SFWA.

Printre romanele sale se numără elogiatele *Dying Inside*, *Lord Valentine's Castle*, *The Book of Skulls*, *Downward to the Earth*, *Tower of Glass*, *Son of Man*, *Nightwings*, *The World Inside*, *Born with the Dead*, *Shadrah in the Furnace*, *Joc crud*[1], *Up the Line*, *The Man in the Maze*, *Tom O'Bedlam*, *Star of Gypsies*, *At Winter's End*, *The Face of the Waters*, *Kingdoms of the Wall*, *Hot Sky at Midnight*, *The Alien Years*, *Lord Prestimion*, *The Mountains of Majipoor*, trei extinderi la nivel de roman ale faimoaselor povestiri de Isaac Asimov, *Căderea nopții*[2], *Băiețelul*

[1] Ed. Graphis, 1995 (n. tr.).

[2] Toate apărute la Editura Teora în anii 1994, 1995, respectiv 1993 (n. tr.).

cel urât și *Omul pozitronic*, *The Longest Way Home* și romanul-mozaic *Roma Eterna*. Dintre culegerile sale fac parte *Unfamiliar Territory*, *Capricorn Games*, *Majipoor Chronicles*, *The Best of Robert Silverberg*, *The Conglomeroid Cocktail Party*, *Beyond the Safe Zone* și patru culegeri retrospective *Secret Sharers* (două volume), *To the Dark Star* (două volume), *Something Wild Is Loose: The Collected Stories*, *Phases of the Moon* și o culegere de lucrări timpurii *In the Beginning*. Antologiile pe care le-a editat sunt prea numeroase pentru a fi enumerate aici, dar dintre ele fac parte *The Science Fiction Hall of Fame, Volume One* și remarcabila serie Alpha, alături de alte zeci. Robert Silverberg trăiește împreună cu soția sa, scriitoarea Karen Haber, în Oakland, statul California.

Căutătorul revenise îmbujorat și euforic de la fort.

– Am avut dreptate, anunță el. Unul dintre ei se ascunde destul de aproape. Eram sigur de asta, iar acum știu unde se află. De data asta simt în mod clar direcția.

Sceptic ca întotdeauna, Maestrul-grajdurilor ridică o sprânceană.

– Ultima dată te-ai înșelat. În ultima vreme ești tare dornic să-i găsești.

Căutătorul se mulțumește să strângă din umeri.

– Nu poate fi nicio îndoială, spune el.

De trei săptămâni, Căutătorul a încercat să găsească o iscoadă inamică – sau rătăcit, sau renegat, sau orice ar fi fost – despre care credea că ar fi campat în vecinătatea fortului. Urcase pe culmea dealului acesta, și pe culmea celuilalt, pe foișorul acesta și pe celălalt, în veghea lui solitară, azvârlindu-și năvodul minții în felul său misterios pe care nici unul dintre noi nu poate măcar să încerce să-l priceapă. Și de fiecare dată se întorsese convins

că simțise emanații inamice, totuși, nu avusese niciodată un sentiment al direcționalității suficient de puternic pentru a justifica din partea noastră trimiterea unei echipe de căutare. Acum, însă, părea sigur. Căutătorul e un bărbat micuț cu aspect fragil, așa cum trebuie în general să fie cei de felul lui. În ultimele luni, pe chip i se puteau citi descurajarea și dezamăgirea. Meseria lui este să ne găsească inamici pe care să-i ucidem. În ultima vreme inamicii au fost puțini și foarte rari. Dar acum este realmente entuziasmat. E înconjurat de o aură de triumf, de răzbunare.

Căpitanul intră în cameră. Imediat evaluează situația.

– Care-i treaba? rostește el brusc. Până la urmă ai adulmecat ceva, Căutătorule?

– Haideți! O să vă arăt.

Ne conduce afară, pe acoperișul plat adiacent dormitoarelor noastre. La dreapta și la stânga, uriașele redute cu turele estică și vestică, acum neocupate, se ridică aidoma unor pilaștri vaști, iar înaintea noastră se întinde curtea interioară centrală, cu zidul masiv din cărămizi roșietice care ne veghează dincolo de ea, spre nord. Fortul este imens, un enorm edificiu lăbărțat conceput să găzduiască zece mii de oameni. Îmi amintesc perfect efortul gigantic pe care l-am depus pentru a-l construi, cu douăzeci de ani în urmă. Acum am mai rămas doar unsprezece ocupanți și ne-nvârtim prin el aidoma unor pietricele într-un recipient uriaș.

Căutătorul gesticulează spre exterior, către pustiul galben și nisipos care se întinde înaintea noastră ca un ocean nesfârșit, de cealaltă parte a zidului. Câmpia aceea netedă cu arbuști contorsionați și inutili marchează singura deschidere din linia de stânci pline de prăpăstii ce formează aici granița dintre teritoriul Imperial și tărâmurile inamicului. Sarcina noastră în ultimii douăzeci de ani – ne-am născut pentru ea și este o obligație a castei noastre – a fost să păzim deschiderea aceea împotriva eventualelor incursiuni inamice. Vreme de două decenii, noi

am populat meleagurile astea singuratice. Am fortificat deschiderea, am patrulat-o, ne-am dedicat viețile străjuirii ei. În vechime, brigăzi de trupe inamice au încercat să ne străpungă linia, apărând pe neașteptate ca nori de insecte furioase de pe câmpia colbuită, iar noi le respingeam, cu pierderi însemnate de vieți de ambele părți. Acum lucrurile sunt mai liniștite pe granița asta, ba chiar mult mai liniștite, totuși noi suntem tot aici, căutând și interceptând iscoadele ocazionale care încearcă periodic să se strecoare pe lângă apărările noastre.

– Acolo, spune Căutătorul. Vedeți cele trei cocoașe mititele spre nord-est? S-a îngropat nu foarte departe înapoia lor. Știu că el este. Îl pot simți, tot așa cum voi ați simți un furuncul de pe ceafă.

– Un singur om? întreabă Căpitanul.

– Unul. Unul singur.

Maestrul-armelor spune:

– Ce ar spera un singur om să realizeze? Credeți că se-așteaptă să intre tiptil în fort și să ne ucidă unul câte unul?

– Nu trebuie să-ncercăm să-i înțelegem, spune Sergentul. Sarcina noastră este să-i găsim și să-i omorâm. Putem lăsa înțelegerea lor în seama minților înțelepte de acasă.

– Aha, rostește sardonic Armurierul. Cei de casă, da. Mințile înțelepte.

Căpitanul se apropiase de marginea acoperișului și acum stătea acolo cu spatele la noi, strângând balustrada și aplecându-se înainte în vântul uscat și tăios care suflă veșnic peste curtea interioară. O aură de tăcere impenetrabilă și rece pare să-l înconjoare. Căpitanul fusese dintotdeauna un bărbat enigmatic, solitar și meditativ, dar devenise mai ciudat ca oricând după moartea Colonelului de acum trei ani, în urma căreia devenise ofițerul superior din fort. Nimeni nu-i știe gândurile și nimeni nu cutează să încerce vreun soi de intimitate.

– Perfect, spune el după un răstimp care devenise intolerabil de lung. O echipă de căutare din patru oameni: Sergentul la conducere, însoțit de Căutător, Furnizor și Topograf. Plecarea, dimineață! Luați provizii pentru trei zile. Căutați, găsiți și omorâți.

Trecuseră unsprezece săptămâni de la ultima misiune de căutare încununată de succes. Se încheiase prin uciderea a trei inamici, dar de atunci, în ciuda eforturilor constante ale Căutătorului, în teritoriul nostru nu a mai existat niciun semn al unei prezențe ostile. Odată, cu șase-șapte săptămâni în urmă, Căutătorul izbutise să se convingă singur că simțea emanații ce proveneau de lângă râu, o poziție ciudată în care să se fi instalat vreun inamic, pentru că se afla adânc în interiorul perimetrului nostru defensiv și o echipă din cinci oameni, condusă de Maestrul-grajdurilor, pornise în grabă într-acolo. Nu găsiseră însă pe nimeni, doar un grup micuț de pescari, care se juraseră că n-au nimic neobișnuit, iar pescarii nu mint. Când s-au întors, Căutătorul însuși fusese nevoit să admită că nu mai percepea emanațiile și că acum nici nu mai era așa sigur că le simțise vreodată.

Printre noi există sentimentul real că am dăinuit mai mult decât misiunea noastră aici, că puțini inamici, sau chiar niciunul, mai ocupă teritoriul din nordul deschiderii, că este foarte posibil ca războiul să se fi încheiat de mult. Sergentul, Intendentul, Maestrul-armelor și Armurierul sunt principalii susținători ai acestei teorii. Ei atrag atenția că de ani întregi n-am mai primit absolut nimic din capitală – n-a mai sosit niciun mesager, cu atât mai puțin întăriri sau provizii proaspete – și că nici din partea inamicului n-am mai avut niciun semn cum că vreo trupă solidă s-ar fi adunat pe undeva în apropiere. Odată, cu mult timp în urmă, războiul părea iminent și într-adevăr aveau loc adesea bătălii. Aici, însă, de mult timp este teribil de liniște. De

șase ani n-a mai fost nicio bătălie adevărată, doar câteva hărțuieli cu mici plutoane inamice, iar în ultimii doi ani am detectat doar câteva grupuri izolate, de obicei nu mai mult de doi-trei bărbați, pe care i-am prins relativ ușor când au încercat să se infiltreze pe teritoriul nostru. Armurierul insistă că ei nu sunt iscoade, ci soldați rătăciți, ultimele rămășițe ale neștiutei forțe inamice care, cândva, ocupa regiunea din nordul nostru, care fuseseră mânați de foame sau de singurătate sau de cine știe ce alt imbold pentru a ocupa poziții apropiate de fortul nostru. El susține că în cei douăzeci de ani de când suntem aici, noi înșine ne-am redus de la zece mii de bărbați la doar unsprezece, mai întâi prin pierderile din bătălii, dar în ultima vreme din cauza vârstei și a bolilor, iar Armurierul crede că cel mai probabil aceeași reducere trebuie să se fi petrecut și de cealaltă parte a graniței, astfel încât noi, puținii apărători, ne confruntăm acum cu un inamic care ne poate fi inferior numeric.

Eu, unul, văd destule motive care concordă cu părerea lui. Cred că este perfect posibil să fim un pluton pierdut, ca războiul să se fi terminat și ca Imperiul să ne fi uitat, iar vigilența noastră continuă nu mai are absolut niciun sens. Dar dacă Imperiul ne-a uitat, cine poate da ordinul care să ne retragă de la posturile noastre? Aceasta este o decizie pe care doar Căpitanul o poate lua, iar Căpitanul nu ne-a oferit nici cea mai vagă aluzie despre părerea lui în această privință. Așa că rămânem aici și putem rămâne până la sfârșitul zilelor noastre. Ce nebunie ar fi, spune Armurierul, să lâncezim aici de-a pururi, apărând acest îndepărtat meleag de graniță împotriva unor invadatori care au optat de mult să nu mai atace! Pe jumătate, sunt de acord cu el, dar numai pe jumătate. N-aș vrea să petrec timpul care-mi mai rămâne de trăit slujind o nebunie. În același timp, însă, nu vreau să mă fac vinovat de abandonarea datoriei, după ce am

servit atât timp și cu atâta onoare pe hotarul acesta. De aceea, părerile mele sunt destul de împărțite în această privință.

Există, desigur, teoria opusă, care susține că inamicul tergiversează pur și simplu, așteptându-ne să abandonăm fortul, după care o armată uriașă se va revărsa prin deschidere și va izbi Imperiul într-unul din punctele sale cele mai vulnerabile. Inginerul și Semnalizatorul sunt susținătorii cei mai vehemenți ai acestui punct de vedere. Ei cred că retragerea ar fi un act de înaltă trădare, negarea tuturor idealurilor cărora ne-am dedicat viețile, și se enervează numai când li se sugerează așa ceva. Când ne propun această teorie, îmi vine greu să-i contrazic.

Căutătorul se străduiește cel mai intens să ne păstreze misiunea în viață, încercând întruna să detecteze emanații amenințătoare. La urma urmelor, asta i-a fost munca de o viață. Omulețul ăsta trist nu cunoaște altă vocație. Și, zi după zi, suie pe vârfurile dealurilor, dă târcoale foișoarelor sale și-și folosește unicul lui dar pentru a detecta prezența de minți ostile, iar din când în când revine și dă alarma, și noi plecăm pe dată în altă incursiune de căutare. În ultima vreme, însă, ele se dovedesc de cele mai multe ori inutile. Fie că puterile Căutătorului slăbesc, fie că își dorește prea mult să interpreteze ceea ce receptează ca fiind emisii mintale ale unor inamici din apropiere.

Mărturisesc că simt un soi de incitare fiindcă fac parte din echipa actuală de căutare. În mod obișnuit ne trecem zilele într-o rutină teribil de găunoasă. Avem grijă de micul lot de zarzavaturi, vedem de animalele noastre, pescuim și vânăm, efectuăm lucrările regulate de întreținere, citim aceleași puține cărți iar și iar, purtăm aceleași conversații și ne aducem aminte în principal de vremurile când eram mai mult de unsprezece aici. Și evocăm pe cât putem de bine personajele robuste și lumești care trăiau cândva printre noi, dar care au pierit de mult în țărână. De aceea, în seara asta simt o iuțire a pulsului. Îmi adun

lucrurile pentru mâine-dimineață, mănânc cina cu un entuziasm neobișnuit, mă acuplez pasional cu mica mea parteneră Pescar. Noi toți, cu excepția Căutătorului, care pare să nu aibă nevoi de felul acesta, ne-am luat partenere femele din rândurile cetei de oameni simpli care trăiesc în lungul singurului nostru râuleț. Până și Căpitanul ia câteodată una în patul său, dar, spre deosebire de noi ceilalți, nu are o femeie anume. A mea se numește Wendrit. Este o făptură slăbuță și palidă, surprinzător de iscusită în artele iubirii. Pescarii nu sunt tocmai oameni – de exemplu, noi nu putem zămisli copii împreună cu ei –, dar sunt îndeajuns de apropiați de oameni pentru a sluji majorității scopurilor noastre și sunt parteneri plăcuți, modești și tăcuți. Așa încât o îmbrățișez pe Wendrit cu vigoare în noaptea asta, iar în zori ne adunăm toți patru – Sergentul, Furnizorul, Căutătorul și cu mine – lângă poarta-ghilotină din nord.

Este o dimineață limpede și strălucitoare, cu soarele ca un disc perfect conturat pe cerul de est. Soarele este singurul lucru care ne vine dinspre Imperiu, vizitându-ne zilnic după ce și-a terminat treaba acolo, la mii de kilometri spre est. Capitala este probabil deja în beznă de acum, în timp ce noi ne începem ziua. La urma urmelor, lumea este foarte mare și noi suntem foarte departe de casă.

Cândva, trâmbițași ne-ar fi oficiat plecarea, când ieșeam călări pe poartă, trimițând pentru noi un marș metalic în văzduh. Însă ultimii trâmbițași ne-au murit de ani buni și deși mai avem instrumentele, nici unul dintre noi nu știe să cânte la ele. Eu am încercat odată și am scos un scârțâit supărător, ca scrâșnetul de metal pe metal, nimic mai mult. Așa încât unicele sunete pe care le auzim când ieșim călări în deșert sunt bufniturile moi și constante ale copitelor armăsarilor pe solul nisipos și zgrunțuros.

Acesta este într-adevăr locul cel mai deprimant cu putință, dar ne-am obișnuit. Eu încă păstrez amintiri din copilărie cu

splendorile florale ale capitalei: arbori măreți acoperiți de frunze cărnoase și tufișuri învești mântate în ciorchini de flori, roșii, galbene, portocalii și purpurii, și peluzele verzi și dese ale marilor bulevarde. M-am obișnuit însă cu deșertul, care a devenit etalonul pentru mine, iar abundența luxuriantă pe care mi-o amintesc de la începutul vieții mă izbește acum ca fiind neplăcut de vulgară și excesivă, o risipă de energie și resurse. Aici, pe câmpia care se întinde spre nord între dealurile ca niște pereți, nu avem decât sol galben arid, care scânteiază cu sclipirile melancolice ale cuarțului supraabundent, tufe micuțe și strâmbe și arbuști miniaturali la fel de contorsionați, și ocazionale smocuri de iarbă aspră, cu muchii tăioase. De partea sudică a fortului, peisajul nu-i chiar la fel de dur, fiindcă pe acolo trece râulețul nostru, un afluent micuț al altuia, mult mai mare, care izvorăște probabil dintr-unul din lacurile mari aflate în centrul continentului. Râușorul nostru trebuie să se îndrepte către mare, așa cum fac apele curgătoare, dar, desigur, noi nu suntem deloc aproape de mare și fără îndoială se isprăvește undeva în adâncul deșertului. Însă trecând pe lângă avanpostul nostru, aduce verdeață pe malurile sale, ba până și arbori, și destui pești pentru a asigura existența tribului de primitivi care sunt singurii noștri tovarăși aici.

Ruta noastră se îndreaptă spre nord-est, către cele trei delușoare rotunde îndărătul cărora – așa afirmă neclintit Căutătorul – vom găsi tabăra inamicului solitar. Delușoarele păreau destul de aproape când le privisem de pe acoperișul dormitoarelor, dar fusese o simplă iluzie. Acum călărim toată ziua, iar distanța nu se reduce deloc. E o călătorie dificilă. Solul, care în apropierea fortului este doar pietros, devine stâncos și greu de străbătut, iar bidiviii noștri își aleg drumul cu grijă, precauți, cu picioarele lor fragile. Totuși, teritoriul acesta ne este familiar. Peste tot vedem urme de potcoave sau de anvelope, vechi

de cinci, zece, ba chiar de douăzeci de ani, cicatricele unor raiduri străvechi, resturi din bătălii pe jumătate uitate de acum un deceniu și mai bine. Ploaia ajunge aici în cazul cel mai bun de vreo două ori pe an. Dacă faci un semn pe solul deșertului, va rămâne acolo pe vecie.

Ne oprim pentru un popas când începe prima alungire a umbrelor, adunăm ceva crengi pentru foc din tufișuri și ne ridicăm cortul. Nu se poate vorbi despre cine știe ce conversație. Sergentul este un bărbat grosolan. Căutătorul este prea încordat și agitat ca să fie un tovarăș plăcut. Furnizorul, care s-a îngrășat și a devenit roșu la față odată cu trecerea anilor, poate fi îndeajuns de jovial după ce bea un pahar sau două, dar în seara asta pare neobișnuit de prost dispus și singuratic. Ca atare, rămân pe cont propriu și, după ce terminăm cina, mă plimb puțin prin noapte și privesc, așa cum fac adesea, păienjenișul sclipitor de stele de pe cerul vestic, întrebându-mă, aproape tot timpul, dacă fiecare dintre ele are propriile planete și dacă planetele acelea sunt populate și ce fel de vieți ar putea duce ființele de acolo. Bănuiesc că-i un soi de amuzament oarecum pervers: eu, care mi-am petrecut jumătate de viață păzind un fort sumbru din cărămizi din avanpostul acesta izolat și ars de soare, privesc cerul nopții și-mi închipui palatele strălucitoare și grădinile înmiresmate ale unor planete îndepărtate.

Ne trezim devreme, încropim un mic dejun simplu, călărim mai departe printr-un vânt tăios spre cele trei dealuri îndepărtate. În dimineața asta, însă, perspectiva se modifică iute: pe neașteptate, dealurile sunt mult mai aproape, apoi sunt lângă noi, iar Căutătorul, surescitat acum, ne călăuzește spre trecătoarea de pe dealul aflat cel mai spre sud.

– Simt că e chiar în spatele dealului! ne strigă.

Pentru Căutător, simțul pe care el îl numește direcționalitate este aidoma unei busole, indicând calea spre dușmanii noștri.

– Haideți! Pe-aici e drumul! Repede! Repede!

Iar de data aceasta nu ne conduce greșit. Pe versantul îndepărtat al dealului situat la sud, cineva a ridicat un adăpost micuț din crengi răsucite, acoperite cu un maldăr de iarbă, o construcție deloc simplă în pustiurile pietroase și lipsite de generozitate. Ne scoatem armele și ocupăm pozițiile împrejurul său, iar Sergentul se apropie de el și spune:

– Ieși afară cu mâinile sus!

Dinăuntru se aud zgomote. Peste câteva momente, iese un bărbat.

Are fizionomia clasică a inamicului: corp scund și bondoc, piele albicioasă precum ceara și trăsături greoaie, cu pomeți proeminenți și ochi albaștri de gheață. La vederea ochilor, simt un val involuntar de mânie, ba chiar de ură, pentru că noi, cei din Imperiu, avem ochii căprui, iar eu m-am instruit de-a lungul multor ani să nu simt decât ostilitate față de cei cu ochii albaștri.

Aceștia nu sunt însă ochi amenințători. În mod vădit bărbatul dormea și acum încearcă să se trezească, în timp ce iese din adăpost, clipind din ochi și scuturând din cap. În plus, tremură. E singur și noi suntem patru. Avem armele scoase, pe când el este neînarmat și a fost luat prin surprindere. Nu e cel mai plăcut mod de a-ți începe ziua. Sunt uimit să constat că furia îmi este înlocuită de ceva ce seamănă cu mila.

Nu i se lasă mult timp la dispoziție pentru a înțelege gravitatea situației.

– Ticălosule! spune Sergentul și înaintează trei pași.

Fulgerător, își înfige cuțitul în abdomenul bărbatului, îl retrage, lovește din nou, și din nou.

Ochii albaştri se cască de şoc. Eu însumi sunt şocat, în alt mod, iar atacul crud şi neaşteptat mă face să icnesc de uimire. Inamicul lovit se clatină, se prinde cu mâinile de abdomen, ca şi cum ar încerca să stăvilească torentul de sânge, face trei-patru paşi împleticiţi şi cade. Urmează o convulsie sau două, apoi rămâne nemişcat, cu faţa în jos.

Sergentul loveşte cu piciorul în intrarea adăpostului şi se uită înăuntru.

– Vedeţi dacă-i ceva util acolo, ne spune el.

Încă buimăcit, rostesc:

– De ce l-ai ucis aşa repede?

– Am venit aici ca să-l ucidem.

– Poate că da. Dar era neînarmat. Probabil că s-ar fi predat paşnic.

– Am venit aici ca să-l ucidem, repetă Sergentul.

– Măcar l-am fi putut interoga mai întâi. Asta e procedura uzuală, nu? Poate că undeva în apropiere mai există şi alţii asemănători lui.

– Dacă ar mai fi fost şi alţii ca el prin preajmă, rosteşte Sergentul dispreţuitor, Căutătorul ne-ar fi spus, nu? Nu crezi că ne-ar fi spus, Topografule?

Sunt multe alte lucruri pe care aş vrea să le zic, despre felul cum inamicul ar fi putut să ne fi fost util sau, oricum, măcar interesant, să aflăm motivul pentru care optase să întreprindă călătoria asta riscantă până la marginea teritoriului nostru. Dar n-are rost să continuăm discuţia, fiindcă Sergentul este prea stupid ca să-i pese de cele ce am de spus şi, în plus, bărbatul este deja mort.

Dărâmăm adăpostul şi-l scotocim. Nu găsim mare lucru: câteva unelte şi arme, un soi de emblemă religioasă placată cu aramă din cele adulate de duşmani, portretul unei femei cu chip plat şi ochi albaştri, despre care bănuiesc că este soţia sau mama

inamicului. Nu pare a fi echipamentul unui spion. Chiar și pentru un soldat bătrân ca mine, totul este foarte trist. A fost un om ca noi, deși inamic, și a murit departe de casă. Da, avem de mult timp misiunea de a-i ucide pe oamenii aceștia înainte ca ei să ne poată ucide. Cu certitudine eu însumi am omorât nu puțini dintre ei. Totuși, una este să mori în bătălie și cu totul altceva este să fii înjunghiat ca un porc, când erai pe jumătate adormit. Mai ales dacă singurul tău scop fusese să te predai. De ce altceva bărbatul ăsta singuratic și probabil disperat ar fi traversat deșertul nemilos, dacă nu pentru a ni se preda la fort?

Bănuiesc că odată cu vârsta devin mai sentimental. Sergentul are dreptate: misiunea noastră era să-l ucidem. Căpitanul ne dăduse ordinul acela în modul cel mai explicit. Aducerea unui prizonier înapoi nu făcuse niciodată parte din plan. Nu avem cum să ținem prizonieri în fort. Și așa hrana este destul de puțină pentru noi, iar paza lui ar fi ridicat o problemă. El trebuia să moară. Își pierduse viața din clipa în care se aventurase în zona învecinată fortului. Era cu totul irelevant dacă fusese singur sau disperat, dacă suferise când traversase deșertul teribil și dacă sperase poate să obțină adăpost în fortul nostru, dacă avusese o soție sau, poate, o mamă pe care o iubea. Nu era nicio noutate pentru mine că inamicii noștri nu diferă prea mult de noi, decât în culoarea ochilor și textura pielii. Ei sunt, totuși, inamicii. Au pornit război împotriva noastră cu mult timp în urmă și până va sosi ziua în care-și vor abandona visul de a distruge ceea ce a clădit Imperiul, datoria celor ca noi este să-i omorâm pe cei ca el. Sergentul n-a fost blând sau amabil în privința asta. De fapt, nu există un mod blând sau amabil de a ucide.

Zilele care au urmat au fost foarte liniștite. Fără să discutăm măcar o dată despre ceea ce se petrecuse în deșert, am revenit la rutina noastră: să curățăm și să lustruim asta și aia, să reparăm

ce trebuie reparat și ce mai poate fi reparat, să muncim pe rând în câmpurile din lungul râului, să intrăm în apa nu foarte adâncă și să căutăm porci-de-apă, să îngrijim rezervoarele pe care le umplem cu terciul care se transformă în bere și așa mai departe, zi după zi. Și, bineînțeles, am citit mult. Fusesem dintotdeauna un om dedicat lecturilor.

Avem nouăsprezece cărți. Toate celelalte au fost citite până s-au rupt ori legăturile li s-au destrămat în aerul uscat. Unele volume s-au rătăcit pur și simplu undeva prin fort și n-au mai fost găsite niciodată. Le citisem pe toate nouăsprezece iar și iar, deși cinci dintre ele sunt manuale tehnice din domenii ce nu s-au numărat niciodată printre abilitățile mele și care oricum sunt irelevante în prezent. (Este inutil să știi cum să repari vehiculele, când ultima picătură de combustibil s-a terminat cu cinci ani în urmă.) Una dintre cărțile mele favorite este *Saga regilor*, pe care o știu din copilărie, relatarea familiară, probabil complet mitică, a istoriei timpurii a Imperiului, a măreților și charismaticilor conducători care l-au clădit, a faptelor lor de eroism, a vieților lor exagerat de lungi. Există, de asemenea, un text religios, pe care-l prețuiesc, deși am mari îndoieli asupra existenței zeilor. Totuși, volumul din biblioteca noastră la care țin cel mai mult este cel intitulat *Catastiful lucrurilor ciudate de dincolo de munți*, o relatare veche de o mie de ani a minunilor naturale care pot fi găsite la marginile uriașei întinderi a Imperiului. A mai rămas de acum doar jumătate din carte – poate că unul dintre camarazii mei a rupt pagini pentru a le folosi la aprinderea focului, câte una pe rând –, dar eu prețuiesc jumătatea aceea și o citesc constant, deși o știu deja pe dinafară.

Lui Wendrit îi place să-i citesc. Nu am habar câte poate înțelege din cele ce aude: este un suflet simplu, ca toți din neamul ei. Dar iubesc felul cum își întoarce ochii ei mari și violeți spre mine când citesc și încremenește atentă.

Îi citesc despre Poarta Fantomelor și-i povestesc despre ghereta vămilor de acolo pe care o păzesc fantomele:

– Zece bărbați pleacă. Nouă bărbați se întorc.

Îi citesc despre Pietrele lui Shao, două lespezi netede care flanchează o șosea principală și care într-o anumită zi, la fiecare zece ani, se izbesc reciproc, strivind orice călător care se întâmplă să treacă tocmai atunci printre ele. Îi citesc despre Pilaștrii din bronz ai Regelui Mai, care țin cele două stânci printr-o vrajă ce le împiedică să se mai miște vreodată. Îi citesc despre Muntele cu o Mie de Ochi, a cărui față din granit este presărată cu bolovani din onix lucios care strălucesc deasupra trecătorilor ca niște ochi negri și severi. Îi povestesc despre Pădurea de Scorțișoară, despre Grota Visurilor și despre Locul Norilor Galopanți. Oare asemenea locuri au fost adevărate sau nu sunt decât fanteziile unui străvechi născocitor de povești vânătorești? Cum aș putea ști eu, care mi-am petrecut copilăria și tinerețea în capitală și am trăit restul anilor aici, în acest fort îndepărtat din deșert, unde nu poți să vezi decât sol nisipos și galben, tufe strâmbe și scorpioni mici ce aleargă în fața picioarelor noastre? Însă în ultimele zile locurile stranii descrise în *Catastiful lucrurilor ciudate de dincolo de munți* au devenit pentru mine mult mai reale decât capitala însăși, care se redusese în mintea mea la o mână de impresii vagi și fragmentare. Așa încât citesc cu convingere și Wendrit ascultă copleșită, iar când obosesc de minunile *Catastifului*, îl pun deoparte, o iau de mână, o conduc spre patul meu, îi dezmierd pielea moale verzui-deschis și-i sărut vârfurile sânilor micuți și rotunzi, și astfel trece altă noapte.

În zilele acelea liniștite ce au urmat raidului nostru, m-am gândit adesea la bărbatul pe care-l ucisese Sergentul. În vremurile când dădeam bătălii aici, am ucis fără remușcări cinci, zece, douăzeci de bărbați într-o luptă. Nu am simțit neapărat vreo plăcere, dar nici vinovăție. Însă am făcut-o de la o distanță decentă,

cu puști sau cu arme de calibru greu, pentru că pe atunci mai aveam muniție, iar armele noastre erau încă în stare bună. Acum, în incursiunile pe care le întreprindem asupra iscoadelor ocazionale care se apropie de fort, este necesar să omorâm cu sulițe sau cu cuțite, iar a ucide de la o distanță atât de mică mi se pare mai puțin o faptă de război, cât mai degrabă un asasinat.

Mintea mi-a revenit cu ușurință la bătăliile din anii trecuți: sunetul alarmei santinelei, prima imagine a liniei întunecate de trupe inamice la orizont, apoi graba cu care nu luam armele și porneam vehiculele. După care, ne năpusteam afară prin poarta-ghilotină pentru a-i respinge pe invadatori, grăbindu-ne să ocupăm formațiunea defensivă primară, și avansam în rânduri egale ce umpleau întreaga deschidere dintre dealuri, astfel încât atunci când inamicul pătrundea în pâlnia aceea ucigașă puteam să ne prăbușim asupra lui și să-l măcelărim. De fiecare dată se petrecea la fel. Ei veneau. Noi răspundeam. Ei piereau. Cât de mult trebuie să fi umblat pentru a-și întâlni moartea jalnică în deșertul nostru trist! Nici unul dintre noi nu avea o idee reală despre distanța până la țara inamicului, dar știam că trebuia să se găsească hăt departe, spre nord și spre vest, tot așa cum propria țară se află hăt departe spre sud și spre est. Frontiera apărată de avanpostul acesta se întinde la jumătatea distanței dintre două deșerturi. În spatele nostru este un teren aproape infinit cu așezări rare, care culminează în cele din urmă cu orașele glorioase ale Imperiului. În fața noastră sunt pustietăți la fel de interminabile, dincolo de care, la un moment dat, se află țara inamicului. Pentru ca o națiune s-o atace pe cealaltă, trebuie să-și trimită armatele foarte departe peste un neant necartografiat și neprietenos. Iar dușmanii erau dispuși să o facă – doar zeii le știu motivele. Armatele lor au venit din nou și din nou, iar noi le-am distrus din nou și din nou în frenezia minunată a bătăliilor. Asta a fost cu mult timp în urmă. Pe atunci,

nu eram decât niște flăcăiandri. Până la urmă, armatele mărșăluitoare n-au mai venit, și singurii inamici cu care am avut de-a face au fost iscoadele rare sau poate rătăcite pe care Căutătorul le depista și pe care mergeam și le înjunghiam din apropiere cu suliță și cu cuțite, privindu-i în ochii lor albaștri, de gheață, în timp ce le răpeam viața.

Căutătorul este în toane rele. Trec zile întregi în care nu spune o vorbă. Continuă să suie la foișoarele lui aproape în fiecare dimineață, dar revine de la perioadele de veghe într-o mantie întunecată de amărăciune și trece prin mijlocul nostru în tăcere absolută. Știm bine că în astfel de momente nu trebuie să ne apropiem de el, pentru că, deși nu este un bărbat voinic sau puternic, are uneori momente de furie sălbatică, atunci când este tulburat. De aceea, îl lăsăm în pace; dar, pe măsură ce zilele trec și starea îi devine tot mai sumbră, ne temem de un soi de explozie.

Într-o după-amiază l-am văzut discutând cu Căpitanul pe terasa de pe acoperiș. Aparent, Căpitanul era cel care inițiase conversația, iar Căutătorul îi răspundea șovăitor, privindu-și bocancii în timp ce vorbea. Apoi însă Căpitanul a spus ceva ce l-a făcut pe Căutător să se anime brusc, să ridice privirea și să gesticuleze. Căpitanul a clătinat din cap. Căutătorul și-a încleștat pumnii. Căpitanul a schițat un gest ca și cum l-ar fi concediat și s-a îndepărtat.

Este imposibil de ghicit ce și-au spus unul celuilalt. Și la fel de imposibil să aflăm, fiindcă, dacă există o persoană mai opacă decât Căutătorul, aceea este Căpitanul. Iar dacă, cel puțin la răstimpuri, este posibil să-l întrebi pe Căutător la ce se gândește, este inimaginabil că i-ai putea adresa Căpitanului o astfel de întrebare.

În ultima vreme Căutătorul s-a obișnuit să bea cu noi după cină. Este ceva nou pentru el. A detestat dintotdeauna băutura.

Spune că dispreţuieşte ceea ce producem noi şi numim bere şi vin, şi coniac. Este destul de rezonabil, pentru că ne producem berea din seminţele puţine şi acre ale unei plante care creşte lângă râu şi ne obţinem vinul apos şi coniacul grosolan din fructele cenuşii şi amare ale altei plante, iar ele sunt într-adevăr produse jalnice pentru oricine îşi reaminteşte de berea înspumată din capitală şi de recoltele dulci ale celor mai bune regiuni viticole ale noastre. Am epuizat însă de foarte mult timp proviziile de felul acela, pe care le-am adus cu noi, iar de acasă n-a sosit nicio completare. Şi pentru că în peisajul ăsta mohorât îţi poţi găsi alinarea în băutură, bem ceea ce putem produce. Nu şi Căutătorul... el nu. Nu până în săptămâna asta.

Acum bea, fără să pară că-i face vreo plăcere, dar îşi întinde adesea paharul pentru încă un rând. Iar într-o seară în care a întins paharul de mai multe ori ca oricând, el a întrerupt tăcerea prelungită.

– Nu mai există niciunul, rosteşte cu glas ca dăngănitul unui clopot spart.

– Ce anume? întreabă Furnizorul. Scorpioni? Chiar ieri am văzut trei scorpioni.

Furnizorul este bine cherchelit, ca de obicei. Faţa lui roşcovană, cu guşă, se încreţeşte într-un zâmbet larg, care-i dezveleşte toţi dinţii, de parcă ar fi rostit cea mai inteligentă vorbă de duh.

– Inamici, spune Căutătorul. Cel pe care l-am ucis... el a fost ultimul. N-a mai rămas nimeni. Ştiţi cât de golit mă simt, când mă urc în turnuri să ascult, dar nu aud nimic? Ca şi cum aş fi fost sfredelit şi mi s-ar fi extras totul din mine. Puteţi înţelege sentimentul ăsta? Puteţi? Nu, bineînţeles că nu puteţi. Ce puteţi şti voi? Ne priveşte îndurerat: Tăcerea... tăcerea...

Nimeni nu pare să ştie cum să răspundă la asta, aşa încât nu spunem nimic. Iar Căutătorul ia un alt pahar de coniac, pe care-l

umple ochi. Asta este alarmant. Să-l vezi cum bea așa este la fel de ciudat ca priveliștea unei ploi torențiale.

Inginerul, care este probabil cel mai calm și mai rațional dintre noi, spune:

– Măi, omule, nu poți să mai ai puțină răbdare? Știu că vrei să-ți îndeplinești misiunea. Vor mai veni însă și alții dintre ei. Mai devreme sau mai târziu va fi unul, apoi altul. Două săptămâni, trei, șase, cine poate ști? Dar vor veni. Ai mai trecut prin momente ca ăsta.

– Nu. Acum este altceva, spune Căutătorul morocănos. Dar voi nu puteți înțelege.

– Ușurel, spune Inginerul punându-și mâna puternică peste încheietura lui fragilă. Ușurel, măi omule. Ce vrei să spui prin „acum este altceva"?

Cu grijă, făcând un efort vizibil de autocontrol, Căutătorul spune:

– În toate celelalte rânduri, după ce între incursiunile noastre trecuseră câteva săptămâni, simțisem de fiecare dată un zumzet interior surd, un fel de electricitate statică subliminală, o presiune mintală abia perceptibilă, care-mi spunea că mai există cel puțin câțiva inamici pe undeva, la o sută de kilometri, la cinci sute de kilometri, la o mie de kilometri depărtare. Un soi de bâzâit discret, care nu-mi arăta pic de direcționalitate, dar care exista și, mai devreme sau mai târziu, devenea mai puternic, iar atunci știam că doi dintre ei se apropiau de noi, apoi căpătam direcționalitate și vă puteam conduce la ei, să ieșim și să-i omorâm. Așa s-a întâmplat de mulți ani, de când au încetat bătăliile adevărate. Acum însă nu percep nimic. Absolut nimic. În capul meu este tăcere totală. Ceea ce înseamnă fie că mi-am pierdut complet puterea, fie că nu mai există niciun inamic pe o rază de o mie de kilometri sau mai mult.

– Și tu pe care dintre variantele astea o crezi adevărată?

Căutătorul ne privește pe rând cu o expresie descompusă.

– Eu cred că nu mai există inamici. Ceea ce înseamnă că este inutil să mai rămânem aici. Ar trebui să ne strângem lucrurile, să mergem acasă și să ne croim vieți noi în Imperiu. În același timp însă ar trebui să rămânem pentru eventualitatea în care ei ar apărea. Eu trebuie să rămân, fiindcă aceasta este unica misiune pe care știu s-o execut. Ce fel de viață nouă mi-aș putea croi în Imperiu? N-am avut niciodată vreo viață. Asta este viața mea. Ca atare, alegerea mea este fie să rămân aici absolut inutil, executând o misiune care nu mai trebuie executată, fie să revin acasă unde nu mă așteaptă niciun fel de viață. Îmi înțelegeți situația?

Începe să dârdâie. Întinde spre coniac o mână tremurătoare, își mai toarnă o porție, o dă iute peste cap, tușește, se înfioară, își coboară capul spre tăblia mesei. Îl auzim suspinând.

Seara aceea marchează începutul dezbaterilor dintre noi. Colapsul Căutătorului a adus la suprafață ceva ce exista de multe săptămâni în mintea mea și la care Armurierul, Maestrul-armelor, Intendentul, ba chiar și obtuzul Sergent se gândiseră de asemenea, fiecare în felul lui.

Este incontestabil că frecvența incursiunilor inamice s-a redus mult în ultimii doi ani, iar atunci când ei vin, cam la cinci, sau șase, sau zece săptămâni, nu mai apar în grupuri de vreo duzină, ci câte doi-trei. Acel ultim bărbat pe care Sergentul îl înjunghiase lângă cele trei dealuri venise singur. Armurierul și-a formulat destul de apăsat teoria că tot așa cum numărul nostru a scăzut enorm de-a lungul anilor, probabil că și inamicul care ne înfruntă în deșert trebuie să fi suferit același proces. Și, la fel ca noi, probabil că n-a mai primit întăriri din țară, astfel încât au rămas doar o mână de dușmani – sau, poate, așa cum crede Căutătorul acum, nici măcar unul. Dacă-i adevărat, spune Armurierul, care este un individ sardonic și practic, de ce să nu

închidem taraba și să ne căutăm o îndeletnicire nouă într-o regiune mai veselă a Imperiului?

Sergentul, căruia îi place războiul și pentru care lupta nu-i o necesitate hâdă, ci un act de devoțiune pasională, împărtășește opinia Armurierului că ar trebui să plecăm. Nu este vorba atât despre neliniștea cauzată de inactivitate – *neliniște* nu este un termen care să se aplice cu adevărat unui bărbat ca un bloc de lemn așa cum este Sergentul –, cât despre faptul că, precum Căutătorul, el trăiește exclusiv pentru a-și exercita funcția militară. Funcția Căutătorului este de a căuta și funcția Sergentului este de a ucide. Căutătorul simte acum că el va căuta de-a pururi aici fără să mai găsească vreodată și Sergentul crede, în felul lui lipsit de minte, că a rămâne aici ar însemna pentru el o irosire a capacităților. Și-și dorește să plece.

La fel vor Maestrul-armelor, care n-a mai avut de întreținut alte arme decât cuțite și sulițe de când ni s-a terminat muniția, și de aceea își ocupă zilele cu flecuștețe incredibile. Și Intendentul, care cândva trona peste materialele necesare pentru zece mii de oameni, iar acum, la bătrânețea încărunțită, să trăiască un fel de parodie zilnică a ceea ce putea odată, ocupându-se de nevoile a numai unsprezece persoane. Avem așadar patru bărbați – Armurierul, Sergentul, Maestrul-armelor, Intendentul – destul de hotărâți să pună capăt existenței acestui avanpost, plus încă unul, Căutătorul, care pe de o parte vrea să plece, iar pe de alta să rămână. Eu însumi sunt oarecum de părerea Căutătorului, conștient că ducem în fort vieți lenețe și inutile, dar împovărat în același timp de sentimentul de obligație față de profesiunea mea, care mă face să văd abandonarea fortului ca pe un act rușinos. Ca atare, oscilez. Când Armurierul vorbește, sunt înclinat să mă alătur lui. Dar când unul dintre ceilalți susține să rămânem aici, revin în direcția asta.

Treptat, în discuția noastră nocturnă, se dovedește că ceilalți patru suntem ferm decișisă rămânem. Inginerului îi place viața pe care o duce aici: găsește mereu provocări tehnice, un nou canal de proiectat, un parapet care trebuie reparat, un harnașament de cârpit. Este mânat în același timp de un sentiment puternic al datoriei și crede că este necesar să rămânem aici pentru binele Imperiului. Mai puțin îngrijorat de datorie, Maestrul-grajdurilor își iubește animalele și de aceea nu vrea să plece. Furnizorul, care rareori este încercat de dubii, indiferent de ce fel, ar fi mulțumit să rămână atât timp cât proviziile de hrană și băutură sunt ample, așa cum par să stea lucrurile. Iar Semnalizatorul continuă să creadă, în ciuda suferinței Căutătorului, că deșertul de dincolo de zid abundă în inamici răbdători, care vor roi prin deschidere și vor mărșălui spre capitală aidoma unor fiare lacome de îndată ce vom părăsi fortul.

Inginerul, care este cu siguranță cel mai rațional dintre noi, a atras atenția asupra altui factor în favoarea rămânerii. Aproape că nu știm cum să ajungem acasă. Acum douăzeci de ani am fost aduși aici într-un convoi imens... și care dintre noi s-a sinchisit să bage în seamă detaliile traseului pe care l-am parcurs? Până și aceia care poate că le-ar fi reținut au uitat aproape toate amănuntele călătoriei. Avem, totuși, o idee generală vagă despre provocarea ce ne așteaptă. Între noi și capitală se întinde mai întâi o pustietate uriașă și aridă lipsită de drumuri, urmată de regiuni împădurite, ocupate de triburi de sălbatici. Dincolo de ele se găsesc jungle tropicale necartografiate și probabil aproape impenetrabile, și neîndoios vom întâlni multe alte riscuri. Nu avem nicio hartă a rutei. Nu avem niciun dispozitiv de comunicații funcționabil.

– Este posibil ca, dacă vom pleca, spune Inginerul, să ne petrecem restul vieții rătăcind pierduți fără speranțe prin sălbăticie.

Cel puțin aici avem un adăpost, femei, ceva de mâncat și un loc de dormit.

Eu ridic altă obiecție:

– Voi toți vorbiți de parcă ar fi un subiect pe care l-am putea supune pur și simplu votului. „Să ridice mâinile toți cei care doresc să părăsim fortul."

– Dacă am vota, spune Armurierul, cei care vor să plece ar fi majoritari. Tu, eu, Sergentul, Intendentul, Maestrul-armelor, Căutătorul – asta înseamnă șase din unsprezece, chiar dacă ar vota invers Căpitanul.

– Nu. Eu nu sunt atât de sigur că-s de partea voastră. Nici în privința Căutătorului nu sunt sigur. De fapt nici unul dintre noi n-a ajuns la o decizie fermă. (Îl privim toți pe Căutător, dar el doarme cu capul pe masă, pierdut în amețeala alcoolului.) În cazul cel mai bun în clipa de față suntem două tabere egale, patru vor să plece, patru vor să rămână și doi sunt nehotărâți. Locul ăsta nu-i însă o democrație și nu contează cum votăm. Căpitanul și numai el va decide dacă vom părăsi sau nu fortul. Iar noi nu avem habar care-i sunt sentimentele.

– L-am putea întreba, sugerează Armurierul.

– Cotu' și pișcotu', râde homeric Furnizorul. Cine ar vrea să-l întrebe ceva pe Căpitan? Cel care o va face se va alege c-o cravașă peste față.

Cei din jurul mesei încuviințează din capete. Toți am simțit pe pielea noastră ferocitatea imprevizibilă a Căpitanului.

Intendentul spune:

– Dacă am întruni o majoritate în favoarea întoarcerii acasă, am putea să mergem toți la el și să ne spunem părerea. Nu va-ncerca să ne lovească pe toți. Ba s-ar putea chiar să ne spună că-i de acord cu noi.

– Însă nu întruniți o majoritate, atrage atenția Inginerul.

Intendentul mă privește.

– Vino de partea noastră, Topografule. Nu se poate să nu vezi că argumentele noastre sunt mai puternice decât ale lor. Asta înseamnă cinci la patru în favoarea plecării.

– Şi Căutătorul? întreabă Inginerul. Dacă va vota invers, când se va trezi? Asta ar însemna iar o egalitate de voturi.

– L-am putea ruga pe Căpitan să decidă de partea cui să încline balanţa şi atunci s-ar rezolva totul, spune Armurierul.

Asta ne face pe toţi să izbucnim în râs. Căpitanul este foarte sensibil la orice aduce a nesubordonare. Până şi cel mai stupid dintre noi înţelege că el nu va reacţiona favorabil, auzind că încercăm să rezolvăm o chestiune serioasă de viitor prin vot.

În noaptea aia zac treaz ore în şir, derulând la nesfârşit în minte discuţia. Ambele tabere au argumente puternice. Ideea de a abandona fortul şi a pleca acasă este foarte atrăgătoare. Toţi am înaintat în vârstă. În cazul cel mai fericit mai avem zece-cincisprezece ani de trăit şi oare îmi doresc cu adevărat să petrec anii ăştia fără să fac nimic altceva decât să vânez porci-de-apă în râu, să trudesc peste recoltele noastre firave şi să recitesc aceeaşi mână de cărţi? Îl cred pe Căutător când spune că bărbatul pe care l-am ucis acum câteva săptămâni a fost ultimul inamic din teritoriul nostru.

Pe de altă parte se pune problema datoriei. Ce vom spune când vom apărea în capitală? Vom anunţa, pur şi simplu, că, pe baza propriei autorităţi, am abandonat avanpostul căruia ne devotaserăm vieţile, doar pentru că am crezut noi nu mai era nevoie să rămânem acolo? Soldaţii nu sunt îndreptăţiţi la păreri. Soldaţii care sunt trimişi să apere un avanpost de graniţă nu au opţiune – doar să apere avanpostul acela până la primirea altor ordine.

Argumentului acesta eu îi opun altul, şi anume că datoria implică reciprocitate. Poate că noi ne abandonăm fortul, ceva

ce soldații n-ar trebui să facă, dar nu-i oare adevărat că și Imperiul ne-a abandonat de mult pe noi? De foarte multă vreme n-am mai primit niciun cuvânt de acasă. Nu numai că n-au sosit întăriri sau provizii proaspete din Imperiu, dar n-a apărut nimeni care să pună măcar o întrebare. Au uitat de existența noastră. Dacă războiul s-a terminat cu ani în urmă și nimeni din capitală nu s-a sinchisit să ne anunțe? Cât îi datorăm unui Imperiu care nu-și amintește de existența noastră?

Iar argumentul final este cel al Inginerului – că întoarcerea acasă ar fi oricum imposibilă, pentru că nu avem hărți, nu avem vehicule, nu avem o idee clară asupra rutei pe care ar trebui s-o urmăm și știm că ne găsim la o depărtare aproape inimaginabilă de orice regiune civilizată a Imperiului. Călătoria va fi o strădanie teribilă și este posibil să pierim în cursul ei. Pentru mine, în toiul nopții, acesta este poate amănuntul cel mai important.

Pe când stau întins și reflectez la toate astea îmi dau seama că Wendrit este trează lângă mine și plânge.

– Ce este? o întreb. De ce plângi?

Nu-mi răspunde pe loc. Îi pot percepe bâjbâielile tulburate ale minții. În cele din urmă, printre suspine, rostește:

– O să mă părăsești. Aud lucruri. Știu. O să pleci și voi fi singură.

– Nu, îi spun chiar înainte să mă fi gândit. Nu, nu-i adevărat. N-o să plec. Și chiar dacă voi pleca, te voi lua cu mine. Îți promit asta, Wendrit.

Și o trag în brațele mele și o țin până nu mai suspină.

Mă trezesc știind că am hotărât să merg acasă. Alături de Armurier, Sergent, Maestrul-armelor și Maestrul-grajdurilor, cred acum că ar trebui să strângem toate proviziile, să alegem animalele cele mai puternice ca să ne tragă cotigile, să ne luăm femeile și să pornim în necunoscut. Dacă zeii ne iubesc, vom

ajunge până la urmă în Imperiu, vom cere să fim lăsaţi la vatră şi vom încerca să ne formăm vieţi noi în ceea ce, fără îndoială, va fi o naţiune mult schimbată faţă de cea pe care am lăsat-o în urmă acum mai bine de douăzeci de ani.

În aceeaşi seară, când ne strângem în jurul coniacului, anunţ convertirea mea la facţiunea Armurierului. Căutătorul dezvăluie însă că şi el avusese o epifanie în cursul nopţii, care-l făcuse să treacă în cealaltă tabără: slab şi bătrân, aşa cum este, se teme de călătoria spre casă mai mult decât se teme să-şi trăiască restul vieţii în inutilitate la fort. Ca atare, suntem tot în impas, cinci la cinci, şi n-are niciun rost să-l abordăm pe Căpitan, chiar presupunând că el ne-ar acorda cea mai mică atenţie.

Urmează, însă, un eveniment care schimbă totul. Este ziua vânătorii săptămânale de porci, când patru-cinci dintre noi îşi încalţă cizmele înalte şi coboară la râu cu suliţe, să completeze proviziile de carne proaspătă. Porcii-de-apă care trăiesc în râu au mărimea vitelor, creaturi mari purpurii, lucioase, cu colţi lungi şi galbeni, foarte periculoase când sunt înfuriate, dar şi stupide. Obişnuiesc să se adune laolaltă în amonte de noi, în locul unde un meandru al albiei a creat un bazin larg, plin de plante acvatice, pe care le place să le rumege. Tehnica noastră de vânătoare constă în izolarea unui animal de restul turmei, împungându-l cu suliţele şi deplasându-l în aval, îndepărtându-l de celelalte, astfel ca să-l putem omorî izolat, fără să ne temem că ne vom trezi implicaţi într-o luptă absurdă cu şapte-opt porci furioşi care să ne atace din toate părţile. Carnea unui singur porc ne ajunge pentru toţi unsprezece timp de o săptămână întreagă, uneori mai mult.

Azi echipa de vânătoare este alcătuită din Furnizor, Semnalizator, Maestrul-armelor, Armurier şi eu. Toţi suntem vânători iscusiţi şi acţionăm bine laolaltă. De îndată ce răcoarea nopţii a pierit din văzduh, coborâm la râu şi mergem pe malurile sale

către bazinul porcilor-de-apă, alegem animalul pe care-l vom vâna și ne dispunem în lungul malului, astfel încât să formăm o formațiune semicirculară când intrăm în apă. O să ne strecurăm între porcul singuratic și restul tovarășilor săi și-l vom îndepărta de ei, iar când vom aprecia că este sigur să atacăm, avansăm și-l omorâm.

La început totul merge fără probleme. Râul este aici adânc până la șold. Alcătuim semicercul, ne înconjurăm prada, o împungem ușor cu vârfurile sulițelor. Ochișorii lui tiviți cu roșu strălucesc furioși spre noi și-i putem auzi mârâiturile înfundate de iritare, totuși animalul pe jumătate scufundat se retrage din fața împunsăturilor fără a încerca să lupte, iar noi îl împingem cinci, zece, cincisprezece metri în aval, spre locul de ucidere. Ca de obicei, câțiva pescari s-au strâns pe mal ca să ne privească, deși ca întotdeauna ochii lor inexpresivi sunt paradoxal de indiferenți.

Apoi, catastrofă.

– Atenție! strigă Armurierul și în aceeași clipă îmi dau seama că apa spumegă furios în spatele meu, văd două spinări purpurii late apărând la suprafața râului și înțeleg că de data asta alți porci – cel puțin doi, poate mai mulți, cine știe? – ne-au urmărit în aval și intenționează să-și apere de intruderi locul unde se hrănesc.

Este reacția de care ne-am temut întotdeauna, dar de care n-am avut parte niciodată, unicul pericol serios în aceste vânători. Suprafața apei fierbe și clocotește. Vedem porci care sar frenetic împrejurul nostru. Râul este în cel mai fericit caz tulbure, dar acum, cu porcii-de-apă înfuriați pufnind și fornăind peste tot, nu avem o idee clară despre ce se întâmplă, atât doar că am pierdut controlul situației și suntem în primejdie.

– Toată lumea afară din apă! zbiară Maestrul-armelor, însă noi am pornit deja prin apă spre mal.

Ies afară, mă rezem în suliță, îmi trag răsuflarea. Maestrul-armelor și Armurierul stau lângă mine. Furnizorul a ieșit pe malul opus. Nu văd însă nici urmă de Semnalizator, apoi, brusc, râul se înroșește de sânge, iar colții lungi și galbeni din râturile porcilor se văd peste tot, după care Semnalizatorul apare plutind la suprafață, cu burta în sus, cu trupul spintecat de la gât până la abdomen.

Îl aducem înapoi purtat pe umeri, ca pe un erou căzut în luptă. Este prima moarte înregistrată în rândurile noastre după mulți ani. Cumva, în timpul care s-a scurs de atunci, am ajuns să simțim că noi cei unsprezece supraviețuitori vom continua de-a pururi împreună, dar acum știm că nu va fi așa. Maestrul-armelor îi duce vestea Căpitanului și ne povestește apoi că bărbatul acela implacabil și împietrit a părut să dea semne de durere autentică la aflarea veștii despre moartea Semnalizatorului. Inginerul, Furnizorul și cu mine săpăm mormântul, iar Căpitanul conduce slujba și pentru câteva zile în fort domnește o liniște funerară.

Apoi, odată ce șocul morții a început să se destrame, Armurierul spune ceea ce nici unul dintre noi n-a amintit în mod deschis după evenimentul de la râu. Și anume că, prin dispariția Semnalizatorului, egalitatea de voturi a dispărut. Acum cinci doresc să pornim către casă, iar patru doresc să rămânem pe termen nedefinit în fort. Iar Armurierul intenționează să deschidă subiectul în numele majorității, să meargă la Căpitan și să-l întrebe dacă va autoriza o retragere de la frontieră.

Vreme de multe ore urmează o discuție agitată, care capătă pe alocuri accente de furie și amărăciune. Toți recunoaștem că va trebui să acționăm fie într-un fel, fie în altul, că nu ne putem separa; un grup mic de patru-cinci persoane nu va izbuti niciodată să se întrețină în fort și nici celălalt grup, cam de aceeași mărime, nu va avea speranțe de succes în traversarea ținuturilor

necunoscute din spate. Trebuie să rămânem toți laolaltă, altfel cu certitudine vom muri toți, dar asta înseamnă că cei patru care vor să rămână trebuie să se supună celor cinci care vor să plece, indiferent de propria dorință. Iar cei patru care vor fi nevoiți să se alăture călătoriei împotriva dorinței lor sunt extrem de indignați pe cei cinci care insistă în privința plecării.

În cele din urmă, spiritele se mai calmează și cădem de acord să lăsăm decizia în seama Căpitanului, așa cum se cuvine, de fapt. Este aleasă o delegație din patru bărbați care să meargă la el: Inginerul și Maestrul-grajdurilor, din partea celor care doresc să rămână, și Armurierul împreună cu mine în numele celorlalți.

Căpitanul își petrece cea mai mare parte a timpului într-o aripă a fortului în care noi intrăm arar. Acolo, așezat la un uriaș birou cu incrustații, într-un cabinet îndeajuns de mare pentru zece oameni, el studiază teancuri de documente lăsate de conducătorii care l-au precedat, ca și cum ar spera să învețe din scrierile acelor colonei dispăruți care este felul cel mai bun în care să îndeplinească responsabilitățile așezate pe umerii lui de capriciile timpului. Este un bărbat vânjos, cu chip dur, buze subțiri și ochi severi, cu sprâncene negre și dese care îi trasează o singură linie amenințătoare peste frunte și, chiar după atâția ani, este un străin pentru noi toți.

În obișnuita lui tăcere rece, ne ascultă cum expunem argumentele: convingerea Căutătorului că nu mai există inamici cu care să ne confruntăm aici, cea a Armurierului că suntem absolviți de datoria față de Imperiu care ne-a neglijat de atâta vreme. Apoi convingerea Inginerului că drumul spre casă va fi periculos până aproape de nebunesc, și a Semnalizatorului, oferită în numele lui de către Maestrul-grajdurilor, că inamicul ne așteaptă pur și simplu să plecăm pentru ca după aceea să-și lanseze mult așteptata campanie de cucerire în teritoriul imperial. Până la urmă, începem să ne repetăm și ne dăm seama

că nu mai este nimic de spus, deşi Căpitanul nu şi-a întrerupt tăcerea nici măcar printr-o singură silabă. Ultimul cuvânt îi aparţine Armurierului, care-i spune Căpitanului că cinci dintre noi sunt în favoarea plecării, iar patru sunt pentru a rămâne, deşi el nu precizează opţiunea fiecăruia.

Mi se pare că a făcut o greşeală că i-a spus asta. Ceea ce arată – în mod corect – că în rândul nostru s-a desfăşurat un proces democratic şi mă aştept din partea Căpitanului să reacţioneze furios la sugestia că astfel de probleme ar putea fi decise, sau măcar influenţate, de votul plutonului. Dar nu urmează nicio furtună de mânie. El rămâne tăcut, nu spune nicio vorbă, pentru o durată aproape insuportabilă. După aceea rosteşte, pe un ton surprinzător de moderat:

– Căutătorul nu poate culege niciun semn de prezenţă inamică?

Îi adresează întrebarea Inginerului, pe care, aparent, l-a identificat în mod corect ca fiind unul dintre liderii facţiunii care favorizează continuarea şederii în fort.

– Aşa este, răspunde Inginerul.

Căpitanul tace din nou. În cele din urmă, spre uimirea noastră generală, spune:

– Gândirea celor care susţin retragerea de la frontieră este în aceeaşi direcţie cu a mea. Mă gândisem de multă vreme că serviciile noastre în locul acesta nu mai sunt cerute de Imperiu şi că, dacă mai putem fi de folos ţării în vreun fel, trebuie să obţinem realocarea altundeva.

Cred că este ultimul lucru la care se aşteptase vreunul dintre noi. Armurierul străluceşte de satisfacţie. Inginerul şi Maestrul-grajdurilor par dezamăgiţi. Eu, ambivalent chiar şi acum, mă mulţumesc să-l privesc pe Căpitan cu uimire.

Căpitanul continuă:

– Inginerul și Maestrul-grajdurilor, întocmiți planuri pentru plecarea noastră cât mai devreme cu putință. Stipulez totuși ceva: Plecăm ca un grup, nimeni nu rămâne aici și ne vom comporta ca un grup de-a lungul întregii călătorii, despre care știu că va fi lungă și anevoioasă. Oricine va încerca să părăsească grupul va fi considerat dezertor și tratat ca atare. Vă voi cere tuturor să depuneți un jurământ în această privință.

Asta conveniserăm oricum între noi, așa că nu reprezintă nicio dificultate. Nici cei patru minoritari nu se opun în vreun fel ordinului de plecare, deși Căutătorul este în mod evident îngrozit de pericolele și stresul călătoriei. Începem imediat să întocmim planurile pentru plecare.

Se dovedește că avem, totuși, niște hărți ale teritoriului pe care va trebui să-l străbatem. Căpitanul le scoate din colecția lui de documente, alături de două volume ale unei cronici a călătoriei noastre din capitală până la frontieră, pe care o ținuse primul Colonel. El mă cheamă și-mi dă materialele acelea, ordonându-mi să le consult și să concep planul unei rute pentru întoarcerea noastră.

Descopăr însă repede că totul este inutil. Hărțile s-au tocit și s-au rupt în lungul îndoiturilor, iar informațiile pe care le conținuseră cândva despre centrul continentului au devenit invizibile. Pot distinge un semn îngroșat în formă de stea care arată capitala în colțul din dreapta-jos, precum și o linie vag neregulată care indică frontiera hăt departe în stânga, dar aproape totul dintre ele s-a șters. Nici cronica bătrânului Colonel nu este de ajutor în vreo privință. Primul volum se ocupă de organizarea forței expediționare și problemele de logistică implicate în deplasarea ei de la capitală spre interior. Al doilea volum pe care-l avem, și care este, de fapt, al treilea dintre cele trei originale, descrie construirea fortului și primele hărțuieli cu

inamicul. Lipsește volumul din mijloc, și acela este cel care, presupun, se referă la drumul propriu-zis dintre capitală și frontieră.

Ezit să-i spun asta Căpitanului, fiindcă nu este un individ care să primească veștile rele cu multă stăpânire de sine. Decid că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a improviza pentru noi un traseu, apelând la indiciile pe care le vom descoperi pe măsură ce înaintăm spre sud-est. Ne pregătim, alegându-ne căruțele cele mai zdravene și caii cei mai robuști, și încărcându-le cu unelte, arme și toate proviziile pe care le putem transporta: fructe și fasole uscată, făină, butoiașe cu apă, cutii cu pește afumat, pachete de carne uscată la vânt pe care Furnizorul le prepară în fiecare iarnă, întinzând la soare fâșii de carne de porc. În timpul marșului ne vom descurca cum vom putea în privința cărnii proaspete și a altor produse.

Femeile acceptă placid ordinul de a ne însoți în sălbăticie. Ele au trecut oricum din viețile lor de pescari în viețile noastre. Sunt numai nouă, deoarece Căutătorul nu alesese niciodată să aibă una, iar Căpitanul prea rar dovedise un oarecare interes față de ele. Chiar și așa avem una în plus: Sarkariet, partenera Semnalizatorului. Ea rămăsese în fort după moartea Semnalizatorului și spune că nu vrea să se întoarcă în satul ei, așa că o luăm cu noi.

Ziua plecării noastre este frumoasă, soarele cald, dar nu arzător, vântul blând. Poate că este un semn bun. Părăsim fortul fără să aruncăm măcar o privire în urmă, ieșim pe poarta de est și coborâm spre râu. O duzină de pescari ne urmăresc cu fețe inexpresive cum traversăm podețul de lemn din amonte de satul lor. După ce am trecut pe malul opus, Căpitanul ne oprește și ne poruncește să distrugem podul. Inginerul scoate un sunet șocat: podul a fost unul dintre primele lui proiecte, cu mult timp în urmă. Însă Căpitanul nu vede niciun motiv pentru care să-i lăsăm inamicului vreo cale facilă de înaintare

spre est, în cazul în care ar pândi în hinterland. Așa încât mânuim topoarele jumătate de dimineață, până ce podul se rostogolește în apele râului.

În ultimii douăzeci de ani n-am avut niciodată vreun motiv să ne aventurăm foarte departe în regiunile din estul și sudul fortului, dar nu ne surprinde să descoperim că sunt destul de asemănătoare cu cele din nord și vest, pe care le-am patrulat atâta vreme. Altfel spus, ne găsim într-o zonă aridă cu sol gălbui pietros, cu dealuri scunde ici-colo, tufișuri strâmbe și smocuri de iarbă cu fire tăioase. La răstimpuri, câte un animal slăbănog ne taie iute calea, ori auzim sâsâitul unui șarpe din hățișuri, iar alteori păsări solitare și melancolice plutesc în înălțimi, croncănind răgușit. Însă, în general, teritoriul este pustiu. Nu zărim absolut niciun semn de apă în prima zi, și nici în a doua, până la amiază, când Căutătorul anunță că detectează prezența pescarilor în apropiere și nu peste mult timp ajungem la un pârâu șerpuit, probabil alt afluent al fluviului în care se vărsa râul care trece pe sub fortul nostru. Pe malul opus zărim o tabără de pescari, mult mai mică decât satul de pe malurile râului nostru.

Wendrit și celelalte femei devin agitate când îl văd. O întreb ce s-a întâmplat și-mi spune că oamenii aceia sunt dușmani vechi ai neamului ei și că cele două triburi se luptă între ele de câte ori se întâlnesc. Până și pescarii pasivi și placizi poartă, așadar, războaie între ei! Cine ar fi crezut asta? Îl anunț pe Căpitan, care pare indiferent.

– Nu se vor apropia de noi, rostește el și se dovedește că a avut dreptate.

Pârâul este puțin adânc și poate fi trecut, iar pescarii ciudați se adună lângă corturile lor și stau tăcuți în timp ce trecem. Ajunși pe malul opus, ne umplem butoiașele cu apă.

După aceea vremea devine neprietenoasă. Intrăm într-un ținut stâncos și accidentat, un tărâm al stâncilor de gresie, roșu-strălucitoare și erodate până la nivelul unor turle și creste zimțate și bizare, iar aici ne suflă în față un vânt puternic și constant dinspre sud, care pătrunde printr-o deschidere dintre dealuri și poartă o sumedenie de grăunțe trandafirii, minuscule și neplăcute. Soarele este roșu ca un ban nou de aramă pe cerul trandafiriu, ca și cum amurgul ar dura toată ziua. Pentru a evita furtuna de nisip despre care bănuiesc că se va abate asupra noastră, cotesc caravana, îndreptând-o spre est, unde vom călători în lungul bazei stâncilor și poate că vom fi feriți de rafalele cele mai rele. Manevra se dovedește greșită, pentru că se stârnește brusc un vânt transversal rece și permanent, care aduce cu el din nord exact furtuna de nisip pe care sperasem s-o ocolesc, astfel că suntem blocați timp de o zi și jumătate imediat sub stâncile roșii, ghemuindu-ne jalnic laolaltă, cu fețele acoperite cu eșarfe. Vântul urlă toată noaptea; eu dorm foarte prost. În cele din urmă încetează și ne grăbim să trecem prin deschiderea dintre stânci, după care ne continuăm înaintarea greoaie spre sud-est.

Dincolo de ea găsim ceea ce este cu certitudine fundul unui lac secat, întins și acoperit cu o pojghiță subțire de sare ce scânteiază în lumina solară violentă precum promoroaca nou-căzută. Aici nu crește nimic, decât îndărătnica iarbă tăioasă, și fără îndoială că lacul a secat cu milenii în urmă, fiindcă nu există nici măcar urmele scheletice ale necunoscutei vegetații, ale tufelor și arborilor care poate că i-au mărginit perimetrul în zilele când aici exista apă. Traversăm de trei zile lacul mort. Rezerva noastră de apă potabilă devine deja alarmant de mică și ne-am terminat toată carnea proaspătă; a rămas numai cea uscată, care ne sporește setea. Desigur, aici nu există animale pe care să le vânăm.

Cu asta va trebui să ne înfruntăm, săptămână după săptămână, până când, în cele din urmă, vom ajunge într-un ţinut mai blând? Cei mai vârstnici dintre noi, Căutătorul şi Intendentul, trădează semne evidente de oboseală, iar femeile, care n-au fost niciodată departe de râul lor, nici chiar pentru o zi, par neliniştite şi retrase. În mod vădit demoralizate şi speriate, şuşotesc tot timpul între ele în graiul pescarilor pe care nici unul dintre noi nu s-a sinchisit vreodată să-l înveţe, dar se opresc de câte ori ne apropiem. Până şi animalele noastre de povară încep să se împotrivească. Mâncarea şi apa le-au fost frugale de când am pornit, iar efectele sunt perfect vizibile. Pocnesc apatic din fălci spre smocurile de iarbă cenuşie şi tăioasă şi ne privesc cu ochi trişti, ca şi cum ne acuză că le-am fi trădat.

Călătoria abia a început şi încep deja să regret că am pornit.

Într-o seară, când campăm într-un loc jalnic din apropierea capătului opus al lacului, îi mărturisesc Căpitanului îndoielile mele. Întrucât este ofiţerul conducător, iar eu conduc grupul pe rută, am ajuns să consider că între noi există un soi de egalitate în rang, care va îngădui conversaţii confidenţiale. M-am înşelat însă. Când îi spun că am început să cred că acţiunea aceasta ar putea fi mai presus de puterile noastre de îndurare, îmi răspunde că nu are răbdare cu laşii şi-mi întoarce spatele. În zilele care vin nu mai vorbim între noi.

În regiunea care urmează există urme ale unor aşezări străvechi, acolo pe unde a curs probabil cândva râul care alimenta lacul. Acum nu mai există, desigur, niciun râu, deşi ochiul meu antrenat detectează meandrele vagi ale albiei preistorice, iar ruinele fragmentare ale unor sătucuri din piatră pot fi văzute pe pragurile de deasupra fostelor maluri. În prezent, însă, totul este deşert aici. De ce dorea Imperiul ca noi să-i apărăm frontiera,

când există această gigantică zonă-tampon de pustiu între teritoriile sale bogate și fertile, și țara inamicului?

Mai târziu ajungem la ceea ce trebuie să fi fost capitala acestei provincii de mult abandonate, un labirint întins de ziduri din piatră năruite și de structuri cu multe odăi, greu de descifrat. Găsim un fel de templu sanctuar, unde mai dăinuie statui demonice, idoli din rocă neagră cu o duzină de capete și treizeci de brațe, fiecare ținând ciotul unei probabile arme. Șerpi sculptați, cu ochi mari, se încolăcesc deasupra mijlocurilor acestor zei formidabili și uitați. Cărturarii nației noastre ar dori cu certitudine să colecționeze obiectele acestea pentru muzeele din capitală și eu le consemnez poziția, ca să pot completa pentru ei un raport amănunțit după ce vom ajunge la civilizație. De acum, însă, am îndoieli serioase în privința asta...

Îl trag pe Căutător deoparte și-i cer să-și proiecteze mintea în felul în care obișnuia s-o facă, pentru a vedea dacă nu poate detecta vreo urmă de sate locuite în fața noastră.

– Nu știu dacă pot, îmi spune. (Este teribil de slab, tremurător, palid.) E nevoie de o putere pe care nu cred c-o mai dețin.

– Încearcă. Te rog. Trebuie să știu.

Este de acord să facă efortul și intră în transă, iar eu rămân alături, privind cum ochii i se dau peste cap în orbite și răsuflarea îi iese în icnete neregulate, răgușite. Stă nemișcat ca o statuie, fără să se clintească câtuși de puțin mult timp. După aceea, treptat, revine la starea normală de conștiință și începe să se năruie, dar îl prind la timp și-l așez pe sol. Stă în capul oaselor, clipind pentru o vreme, inspirând profund, adunându-și puterile. Aștept până ce pare că și-a revenit.

– Ei bine?

– Nimic. Tăcere. În față este la fel de pustiu pe cât este în spate.

– Pe ce depărtare? îl întreb.

– De unde să știu. Acolo nu-i nimeni. Asta-i tot ce pot spune.

Raționalizăm apa cu foarte multă zgârcenie și în același timp începem să avem probleme cu proviziile. Nu există nimic care să poată fi vânat și nimic din puțina vegetație care crește nu pare comestibil. Până și Sergentul, cu siguranță cel mai puternic dintre noi, este acum tras la față și cu ochii afundați în orbite, iar Căutătorul și Intendentul par la limita puterii de a continua. La răstimpuri găsim câte o sursă de apă potabilă, deși sălcie, ori înjunghiem vreun animal nebănuitor care rătăcește prin pustiu, iar atunci dispoziția ne crește, totuși mediul pe care-l străbatem rămâne ostil și nu știu când ni se va ușura călătoria. Ofer un spectacol întreg din studierea hărților mele, sperând că-i va încuraja pe ceilalți să creadă că știu ce fac, dar hărțile pe care le am pentru partea aceasta a continentului sunt albe și aș putea la fel de bine să-mi consult căruța sau animalele care o trag, când încerc să descifrez ceva din foile acelea decolorate de hârtie.

– Asta-i o expediție sinucigașă, îmi spune Inginerul într-o dimineață pe când ne pregătim să ridicăm tabăra. N-ar fi trebuit să plecăm de la fort. Ar trebui să ne întoarcem cât încă mai putem. Cel puțin la fort vom fi în stare să supraviețuim.

– Tu ne-ai băgat în asta, rostește Furnizorul strâmbându-se la mine. Tu și votul pe care ți l-ai schimbat.

Furnizorul corpolent nu mai este de acum corpolent. A devenit o simplă umbră a bărbatului care era.

– Recunoaște, Topografule: nu vom reuși niciodată. A fost o greșeală să-ncercăm.

Ar trebui să mă apăr împotriva acestor acuzații? Ce aș putea să spun?

Peste o zi, când condițiile nu s-au îmbunătățit deloc, Căpitanul ne adună pe toți nouă și face un anunț uluitor. Va trimite femeile înapoi. Sunt o povară prea mare pentru noi. Le vom da o căruță și o parte din proviziile care ne-au rămas. Dacă vor merge mereu înspre apus, spune el, mai devreme sau mai târziu vor ajunge la satul lor de sub zidurile fortului nostru.

Se îndepărtează de noi înainte ca vreunul să-i fi putut răspunde ceva. Oricum suntem prea năuciți ca să putem articula vreun cuvânt. Și cum am fi putut replica? Ce am fi putut spune? Că ne opunem actului acela de incredibilă cruzime și că nu-i vom îngădui să le trimită pe femei la moarte sigură? Sau că am votat din nou și suntem unanimi în dorința ca toți, nu doar femeile, să ne întoarcem la fort? El ne va reaminti că un pluton militar nu este o democrație. Sau poate că ne va întoarce pur și simplu spatele, așa cum procedează de obicei. Am pornit pe drumul spre interiorul Imperiului; am jurat să continuăm ca un grup; el nu ne va elibera.

– Nu poate vorbi serios! spune Maestrul-grajdurilor. Este o condamnare la moarte pentru ele!

– De ce ar trebui să-i pese de asta? întreabă Armurierul. Pentru el, femeile nu sunt decât niște animale domestice. Mă miră că nu ne cere pur și simplu să le ucidem aici și acum, în loc să se mai complice și să le dea hrană pentru drumul de întoarcere.

E evident cât de tare ne-a vlăguit drumul până aici, de vreme ce nici unul dintre noi nu se simte capabil să-și exprime opoziția deschisă față de ordinul scandalos al Căpitanului. El discută cu Furnizorul și cu Maestrul-grajdurilor, pentru a stabili partea din proviziile noastre la care putem renunța în folosul lor și căruța pe care să le-o dăm, iar discuția se desfășoară exact ca și cum ar fi o situație normală de gospodărire internă.

Femeile nu știu nimic despre decizia luată de Căpitan. Nu-i pot spune nimic lui Wendrit când mă întorc în cortul nostru.

O trag aproape de mine și o țin într-o îmbrățișare prelungă, gândindu-mă că asta este probabil ultima dată.

Când mă retrag și o privesc în ochi, propriii ochi mi se umplu de lacrimi, iar ea se uită la mine derutată. Dar cum pot să-i explic? Sunt protectorul ei. Nu pot să-i spun cum Căpitanul i-a ordonat moartea și că eu sunt pregătit să accept decizia lui monstruoasă.

Se poate spune că este posibil să simt iubire față de o femeie-pescar? Da, poate că da. Poate că o iubesc pe Wendrit. Cu siguranță, aș fi profund îndurerat să mă despart de ea.

Femeile se vor rătăci repede când vor încerca să traverseze înapoi neospitalierele tărâmuri pustii prin care am trecut până acum. Fără îndoială, vor muri în câteva zile. Noi înșine, mai mult ca probabil, vom muri peste o săptămână sau două, înaintând mereu în căutarea lipsită de speranțe a regiunilor populate ale Imperiului. Am fost un nebun să cred că am putea izbândi vreodată în călătoria asta, să cred că putem să ne îndreptăm pur și simplu în direcția capitalei și să persist în autoconvingerea că, pas cu pas, vom ajunge în cele din urmă acolo.

Există însă o a treia cale, care le cruță pe Wendrit și pe celelalte femei, ca și pe prietenii mei, de la moartea singuratică în regiunile astea singuratice. În ziua aia, în spatele celor trei delușoare din nordul fortului, Sergentul mi-a arătat cum se procedează...

Ies din cort. Căpitanul a terminat de vorbit cu Furnizorul și cu Maestrul-grajdurilor și stă într-o parte a taberei, ca și cum ar fi singur pe altă planetă.

– Căpitane? spun eu.

Tăișul îmi este pregătit când se întoarce spre mine.

După aceea, le vorbesc încet bărbaților zguduiți, uluiți:

– Acum eu sunt Căpitan. Se-mpotrivește cineva? Perfect.

Și indic spre nord-vest, înapoi, către locul idolilor din piatră încolăciți de șerpi, către lacul secat de după ei și către stâncile roșii și mai departe:

– Știm cu toții că nu vom găsi niciodată Imperiul. Dar fortul este tot acolo. Așa că, haideți! Să ridicăm tabăra și să pornim. Ne-ntoarcem. Mergem acasă!

PERGAMENTUL

DAVID BALL

Traducerea din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Fost pilot, făuritor de sarcofage și businessman, David Ball a călătorit în șaizeci de țări de pe șase continente, a traversat Sahara de patru ori în decursul documentării sale pentru romanul *Empires of Sand* și a explorat Anzii cu un microbuz Volkswagen. Alte călătorii de documentare l-au dus în China, Istanbul, Algeria și Malta. A fost șofer de taxi în New York, a instalat echipamente de telecomunicații în Camerun, a renovat imobile victoriene în Denver și a lucrat la o benzinărie în Grand Tetons. Printre romanele lui bestselleruri se numără epopeea istorică amănunțit documentată *Ironfire* și mai sus-amintitul *Empires of Sand*, dar și thrillerul contemporan *China Run*. Locuiește cu familia sa într-o casă pe care au construit-o în Munții Stâncoși.

În povestea sumbră care urmează, el ne poartă în Marocul secolului al XVII-lea, într-un joc tulburător de-a pisica și șoarecele, un joc în care, dacă ești *norocos*, trofeul este moartea...

Prizonierul simți ceva alunecos pe abdomen și când deschise ochii văzu un șarpe.

Era o viperă, care se mișca lent în răcoarea dinaintea zorilor și căuta căldura trupului său. Abia cutezând să răsufle, inginerul ridică încet capul și privi în ochișorii negri ca tăciunele:

lipsiți de orice emoții, reci și morți ca ai lui. După ce valul inițial de frică bolnavă i-a gonit prin vene, a fost în stare să inspire adânc, de-abia venindu-i să creadă ce noroc are. Cu numai o săptămână în urmă, unul dintre oamenii lui se rostogolise exact peste o asemenea reptilă, poate chiar peste asta. Era adevărat, suferise îngrozitor, dar după aceea scăpase pentru totdeauna de viață. După toate prin câte trecuse prizonierul, se putea oare să fie atât de simplu?

Își simți bubuiturile inimii când mișcă mâna ca să-i ofere o țintă ușoară. Aerul era apăsător, aproape lichid.

Limba șarpelui șfichiui.

Te rog, Doamne, ia-mă! Acum.

Șarpele îi ignoră mâna. Menținând capul ridicat, continua să-l fixeze pe inginer cu privirea. El întinse mâna mai mult. Vipera se retrase. Nu atacă. Iritat, decis s-o provoace, bărbatul lovi cu palma. Simți solzii reci pe pielea aspră a palmei sale, dar nu au urmat nici arsura colților, nici țâșnirea veninului. Era un vis, cu siguranță era un vis; poate împăratul, în altă întrupare, îl zeflemisea din nou plin de cruzime. Altă consemnare pe pergamentul lui, altă parte a destinului său pe care nu putea face nimic s-o schimbe.

Apoi nu mai contă. Șarpele lunecă și dispăru într-o gaură din zidărie, ca să vâneze șoareci.

Baptiste expiră și rămase nemișcat, întins pe spate. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Căldura începuse deja să se infiltreze în *metamore*, încăperea subterană pe care o împărțea cu alți cinci sute de oameni. Cândva, aici fuseseră patruzeci dintre propriii oameni, dar acum rămăseseră doar șase; restul muriseră pe rând, ori s-au sinucis, ori din cauza bolilor, a foametei, a șerpilor, a scorpionilor, a extenuării, a disperării, a torturii și, bineînțeles, a împăratului.

Auzi chemarea pițigăiată a muezinului, dar nu încă și pașii paznicilor. Era duminică și prizonierii creștini beneficiau de o jumătate de ceas suplimentară de odihnă, ba chiar și de ocazia de a se ruga împreună. Auzi acum refrenul familiar al preotului care ținea slujba lângă pârâiașul care curgea prin mijlocul lor:

– Veseliți-vă de suferință, copiii mei, căci este voia Domnului.

Baptiste făcu o grimasă. Era clar că prizonierii se veseleau, doar le auzea agoniile pe când se străduiau să înceapă o altă zi.

Rămase cu ochii închiși până când chepengul se deschise și o rază de soare lumină pământul lângă capul său. O scară de frânghie fu aruncată de sus. Un cor de gemete fu urmat de zăngănit de lanțuri și năvala bărbaților care se luptau să ajungă cât mai aproape de scară, fiindcă ultimul care ajungea sus era bătut pentru lenevie. Ceilalți îl lăsau întotdeauna pe inginer să suie printre primii, pentru că Baptiste avea putere de viață și de moarte asupra lor. Majoritatea auziseră salutul familiar pe care i-l adresase împăratul.

Vei ucide azi pentru noi, Inginerule?

Nimeni nu dorea să fie printre cei aleși să moară. Nimeni nu încerca să se împrietenească vreodată cu el, fiindcă asta – o văzuseră – putea fi fatal. Mai presus de orice, nimeni nu îngăduia să i se întâmple ceva rău, fiindcă știau că dacă Baptiste trăia, numai unii dintre ei aveau să moară. Dacă Baptiste murea, toți aveau să moară.

Până să iasă afară, spre o altă zi de pierzanie, clipind des înaintea soarelui marocan orbitor, Baptiste nu mai era sigur de-acum că șarpele fusese acolo cu adevărat.

– Vei ucide azi pentru noi, Inginerule?

Auzise pentru prima dată refrenul împăratului cu prea multe vieți în urmă ca să le mai rețină numărul. O sută? O

mie? Oameni morți din pricina propriilor slăbiciuni și a plictiselii unui împărat, oameni morți din cauza unui joc și a unui pergament, o blestemată de hârtie îngălbenită al cărui sfârșit el putea doar să-l ghicească.

Baptiste era soldat, dar nu crezuse niciodată că ar fi un ucigaș. Era un inginer și slujise ca mână dreaptă a lui Vauban, maestrul artei asediilor. Vauban, care putea construi orice și distruge orice. Împreună, ei concepuseră metode ingenioase de atac pentru nesfârșitele războaie ale lui Ludovic al XIV-lea și le întrecuseră cu metode încă și mai strălucitoare de apărare.

Baptiste iubea crenelurile, fortificațiile și toate instrumentele războiului, dar găsea terifiante zgomotele și mirosurile bătăliei în sine. Nu-i plăceau trupurile și sângele care-i întinau șanțurile regulate, nu-i plăceau distrugerile ghiulelelor care-i sfârtecau zidurile virgine, de fapt, nu-i plăcea moartea. Încălca legile Domnului și ordinea propriei vieți. Da, munca lui le îngăduia altora să ucidă cu iuțeală și eficiență, dar propriile mâini erau curate. Era departe de toate astea: el iubea precizia elegantă a uneltelor de proiectare și desenele exacte pe care le realizau. În bătălie stătea adesea expus focului inamic, cu capul plecat asupra muncii sale, indiferent la zbieretele bărbaților, la vuietul armelor și la pericole, iar proiectele concepute în momentele acelea erau cele care-i împiedicau pe inamici, ba chiar salvau vieți. Acesta era darul său: să vadă lucruri care încă nu erau reale, lucruri pe care ceilalți nu le puteau distinge, pentru a le pune apoi pe hârtie, astfel ca alții să-i poată transforma viziunea în pământ, lemn și fier. După ce câteva din proiectele acelea schițate pe câmpul de bătălie își dovediseră valoarea, Vauban însuși îl declarase un geniu și-l promovase.

Se dovedise o avansare ghinionistă. Inginerul comanda o companie de geniști și urma să transporte echipamente de asediu în două galioane, de la arsenalul din Toulon, la Marsilia.

Propriul fiu, Andre, se afla în a doua corabie. Baptiste fluturase din braţ spre Andre, care stătea la parmaclâc, uşor de observat de la depărtare, întrucât avea şuviţa albă şi distinctivă a familiei în părul des şi negru. Trecuseră trei ani de când se războiseră întruna şi abia aşteptau o permisie scurtă. Corăbiile pătrunseseră într-o zonă de acalmie, apoi fuseseră înghiţite de o ceaţă nu foarte deasă. Căpitanul îi asigurase că vântul va reveni cel mai târziu în dimineaţa următoare, apoi împărţise rom tuturor membrilor echipajului. Bărbaţii băuseră, tăiaseră frunză la câini sau jucaseră dame. Majoritatea moţăiau când fuseseră atacaţi de o felucă de piraţi. Înainte de a putea fi dată alarma, punţile roiseră de mauri. Corabia fusese cucerită fără să se fi tras măcar un singur foc de armă. Când fusese aruncat în lanţuri, singura consolare a lui Baptiste fusese că nu capturaseră şi corabia fiului său.

De la *raïsul* care comanda corabia-pirat, aflaseră că destinaţia lor urma să fie Marocul.

– Veţi vedea că moartea în Hadesul vostru creştin este preferabilă vieţii pe meleagurile acelea, chicotise *raïsul*. În privinţa suferinţei oamenilor, Moulay Ismaïl este maestrul absolut; diavolul nu-i decât un ucenic.

Pe corabie umblaseră zvonuri despre împărat, un tiran a cărui cruzime era legendară. Atigny, un genist din Aix, fusese întemniţat acolo vreme de şase ani şi sănătatea îi fusese serios afectată.

– Ismaïl este un geniu, spusese morocănosul Atigny. El ridică un palat care să rivalizeze cu Versailles, dar este un monstru. Însetat de sânge şi de-a dreptul dement. Ucide cu propriile mâini. Ucide din plăcere şi-l încântă suferinţele altora. Eu am supravieţuit fiindcă am găsit de lucru în grajduri. Caii trăiesc în Maroc mai bine decât orice om. Până la urmă am fost răscumpărat, dar familia mi-a fost ruinată. Tata a murit în sărăcie. Pentru mine nu va exista o a doua răscumpărare.

– Prostii, îi zisese Baptiste. Vom fi toți răscumpărați, dacă nu de familiile noastre, atunci de o biserică.

– Când Ismaïl va afla că suntem constructori, nu ne va mai lăsa să plecăm. Are nevoie de noi pentru palatul lui. Eu nu mă mai pot întoarce acolo. Nu mai pot îndura din nou suferințele. Roagă-te să nu-i atragi atenția, *mon capitaine*. El alege prizonieri la întâmplare, pentru torturi speciale. Să se joace cu ei. Dumnezeu nu-i mai poate ajuta cu nimic pe cei care-i atrag atenția împăratului.

Baptiste încercase să-i ridice moralul, dar îi fusese imposibil. În dimineața în care matelotul de veghe din gabie anunțase vederea pământului, Atigny izbutise să se stranguleze, cu propriile lanțuri.

Echipamentele capturate odată cu galionul îi identificaseră pe oamenii lui Baptiste ca fiind geniști. Ei fuseseră duși de la Sallee, bârlogul piraților, spre interiorul țării, spre capitala Meknes. Fără alte ceremonii, fuseseră puși să muncească la ziduri, unde, așa cum promisese Atigny, cruzimile abundau și moartea era un fapt banal. Oamenii erau siliți să lucreze mai presus de orice rezistență, erau biciuiți și omorâți fără milă, apoi îngropați în ziduri, amestecați în varul nestins.

Într-o dimineață, caii împărătești sosiră galopând răsunător pe un pasaj lung, cu Moulay Ismaïl în frunte, cu veșmintele fluturând în vânt, flancat de *bokhaxa*, ucigașii din garda lui personală. Bărbații care se mișcară prea încet fură striviți sub copite. Alaiul împărătesc se opri brusc și călăreții descălecară. Gărzile intrară imediat în acțiune, silindu-i pe muncitori să îngenuncheze pe nisip. Înjosirea și umilința erau unicele răspunsuri îngăduite în prezența împăratului. Precum ceilalți, Baptiste îngenunche cu fruntea lipită de pământ. Peste o clipă văzu înaintea ochilor încălțările împărătești.

– Ridică-te, porunci împăratul.

Baptiste nu știa dacă i se adresase lui sau altuia, dar aproape imediat după aceea fu ridicat cu brutalitate în picioare.

Împăratul Marocului era micuț și purta veșminte simple, fără podoabe.

– Tu ești inginerul lui Vauban, rosti el cu glas plăcut.

– Da, Maiestate, am avut onoarea de a sluji sub Vauban.

– Tu ai întocmit planurile astea? întrebă Ismaïl.

Baptiste recunoscu hârtiile sale de pe galion.

– Da, Maiestate.

Chipul lui Ismaïl se lumină și împăratul încuviință fericit.

– Atunci suntem încântați să te avem în slujba noastră, spuse el de parcă Baptiste s-ar fi aflat acolo din propria voință. Haide, vino cu noi!

Se întoarse și intră în palat, în timp ce, uluit, Baptiste se grăbi să-l ajungă din urmă, neștiind ce să creadă despre răsturnarea aceea de situație. Acesta era Moulay Ismaïl, sultanul Marocului din dinastia Alaouită, descendent din Profetul Mahomed. Moulay Ismaïl, războinicul care ajutase la alungarea englezilor din Tanger și a spaniolilor din Larache. Moulay Ismaïl, de mâinile căruia muriseră șase mii de femei și copii, când îi îmblânzise pe neîmblânziții berberi. Moulay Ismaïl, care-i sfidase pe turcii otomani, pavoazând zidurile lui Marrakesh și Fez cu capetele comandantului lor și a zece mii de soldați ai săi, o dovadă a dorinței lui de pace. Moulay Ismaïl, pentru care piratii din Sallee efectuau raiduri pe coastele Europei și răpeau bărbați, femei și copii pe care să-i folosească pentru răscumpărare sau în clădirea imperiului său. El construise palate, drumuri, poduri și fortărețe și impusese legi aspre, care aduseseră pacea într-o țară care nu cunoscuse decât războiul.

– Oamenii mei au ordine și pâine, se lăudă el pe când mergeau prin palat. În scurt timp imperiul acesta va fi din nou măreț, mai măreț încă decât a fost în dinastia Almohazilor, când arta,

arhitectura și literatura din Maroc erau prețuite în lumea civilizată. Ai văzut Alhambra?

– Nu, Maiestate.

– Nici noi, dar am auzit despre genialitatea ei. Noi vom construi ceva încă și mai măreț. Tu ne vei ajuta, Inginerule. Tu ne vei ajuta să atingem visul acela.

– Maiestate, eu...

– Povestește-ne despre asediul lui Maastricht, porunci Ismaïl.

Se opriră, și Baptiste desenă în nisip și răspunse la întrebări detaliate ale monarhului bine informat, care dovedea interes real față de arta și știința asediilor.

– Eu am hambare ce ne vor îngădui să rezistăm la asedii de cinci ani, se lăudă el.

– Poate că da, spuse Baptiste examinând meterezele cu ochii lui exersați, totuși există slăbiciuni pe care un inamic inteligent le poate exploata.

– Cu siguranță. Tu vei corija slăbiciunile acelea, Inginerule. Și ne vei clădi un oraș mai măreț decât străvechile capitale Marrakesh și Fez, ba chiar mai măreț decât Versailles, palatul păgânului tău rege Ludovic.

Plimbarea prin palat dură trei ore, iar împăratul fu expansiv și mândru, pe când indica detaliile complexului de clădiri care devenise deja unul dintre cele mai mari din lume: grajduri și hambare ce ocupau săli vaste, palate și haremuri, săli de primire, apartamente private, săli de banchete, bucătării, corpuri de gardă, băi și moschei. Totul era colbuit, nesfârșit și uriaș. Împăratul energic clocotea de idei și se oprea frecvent pentru a le da ordine supraveghetorilor, care erau în mod evident terorizați de prezența sa. Lui Baptiste i se păru destul de plăcut turul prin palat.

Tocmai reveniseră la locul de muncă al lui Baptiste, când Ismaïl observă un grup de sclavi care i se păru că se mișcau

prea încet. Smulse o sabie de la un *bokhaxa* și decapită fulgerător doi bărbați. Baptiste păli. Pe chipul lui nu se citise decât un licăr fulgerător de suferință, însă Ismaïl îl văzu. Din clipa aceea viața lui Baptiste se transformă.

Ismaïl îi întinse sabia și-l indică pe sclavul rămas în viață, care tremura la picioarele sale.

– Vei ucide azi pentru noi, Inginerule? întrebă împăratul.

În mod stupid, Baptiste crezu că era un fel de glumă.

– Maiestate, eu nu sunt un ucigaș.

– Ești războinic, nu?

– Sunt inginer, Maiestate.

– Invențiile tale nu ucid?

– Alți bărbați le folosesc pentru a ucide, Maiestate. Nu eu.

– Și care-i diferența? Chipul lui Ismaïl se aprinse de interes: Ce înseamnă puterea fără capacitatea de a aduce moartea? Cum s-ar putea teme oamenii de tine?

– Nu mă interesează ca alți oameni să se teamă de mine, Maiestate. Și nici nu pot să știu în ce fel ar trebui să-mi utilizeze invențiile. Știu doar că nu voi ucide niciodată cu propriile mele mâini, decât pentru a evita să fiu ucis la rându-mi.

Împăratul râse și glasul îi deveni ascuțit.

– *Niciodată* este într-adevăr foarte îndepărtat. Nu-i așa?

– Așa este, Maiestate.

Ismaïl îl examină cu atenție pe Baptiste, cu chipul încruntat în concentrare, apoi îi făcu semn scribului să se apropie și să ia loc pe un taburet de lângă el. După aceea înclină capul și începu să șoptească la urechea scribului, care-i transcrise cuvintele pe un pergament lung. Baptiste rămase nemișcat, sperând la început că ceea ce dicta împăratul nu avea nicio legătură cu el. Cu toate astea, Ismaïl se uita din când în când spre el, în timp ce-i dicta scribului, iar expresia feței îi alterna între amuzament și gravitate. Șopti, se opri, păru să reflecteze profund,

apoi șopti din nou vreme de aproape o oră. Baptiste începu să se teamă de ce avea să se întâmple când va termina de dictat. Își reaminti cuvintele lui Atigny: *Roagă-te să nu-i atragi atenția.*

În cele din urmă Moulay Ismaïl i se adresă lui Baptiste:

– Sângele Profetului care ne curge în vene ne îngăduie să vedem calea pe care Allah în infinita lui înțelepciune a destinat-o unor oameni, rosti el. Noi am scris momentele-cheie ale vieții tale pe acest pergament. El va fi ținut pe buiandrugul ușii palatului pentru a fi văzut de toți, dar nu va putea fi atins de nimeni, decât de scribul nostru. Noi îl vom citi la răstimpuri, pentru a descoperi cât de limpede ne-a fost dezvăluită calea lui Allah pentru tine.

Scribul rulă strâns pergamentul, îl legă cu un șnur de mătase și-l îndesă într-o firidă de deasupra ușii păzite de un *bokhaxa*.

Baptiste avu la dispoziție câteva zile pentru a munci și a-și face griji înainte să audă din nou tropotul detunător al copitelor. Împăratul se opri în apropiere, dar nu-l chemă la el, ci cercetă zidurile așa cum făcea adesea, fiind atent mereu la cele mai mărunte detalii. Tocmai în clipa aceea, toarta unui coș din nuiele al unui sclav se rupse, revărsând dinăuntru materialele pe care le căra. Sclavul se aruncă în patru labe și se grăbi să culeagă pietrele căzute, pe când împăratul se apropie.

– Aha, Inginerule, rosti el vesel când îl văzu pe Baptiste. Ce întâlnire norocoasă! Arătă din bărbie spre slav: Vei demonstra pedeapsa pentru trândăvie la lucrările împăratului?

– Maiestate? scutură Baptiste nesigur din cap.

– Vei ucide azi pentru noi, Inginerule?

Glasul lui Ismaïl avea un ton plăcut, de parcă ar fi comentat starea vremii. Baptiste simți un gol în stomac când stăpânul Marocului îl privea, așteptând tăcut, cu *bokhaxa* impasibili. Baptiste avea în mâini un baston gros, dar nu-l putea ridica

împotriva sclavului, un spaniol sfrijit care înțelese ce urma să se întâmple și începu să cerșească îndurare.

– Nu? întrebă împăratul.

– Nu, Maiestate, răspunse inginerul.

– Perfect, zise Ismaïl.

Luă bastonul din mâinile lui Baptiste și-l bătu pe spaniol până îl omorî. Arătă după aceea către alt sclav, un arab care fu adus târâș înaintea lui, zbătându-se și plângând. Sunetele îl iritară în mod evident pe Ismaïl, care lovi din nou și din nou până se făcu liniște. A treia victimă fu aleasă apoi la întâmplare dintre muncitorii care tremurau, de data asta un sudanez. Ismaïl îl vârî cu capul într-un ciubăr cu mortar abia preparat și-l ținu apăsat acolo cu talpa. Ochii împăratului erau ațintiți asupra lui Baptiste, care asistase la omoruri năucit, transfigurat. După ce a treia victimă încetă să se mai zbată, Ismaïl se trase un pas îndărăt și chemă scribul să aducă pergamentul.

Scribul citi cu glas tare:

– Stă scris: În prima zi, trei vor muri, totuși Inginerul va rămâne neclintit.

Împăratul bătu din palme încântat și încălecă.

– Azi au murit oameni. Nu de mâna ta, însă din vina ta, Inginerule. Trei pentru unul. Un amuzament îndeajuns de plăcut pentru noi, este adevărat, dar un târg prost pentru tine – și cu siguranță un târg prost pentru ei, nu? În ritmul acesta, proiectele tale de construcții vor începe să încetinească din cauza lipsei de oameni, și atunci mai mulți vor fi pedepsiți și vor muri. Poate că vei ucide pentru noi, mâine?

Ochii lui Baptiste se umpluseră de lacrimi de la căldură, praf și moarte, și nu cuteză să-i șteargă. Ismaïl hohoti cu râsul lui ascuțit, dădu pinteni calului și plecă. Leșurile au fost aruncate în zid și în scurt timp au fost acoperite cu cărămizi și pietre; oamenii erau acum parte permanentă din clădirile împăratului.

Baptiste rămase mult timp nemișcat. Se luptă cu șocul, străduindu-se să raționeze. În ciuda sentimentelor, nu-i acorda împăratului puterile profeției. Nu aveai nevoie de abilități supranaturale ca să ghicești că Baptiste nu va ucide un om doar pentru a satisface nazurile împărătești.

În următoarele zile, echipa lui Baptiste auzi tropotul copitelor cailor, dar de fiecare dată în depărtare. Apoi le-au auzit apropiindu-se și au știut că le venise rândul. Inginerul a continuat să dea ordine și să-și studieze planurile, căutând să-și alunge încordarea din glas pe măsură ce tropotele creșteau în intensitate, iar sclavii s-au aplecat deasupra muncii lor, temându-se să nu fie cei aleși. Paznicii făceau pariuri între ei despre care *kafiri* vor muri. Totuși, au devenit extrem de vigilenți la sosirea alaiului împărătesc, temându-se ca nu cumva să cadă ei înșiși victime tăișului capricios al împăratului.

Moulay Ismaïl nu părea să aibă gânduri crude. Îl chemă pe Baptiste să i se alăture și merseră împreună să examineze lucrările, trecând prin curți interioare vaste și printre colonade mărețe, apoi în lungul unui zid. Indiferent la povara de pe umerii lui Baptiste, Ismaïl pălăvrăgea despre poziționarea unui bastion și cursul apei printr-o grădină. Pipăi îmbinarea dintr-o zidărie, asigurându-se că era bine construită și etanșă.

– Secțiunea asta este la fel de perfectă ca oricare dintre cele care-i aparțin păgânului rege Ludovic, rosti el încântat. Nu ești de acord?

– Așa cum spuneți, Maiestate.

– Sunt foarte încântat de lucrătura în piatră a acestor coloane. Un englez le-a realizat.

– Englezii sunt un popor simplu, Maiestate, fără imaginație. Marmura ar fi arătat mai bine.

Ismaïl încuviință gânditor:

– Atunci vom avea marmură.

Continuară printr-o secțiune mai mică a curții. Baptiste sugeră îmbunătățiri ale unei porțiuni din metereze și chiar își îngădui să se bucure de parfumul înviorător al livezilor de măslini și al grădinilor. În cele din urmă, ajunseră la punctul de plecare, unde paznicii așteptau lângă cai. Moulay Ismaïl dădu să încalece, apoi se opri și se întoarse cu un surâs plăcut.

– Vei ucide azi pentru noi, Inginerule? Doar un singur om?

Baptiste se înroși la față și simți că-i tremură genunchii. Nu scoase niciun sunet, găsind doar într-atâta putere cât să clatine din cap.

– Nu? Perfect.

Ismaïl alese doi berberi. Primul muri cu stoicism, pe când al doilea își blestemă și scuipă călăul până în ultima clipă. Ochii lui Ismaïl se injectară și îl alese chiar pe unul dintre geniștii lui Baptiste, care începu să scâncească. Când sabia se ridică să lovească, Baptiste căzu în genunchi:

– Vă rog, Maiestate, el face parte din echipa mea. Vă implor mila! Mai bine, luați-mi viața mie.

Se plecă și întinse gâtul în fața tăișului împărătesc.

Ismaïl șovăi.

– Aha! Omul tău! Ce neglijență din partea noastră. Foarte bine, azi acordăm clemență compatriotului tău francez.

Bărbatul leșină de ușurare, ceea ce-l irită în asemenea măsură pe Ismaïl, încât fu cât pe ce să se răzgândească, dar compatrioții genistului nemișcat îl traseră iute de acolo.

– Mai devreme ai spus că englezii sunt un popor simplu, îi reaminti Ismaïl lui Baptiste. Să convenim atunci că ei sunt mai puțin valoroși decât francezul pe care tocmai l-am cruțat, da? Să zicem... – și ochii lui negri scânteiară – ... poate, doi pentru unul?

Baptiste clătină capul în semn de protest.

– Maiestate, nu la asta m-am referit.

– Oh, ba da! Ai spus-o și te-am auzit. Acum să vedem roadele alegerii tale.

Peste câteva clipe, doi englezi muriră, printre care nefericitul care făcuse coloanele din piatră, al cărui sânge îmbibă nisipul de la picioarele lui Baptiste. Inginerul nici n-a putut să privească moartea pe care o adusese printr-un comentariu nesăbuit.

– Deși nu ucizi, se pare că moartea te urmărește ca un șacal în căutarea prăzii, observă Ismaïl hohotind. Câte omoruri! Din fericire, însă, nimeni n-a murit de mâna ta! Conștiința îți poate rămâne nepătată, da?

Împăratul sui pe superbul său armăsar arab.

– Inginerule, se spune despre noi că suntem iscusiți judecători ai oamenilor. Vom vedea asta. Poate mâine? Sau poate că ai prefera mai degrabă să citim pergamentul, pentru a afla despre durata încăpățânării tale?

Baptiste nu știu ce să răspundă, așa că tăcu. Un *bokhaxa* îl lovi sălbatic cu un baston.

– Așa cum vă face plăcere, Maiestate, murmură el.

Ismaïl râse și clătină din cap.

– Peste alte câteva zile.

O dată în plus, cadavrele deveniră mortar pentru ziduri și munca se reluă. Baptiste știa că dacă oamenii săi nu și-ar fi continuat treaba, paznicii i-ar fi bătut. De aceea, își recăpătă vocea, dădu ordine și se întoarse la desenele sale, dar nu putea ține pana între degete. Simțea ochii celorlalți prizonieri asupra sa. Când ridică privirea, ei trudeau de zor. Mâna îi tremură și liniile se încețoșară în forme lipsite de înțeles. Le putea simți teama și furia că el nu acționa pentru a împiedica morțile inutile.

Baptiste nu putea nici să doarmă, nici să mănânce. Când închidea ochii, era cuprins de coșmaruri – mai întâi șarpele, apoi capetele retezate, după aceea citirea pergamentului.

Sui pe un zid a cărui construcție o supraveghea, hotărât să se arunce de acolo. Era singura cale. Închise ochii și inspiră adânc, dar simți cum îl cuprinde amețeala, deschise ochii speriat și se opri.

Nu! Sinuciderea era un păcat de moarte și ar fi însemnat un schimb prost – osânda veșnică în focurile iadului Satanei, în schimbul osândei temporare în cele ale lui Moulay Ismaïl. Nu știa dacă acela era adevărul sau dacă era, pur și simplu, un laș, însă coborî de pe zid.

Se gândi la alt mod de a părăsi lumea, cu onoare și fără a se sinucide. Nu trebui să aștepte mult pentru a-l încerca. În dimineața următoare un supraveghetor îl bătea cu sălbăticie pe un bărbat, pentru niciun alt motiv decât setea de sânge. Baptiste luă bastonul paznicului și începu să-l ciomăgească. Îi aplică doar câteva lovituri, înainte ca *bokhaxa* să-l desprindă de lângă supraveghetorul însângerat, dar rămas în viață. *Bokhaxa* nu-l omorâră pe loc, așa cum se așteptase, ci-l aduseră înaintea împăratului, care nu păru surprins de raportul gărzilor. Cu un zâmbet cunoscător, Ismaïl își chemă scribul, care aduse pergamentul.

– „Inginerul va căuta să ucidă un paznic, pentru ca el însuși să fie ucis", citi scribul. Așa stă scris.

Baptiste absorbi cuvintele inert. Oare era într-adevăr atât de previzibil? Oare avusese vreodată liber-arbitru sau și-l pierduse? Nu-și putea da seama. La naiba cu pergamentul! Avea să trăiască pentru a-și revedea fiul, pentru a-și îmbrățișa din nou soția.

Ca prin vis își dădu seama că Ismaïl vorbea:

– ...noi știm că religia păgână te împiedică să-ți iei propria viață, spunea împăratul. În același timp, însă, nu voi îngădui să te sinucizi printr-un intermediar, provocând un paznic să te omoare. Ba chiar am fi nemulțumiți dacă ai muri, pentru că îți prețuim talentul. De aceea ordinul meu este ca din clipa aceasta siguranța și binele tău să fie responsabilitatea tuturor. Dacă vei

muri, toți cei prezenți vor plăti cu propria viață și cu viețile familiilor lor. Porunca aceasta se va aplica tuturor paznicilor, tuturor *bokhaxa*, tuturor caizilor și tuturor cetățenilor din Maroc. Porunca aceasta se va aplica tuturor sclavilor din *metamore* a ta, tuturor sclavilor aflați sub comanda ta pentru lucrările de la Meknes. Nu vei muri, *kafir*, câtă vreme vei fi în glorioasa noastră împărăție. Dacă o vei face, moartea a multe sute de oameni îți va mânji numele.

După aceea Ismaïl numi un *bokhaxa*, un războinic tăcut și gigantic pe nume Tafari, să-i fie străjer.

Vigilența lui Tafari era neîncetată: îl urmărea pe Baptiste la muncă, îl urmărea când mergea la privată, îl supraveghea când mânca și rămânea mereu la numai câțiva pași depărtare. Ochii lui îl părăseau doar când Baptiste cobora în *metamore* peste noapte, fiindcă tovarășii de prizonierat ai inginerului erau responsabili pentru el, punându-și zălog propriile vieți. Toți cei din Meknes cunoșteau legea: Baptiste nu trebuia să moară. Nici de propria mână, nici de mâna altuia.

Soarta lui era conținută în pergamentul împăratului, care singur îi cunoștea sfârșitul. Așa stătea scris.

Baptiste reveni la munca sa, care continuă zi după zi. Copitele cailor împăratului răsunară prin pasaje lungi și orașul lui se ridică pe sângele și oasele sclavilor săi, iar de fiecare dată lui Baptiste i se oferea opțiunea ritualică: ucide un om sau privește cum mor trei!

– Va trebui să moară mulți, până vei ucide pentru noi, Inginerule. Câți va trebui să moară? Zece? O sută? Care-i numărul tău, Inginerule? Când se va sfârși „niciodată"?

Baptiste rămase ferm. Capete căzură.

– Poate că ar fi trebuit adăugat un mic rafinament, propuse Ismaïl. Un om cu asemenea principii n-ar trebui să fie lipsit de audiență.

Ordonă ca toate capetele să fie înfipte în pari și țepele acelea să fie ridicate pe zidurile clădirilor la care lucra Baptiste. Șase oameni, apoi opt, apoi zece. Inginerul le putea simți ochii asupra sa, până ce corbii soseau și-i mâncau. Între morțile acelea, stăpânul lui îl purta prin celelalte clădiri, mereu copilăros în entuziasmul lui, mereu lăudându-se, punând întrebări, comentând despre penajul unei păsări din grădini, pentru ca apoi – pe neașteptate, dintr-un capriciu – să omoare iarăși.

Baptiste se agață cu disperare de convingerea că proceda așa cum era bine, dar pe măsură ce tot mai mulți oameni mureau în jocul oribil al lui Ismaïl, își dădea seama că l-ar fi putut opri, că ar fi putut opri măcar unele morți inutile. Oare nu era mai bine să moară un singur om în loc de trei? Bineînțeles că nu era corect, dar ce mai conta corectitudinea? Pur și simplu, el nu știa cum să se opună unui individ atât de sclipitor, atât de însetat de sânge și de nebun. Preotul îi spuse că sinuciderea era un păcat, că omorul era un păcat. Tot sângele păta mâinile lui Ismaïl.

– Veselește-te de suferința ta, îi spuse, căci este voia Domnului.

Morțile continuară urmate de coșmaruri și în cele din urmă el nu mai putu rezista. Avea s-o facă. Împăratul o să-și declare victoria și totul o să se sfârșească.

A fost un abisinian care încetinise ritmul și trebuia omorât, un sclav înalt și slăbănog cu surâs liniștit, care-i rămase pe buze chiar și după ce capul i-a fost despărțit de trup. După ce o făcu, Baptiste rămase nemișcat, cu sabia însângerată în mână, cu pieptul ridicându-se și coborând greoi, dar fața inexpresivă, perfect conștient de atenția cu care-l privea împăratul, hotărât să nu-i ofere satisfacția de a-i citi în adâncul sufletului, hotărât să nu trădeze repulsia care, cu siguranță, l-ar fi determinat pe Ismaïl să-i ordone s-o facă din nou.

Chicotitul de satisfacție al împăratului a fost urmat de chemarea scribului, care trebuia să aducă pergamentul. Curtenii, *bokhaxa* și locuitorii orașului se adunară în curtea interioară și-l priviră cu intensitate pe scribul care derulă pergamentul.

– „Inginerul va ucide un om, numai după ce optsprezece vor fi murit", citi scribul. Așa stă scris.

– Din păcate, rosti Ismaïl, au fost nouăsprezece. Regretabil, totuși bănuim că e și un noroc pentru cineva. Dacă ar fi fost șaptesprezece, atunci ar fi trebuit să mai moară unul. Poate că următoarea revelație va fi mai precisă. Îl țintui cu privirea pe Baptiste: deși am prevăzut asta în pergament, nu te prețuim prea tare, Inginerule. Dacă ți-ar fi fost adevărate credințele, ar fi murit o mie de oameni. De o mie de ori o mie. Atât de ușor este să fii abătut din cale?

Râse și reveni în palat, iar pergamentul fu pus în firida sa. Baptiste merse la zidul unde urinau oamenii și vomită violent.

Așa stă scris. Așa și făcuse. Fusese doar o previziune norocoasă? Sau era atât de lesne de citit? Era vina lui că muriseră oamenii aceia? Dacă ar fi fost mai puțin încăpățânat, oare o duzină de bărbați ar fi fost azi în viață? Oare ar fi trebuit să se țină puternic, indiferent care ar fi fost costul?

Coșmarurile nu-l părăsiră. Ardeau mai intens, alimentate de surâsul abisinianului. Se trezi zbierând și descoperi un prizonier care-l ținea strâns.

– S-a terminat, îi spuse bărbatul. A făcut ce-a vrut din tine, Inginerule. S-a terminat.

Dar nu se terminase. De-abia începuse. Atigny avusese dreptate. *Se joacă îngrozitor cu oamenii.*

Urmară alte morți, trei într-o săptămână, apoi nici măcar una vreme de două săptămâni, apoi alte trei. Cu fiecare nouă încercare, lui Baptiste îi era imposibil să nu caute refugiu în refuzul tăcut, lipsit de speranțe. De fiecare dată, trei bărbați muriră

în loc de unul. Moulay Ismaïl părea să capete puteri din înfruntarea aceea de voințe și din crime înseși. Încerca arme noi: un ciocan de război german, un iatagan turcesc cu crestătură sau o lance scoțiană care putea străpunge trei oameni dintr-o singură împunsătură. Părea cu adevărat fascinat de efectul pe care fiecare moarte îl avea asupra lui Baptiste, la ale cărui suferințe contribuia lent, neîncetat, cu o mie de variațiuni.

– De ce-mi faceți asta, Maiestate? întrebă Baptiste într-o zi pe când umblau printr-o livadă. Moartea mea n-ar însemna nimic. De ce nu dovediți mila Profetului și nu mă eliberați Dumnezeului meu?

Moulay Ismaïl culese o caisă și sucul i se prelinse pe bărbie, pătrunzându-i în barbă.

– Pentru că așa ne place, răspunse el. Pentru că ne place să facem să se frângă în fața voinței noastre un bărbat ca tine. Fiindcă într-o bună zi îți vom putea aduce îndurarea și adevărata lumină a Islamului. Fiindcă tu poți vedea în mintea ta lucruri care încă nu există. Ca și mine, ești cu adevărat un om printre oameni, deși cusururile îți sunt mari și curajul slab. Nu dispera însă: te vom elibera când vor fi terminate noile săli de recepție, spuse el cu onestitate.

– Așa scrie în pergament, Maiestate?

Împăratul zâmbi și în ochii lui nu se citi niciun răspuns.

Pergamentul se derulă lent, precis, iar scribul recită litania acțiunilor Inginerului: Avea să ucidă, avea să șovăie, avea să încerce un șiretlic, avea să acționeze, avea să eșueze, încercând mereu să preîntâmpine o moarte, fără a izbuti vreodată.

Șuvița de păr alb a lui Baptiste se lăți. Ochii îi erau urduroși de la lipsa de somn. Trecu timp și muriră oameni și Meknes crescu, iar el gândea și muncea. Când sălile de recepție au fost gata, împăratul a găsit alt motiv pentru a-i amâna eliberarea.

Cu opt dintre oamenii săi, Baptiste petrecu unsprezece luni pentru a săpa un tunel din *metamore*. Lucrau toată ziua pentru împărat și toată noaptea pentru evadare, lucrară până ce mâinile li se însângerară și genunchii le deveniră răni, și trupurile le ajunseră în pragul colapsului. Nu aveau dificultăți în a îndepărta pământul scos din tunel. Timp de șase luni pe an, ei trăiau și dormeau în apă, alimentată de izvoarele subterane ce creșteau când se topeau zăpezile de pe Atlasul Mare. Deșertau pământul în apă, care-l spăla și-l purta cu ea, fără a lăsa urme care să fie descoperite de paznici. Mituiră negustori pentru informații despre locurile unde s-ar fi putut duce și cum s-ar fi putut ascunde și plătiră sume exorbitante pentru veșminte de țărani mâncate de molii. Ieșiră din tunel într-o noapte perfectă de toamnă, anotimpul ideal, fiindcă drumul de vreo sută zece kilometri până la mare putea fi străbătut fără extreme de căldură sau de frig. Mergând numai noaptea și în șir indian, se aflau la trei zile și la douăzeci și patru de kilometri de drum greu de Meknes când un păstor îi descoperi și dădu alarma. Toți păstorii erau vigilenți, fiindcă împăratul îi făcea să plătească pentru orice sclavi evadați care trecuseră pe lângă satele lor. După alte patru zile și încă douăzeci și șapte de kilometri, câinii îi ajunseră din urmă, urmați de *bokhaxa* călări. Dintre cei opt bărbați care-l urmaseră pe inginer afară din tunel, cinci se întoarseră vii în Meknes.

Supraviețuitorii au fost chemați înaintea lui Moulay Ismaïl, care la rândul său îl chemă pe scrib să aducă pergamentul.

– „Inginerul va încerca să evadeze." Așa stă scris.

Împăratul pocni încântat din palme.

– Suntem fericiți că Allah te-a binecuvântat cu continuarea vieții! strigă el.

Porunci apoi ca tovarășii lui Baptiste să fie uciși, în chinuri lungi de o zi, în țepe și apă clocotită în cazane.

– Păcat că nu sunt pe măsura ta toți compatrioții tăi! Ah, dacă am fi avut o mie de bărbați ca noi, Inginerule, cu viziunea noastră și cu ochii tăi, Versailles însăși n-ar fi decât o pietricică sărmană pe drumul de aur spre Meknes!

– Lasă-mă să mor, imploră inginerul.

– Oh, dar pe noi ne așteaptă o viață de muncă, spuse Ismaïl. Zece vieți de muncă. Privește ce progrese am făcut, indică el printr-un gest larg cu brațul gloriile capitalei sale. Amândoi mai trebuie să trăim mult timp, nu, Inginerule?

– Eu nu mai vreau să trăiesc, Maiestate.

– Regretabil, rosti Ismaïl, apoi se lumină la chip. Totuși, noi vedem o cale spre eliberarea ta.

– Care, Maiestate?

– Abandonează-ți religia strâmbă și acceptă-l pe Mohamed ca trimisul lui Dumnezeu.

– Niciodată, replică Inginerul cu mai multă convingere decât simțea. Niciodată!

– Vom vedea, Inginerule, spuse Ismaïl încântat. Vom vedea ce stă scris.

În aceeași clipă împăratul zări un sclav al cărui picior fusese strivit într-un accident și care nu mai putea transporta cărămizi.

Azi, Inginerule, vei ucide pentru noi?

Baptiste încercă ceva nou.

– Mai bine să construiască, Maiestate. Este un maestru al mozaicurilor. Poate să lucreze și dacă nu are picioare. Lăsați-l să moară de moarte bună, în timp ce muncește pentru viziunea voastră. Lăsați-l să moară, finisând acest monument adus gloriei voastre.

Împăratul hohoti încântat și schilodul fu cruțat, iar pergamentul anunță:

– „Inginerul va salva o viață printr-un șiretlic ingenios, chiar dacă transparent." Așa stă scris.

– Așadar, Inginerule, spuse Ismaïl, ia spune: viața înseamnă destin sau speranță?

Baptiste nu avu răspuns, dar un șiretlic similar pe care-l încercă în săptămâna următoare dădu greș și doi oameni muriră, amândoi sub mâna lui Baptiste. El omora mai des acum. Se ruga ca împăratul să se plictisească de jocul lor, dar Moulay Ismaïl nu dădea niciun semn în acest sens.

– Veselește-te de suferința ta, spuse preotul.

Baptiste îndrăgise un băiat, un curier care purta mesaje de la o echipă la alta, ale cărui picioare desculțe zburau pe lutul roșu. Băiatul era slăbuț și negru, avea ochi mari și păr scurt, creț, și privea desenele inginerului cu o curiozitate încântată. Inginerul îl lăsa să deseneze el însuși și băiatului i se părea o magie minunată. Avea aptitudine pentru cifre și litere, și zilnic, pe când aștepta să poarte instrucțiuni, învăța câte ceva nou.

Într-o bună zi, Ismaïl spuse:

– Am auzit că te-ai împrietenit cu un băiat.

Baptiste simți un ghem în stomac. Desigur, Tafari, *bokhaxa* care-l însoțea, raporta totul. Strânse indiferent din umeri.

– Nu-i decât un simplu curier, Maiestate. Duce mesaje pentru supraveghetori.

– Pe cine iubești mai mult, Inginerule? Pe băiat sau pe noi?

Baptiste regreta din tot sufletul că nu-l alungase pe băiat. Acum, indiferent ce ar fi răspuns, l-ar fi pus în pericol. Dacă ar fi răspuns că pe băiat, Moulay Ismaïl ar fi poruncit, cu siguranță, uciderea lui. Dacă ar fi spus „Pe voi, Maiestate", împăratul ar fi considerat, bineînțeles, că era imposibil și ar fi poruncit ca băiatul să fie omorât oricum. Cum să procedeze pentru ca Ismaïl să nu acționeze în niciun fel?

– Pe niciunul, Maiestate. Dumnezeul meu îmi spune să-i iubesc pe toți oamenii la fel de mult.

– Ești un prost să crezi că Allah pune pe același nivel un împărat cu un băiat sclav, rosti Ismaïl furios.

Inginerul știu că-l condamnase la moarte pe copil, dar trecu o lună, apoi încă una și băiatul continua să ducă mesaje între posturile de lucru. Baptiste începu să se destindă, totuși nu mai dovedi niciun fel de bunătate față de băiat.

Iar apoi, într-o zi, Ismaïl îl zări pe băiat și întinse lancea:

– Vei ucide azi pentru noi, Inginerule?

Ochii lui Baptiste se umplură de lacrimi.

– Maiestate, nu... vă rog. Mai bine, cruțați-l să vă slujească. Este un alergător excelent...

– Ne va face plăcere.

Șase oameni muriră înainte ca Baptiste să-l ucidă pe băiat.

Se întâmplă din nou, după șase luni. El doar a râs la comentariul unui meșter zidar. Tafari îl văzu și bărbatul acela deveni iute un pion în jocul interminabil, alt cap care să încununeze zidurile. Inginerul se retrase din compania celorlalți. Vorbea singur, desena, iar șuvița de păr alb crescu. Noaptea, când somnul nu venea, el chema imagini cu familia sa. Le spunea copiilor săi, Andre și Annabelle, să se căsătorească și să aibă mulți copii, care să-l poată cinsti pe bunicul lor, simplul inginer al unui rege, care devenise un ucigaș, pe măsură ce viața i se derula pe un pergament. Apoi, somnul odihnitor sosea, plin de coșmaruri. Șarpele i se târa pe abdomen și-l privea în ochi, dar nu-l mușca niciodată.

– Ai câștigat jocul. De ce mă mai torturezi?

Se aflau în vârful unui turn și cercetau mijloacele de apărare ale orașului, cu Ismaïl ca de obicei nepăsător față de suferințele lui Baptiste, fascinat doar de lucrările grandioase de la picioarele lor.

– Păi, ca să văd sfârșitul pergamentului, desigur, răspunse Ismaïl.

– Nu l-ai scris chiar tu? Nu știi cum se sfârșește?

– Allah l-a scris. Eu doar l-am copiat pe hârtie. Evident că știu ce scrie, spuse Ismaïl. Dar *tu* nu știi.

– Ce contează că eu nu știu? Există vreun om care să-și cunoască destinul?

– Nu contează ce *știi*, rosti gânditor Moulay Ismaïl. Contează numai ceea ce *faci* tu.

De fiecare dată când trecea pe lângă poarta palatului, Baptiste se uita la pergament. Tânjea să-l smulgă de acolo, să-l citească și să termine cu totul, dar străjerul era atent și, în plus, inginerul nu voia cu adevărat să știe ce fusese scris pe sul. Știa doar că pergamentul îl redusese la nivelul unui animal, lipsit și golit de orice urmă de umanitate, despuiat de demnitate și de liber-arbitru. Știa doar că armăsarii în galop aduceau moarte. Știa doar duhoarea și mizeria din *metamore* și că Meknes era un iad crud construit din bălegar, praf și moarte. Somnul nu sosea pe de-a-ntregul, dar nici nebunia. Era îngrozit că va trăi până la adânci bătrânețe, construind și omorând pentru împărat.

Știa că e un laș. Se temea de moarte mai mult decât de viață și se temea de Moulay Ismaïl mai mult decât de Dumnezeu. Furia Domnului avea să sosească mai târziu, pe când cea a lui Moulay Ismaïl era acum. Poate că nu era chiar atât de rău, reflectă el, să accepte situația aceasta. Oare nu avea dreptate preotul, că toate suferințele erau cu adevărat voia lui Dumnezeu? Poate că exista un țel mai măreț, iar el era prea nătâng pentru a-l înțelege. Poate că el era menit să supraviețuiască și să clădească, să execute poruncile celor mai însemnați decât el, oameni hotărâți de... Dumnezeu? Allah?... să conducă alți oameni. Moulay Ismaïl nu revendica nimic altceva decât dreptul divin al regilor. Cine era Baptiste să-l contrazică? Și ce însemnau, la urma urmelor, viețile amărâte, a nenumărați sclavi?

Iar apoi, când justificările începuseră să-i roadă marginile conștiinței, împăratul îl salută într-o dimineață frumoasă cu refrenul: „Vei ucide azi pentru noi, Inginerule?". Avea să fie o altă ființă nevinovată, cineva pe care-l știa sau poate un străin, dar omorul acela îl făcea să se cufunde iarăși cu repeziciune în hăul nebuniei.

Ismaïl îi putea citi chipul și știa când era momentul pentru o altă făgăduială solemnă.

– Te vom elibera primăvara viitoare, spunea el.

Iar Baptiste lucra și ucidea și aștepta primăvara. Dar primăvara sosea și nu urma nicio eliberare.

– Nu chiar acum, Inginerule, fiindcă ne trebuie un pavilion nou. Termină-l și te vom elibera la toamnă.

În ciuda anotimpurilor care treceau, inginerul nu-și pierdea nicicând speranța. *Dumnezeu are un plan. El mă va elibera când planul acela Îi va sluji țelul.*

Oricât de mult s-ar fi străduit să creadă asta, nu înceta împotrivirea. Sabotă unul dintre cuptoarele de var ce alimentau nevoia nesfârșită de cărămizi. Procedă cu inteligență, astfel încât sabotajul să nu poată fi pus pe seama nimănui. A folosit niște cărămizi pentru a canaliza un jet de aer foarte fierbinte către un punct din partea superioară din spate a cuptorului, astfel ca peretele să cadă. A planificat totul zile la rând, vizualizând totul în minte, apoi a făcut schițe în noroiul unde dormea, după care a cercetat interiorul cuptorului, când se prefăcea că inspectează cărămizile, iar ochii lui exersați au evaluat grosimea și rezistența peretelui. S-a îngrijit apoi de reordonarea cărămizilor când cuptorul a fost curățat, înfăptuind totul sub ochii atenți însă ignoranți ai lui Tafari. Știa că va fi necesară cel puțin o zi de ardere înainte ca peretele să se prăbușească. Cuptorul aproviziona patru sute de muncitori care lucrau pe partea de vest a unui nou zid al palatului. Un flux permanent de bărbați îl

alimentau cu lut şi cu paie şi preluau cărămizile. Pierderea cuptorului l-ar fi putut încetini pe împărat cu numai o oră sau o zi ori, cel mult, cu cinci zile. Era posibil ca împăratul nici măcar să nu observe. Dar *el* ar fi ştiut că o făcuse.

Cuptorul se prăbuşi exact aşa cum plănuise. Reparaţia lui necesită importarea de lut special din Fez, astfel încât construcţia se opri pentru aproape o săptămână. Împăratul fusese plecat, dar vizită cuptorul imediat ce se întoarse, cu trăsăturile schimonosite de furie şi plin de suspiciune. Flutură din braţ, alungând explicaţiile sincere şi ştiinţifice ale lui Baptiste despre prăbuşirea structurii cauzată de căldură, spunând că în cincisprezece ani de muncă aşa ceva nu se întâmplase niciodată, dar nici nu-l acuză pe inginer de sabotaj – cel puţin nu în mod direct. Ceru să fie adus pergamentul, care nu era deloc clar.

– „Evenimente neobişnuite se vor petrece", citi scribul, „ce nu vor putea fi puse pe seama vreunui om."

Baptiste fu încântat că păcălise soarta, dar Ismaïl nu era mulţumit. Întrucât nu exista nimeni care să poată fi învinuit, îi învinui pe toţi. Cei paisprezece bărbaţi care lucraseră la cuptor în momentul prăbuşirii sale fură arşi de vii în noul cuptor, pentru a le reaminti tuturor că nu va fi tolerată nicio încetinire a muncii. Inginerul simţi timp de o săptămână rezultatele sabotajului său, deoarece soarele fierbinte al verii şi văzduhul nemişcat păstrau în apropiere miasmele teribile. Se zvârcoli şi gemu în *metamore* şi se deşteptă în fiecare dimineaţă scăldat în sudoarea spaimelor nopţii. Pentru prima dată în viaţă, îşi putea reaminti coşmarurile şi niciunul nu depăşea orele de trezie.

Zilele interminabile se preschimbară în luni, iar lunile se adunară în ani. El nu număra zilele, fiindcă asta însemna o tortură în plus. Îşi văzu de muncă, ca amorţit, susţinut de gândurile la familie. De acum soţia lui trebuia să se apropie de cincizeci de ani. Se cunoscuseră din copilărie şi se căsătoriseră

la prima lui permisie. Frumusețea ei deveni și mai plină de farmec în amintirea bărbatului. Uneori, ea sosea noaptea la el și-l iubea, când zăcea singur pe salteaua din *metamore*. Fețele copiilor îi rămâneau clare în minte, fixate în timp. Gropița din bărbie a fiicei, șuvița de păr alb a fiului. Annabelle trebuia să fie acum în plină floare a frumuseții, ca mama ei odinioară, să fie măritată și să aibă copii. Pe când Andre, oglinda tatălui său, lupta probabil în războaiele regelui. Își imagina viețile lor și se ruga pentru fericirea acestora, când se trezi întrebându-se dacă pergamentul prevedea reîntâlnirea cu ei. Blestemă gândul acela: cum putea să creadă în pergament?

De două-trei ori pe lună, o trâmbiță răsuna de pe metereze, anunțând sosirea de sânge proaspăt. Baptiste se suia pe un zid și privea sosirea caravanei. Întotdeauna era la fel: cincizeci, o sută sau mai mulți oameni care se târau prin poartă pentru a hrăni fiara lacomă din Meknes: bărbați pentru muncă, femei pentru haremuri, copii pentru viitor. Unii purtau zdrențe, alții resturi de veșminte scumpe, toți erau epuizați, flămânzi și speriați. Alături de sclavi mergeau tații răscumpărători, cărora li se îngăduise să vină în Meknes pentru a negocia eliberarea unor sclavi. Banii soseau uneori de la rudele prizonierilor, iar alteori de la străini miloși din Spania, Franța sau Anglia, doritori să-și elibereze concetățenii nefericiți de blestemul sclaviei. Tații intrau în negocieri dificile și prelungite, adesea direct cu împăratul însuși, ale cărui sipete erau veșnic sărăcite de construcție. Astfel, ciclul continua: o mie de oameni intrau prin porțile lui Meknes și o duzină ieșeau, șchiopătând.

Baptiste îi privea venind. Se întreba care dintre ei va muri de mâna lui și dacă într-o bună zi va pleca și el cu cei eliberați. S-ar fi putut ca acela să fie sfârșitul din pergament? Se îndoia. Nicio răscumpărare nu era pe măsura jocului unui împărat, niciun preț n-ar fi fost pe măsura pierderii unui inginer. În

plus, el nu putea trimite un mesaj către familia sa. Răscumpărătorii știau că Ismaïl avea un interes aparte cu el, iar acceptarea unui mesaj ar fi însemnat condamnarea altor oameni. Unica lui speranță de eliberare era nebunia sau moartea. Așa încât ucise și construi, iar Meknes înflori, un oraș luminos care se ridică din nisipurile deșertului, pe măsură ce se derula încet pergamentul vieții sale.

Orașul și palatul s-au dezvoltat. Existau acum minarete și ziduri, cazărmi și săli de banchete, turnuri și un cartier evreiesc, ca și grajduri magnifice pentru cai. Oh, să ai norocul cailor! Baptiste le extinse adăposturile, în care fiecare animal era îngrijit de doi sclavi. Mergea peste tot în oraș și în palat, însoțit întotdeauna de Tafari, supraveghetorul lui, clădind, schițând, munca lui fiind singura eliberare de chinuri. În zilele în care i se poruncea să ucidă, lăsa desenele deoparte și nu mai dădea ordine, ci-și afunda mâinile în mortarul de var, sânge și nisip. Aidoma celui mai umil sclav, căra găleți cu cobilița și suia scări până când tălpile îi sângerau, punea cărămizi pentru intrări cu propriile mâini până când spinarea îi urla de durere, lucra până când soarele îi bășica pielea și el însuși leșina de epuizare, muncea până se prăbușea și supraveghetorii îl cărau la *metamore*, unde era coborât cu frânghia în locul de dedesubtul iadului, pentru a petrece altă noapte chinuitoare cu șerpi și cranii în bezna viselor sale.

Moartea sosea frecvent, dar nu pentru el.

Într-o zi de primăvară, algerienii atacară Tezzo, aflat la două zile depărtare de Fez. Moulay Ismaïl adună o parte din prizonierii creștini, bărbați familiarizați de mult cu războiul și tacticile, și le promise că-i va elibera dacă îl ajutau să-l respingă pe inamic. Spre surprinderea sa, Baptiste primi permisiunea de a-i însoți, cu Tafari mereu alături. Petrecură luni sângeroase și fierbinți în deșert și se descurcară strălucitor, iar inginerul

a stat în mijlocul bătăliei așa cum făcuse cândva, indiferent la focul inamicilor și neatins de el, și a ajunat la obținerea victoriei. Inamicii împăratului au fost nimiciți. La întoarcerea lor în Meknes, mulți creștini au fost eliberați, dar nu și Baptiste.

– „Inginerul va aduce mari servicii imperiului marocan. O favoare îi va fi acordată de un monarh generos." Așa stă scris.

– Va sosi și timpul tău, îi spuse Moulay Ismaïl inginerului abătut după plecarea scribului. Nu azi. Cât de dezolant ar arăta orașul meu fără serviciile tale! Ce planuri avem noi! Câtă muncă trebuie depusă! Ce favoare vei descoperi în seara aceasta!

După amurg, a fost chemat afară din *metamore* și i s-a oferit ocazia să se îmbăieze. Îl conduseră la o poartă de lângă palatul interior, unde simți miros de parfum și de uleiuri. Un eunuc cu trupul ca o pară îl conduse prin mai multe odăi într-o cameră iluminată cu lumânări și scăldată în arome de tămâie. O sclavă italiancă îl aștepta. Darul împăratului, prima femeie pe care o văzuse după doisprezece ani. Îi atinse pielea și plânse. Nu a putut să facă nimic cu ea, ceea ce a îngrozit-o, fiindcă dacă nu reușea să-i ofere plăcere avea să fie schilodită sau ucisă, așa că au stat întinși unul lângă celălalt și au șoptit minciuna pe care aveau s-o spună, iar noaptea a trecut fără împlinire.

Dimineața ea dispăru și mai târziu scribul citi din pergament:

– „Inginerul va rămâne cast înaintea ispitei." Așa stă scris.

Ismaïl a considerat foarte amuzantă castitatea lui. Mai târziu, Baptiste a aflat că fata fusese omorâtă. Unica lui consolare a fost că nu el o ucisese. Sau da?

Într-o zi, Baptiste fu abordat de un caid corupt și unsuros, pe nume Yaya, care purta în urechea dreaptă un cercel cu piatră prețioasă și al cărui apetit pentru profit nu cunoștea limite. El știa că Baptiste câștiga adesea bani din schimbarea ordinelor de muncă ale prizonierilor. El însuși încasase o parte din banii aceia. Concepuse un plan ingenios de evadare pentru inginer.

Cu un preț anume, îi spuse, putea aranja ca un alt prizonier să cadă de pe zid într-o groapă cu var, făcând să pară că acela era Baptiste, iar între timp l-ar fi evacuat pe inginer în siguranță în cotiga unui evreu care mumifia capete pentru zidurile împăratului. Varul nestins avea să dizolve corpul, făcând imposibil de verificat identitatea victimei. Împăratul avea să creadă că inginerul său suferise, pur și simplu, unul dintre inevitabilele riscuri ale zidurilor.

– Nu voi plăti cu viața altui om pentru a o salva pe a mea, conchise el.

Yaya izbucni în râs.

– Faci asta în fiecare zi, Inginerule. Dar, foarte bine, vom folosi pe cineva deja mort. Nu-i ceva dificil de aranjat aici.

– Cum îl vom păcăli pe *bokhaxa*? Tafari mă urmărește clipă de clipă.

– Poate că supraveghetorul tău este incoruptibil, dar nu toți sunt ca el. Nu te teme! În ziua când se va întâmpla, Tafari va fi drogat. Înlocuitorul lui, pe care-l cunosc bine, va privi de jos când tu vei inspecta zidul. Va jura că ai murit.

Baptiste căzu pe gânduri. Planul era rezonabil. Cât despre morțile de care împăratul decretase că vor urma decesului său, ajunsese să înțeleagă inutilitatea eforturilor lui de a-i cruța pe alții. Capriciul împăratului, ca să nu mai amintească de pergamentul lui, dejuca orice strădanie de a păcăli destinul. Dacă oamenii erau sortiți morții, ei aveau să moară și el nu le putea împiedica moartea cu nimic. Trebuia să încerce.

Avea bani, dar îi trebuiau mai mulți. Caidul urma să mituiască destui indivizi. Baptiste petrecu luni câștigând fiecare *sou* pe care putea. Pentru prima dată în lunga lui captivitate, se trezi suind cu entuziasm, cu speranță, din groapa în care-și petrecea nopțile.

În ziua prevăzută, speranța aceea căpătă aripi: pentru prima dată, Tafari nu era acolo să-l întâmpine. Alt *bokhaxa* se găsea în locul lui, un bărbat a cărui expresie îl anunța clar că făcea parte din complot. Groapa de var nestins și mortar era în locul cuvenit. Trupul înlocuitor, un breton care murise în ziua anterioară, se afla deja pe zid. Cotiga în care urma să se ascundă aștepta lângă o poartă. Supraveghetori și sclavii lor munceau în apropiere, niciunul însă îndeajuns de aproape ca să vadă tot.

Baptiste începu să suie scara, când auzi tropotul copitelor galopând prin pasaj. Blestemă, însă știa că putea însemna o întârziere de numai o oră sau două, pentru a satisface curiozitatea împăratului legată de vreun aspect al construcției ori pentru a ucide pe cineva, ori pentru a face altceva care să împlinească scrisele din pergament.

Se dovedi că împăratul voia doar să inspecteze o secțiune a meterezelor. Totul dură o oră în care nu se întâmplă nimic. Împăratul era gata să plece, când se opri.

– Era cât pe ce să uităm, Inginerule, rosti el. Avem un cadou pentru tine.

Un *bokhaxa* înaintă și-i întinse un pachețel învelit în pânză uleiată.

– Un cadou?

– O mică piatră prețioasă. Un simbol al stimei noastre pentru serviciile tale, despre care știm că nu sunt întotdeauna oferite cu cel mai mare entuziasm.

Precaut, Baptiste luă pachețelul.

– Dar mai întâi, urmă împăratul, trebuie să-l ascultăm pe scrib.

Pulsul lui Baptiste se iuți.

– „Va fi un subterfugiu, dublat de o trădare", citi scribul și Baptiste simți că tâmplele îi zvâcneau și genunchii i se înmoaie. Așa stă scris.

Împăratul făcu semn din bărbie spre pachețel. Ca amorțite, degetele lui Baptiste îi desfăcură legătura. Înăuntru se găsea într-adevăr o piatră prețioasă, alături de urechea de care fusese atașată. Genunchii inginerului cedară și se prăbuși în țărână, iar pachetul îi căzu din mână.

Împăratul hohoti:

– Dacă ne-ai fi întrebat, cu siguranță am fi putut aranja același final pentru mai puțini bani, rosti el, iar chipul i se întunecă de tenebrele nebuniei, ca de fiecatre dată când mureau oameni. Inginerule, nu trebuie să abuzezi de firea noastră foarte bună.

– Nu stătea scris în pergament că voi face asta? întrebă Baptiste surd. Cum aș fi putut greși, neacționând în felul care mi-a fost prestabilit?

Ismaïl râse și aplaudă.

– Ah! O replică inspirată! Ai ajuns să înțelegi că într-adevăr calea ți-a fost scrisă. Facem progrese însemnate.

Pocni încă o dată din palme și *bokhaxa* care-i luase locul lui Tafari fu adus târâș în piață. I-au legat organele genitale de o frânghie, al cărei capăt opus a fost prins de harnașamentul unui catâr. Stăpânul catârului era delicat și distră mulțimea aproape o oră, dar apoi catârul răspunse prea exuberant la o împunsătură și totul se sfârși. Baptiste fu silit să privească, iar când bărbatul muri în cele din urmă, inginerul nu simți absolut nimic. Privi din nou cum căpățâna evreului este adăugată pe ziduri – fără, desigur, să fi fost mumifiată. Împăratul trebuia să-și găsească alt specialist.

– Veselește-te de suferința ta, îi spuse preotul. Se va împlini voia Domnului.

Baptiste se duse să lucreze într-una dintre gropile de lut în care cărămizile erau amestecate cu paie. Rotea sapa cu furie, străduindu-se să-și alunge imaginile din minte. Auzi tropotul copitelor, dar nu se întoarse către ele, ci continuă să muncească.

Peste o clipă, era umăr la umăr cu împăratul însuși, ale cărui brațe auguste se afundară până la coate în lut. Ismaïl vorbi despre clădiri și arhitectură, despre păgânul Rege Soare și pateticul lui Versailles, ale cărui deficiențe îi erau raportate de ambasadorii săi, ca și despre proprietățile zidăriei și diferențele dintre lutul Franței și lutul Marocului. Împăratul răcni porunci, indică, comandă și trudi din greu, cu spatele ghemuit ca un muncitor de rând, iar Baptiste observă că și gâtul îi era încordat tot ca al unui muncitor de rând. Își dădu seama că ar fi putut reteza gâtul acela cu hârletul simplu pe care-l avea în mâini, punând astfel capăt suferințelor a cincizeci de mii de oameni. Simțea ochii lui Tafari și ai celorlalți *bokhaxa* asupra sa, dar în același timp știa prea bine că ar fi putut s-o facă dintr-o singură lovitură. Închise ochii pentru a-și aduna forțele, dar, când mușchii i se mișcară pentru a-i asculta comanda, împăratul se plictisi de muncă și ieși din groapă, iar prilejul dispăru. Ismaïl se lăsă spălat și frecat cu prosoape, și în tot acel timp îl urmări pe Baptiste cu un surâs enigmatic. Îi făcu semn scribului să se apropie și-i ordonă să aducă pergamentul.

– „Inginerul va lăsa să scape o ocazie pentru răzbunare." Așa stă scris.

Ismaïl hohoti asurzitor:

– O asemenea ocazie nu apare decât o dată-n viață, zise el. Păcat s-o irosești.

Baptiste înțelese că împăratul știuse când pergamentul va spune că era timpul pentru încercarea aceea și se oferise în mod deliberat tăișului hârletului său. Însă el dăduse greș, ca în toate celelalte încercări.

Se gândi apoi că ar fi putut curma omorurile, construind, pur și simplu, mai repede și mai bine decât o făcuse vreodată. Dacă împăratul vedea un progres ca în visurile sale, dacă împăratul, mulțumit din toate punctele de vedere, era posibil să-și

stăvilească sabia, ori dorința ca Inginerul s-o mânuiască în numele lui. Propuse cu nepăsare un nou edificiu pentru recepții, în care Ismaïl ar fi putut primi și întreține ambasadori și demnitari, o construcție egală cu statutul lui în lume, un complex spectaculos, care să aibă nu doar o sală de banchete, ci și o curte mare și deschisă cu douăsprezece pavilioane, fiecare cu placări și mozaicuri complicate. Ismaïl fu încântat de idee. Baptiste i se dedică. Se îngriji de transportul de marmură din apropiatele ruine romane de la Volubilis. Dulgheri tăiară lemn de măslini pentru panouri cu marchetării. Pereții purtau gravuri ce preamăreau realizările împăratului care-i ridicase. Mozaicuri minunat de complexe înfrumusețau cele douăsprezece pavilioane, fiecare mai frumos decât cel dinainte. Complexul a fost ridicat mai repede decât oricare altul, iar la inspecțiile sale regulate împăratul îl declara măreț și pe gustul lui. Construcția dură luni întregi, o iarnă și o primăvară, iar în lunile acelea Inginerul se afundă ca niciodată în munca sa. Așa cum sperase, muriră mai puțini oameni, iar vreme de șaizeci de zile niciunul de mâna lui. Pergamentul rămăsese în firidă.

Un banchet somptuos a fost dat la terminarea edificiului, la care au participat guvernatori și ambasadori, care au degustat deliciile din bucătăriile lui Ismaïl și au fost înveseliți de muzicanți și de dansurile a patruzeci de sclave. Baptiste a putut doar să-și închipuie succesul evenimentului, fiindcă și-a petrecut noaptea ghemuit în *metamore*. În dimineața următoare, Ismaïl s-a pronunțat nemulțumit, deoarece întregul edificiului nu depășea suma părților sale. Și a poruncit demolarea complexului. Într-o săptămână, triumful lui Baptiste se transformase într-un morman de dărâmături ce urmau să fie utilizate în alte clădiri. Inginerul a fost invitat să-i omoare pe șase dintre cei paisprezece supraveghetori care-i îndepliniseră ordinele.

– Nu au fost pe măsura talentului tău, spuse Moulay Ismaïl. Nu-i vei ucide pentru noi, Inginerule?

Baptiste nu mai știa ce să inventeze. Indiferent dacă ar fi construit repede sau încet, bine sau prost, dacă s-ar fi împotrivit ori ar fi cedat, jocul împăratului continua. Singur, pergamentul părea să dețină răspunsul la ce va urma. Incidentele variau, dar nimic nu se schimba. Caii împărătești galopau pe coridoare lungi. Săbii fulgerau și capete zburau, iar oamenii trăiau și mureau, tot așa cum clădirile erau create și distruse, totul pentru toanele împărătești. Zidurile palatului creșteau de neoprit, metru cu metru, groase și înalte, umplute cu carnea și oasele celor care le ridicau. Meknes era cu adevărat splendid.

– Mulțumește Domnului pentru suferința ta, îi spuse preotul. Este minunat să înduri pentru adevărata credință.

Apoi, într-o dimineață, după ce un sclav murise și pergamentul fusese citit, scribul îi șopti ceva împăratului.

– Însemnările din pergamentul tău au ajuns la sfârșit, rosti Moulay Ismaïl. Mai există doar una.

Baptiste simți că înlemnește.

– Nu vrei să ghicești ce este?

– Adevărul, zise Baptiste după o pauză. Nu contează, atât timp cât este sfârșitul.

Împăratul râse și anunță că ultima însemnare din pergament va fi citită peste o săptămână, după rugăciunea de dimineață.

Baptiste se întoarse la zidurile sale. Nu privi pe nimeni și-și astupă urechile înaintea tropotului copitelor. Pentru prima dată în lunga lui captivitate își refuză și speranța, și disperarea. Exista doar un singur sfârșit.

Sâmbătă dimineață auzi sunetul trâmbiței și zăngănitul lanțurilor care vesteau sosirea unei caravane de la Sallee. Era a doua în săptămâna aceea. Vânătoarea fusese bună pentru pirați. Printre măgari și cămile veneau obișnuiții ambasadori și negustători,

toți ridicând un nor uriaș de praf, și tații răscumpărători purtându-și pungile și petițiile, în vreme ce alături de ei și în urma lor înaintau cu greu cei mai noi prizonieri și paznicii lor. O sută intrați pentru cinci ieșiți, în matematica oribilă a lui Meknes. Pe Baptiste îl interesa prea puțin să studieze un nou și mizerabil șuvoi de oameni care pătrundea în ținutul pierzaniei, așa încât aruncă numai o privire fugară alaiului, revenind apoi cu ochii la linia unui zid nou. Totuși, ceva îi atrăsese atenția. Simți fiori de groază și se uită iarăși, mijind ochii pentru a vedea mai bine prin colbul care se înălțase deasupra convoiului. Ochii lui cercetară chipurile.

Acolo.

Aproape de sfârșit, îndărătul unui paznic, o șuviță albă, în păr negru și des. Se holbă, temându-se de tot ce putea fi mai rău, până când nu mai există îndoială.

Andre! Fiul meu! Doamne Dumnezeule, te rog, fă să mă fi înșelat ochii!

Nu era însă nicio greșeală. Își vedea fiul la fel cum și-ar fi văzut propria reflexie. Apoi Andre ridică ochii spre zid, cu chipul luminat și limpede, își zări tatăl, flutură din braț și strigă, cu glas care abia ajunse până la el:

– Tată! Tată! Sunt eu! Andre! Tată!

Aproape imperceptibil, Baptiste clătină din cap, avertizându-și fiul să tacă, dar Andre răcni și mai tare:

– Tată!

După aceea, glasul i se pierdu în vacarm, fața în mulțime, și dispăru după colț.

Baptiste rămase încremenit, incapabil să se miște, abia izbutind să răsufle. Cu mintea gonindu-i, se răsuci încet și-l văzu pe Tafari. Îl privea, ca întotdeauna. Asistase la recunoașterea fiului de către tată, la recunoașterea tatălui de către fiu. Chipul lui mare și rotund nu trăda nimic, dar era limpede.

– *Te rog!* Vocea lui Baptiste fu abia un murmur: Ai milă de un sărman tată! Ai milă de fiul lui. Nu spune nimic, te implor!

Luă o pungă de la brâu și o îndesă în mâna incoruptibilului *bokhaxa*. Cu chipul împietrit, Tafari o lăsă să cadă pe pământ.

Baptiste se prăbuși în genunchi și se rezemă de zid. Bineînțeles, Tafari avea să-l informeze pe împărat.

Baptiste știa ultima însemnare din pergament.

Fiul avea să moară de mâna tatălui.

Curteni și ambasadori se grăbiră să ocupe locuri cât mai bune, să asiste la citirea pergamentului, să audă o dată în plus dovada înțelepciunii împăratului. Doar un adevărat fiu al lui Mahomed putea să aibă asemenea putere a profeției.

Împăratul îl trimise pe Tafari să-l aducă pe prizonier, care, alături de ceilalți creștini, se bucura de alinarea preoților lor păgâni în dimineața de duminică.

– Suntem înștiințați că fiul Inginerului a sosit cu caravana din Sallee, rosti Ismaïl. Aduce-ți-l!

Curtea amuți când doi *bokhaxa* îl escortară pe francez în prezența împăratului. Venea nu dintre sclavi, ci dintre răscumpărători. Nu era un prizonier, ci un petiționar.

– Ai venit să negociezi libertatea tatălui tău, spuse Ismaïl.

– Da, Maiestate, răspunse Andre cu discursul atent pregătit. (Se știa prea bine că Moulay Ismaïl confisca răscumpărări și încălca acorduri.) Apelăm la bunăvoința voastră și am adus o răscumpărare pentru eliberarea lui. Suntem siguri că...

Moulay Ismaïl îi făcu semn să tacă, printr-o fluturare plictisită a brațului.

– Pentru bărbatul acesta, nu contează ce ai adus. Contează doar ce este scris pe pergament. În curând, vom vedea ce-i oferă destinul tatălui tău.

Bokhaxa reveniră, pământii la față.

– Unde-i Inginerul? întrebă împăratul.

Tafari căzu cu faţa în ţărână.

– Iartă-mă, Maiestate. Este mort.

Împăratul se întunecă la chip şi ochii îi fulgerară injectaţi, clocotind de furie.

– Cum s-a-ntâmplat?

– A fost găsit pe salteaua sa, Maiestate. Avea pe gât semne de colţi de şarpe.

Cei prezenţi aşteptară să vadă cum îşi va descărca Ismaïl mânia. Împăratul căzu însă puţin pe gânduri, apoi îi făcu semn scribului, care se grăbi să înainteze. Sala mare se cufundă în tăcere, când acesta derulă pergamentul mult folosit. Scribul îşi drese glasul.

– Nu este decât un singur cuvânt, spuse el.

– Citeşte-l, porunci împăratul.

– *„Eliberare“*, şopti scribul. Aşa stă scris.

Copleşit de emoţii, Andre dădu un strigăt, apoi se clătină, cu murmurele sugrumate ale rugăciunilor lui pierdute în zumzetele curtenilor. Un tată răscumpărător îl prinse de braţ.

– Până acum, tatăl tău ne-a fost un slujitor de credinţă, rosti Ismaïl. Totuşi, încheierea micului nostru experiment n-a fost întru totul pe placul nostru. În mod regretabil, tatăl tău a ales calea greşită de eliberare.

Ismaïl îşi privi *bokhaxa*.

– Luaţi-l prizonier!

Suspinele tânărului Inginer se stinseră în şocul zăngănitului de lanţuri. După ce fiarele i se închiseră la mâini şi la picioare, Ismaïl i se adresă scribului, care scoase un pergament nou şi aşteptă cu pana pregătită.

Înviorat de posibilitatea unui nou divertisment, împăratul Marocului surâse orbitor spre Andre:

– În imperiul acesta, spuse el, fiii trebuie să ispășească pentru faptele taților.

Andre se bâlbâi stupefiat:

– Maiestate?

– Spune-ne, Fiu al Inginerului, îl întrebă vesel Ismaïl, vei ucide azi pentru noi?

CAVALERUL MISTERIOS

POVESTE DIN CELE ȘAPTE REGATE

GEORGE R.R. MARTIN

Traducere din limba engleză
Laura Bocancios

Câștigător al Premiilor Hugo, Nebula și World Fantasy, George R.R. Martin, autor al seriei fantasy de referință „Cântec de gheață și foc", care l-a plasat pe lista *New York Times* a celor mai bine vânduți scriitori, a fost supranumit „Tolkien al Americii".

Născut în Bayonne, statul New Jersey, George R.R. Martin și-a vândut prima povestire în anul 1971 și s-a consacrat în scurt timp ca unul dintre cei mai populari scriitori SF ai anilor 1970. A devenit curând un stâlp de bază al revistei *Analog* editate de Ben Bova, cu povestiri ca „With Morning Comes Mistfall", „De om nu te atinge", „The Second Kind of Loneliness", „The Storms of Windhaven" (scrisă în colaborare cu Lisa Tuttle și extinsă mai târziu de cei doi în romanul *Windhaven*), „Comandă prioritară" etc. Însă a publicat și în revistele *Amazing, Fantastic, Galaxy, Orbit* și altele. Una dintre povestirile publicate în *Analog*, remarcabila nuvelă „Cântec pentru Lya", i-a adus primul Premiu Hugo, în anul 1974.

La sfârșitul anilor 1970 își câștigase deja prestigiul ca scriitor de science fiction și realiza cele mai bune lucrări ale sale din această categorie, precum „Regii nisipurilor", cea mai cunoscută dintre povestirile lui, care i-a adus atât Premiul Nebula, cât și Premiul Hugo în anul 1980 (mai târziu, în 1985, avea să câștige alt Premiu Nebula, pentru povestirea „Portraits of His Children"), „Calea Crucii și a Dragonului", care i-a adus Premiul Hugo în același an (devenind astfel

primul scriitor care a obținut vreodată două Premii Hugo pentru ficțiune în același an), „Flori amare", „Orașul de piatră" și altele. Aceste povestiri aveau să fie adunate în volumul *Regii nisipurilor* (Ed. Nemira, 2010), una dintre cele mai importante colecții ale perioadei. La acea dată, se îndepărtase în mare măsură de *Analog*, deși pe parcursul anilor 1980 avea să publice în această revistă, editată acum de Stanley Schmidt, o lungă serie de povestiri despre amuzantele aventuri interstelare ale lui Haviland Tuf – reunite mai târziu în *Peregrinările lui Tuf* (Ed. Nemira, 2010) – precum și câteva remarcabile scrieri individuale, ca „Zburătorii nopții". Cea mai mare parte a creației sale de la sfârșitul anilor 1970 și începutul anilor 1980 avea să apară însă în revista *Omni*. În această perioadă a văzut lumina tiparului memorabilul roman *Dying in the Light*, unicul lui roman SF scris de unul singur, în timp ce povestirile i-au fost grupate în *A Song for Lya*, *Regii nisipurilor*, *Songs of Stars and Shadows*, *Songs the Dead Men Sing*, *Zburătorii nopții* (Ed. Nemira, 2010) și *Portraits of His Children*. La începutul anilor 1980, trecuse de la genul SF la horror, publicând romanul *Fevre Dream* și câștigând Premiul Bram Stoker pentru povestirea „The Pear-Shaped Man" și Premiul World Fantasy pentru nuvela cu licantropi „The Skin Trade". La sfârșitul decadei însă, prăbușirea pieței horror și eșecul comercial al romanului său *The Armageddon Rag* l-au determinat să părăsească lumea cărților și să înceapă în schimb o carieră de succes în televiziune, unde, vreme de mai bine de zece ani, a lucrat ca scenarist sau ca producător la seriale ca *Zona crepusculară* și *Frumoasa și bestia*.

După o absență de ani buni, Martin și-a făcut o revenire triumfătoare în lumea scrisului în anul 1996, odată cu publicarea romanului fantasy de un imens succes, *Urzeala tronurilor* (Ed. Nemira, 2007), prima parte a seriei „Cântec de gheață și foc". O nuvelă independentă desprinsă din aceasta, „Blood of the Dragon", i-a adus lui Martin încă un Premiu Hugo, în anul 1997. Următoarele cărți, *Încleștarea regilor* (Ed. Nemira, 2008), *Iureșul săbiilor* (Ed. Nemira, 2009), *Festinul*

ciorilor (Ed. Nemira, 2010) și *Dansul dragonilor* (Ed. Nemira, 2012), au făcut din „Cântec de gheață și foc" una dintre cele mai populare, elogiate și bine vândute serii din istoria modernă a literaturii fantasy. Cele mai recente cărți ale lui sunt o vastă colecție retrospectivă care cuprinde întregul spectru al carierei sale, *GRRM: A RRetrospective*, o colecție de nuvele, *Starlady and Fastfriend*, un roman scris în colaborare cu Gardner Dozois și Daniel Abraham, *Hunter's Run*, iar ca editor, trei noi volume din seria „Wild Cards": *Busted Flush*, *Suicide Kings* și *Fort Freak*.

Martin i-a introdus pentru prima oară pe Ser Duncan Vlăjganul, Cavalerul Rătăcitor de obârșie joasă, și pe scutierul său, Egg, în nuvela „The Hedge Knight", finalistă la Premiul World Fantasy. Cele două personaje au devenit extrem de populare și au revenit pentru noi aventuri în „The Sworn Sword". În nuvela plină de viață și extrem de amuzantă care urmează, Martin îi poartă pe Dunk și pe Egg prin noi întâmplări palpitante, cei doi participând la un turnir sinistru unde absolut nimic nu este ceea ce pare – nici măcar Dunk și Egg!

Povestirile cu Dunk și Egg au fost publicate recent ca benzi desenate, sub titlurile „The Hedge Knight" și „The Hedge Knight II: Sworn Sword".

Cădea o ploaie măruntă de vară când Dunk și Egg părăsiră Septul de Piatră.

Dunk mergea călare pe bătrânul său cal de război, Tunetul, cu Egg alături, călare și el pe tânărul și agerul său buiestraș pe care îl numise Potopul, ducându-l de căpăstru pe Maester, catârul lor. Pe spinarea lui Maester erau legate armura lui Dunk și cărțile lui Egg, sacii lor de dormit, cortul și hainele, mai multe felii de carne de vită sărată și tare, o jumătate de carafă de mied și două burdufuri cu apă. Vechea pălărie de paie a lui Egg, cu

borurile largi și pleoștite, îi ferea de ploaie capul măgarului. Băiatul tăiase găuri pentru urechile lui Maester. Iar el purta pe cap o nouă pălărie de paie. Cu excepția găurilor pentru urechi, cele două i se păreau lui Dunk aproape la fel.

Când se apropiară de porțile orașului, Egg trase brusc de hățuri. Sus, deasupra casei porții, capul unui trădător fusese înfipt într-o țeapă de fier. Era proaspăt, după toate aparențele, cu carnea mai mult roz decât verde, dar ciorile de hoit se puseseră deja pe treabă. Buzele mortului erau sfârtecate și zdrențuite, la fel și obrajii, iar ochii erau două văgăuni maronii, din care se prelingeau încet lacrimi roșii, pe măsură ce picăturile de ploaie se amestecau cu sângele închegat. Gura bărbatului mort atârna căscată, stând parcă să le predice drumeților care treceau prin poarta de dedesubt.

Dunk mai văzuse asemenea priveliști.

– Pe când eram copil, la Debarcaderul Regelui, am furat o dată un cap chiar din țeapă, îi povesti el lui Egg. În realitate, pe zid se cățărase Ferret ca să înhațe capul, după ce Rafe și Pudding i-au zis că n-are curaj, dar când au venit în goană străjerii, băiatul l-a aruncat jos și Dunk a fost cel care l-a prins. Vreun lord rebel sau vreun cavaler tâlhar, asta a fost, continuă Dunk. Sau poate doar un criminal de rând. Un cap e un cap. Toate arată la fel, după câteva zile în țeapă.

El și cei trei prieteni ai săi folosiseră căpățâna ca să terorizeze fetele din Fundătura Puricilor. Le fugăreau pe uliță și nu le lăsau în pace până când nu-i dădeau capului un sărut. Și căpățâna avusese parte de multe sărutări, din câte-și amintea. Nu exista fată în Debarcaderul Regelui care să alerge la fel de repede ca Rafe. Însă era de preferat ca Egg să nu audă partea aceea. *Ferret, Rafe și Pudding. Niște mici monștri, ăia trei, iar eu, cel mai afurisit dintre toți.* Dunk și amicii lui păstraseră capul până când carnea se înnegrise și a începuse să cadă. Asta le-a răpit

distracția cu hărțuirea fetelor, așa că, într-o seară, au dat buzna într-o cârciumă și au aruncat rămășițele în căldare.

– Ciorile se reped întotdeauna la ochi, îi explică el lui Egg. Apoi se scofâlcesc obrajii, carnea se înverzește... Dunk miji ochii. Ia stai! Chipul ăla mi-e cunoscut.

– Așa e, ser, zise Egg. Mai știi, acum trei zile...? E septonul ghebos care predica împotriva Corbului Sângelui.

Atunci își aminti. *Era un om sfânt, jurat Celor Șapte, chiar dacă propovăduia trădarea.*

– Are mâinile roșii de sângele propriului frate și de-al tânărului său nepot, afirmase cocoșatul în fața mulțimii adunate în piață. O umbră a venit la porunca lui, să-i suprime pe fiii bravului Prinț Valarr în pântecele mamei lor. Unde e Tânărul nostru Prinț acum? Unde e fratele lui, dulcele Matarys? Unde s-au dus Bunul Rege Daeron și neînfricatul Baelor Sfarmă-Lance? I-a chemat mormântul pe toți, însă el dăinuie, acest corb palid, cu ciocul mânjit de sânge, care stă cocoțat pe umărul Regelui Aerys și îi croncăne în ureche. Poartă semnul iadului pe față și în ochii pustii, ne-a adus secetă, molimă și sânge. Vă spun: ridicați-vă și amintiți-vă de adevăratul nostru rege de dincolo de apă. Șapte zei sunt pe lume și șapte regate, iar Dragonul Negru șapte fii a zămislit! Ridicați-vă, bărbați și femei de viță nobilă. Ridicați-vă, bravi cavaleri și dârzi țărani, și alungați-l pe Corbul Sângelui, odiosul vrăjitor, că de nu, blestemați vor fi pe vecie copiii și copiii copiilor voștri.

Fiecare vorbă a fost o trădare. Cu toate acestea, era un șoc să-l vadă aici, cu găuri în locul ochilor.

– El este, da, întări Dunk, alt motiv serios să lăsăm în urmă orașul ăsta.

Dădu ușor pinteni Tunetului și cei doi, Dunk și Egg, ieșiră pe porțile Septului de Piatră, ascultând sunetul molcom al ploii. *Câți ochi are Corbul Sângelui?* suna ghicitoarea. *O mie și unul.*

Unii ziceau că Mâna Regelui era un discipol al magiei negre, care putea să-și schimbe chipul, să ia înfățișarea unui câine cu un singur ochi sau chiar să se prefacă în abur. Se spunea că haite întregi de lupi cenușii îi vânau dușmanii și că avea ciori negre care spionau pentru el și-i șopteau secrete la ureche. Dunk era ferm convins că majoritatea acestor povești erau simple istorisiri, dar nimeni nu putea să pună la îndoială că Lordul Corbul Sângelui avea informatori peste tot.

Cândva, la Debarcaderul Regelui, Dunk îl văzuse cu ochii lui. Albe ca osul erau părul și pielea lui Brynden Rivers, iar ochiul său – avea un singur ochi, pe celălalt îl pierduse pe Câmpul Ierbii Roșii, în lupta cu fratele său vitreg, Oțelul Înverșunat – era roșu ca sângele. Pe obraz și pe gât purta semnul rubiniu din naștere care-i adusese numele.

Când orașul rămase departe în urma lor, Dunk își drese glasul și spuse:

– Urâtă treabă să tai capetele septonilor. Omul n-a făcut decât să dea din gură. Vorbele sunt vânt.

– Unele vorbe sunt vânt, ser. Unele sunt trădare.

Egg era slab ca un băț, dar gură avea.

– Acum vorbești ca un adevărat prințișor.

Băiatul luă asta drept o insultă, ceea ce și era.

– O fi fost el septon, dar propovăduia minciuni, ser. Seceta n-a fost vina Corbului Sângelui. Și nici Marea Molimă a Primăverii.

– Așa o fi, dar dacă ne apucăm să le tăiem capul tuturor nebunilor și mincinoșilor, jumătate din orașele Celor Șapte Regate vor rămâne goale.

Șase zile mai târziu, ploaia nu mai era decât o amintire.

Dunk își lepădase tunica, să-și desfete pielea în căldura soarelui. Când se stârni o dulce adiere, proaspătă, răcoroasă și înmiresmată ca răsuflarea unei fecioare, Dunk suspină.

– Apă, anunță el. Îi simți mirosul? Lacul nu poate fi departe de-acum.

– Nu simt decât mirosul lui Maester, ser. Duhnește.

Egg smuci sălbatic de căpăstrul catârului. Acesta se oprise să pască iarba de lângă drum, așa cum făcea din când în când.

– Pe malul lacului se află un vechi han. Dunk poposise acolo odată, pe când era scutierul bătrânului. Ser Arlan spunea că fac acolo o bere brună pe cinste. Poate că o s-o gustăm, până așteptăm podul plutitor.

Egg îi aruncă o privire plină de speranță.

– Ca să alunece mâncarea, ser?

– Despre ce mâncare vorbești?

– O felie de friptură? sugeră băiatul. O bucățică de rață, o strachină de tocană? Orice au, ser.

Ultima masă caldă o luaseră cu trei zile în urmă. De atunci, își potoleau foamea cu fructe căzute din pomi și fâșii de vită sărată, tari ca lemnul. *Ar fi bine să ne punem burțile la cale cu niște mâncare adevărată înainte s-o luăm spre nord. Zidul ăla e strașnic de departe.*

– O să și înnoptăm? întrebă Egg.

– Stăpânul vrea un pat de puf?

– Mă pot mulțumi cu unul de paie, ser, răspunse Egg, ofensat.

– N-avem bani pentru paturi.

– Avem douăzeci și doi de gologani, trei stele, un cerb și granatul ăla vechi și ciobit.

Dunk își scărpină urechea.

– Credeam că avem doi arginți.

– Am avut, da, până ai cumpărat cortul. Acum pe ăsta-l avem.

– N-o să mai avem nimic dacă începem să dormim pe la hanuri. Vrei să împarți patul cu cine știe ce peticar și să te trezești

cu puricii lui? mârâi Dunk. Eu nu. Am puricii mei și nu le plac străinii. Vom dormi sub cerul cu stele.

– Stelele sunt bune, fu de acord Egg, dar pământul e tare, ser, și uneori e plăcut să ai o pernă sub cap.

– Pernele sunt pentru prinți, răspunse Dunk.

Egg era cel mai bun scutier pe care și-l putea dori un cavaler, dar, din când în când, îl apucau fandoselile. *Flăcăul are sânge de dragon, nu uita!* În ceea ce-l privea, Dunk avea sânge de cerșetor... sau cel puțin așa i se spunea adesea în Fundătura Puricilor, asta când nu i se trâmbița că îl așteaptă negreșit spânzurătoarea. Se prea poate să ne permitem niște bere și o masă fierbinte, dar n-am de gând să irosesc bani frumoși pentru un pat. Trebuie să ne păstrăm banii pentru podul plutitor. Ultima oară când traversase lacul, nu-l costase decât câțiva gologani, dar asta se întâmplase cu șase ani în urmă... sau poate șapte. Totul devenise mai scump de atunci.

– Ei, bine, zise Egg, am putea să folosim cizma mea ca să trecem.

– Am putea, răspunse Dunk, dar n-o vom face. Era periculos să folosească cizma. *S-ar răspândi vestea. Veștile se răspândesc întotdeauna.* Scutierul lui nu era chel din întâmplare. Egg avea ochii violeți ai celor din vechea Valyria și un păr care strălucea ca aurul bătut, întrețesut cu șuvițe de argint. Ar fi fost același lucru dacă purta ca broșă un dragon cu trei capete sau dacă-și lăsa părul ăla să crească. Erau vremuri primejdioase în Westeros și..., ei, bine, era de preferat să nu riște nimic. Încă o vorbă despre cizma aia a ta, continuă Dunk, și-ți trag o scatoalcă peste ureche de-o să *zbori* peste lac.

– Aș prefera să înot, ser. Egg înota bine. Dunk nu. Băiatul se răsuci în șa. Ser? Se apropie cineva pe drum, în spatele nostru. Auzi caii?

– Nu sunt surd.

Dunk vedea și praful pe care-l stârneau. Un grup mare. Și foarte grăbit.

– Crezi că ar putea fi tâlhari, ser?

Egg se ridică în scara de șa, mai mult nerăbdător decât speriat. Așa era el.

– Tâlharii ar fi mai potoliți. Doar lorzii fac atâta tărăboi. Dunk agită, cu un zăngănit, mânerul sabiei, să descleștеze lama din teacă. Oricum, ne retragem din drum și-i lăsăm să treacă. Există fel și fel de lorzi.

Nu strica niciodată să fii puțin prevăzător. Drumurile nu mai erau la fel de sigure ca pe vremea când pe Tronul de Fier ședea Bunul Rege Daeron.

Dunk și Egg se ascunseră în spatele unui tufiș țepos. Dunk își dezlegă scutul și și-l vârî pe braț. Era un obiect vechi, înalt și greu, de formă alungită, făcut din lemn de pin și mărginit cu fier. Îl cumpărase în Septul de Piatră, în locul scutului pe care Longinch i-l făcuse fărâme când se luptaseră. Dunk nu avusese timp să-l dea la pictat cu însemnele sale, ulmul și steaua căzătoare, așa că scutul purta și acum blazonul ultimului său proprietar, un om cu ștreangul de gât, atârnând macabru și cenușiu într-o spânzurătoare. Nu era un blazon pe care l-ar fi ales pentru sine, dar scutul îl tocmise la un preț convenabil.

Primii călăreți trecură la galop după câteva clipe, doi tineri lorzi pe o pereche de cai sprinteni. Cel care călărea murgul purta un coif fără vizieră, din oțel aurit, cu trei pene înalte: una albă, una roșie și una aurie. Apărătoarea calului pentru ceafă era împodobită cu pene identice. Armăsarul negru de lângă el purta o armură albastră cu auriu. Valtrapul se undui în aerul stârnit de goana furtunoasă a calului. Unul lângă altul, călăreții trecură cu iuțeala fulgerului, chiuind și râzând, cu mantiile lungi fluturând în urma lor.

Un al treilea lord veni după ei, mai potolit, în fruntea unei lungi coloane. Erau două duzini în grup, grăjdari, bucătari și servitori, toți ca să slujească trei cavaleri, și li se adăugau oștenii, arbaletiștii călare și o duzină de care înțesate cu armurile, corturile și proviziile lor. De șaua lordului atârna scutul lui portocaliu-închis, împodobit cu trei castele negre.

Dunk cunoștea blazonul acela, dar de unde? Lordul care-l purta era un bărbat mai în vârstă, posomorât, cu o expresie acră a gurii și o barbă sură, tunsă scurt. *S-ar putea să fi fost la turnirul de la Ashford*, gândi Dunk. *Sau poate am slujit în castelul său, când eram scutierul lui Ser Arlan.* Bătrânul cavaler rătăcitor slujise la atâtea fortărețe și castele diferite de-a lungul anilor, încât nu-și putea aminti nici măcar jumătate.

Lordul struni dintr-odată calul, privind încruntat spre tufiș.

– Tu, din tufiș. Arată-te!

În spatele lui, doi arbaletiști potriviră săgețile în arc. Ceilalți își văzură de drum.

Dunk păși prin iarba înaltă, cu scutul pe braț și mâna dreaptă odihnindu-se pe mânerul sabiei sale lungi. Fața îi era o mască roșie-maronie, din pricina prafului pe care-l stârniseră caii, și era gol de la brâu în sus. Avea un aspect soios, știa asta, însă pesemne că statura lui îi tăie celuilalt elanul.

– Nu vrem hartă, stăpâne. Nu suntem decât noi doi, eu și scutierul meu. Dunk îi făcu semn lui Egg să se apropie.

– Scutier? Pretinzi că ești cavaler?

Lui Dunk nu-i plăcea căutătura bărbatului. *Ochii ăia ar putea jupui un om.* Găsi prudent să-și ia mâna de pe sabie.

– Sunt un cavaler rătăcitor care-și caută un rost.

– Fiecare cavaler tâlhar pe care l-am spânzurat a spus același lucru. Blazonul tău poate fi profetic, ser... dacă ești, într-adevăr, un *ser*. O spânzurătoare și un om spânzurat. Astea sunt însemnele tale?

– Nu, lordul meu. Trebuie să-mi dau scutul la vopsit.

– De ce? L-ai furat de pe un cadavru?

– L-am cumpărat, cu bani frumoși. *Trei castele, negre pe fond portocaliu... unde le-am mai văzut?* Nu sunt hoț.

Ochii lordului erau așchii de cremene.

– Cum te-ai ales cu cicatricea aia de pe obraz? O urmă de bici?

– Un pumnal. Dar fața mea nu te privește, lordul meu.

– Am să stabilesc eu ce mă privește.

Cei doi tineri cavaleri se întorseseră deja la trap, să vadă de ce întârziau tovarășii lor.

– Aici erai, Gormy! strigă călărețul de pe armăsarul negru, un tânăr suplu și mlădios, cu o față plăcută, proaspăt bărbierită, și trăsături delicate. Pletele negre îi cădeau, strălucind, până pe guler. Purta o jiletcă din mătase de un albastru-închis, tivită cu satin auriu. Pe piept, fusese brodată cu fir de aur o cruce cu marginile zimțate, cu o scripcă de aur în prima și a treia diviziune și o sabie de aur în a doua și a patra. Ochii săi oglindeau albastrul hainei și scânteiau amuzați. Alyn se temea că ai căzut de pe cal, continuă călărețul. O scuză transparentă, mi se pare. Era cât pe ce să-l las în urmă.

– Cine-s briganzii ăștia doi? întrebă călărețul de pe murg.

Egg se zburli la auzul acestei insulte.

– N-ai niciun drept să ne numești briganzi, lordul meu. Când am văzut praful pe care-l stârneați, am crezut că sunteți tâlhari. Este singurul motiv pentru care ne-am ascuns. Acesta este Ser Duncan Vlăjganul, iar eu sunt scutierul lui.

Lorzii nu se sinchisiră de aceste explicații nici cât de orăcăitul unei broaște.

– Cred că ăla e cel mai mătăhălos mocofan pe care l-am văzut vreodată, declară cavalerul celor trei pene. Avea o față rotofeie sub o claie de păr cârlionțat de culoarea mierii brune. Aș

pune rămășag că trece de doi metri. Ce-o să mai duduie pământul când o să se prăvălească de pe cal.

Dunk simți cum i se ridică roșeața în obraji. *Ai pierde rămășagul,* gândi el. Ultima oară când fusese măsurat, Aemon, fratele lui Egg, îl declarase cu două degete mai scund de doi metri.

– Ăla e calul tău, Uriașule? întrebă lordul cu pene. Cred c-o să-l căsăpim pentru carne.

– Lordul Alyn își uită adesea manierele, interveni cavalerul brunet. Ser, iartă-i, rogu-te, vorbele necioplite. Alyn, cere-i scuze lui Ser Duncan.

– Dacă trebuie. Mă vei ierta, ser? Nu așteptă răspunsul, ci își întoarse murgul și se îndepărtă pe drum la trap.

Celălalt mai zăbovi puțin.

– Vă duceți la nuntă, ser?

Ceva din tonul lui îl ispiti pe Dunk să-l tragă de ciuf. Rezistă pornirii și răspunse:

– Am venit pentru podul plutitor, lordul meu.

– Și noi la fel... dar singurii lorzi de pe-aici sunt Gormy și acel pierde-vară care tocmai ne-a părăsit, Alyn Cockshaw. Eu sunt cavaler rătăcitor, ca și voi. Ser John Scripcarul mi se spune.

Era genul de nume pe care și l-ar fi putut alege un cavaler rătăcitor, dar Dunk nu mai văzuse niciodată vreunul care să poarte veșminte ori armură atât de strălucitoare sau călărind un asemenea cal. *Cavalerul din pădurea de aur,* gândi el.

– Numele meu îl știi. Pe scutierul meu îl cheamă Egg.

– Îmi pare bine să te cunosc, ser. Hai, vino cu noi la Zidurile Albe și rupe câteva lănci, în cinstea noii cununii a Lordului Butterwell. Sunt sigur că te-ai putea dovedi la înălțime.

Dunk nu mai luptase în niciun turnir de la Pajiștea Ashford încoace. *Dacă aș putea să câștig câteva trofee, am mânca bine în drumul spre nord,* gândi el, dar lordul cu trei castele pe scut spuse:

– Ser Duncan trebuie să-și vadă de drum. Și noi la fel.

John Scripcarul nu-l luă în seamă pe mai vârstnicul bărbat.

– Mi-ar plăcea să-mi încrucişez sabia cu tine, ser. Mi-am încercat puterile cu oameni din multe ţări şi seminţii, dar niciodată cu unul de statura ta. Şi tatăl tău a fost la fel de falnic?

– Nu mi-am cunoscut tatăl, ser.

– Îmi pare rău să aud asta. Şi mie mi-a fost răpit tatăl prea curând. Scripcarul se întoarse spre lordul celor trei castele: ar trebui să-l invităm pe Ser Duncan să se alăture grupului nostru vesel.

– N-avem nevoie de unul ca el.

Dunk nu-şi găsea cuvintele. Nu adesea era poftit un cavaler rătăcitor fără o leţcaie să călătorească alături de înalţii lorzi. *Aş avea mai multe în comun cu servitorii lor.* Judecând după lungimea coloanei, Lordul Cockshaw şi Scripcarul luaseră cu ei grăjdari să aibă grijă de caii lor, bucătari să-i hrănească, scutieri să le cureţe armurile, oşteni să-i apere. Dunk îl avea pe Egg.

– De unul ca el? Scripcarul râse. Cum adică? De unul aşa mare ca el? Uită-te numai cât e! Avem nevoie de oameni puternici. Săbiile tinere preţuiesc mai mult decât numele vechi. Am auzit adesea vorba asta.

– Spusă de nătărăi. Nu ştii absolut nimic despre omul ăsta. Ar putea fi un brigand sau vreun spion de-al Corbului Sângelui.

– Nu-s spionul nimănui, protestă Dunk. Şi, lordul meu, n-ai dreptul să vorbeşti despre mine de parcă aş fi surd, mort sau departe, în Dorne.

Ochii de cremene îl scrutară.

– Departe în Dorne ar fi un loc nimerit pentru tine, ser. Din partea mea, acolo să te duci.

– Nu-l lua în seamă, interveni Scripcarul. E un bătrân ursuz... suspectează pe toată lumea. Gormy, simt că-mi place omul ăsta. Ser Duncan, vii cu noi la Zidurile Albe?

– Stăpâne, eu... Cum putea să împartă aceeași tabără cu unii ca ei? Servitorii aveau să le ridice pavilioanele, grăjdarii să le țesale caii, bucătarii să-i servească pe fiecare cu un clapon sau cu o halcă de vită, în vreme ce Dunk și Egg și-ar molfăi bucățile tari de carne sărată. N-aș putea, zise Dunk.

– Vezi, spuse lordul celor trei castele. Își știe locul, și locul lui nu e cu noi. Cavalerul își întoarse calul înapoi spre drum. Lordul Cockshaw o fi deja la doi kilometri înaintea noastră.

– Bănuiesc că va trebui să-l ajung iarăși din urmă. Scripcarul îi zâmbi lui Dunk, cu un aer de scuză. Poate că ne-om mai întâlni cândva. Așa sper. Mi-ar plăcea să-mi încerc lancea pe tine.

Dunk nu știa ce să răspundă la asta.

– Succes în turnir, ser, reuși el să îngaime, în cele din urmă, dar Ser John se întorsese deja s-o ia pe urmele coloanei. Mai vârstnicul lord porni după el. Dunk era bucuros să-l vadă dus. Nu-i plăcuseră ochii de cremene, nici aroganța Lordului Alyn. Scripcarul părea un om destul de plăcut, dar avea și el ceva ciudat. Două scripci și două săbii, o cruce zimțată, îi spuse Dunk lui Egg, în timp ce priveau praful stârnit în urma celor plecați. Ce casă e asta?

– Niciuna, ser. N-am văzut blazonul ăsta în niciun armorial.

Poate, până la urmă, chiar o fi un cavaler rătăcitor. Dunk își concepuse propriul blazon la Pajiștea Ashford, când o păpușară zisă Tanselle Lungana l-a întrebat ce vrea să aibă pictat pe scut.

– Să fie lordul mai vârstnic vreo rudă a Casei Frey?

Cei din Casa Frey purtau castele pe scuturi și proprietățile lor nu erau departe de locul în care se aflau.

Egg dădu ochii peste cap.

– Însemnele Casei Frey sunt două *turnuri* albastre legate între ele de un pod, pe fond gri. Acelea erau trei *castele* negre pe fond portocaliu, ser. Ai văzut vreun pod?

– Nu. *Face asta doar ca să mă sâcâie.* Și data viitoare când îți mai dai ochii peste cap în fața mea, îți trag una peste ureche de-o să-ți rămână întorși în cap pe veci.

Egg îl privi smerit:

– N-am vrut să...

– Lasă ce-ai vrut. Spune-mi numai cine era.

– Gormon Peake. Lordul de Starpike.

– Asta e în Reach, nu-i așa? Chiar are trei castele?

– Doar pe scut, ser. Într-adevăr, Casa Peake a avut cândva, trei castele, dar a pierdut două dintre ele.

– Cum să pierzi două castele?

– Luptând pentru Dragonul Negru, ser.

– Oh! Dunk se simțea ca un idiot. *Aceeași poveste.*

De două sute de ani, regatul fusese condus de urmașii lui Aegon Cuceritorul și de surorile lui, care uniseră Cele Șapte Regate și făuriseră Tronul de Fier. Stindardele lor aveau ca blazon dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, roșu pe fond negru. Cu șaisprezece ani în urmă, un fiu bastard al Regelui Aegon al IV-lea, pe nume Daemon Blackfyre, se răzvrătise împotriva fratelui său, fiul legitim. Daemon folosise și el dragonul cu trei capete pe stindarde, dar inversase culorile, așa cum făceau mulți bastarzi. Revolta sa se sfârșise pe Câmpul Ierbii Roșii, unde Daemon și fiii săi gemeni au murit sub ploaia de săgeți a Corbului Sângelui. Rebelii supraviețuitori care au plecat genunchiul fuseseră iertați, dar unii pierduseră pământuri, alții titluri și alții aur. Cu toții au dat ostatici, ca zălog al viitoarei lor loialități.

Trei castele negre pe fond portocaliu.

– Acum îmi amintesc. Lui Ser Arlan nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre Câmpul Ierbii Roșii, însă odată, când era cherchelit, mi-a povestit cum a murit fiul surorii sale. Dunk auzea parcă și-acum glasul bătrânului, parcă-i simțea răsuflarea

cu miros de vin. Roger de Penneytree, așa-l chema, continuă el. Capul i-a fost zdrobit de buzduganul unui lord cu trei castele pe scut. *Lordul Gormon Peake. Bătrânul nu i-a știut niciodată numele. Sau n-a vrut să i-l știe.* Lordul Peake și John Scripcarul nu mai erau acum decât o dâră de praf roșu în depărtare. *Au trecut șaisprezece ani de-atunci. Pretendentul a murit și cei care i-au urmat au fost exilați sau iertați. Oricum, n-am eu nicio treabă cu asta.*

Merseră alături o vreme, în tăcere, ascultând țipetele tânguitoare ale păsărilor. După vreo doi kilometri, Dunk își drese glasul și spuse:

– Butterwell, zicea. Sunt pe-aproape pământurile lui?

– În partea cealaltă a lacului, ser. Lordul Butterwell a fost maestru trezorier pe vremea când pe Tronul de Fier ședea Regele Aegon. Daeron l-a făcut Mână a Regelui, dar nu pentru multă vreme. Blazonul lui e în dungi vălurite, verzi, albe și galbene, ser. Lui Egg îi plăcea nespus să-și etaleze cunoștințele de heraldică.

– E prieten cu tatăl tău?

Egg se strâmbă.

– Tata nu l-a agreat niciodată. În timpul Rebeliunii, cel de-al doilea născut al Lordului Butterwell a luptat de partea pretendentului, iar fiul cel mare de partea regelui. Astfel, s-a asigurat că va fi oricum de partea învingătorului. Lordul Butterwell n-a luptat de partea nimănui.

– Unii ar considera asta o dovadă de prudență.

– Tatăl meu a considerat-o o dovadă de lașitate.

Da, fără doar și poate. Lordul Maekar era un om aspru, mândru și disprețuitor.

– Trebuie să trecem pe la Zidurile Albe ca să ajungem la drumul regelui. Ce-ar fi să ne punem burțile la cale? Numai

gândul îi făcea mațele să chiorăie. Poate că vreunul dintre nuntași va avea nevoie de un însoțitor ca să se întoarcă la locul lui.

– Parcă ziceai că mergem spre nord.

– Zidul dăinuie de opt mii de ani, va mai rezista încă puțin. Sunt două mii de kilometri de-aici până acolo și ne-ar prinde bine niște arginți în plus în pungă. Dunk se și vedea călare pe Tunetul, doborându-l pe acel acru lord bătrân cu trei castele pe scut. Ar fi fost plăcut. *„Te-a învins scutierul bătrânului Ser Arlan", i-aș putea spune, când ar veni să-și răscumpere armele și armura. „Cel care l-a înlocuit pe băiatul pe care l-ai ucis." Bătrânului i-ar plăcea asta.*

– Nu te gândești să intri în turnir, nu-i așa, ser?

– Poate că este timpul.

– Nu este, ser.

– Poate că este timpul să-ți trag o scatoalcă peste ureche. *N-ar trebui să câștig decât două runde. Dac-aș putea aduna banii din două răscumpărări și aș plăti doar una, am mânca regește timp de un an.*

– Dacă ar fi vreo bătălie cavalerească, s-ar putea să particip.

Statura și puterea lui Dunk i-ar fi slujit mai bine într-o înfruntare colectivă decât într-un duel.

– Nu e obiceiul să se organizeze o bătălie la o nuntă, ser.

– Dar e obiceiul să se organizeze un ospăț. Avem cale lungă de mers. De ce să nu plecăm la drum cu burțile pline, măcar o dată?

Soarele cobora la apus când zăriră lacul, cu apele scânteind roșietice și aurii, strălucitoare ca o coală de aramă bătută. Când, deasupra unor sălcii, zăriră micile turnuri ale hanului, Dunk își îmbrăcă din nou tunica îmbibată de sudoare și se opri să-și stropească fața cu puțină apă. Se spălă de praful drumului cât putu de bine și își trecu degetele ude prin chica deasă întreținută

cu șuvițe decolorate de soare. N-avea ce să facă în privința staturii sale și nici a cicatricii de pe obraz, dar nu voia să arate ca un sălbatic cavaler tâlhar.

Hanul era mai mare decât se așteptase, o construcție din lemn, cu turnuri, lăbărțată și cenușie, din care jumătate se înălța pe piloni deasupra apei. Pe țărmul mocirlos al lacului fusese așternută o cărare din scânduri grosolane, până la debarcader, dar nici podul umblător, nici podarii nu erau de zărit. De-a curmezișul drumului se înălța cu grajd cu acoperișul de stuf. Curtea era înconjurată de un zid construit din piatră brută, dar poarta era deschisă. Înăuntru, găsiră o fântână și o adăpătoare.

– Ocupă-te de animale, îi spuse Dunk lui Egg, dar vezi să nu bea prea mult. Am să întreb de niște mâncare.

O găsi pe hangiță măturând scările.

– Ați venit pentru podul umblător? îl întrebă femeia. Ați întârziat. Apune soarele, și lui Ned nu-i place să traverseze noaptea, decât dacă e lună plină. Se întoarce dis-de-dimineață.

– Știi cumva cât cere?

– Trei gologani pentru fiecare dintre voi. Și zece pentru cai.

– Avem doi cai și un catâr.

– Tot zece e și pentru catâri.

Dunk făcu socoteala în cap și ajunse la treizeci și șase, mai mult decât se așteptase să cheltuiască.

– Ultima oară când am trecut pe-aici, era câte doi gologani pentru oameni și șase pentru cai.

– Discută asta cu Ned. Pe mine nu mă privește. Dacă sunteți în căutarea unui pat, n-am niciunul de oferit. Lordul Shawney și Lordul Costayne au venit cu alaiul. Suntem plini până la refuz.

– E și Lordul Peake aici? *L-a ucis pe scutierul lui Ser Arlan. Era cu Lordul Cockshaw și cu John Scripcarul.*

– Ned i-a trecut apa cu ultima tură. Femeia îl cercetă pe Dunk de sus până jos. Ați făcut parte din grupul lor?

– I-am întâlnit pe drum, atâta tot. Un miros plăcut venea, dus de vânt, dinspre ferestrele hanului, un miros de-i lăsa gura apă. S-ar putea să vrem și noi din ce frigi acolo, dacă nu e prea scump.

– E mistreț, răspunse femeia, cu mult piper, servit cu ceapă, ciuperci și piure de napi.

– Ne descurcăm și fără napi. Câteva felii de mistreț și o halbă din berea aia bună, brună, pe care-o aveți. Cât ai cere pentru asta? Și poate că s-ar găsi un loc în grajdul tău, unde să înnoptăm.

Asta fu o greșeală.

– Grajdurile sunt pentru cai. De-aia le zicem grajduri. Ești mare cât un cal, ce-i drept, dar văd că n-ai decât două picioare. Femeia balansă mătura spre el, să-l alunge. N-am cum să hrănesc toate Cele Șapte Regate. Mistrețul e pentru oaspeții mei. Berea la fel. N-am de gând să-i aud pe lorzi spunând că nu-mi ajunge mâncarea sau băutura ca să-i îndestulez. Lacul e plin de pești și veți găsi și alți vagabonzi adăpostiți pe lângă buturugi. Cavaleri rătăcitori, dacă stai să-i crezi. Din tonul ei se deslușea limpede că ea nu-i credea. Poate că au mâncare să vă dea. Mie nu-mi pasă. Acum pleacă, am treabă. Ușa se închise cu o bufnitură puternică în spatele ei, înainte ca lui Dunk să-i treacă măcar prin cap s-o întrebe unde erau buturugile alea.

Îl găsi pe Egg așezat pe marginea adăpătorii, înmuindu-și picioarele în apă și făcându-și vânt cu pălăria lui mare și pleoștită.

– Fac friptură de porc, ser? Simt miros de carne de porc.

– Mistreț, răspunse Dunk pe un ton mohorât, dar cine să vrea mistreț, când avem bunătate de vită sărată.

Egg se strâmbă.

– Aș putea, rogu-te, să-mi mănânc mai bine cizmele, ser? O să-mi fac altă pereche din vita sărată. E mai rezistentă.

– Nu, răspunse Dunk încercând să-și stăpânească zâmbetul. Nu poți să-ți mănânci cizmele. Dar încă o vorbă și o să-mi

mănânci pumnul. Scoate-ți picioarele din adăpătoarea aia. Își găsi coiful mare pe catâr și i-l azvârli lui Egg. Trage niște apă din fântână și pune la înmuiat vita sărată. Dacă nu era înmuiată destul, riscai să-ți rupi dinții cu ea. Avea cel mai bun gust când era înmuiată în bere. dar mergea și în apă. Și nu folosi adăpătoarea, adăugă Dunk. N-am de gând să-ți gust picioarele.

– Picioarele mele i-ar da mai multă savoare, ser, răspunse Egg, mișcându-și degetele.

Dar făcu așa cum i se spusese.

Cavalerii rătăcitori n-au fost greu de găsit. Egg le zări focul licărind în pădure, pe malul lacului și se îndreptară într-acolo, trăgând animalele după ei. Băiatul ducea coiful lui Dunk sub braț, împroșcând noroi la fiecare pas. Soarele era de-acum o amintire roșie la apus. În scurt timp, copacii se despărțiră și cei doi se pomeniră într-un loc care trebuie să fi fost cândva un crâng de copaci ai inimii. Doar un cerc de buturugi albe și o încrengătură de rădăcini albe ca osul se mai aflau acolo unde se înălțaseră copacii pe vremea când copiii pădurii domneau în Westeros.

Printre buturugile de copaci ai inimii, găsiră doi bărbați ghemuiți lângă un foc, trecându-și un burduf cu vin de la unul la altul. Caii celor doi păsteau dincolo de crâng, iar armurile lor fuseseră ordonat stivuite. Undeva la o parte, cu spatele sprijinit de un castan, ședea un bărbat mult mai tânăr.

– Bine v-am găsit, cavalerilor! strigă Dunk cu glas voios. Nu era niciodată înțelept să iei niște oameni înarmați pe nepregătite. Mie-mi zice Ser Duncan Vlăjganul. Flăcăul ăsta este Egg. Putem să ne așezăm lângă focul vostru?

Un bărbat trupeș, de vârstă mijlocie, se ridică să-i întâmpine, îmbrăcat în veșminte nobile, dar ponosite. Avea fața încadrată de perciuni roșcați, extravaganți.

– Mă bucur să te cunosc, Ser Duncan. Da' știu că ești mare... și ești bine-venit, firește, împreună cu flăcăul tău. Egg ziceai? Ce fel de nume e ăsta, rogu-te?

– Unul scurt, ser. Egg era prea isteț ca să le mărturisească unor necunoscuți că Egg venea de la Aegon.

– Chiar așa. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Păduchi, gândi Dunk. *Spune-i că ai avut păduchi, băiete.* Era cea mai sigură poveste, povestea pe care o spuneau cel mai adesea... deși, uneori, lui Egg îi cășuna cine știe ce ghidușie copilărească.

– Mi l-am ras, ser. Am de gând să rămân ras în cap până-mi dobândesc titlul de cavaler.

– Un legământ nobil. Eu sunt Ser Kyle, Motanul din Mlaștina Cețoasă. Sub castanul de colo stă Ser Glendon... Ball. Iar acolo-l aveți pe bunul Ser Maynard Plumm.

Egg își ciuli urechile la auzul acestui nume.

– Plumm... ești rudă cu Lordul Viserys Plumm, ser?

– De departe, mărturisi Ser Maynard, un bărbat înalt, subțire, cu umerii lăsați și un păr lung, drept și bălai. Deși mă îndoiesc că Nobilul Lord ar recunoaște-o. S-ar putea spune că el e o prună dulce[1], în timp ce eu sunt una acră. Mantia lui Plumm era la fel de violet ca numele cu rezonanță de prună pe care-l purta, dar era zdrențuită la margini și prost vopsită. Era prinsă pe umăr cu o broșă dintr-o piatră a lunii, mare cât un ou de găină. În rest, mai purta haine din pânză aspră, cenușie și piele maro, pătată.

– Avem vită sărată, anunță Dunk.

– Ser Maynard are un sac cu mere, zise Kyle Motanul. Iar eu am ouă murate și ceapă. Păi, împreună avem toate ingredientele

[1] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia cuvintelor „Plumm" și „plum"; Plum – prună, în limba engleză (n. red.).

unui ospăț! Ia loc, ser. Avem buturugi de tot felul, după placul inimii. Vom fi aici până dimineața târziu, dacă nu cumva am presupus greșit. Există un singur pod plutitor și nu e destul de mare să ne ia pe toți. Lorzii și suitele lor trebuie să traverseze primii.

– Ajută-mă la animale, îi spuse Dunk lui Egg. Împreună, cei doi au scos șaua de pe Tunet, pe Potop și Maester.

Abia după ce animalele fură hrănite, adăpate și priponite pentru noapte, Dunk acceptă burduful de vin pe care i-l oferi Ser Maynard.

– Până și vinul acru e mai bun decât nimic, zise Kyle Motanul. Vom bea vinuri vechi mai de soi la Zidurile Albe. Se zice că Lordul Butterwell are cele mai bune vinuri de la nord de Arbor. A fost cândva Mâna Regelui, ca și bunicul lui, mai înainte. Pe lângă asta, se spune că e un om evlavios și foarte bogat.

– Toată bogăția îi vine de la vite, interveni Maynard Plumm. Ar trebui să-și ia un uger umflat drept blazon. Celor din Casa Butterwell le curge lapte prin vene, iar Frey nu sunt nici ei mai buni. Va fi o căsătorie între hoți de vite și strângători de biruri, o clică de zornăitori de bani unindu-se cu alta. Când s-a ridicat Dragonul Negru, acest lord al vitelor și-a trimis un fiu la Daemon și altul la Daeron, ca să se asigure că are un Butterwell de partea învingătoare. Amândoi au pierit pe Câmpul Ierbii Roșii, iar mezinul a murit în timpul primăverii. De aceea încheie această nouă căsătorie. Dacă noua lui soție nu-i dăruiește un fiu, numele Butterwell va pieri odată cu el.

– Așa cum ar trebui. Ser Glendon Ball trecu încă o dată piatra de șlefuit peste lama sabiei. Lașii sunt urâți de Războinic.

Disprețul din glasul tânărului îl făcu pe Dunk să-l cerceteze mai atent. Hainele lui Ser Glendon erau din țesătură bună, dar foarte uzate și desperecheate, de parcă ar fi fost de căpătat. De sub coifu-i de fier ieșeau smocuri de păr castaniu. Flăcăul era

scund și îndesat, cu ochi mici și apropiați, umeri vânjoși și brațe musculoase. Avea sprâncenele zburlite, ca două omizi după o primăvară umedă, nasul mare, bărbia agresivă. Și era tânăr. *Șaisprezece ani, poate. Nu mai mult de optsprezece.* Dunk l-ar fi putut lua drept un scutier, dacă Ser Kyle nu l-ar fi numit *ser.* Flăcăul avea coșuri pe obraji în loc de barbă.

– De când ești cavaler? îl întrebă Dunk.

– De destulă vreme. Jumătate de an, luna viitoare. M-a făcut cavaler Ser Morgan Dunstable de la Cascada Saltimbancului, sub privirile a două duzini de oameni, dar mă pregătesc pentru asta de când m-am născut. Am mers în șa înainte să știu să umblu și i-am smuls dintele din gură unui bărbat în toată firea, înainte să-mi cadă mie vreunul. Am de gând să-mi câștig renumele la Zidurile Albe și să revendic oul de dragon.

– Oul de dragon? Asta e recompensa campionului? Zău? Ultimul dragon pierise acum o jumătate de secol, o femelă. Dar Ser Arlan văzuse câteva ouă de-ale ei. *Erau tari ca piatra, zicea, dar frumoase la vedere,* îi spusese lui Dunk bătrânul. Cum de-a pus mâna Lordul Butterwell pe un ou de dragon? întrebă Dunk.

– Regele Aegon i l-a dăruit bunicului său, după ce acesta l-a găzduit o noapte în vechiul castel, zise Ser Maynard Plumm.

– A fost o recompensă pentru vreo faptă de vitejie? întrebă Dunk.

Ser Kyle chicoti.

– Așa ar putea zice unii. Se spune că bătrânul Lord Butterwell avea trei tinere fiice fecioare când Înălțimea Sa a trecut pe-acolo. Dimineața, toate trei aveau bastarzi regali în micile lor pântece. O noapte fierbinte, asta a fost.

Dunk mai auzise asemenea povești. Aegon cel Netrebnic se culcase cu jumătate din fecioarele regatului și zămislise bastarzi cu multe dintre ele, după cum se vorbea. Mai rău, bătrânul rege i-a recunoscut pe toți pe patul de moarte, bastarzii de

obârșie joasă, născuți din fetișcane de tavernă, târfe ori păstorițe, și Marii Bastarzi ale căror mame fuseseră de obârșie nobilă.

– Am fi cu toții fiii bastarzi ai bătrânului Rege Aegon, dacă jumătate din poveștile astea ar fi adevărate.

– Și cine poate spune că nu suntem? întrebă sarcastic Ser Maynard.

– Ar trebui să vii cu noi la Zidurile Albe, Ser Duncan, îl îndemnă Ser Kyle. Statura ta va atrage negreșit atenția vreunui lord. Ți-ai putea găsi o slujbă bună. Eu, unul, știu că-mi voi găsi. Va fi și Joffrey Caswell la nunta asta, Lordul de la Podul Amar. Pe când avea trei ani, i-am făcut prima sabie. I-am cioplit-o din lemn de pin, pe potriva mâinii sale. În tinerețe, mi-am pus sabia în slujba tatălui său.

– Tot cioplită din pin era și sabia aceea? întrebă Ser Maynard.

Kyle Motanul avu gentilețea să râdă.

– Sabia aceea era din oțel bun, te asigur. Aș mânui-o iarăși bucuros în slujba centaurului. Ser Duncan, chiar dacă nu hotărăști să participi la turnir, vino cu noi la ospățul de nuntă. Vor fi cântăreți și muzicanți, jongleri și saltimbanci și o trupă de pitici comici.

Dunk se încruntă.

– Egg și cu mine aveam în față o călătorie lungă. Mergem spre nord, la Winterfell. Lordul Beron Stark adună săbii ca să alunge krakenii pe vecie de pe țărmurile lui.

– E prea frig acolo pentru mine, zise Ser Maynard. Dacă vreți să ucideți krakeni, mergeți în vest. Lannisterii construiesc corăbii să-i atace din nou pe oamenii de fier, în insulele lor de baștină. Așa-i poți veni de hac lui Dagon Greyjoy. Să-l înfrunți pe uscat e zadarnic, nu face decât să se strecoare înapoi pe mare. Trebuie să-l înfrângi pe mare.

Părea verosimil, dar perspectiva de a se lupta cu oamenii de fier pe mare nu era pe placul lui Dunk. Trăise experiența

asta pe *Doamna Albă*, călătorind din Dorne spre Orașul Vechi, când își îmbrăcase armura ca să ajute echipajul să respingă niște atacatori. Fusese o bătălie disperată și sângeroasă și, la un moment dat, fusese cât pe ce să cadă în apă. Asta i-ar fi adus sfârșitul.

– Tronul ar trebui să învețe de la Casele Stark și Lannister, afirmă Ser Kyle Motanul. Ei luptă, cel puțin. Targaryenii ce fac? Regele Aerys se ascunde printre cărțile lui. Prințul Rhaegel țopăie despuiat prin sălile Fortăreței Roșii, iar Prințul Maekar clocește în Castelul Verii.

Egg ațâța focul cu un băț, stârnind scântei care pluteau sus, pe cerul nopții. Dunk fu mulțumit să-l vadă ignorând felul în care fusese pomenit numele tatălui său. *Poate că a învățat, în sfârșit, să-și țină gura aia.*

– Eu, unul, îl consider vinovat pe Corbul Sângelui, continuă Ser Kyle. E Mâna Regelui, dar nu face nimic, în timp ce krakenii răspândesc foc și teroare de-a lungul și de-a latul Mării Apusului.

Ser Maynard ridică din umeri.

– Are ochiul îndreptat spre Tyrosh, unde Oțelul Înverșunat stă în exil, uneltind cu fiii lui Daemon Blackfyre. Așa că ține corăbiile regelui aproape, ca să-i împiedice dacă încearcă să treacă.

– Da, s-ar putea, zise Ser Kyle, dar mulți ar primi bucuroși întoarcerea Oțelului Înverșunat. Corbul Sângelui este rădăcina tuturor nenorocirilor noastre, viermele alb care roade inima regatului.

Dunk se încruntă, amintindu-și de septonul cocoșat de la Septul de Piatră.

– Poți să plătești cu capul pentru asemenea cuvinte. Unii ar putea spune că vorbele tale sunt trădare.

– Cum poate fi adevărul trădare? întrebă Kyle Motanul. Pe vremea Regelui Daeron, nu trebuia nimeni să se teamă când spunea ce gândește, însă acum? Pufni cu dispreț. Corbul

Sângelui l-a așezat pe Regele Aerys pe Tronul de Fier, dar pentru câtă vreme? Aerys e neputincios, iar când va muri, va veni un război sângeros pentru coroană între Lordul Rivers și Prințul Maekar, Mâna împotriva moștenitorului.

– L-ai uitat pe Prințul Rhaegel, amice, obiectă Ser Maynard, pe un ton blajin. El e urmașul lui Aerys, nu Maekar, și apoi copiii lui.

– Rhaegel e slab la minte. Ei, bine, nu-i vreau răul, dar omul e ca și mort, la fel și gemenii lui, deși nu se știe dacă vor muri de buzduganul lui Maekar sau de vrăjile Corbului Sângelui...

Păzească-ne Cei Șapte, gândi Dunk, când Egg interveni, cu glas pițigăiat și sonor:

– Prințul Maekar este *fratele* Prințului Rhaegel. Ține la el. Nu i-ar face rău niciodată, nici alor lui.

– Taci din gură, băiete, mârâi Dunk. Acești cavaleri nu vor să-ți audă părerile.

– Pot să vorbesc, dacă vreau.

– Ba nu, i-o reteză Dunk. Nu poți. *Gura aia a ta o să te bage-n mormânt într-o bună zi. Și pe mine la fel, foarte probabil.* Cred că vita sărată s-a înmuiat destul. Câte o bucățică pentru prietenii noștri. Hai, grăbește-te!

Egg se îmbujoră și, preț de o fracțiune de secundă, Dunk se temu că băiatul avea să-i întoarcă vorba. Dar puștiul îi aruncă o privire ursuză, clocotind de mânie, așa cum numai un băiat de unsprezece ani putea să clocotească.

– Da, domnule, spuse el, pescuind pe fundul coifului lui Dunk.

Țeasta rasă îi lucea roșiatică în lumina focului, când le întinse carnea de vită sărată.

Dunk își luă bucata și începu să se lupte cu ea. Pusă la înmuiat, carnea se transformase din lemn în piele, nimic altceva. Molfăi un colț, simțind gustul sării și încercând să nu se

gândească la friptura de mistreț de la han, sfârâind pe frigare și picurând grăsime.

Pe măsură ce se lăsa înserarea, dinspre lac începură să mișune muște și musculițe care înțepau. Muștele preferau să le sâcâie caii, dar musculițele erau atrase de carnea de om. Singurul mod prin care se puteau feri de mușcătura lor era să stea aproape de foc, inhalând fum. *Te prăjești sau ești devorat*, gândi mohorât Dunk. *Ai ce alege.* Își scărpină brațul și se trase mai aproape de foc.

Curând, burduful ajunse din nou la el. Vinul era acru și tare. Dunk bău cu nesaț și dădu burduful mai departe, în timp ce Motanul din Mlaștina Cețoasă începu să spună cum îi salvase viața Corbului Sângelui în timpul Rebeliunii Blackfyre.

– Când stegarul Lordului Armond a căzut, am sărit de pe cal. Eram înconjurați de trădători...

– Ser, întrebă Glandon Ball, cine erau acești trădători? Lumina focului scânteie pe sabia din mâna lui Ser Glendon. Urmele de coșuri de pe față i se înroșiră ca niște răni deschise și fiecare mușchi îi era încordat ca un arc. Tatăl meu a luptat pentru Cavalerul Dragon.

Aceeași poveste. Dunk pufni. *Roșu sau Negru?* Asta nu era o întrebare pe care puteai s-o adresezi cuiva. Aducea necazuri întotdeauna.

– Sunt sigur că Ser Kyle n-a vrut să-ți insulte tatăl.

– Nicidecum, întări Ser Kyle. E o poveste veche, Dragonul Roșu și Dragonul Negru. N-are rost, flăcăule, să ne certăm pentru asta acum. Aici suntem cu toții frați ai codrului.

Ser Glendon păru să cântărească vorbele Motanului, ca să vadă dacă era luat în batjocură.

– Daemon Blackfyre n-a fost un trădător. Bătrânul rege *lui* i-a dat sabia. A văzut în Daemon un om vrednic, deși era născut bastard. De ce altceva să fi pus sabia Blackfyre în mâna lui, și

nu în a lui Daeron? Lui a vrut să-i lase și regatul. Daemon a fost mai bun.

Se așternu tăcerea. Dunk auzea cum focul trosnește domol. Simțea musculițele mișunându-i pe ceafă. Le plesni, cu ochii la Egg, dorindu-și ca băiatul să tacă mâlc.

– Eram doar un copil când s-au luptat pe Câmpul Ierbii Roșii, spuse el, când nimeni altcineva nu părea că are de gând să rupă tăcerea. Dar am fost scutierul unui cavaler care a luptat alături de Dragonul Roșu, iar mai târziu am slujit un altul care a luptat de partea Dragonului Negru. Au existat bărbați viteji de ambele părți.

– Bărbați viteji, îl îngână Kyle Motanul, cu jumătate de gură.

– Eroi. Glendon Ball își întoarse scutul, ca toți să poată vedea blazonul pictat acolo, o sferă de foc ce arunca sclipiri roșii și galbene pe un fond negru ca noaptea. Îmi curge prin vene sânge de erou.

– Ești fiul Globului de Foc, spuse Egg.

Atunci îl văzură pentru prima oară pe Ser Glendon zâmbind.

Ser Kyle Motanul îl cercetă atent pe băiat.

– Cum e cu putință? Câți ani ai? Queynton Ball a murit...

– ... înainte să mă nasc eu, îl completă Ser Glendon, dar în mine trăiește din nou. Își vârî sabia înapoi în teacă. O să vă demonstrez tuturor la Zidurile Albe, când o să-mi revendic oul de dragon.

În ziua următoare, profeția lui Ser Kyle se adeveri. Podul plutitor al lui Ned nu era nici pe departe suficient de mare ca să-i transporte pe toți cei doritori să traverseze lacul. Lorzii Costayne și Shawney aveau prioritate, cu suitele lor. Pentru asta era nevoie de mai multe drumuri, și fiecare dura mai mult de un ceas. Aveau de luptat cu zonele mlăștinoase de la țărm, de coborât căruțele și caii, de încărcat și de descărcat pe celălalt

mal al lacului. Cei doi lorzi împotmoliră lucrurile și mai mult când se luară la harță pentru întâietate. Shawney era cel mai vârstnic, dar Costayne se considera de obârșie mai nobilă.

Dunk n-avea ce face, decât să aștepte și să asude.

– Am putea trece primii dacă m-ai lăsa să-mi folosesc cizma, sugeră Egg.

– Am putea, răspunse Dunk, dar n-o vom face. Lordul Costayne și Lordul Shawney au fost aici înaintea noastră. Pe lângă asta, sunt lorzi.

Egg se strâmbă.

– Lorzi rebeli.

Dunk coborî spre băiat o privire încruntată:

– Ce vrei să spui?

– Au fost de partea Dragonului Negru. Ei, bine, Lordul Shawney a fost, la fel și tatăl Lordului Costayne. Aemon și cu mine obișnuiam să simulăm bătălia pe masa verde a lui Maester Melaquin, cu soldați pictați și flamuri în miniatură. Blazonul lui Costayne e împărțit în patru, cu un potir de argint pe fond negru și cu un trandafir negru pe fond auriu. Stindardul acela era la stânga oștirii lui Daemon. Shawney a fost cu Oțelul Înverșunat, la dreapta, și era cât pe ce să moară din pricina rănilor.

– O poveste veche și îngropată. Acum sunt aici, nu-i așa? Așadar, au plecat genunchiul și Regele Daeron le-a acordat iertarea.

– Da, dar...

Dunk strânse buzele băiatului între degete.

– Taci din gură.

Egg tăcu.

Nici nu se îndepărtă bine de țărm ultimul grup de oameni ai lui Shawney, că Lordul și Lady Smallwood se ivira la debarcader, cu suita lor, astfel că Dunk și Egg se văzură iarăși nevoiți să aștepte.

Frăția codrului nu supraviețuise peste noapte, se vedea cu ochiul liber. Ser Glendon stătea de unul singur, țâfnos și ursuz. Kyle Motanul socotea că se va face amiază până când aveau să fie lăsați să urce pe podul plutitor, așa că se desprinse din grup, încercând să se insinueze pe lângă Lordul Smallwood, pe care îl cunoștea vag. Ser Maynard își petrecea timpul flecărind cu hangița.

– Ține-te departe de omul ăla, îl preveni Dunk pe Egg. Ceva îl neliniștea la Plumm. Se prea poate să fie un cavaler tâlhar.

Avertismentul nu făcu decât să stârnească și mai mult interesul lui Egg față de Ser Maynard.

– N-am mai întâlnit un cavaler tâlhar. Crezi că are de gând să fure oul de dragon?

– Lordul Butterwell va avea grijă ca oul să fie bine păzit, sunt sigur de asta. Dunk se scărpină la mușcăturile de musculițe de pe gât. Crezi că s-ar putea să-l expună la ospăț? Mi-ar plăcea să arunc o privire.

– Ți l-aș arăta pe-al meu, ser, dar e la Castelul Verii.

– Al tău? *Oul tău de dragon?* Dunk îl privi încruntat pe băiat, întrebându-se dacă glumește. De unde a apărut?

– De la un dragon, ser. Mi l-au pus în leagăn.

– Vrei o scatoalcă peste ureche? Nu există dragoni.

– Nu, dar există ouă. Ultimul dragon a lăsat cinci, iar la Piatra Dragonului există mai multe, vechi, dinaintea Dansului. Frații mei au și ei câte unul. Al lui Aerion parcă e făcut din aur și argint, străbătut de vinișoare de foc. Al meu e alb cu verde, numai vârtejuri.

– Oul tău de dragon? *Mi l-au pus în leagăn.* Dunk era atât de obișnuit cu Egg, încât uneori uita că Aegon era prinț. *Firește că i-au pus un ou de dragon în leagăn.* Ei, bine, vezi să nu te-apuci să pomenești de ou când s-ar putea să te audă cineva.

– Nu-s *prost*, ser. Egg coborî glasul: într-o bună zi, dragonii se vor întoarce. Fratele meu, Daeron, a visat asta, iar Regele Aerys a citit-o într-o profeție. Poate că tocmai din oul meu va ieși un dragon. Ar fi *minunat*.

– Zici tu?

Dunk avea îndoielile sale. Nu și Egg.

– Aemon și cu mine ne imaginam că ouăle noastre vor scoate primele dragoni. Dacă s-ar întâmpla așa, am putea zbura în văzduh, pe spatele dragonilor, ca primul Aegon și surorile sale.

– Da, și dacă toți ceilalți cavaleri din regat ar muri, eu aș fi Lordul Comandant al Gărzii Regelui. Dacă ouăle alea afurisite sunt atât de prețioase, cum de Lordul Butterwell renunță la al lui?

– Ca să arate lumii cât e de bogat.

– Așa o fi. Dunk își scărpină din nou gâtul și aruncă o privire spre Ser Glendon Ball, care strângea chingile de șa, în așteptarea podului plutitor. *Calul ăla nu-i va fi de folos.* Calul lui Ser Glendon era deșelat, pipernicit și bătrân. Ce știi despre tatăl lui? îl întrebă el pe Egg. De ce i s-a spus Globul de Foc?

– Fiindcă avea capul înfierbântat și părul roșu. Ser Quentyn Ball a fost maestrul de arme al Fortăreței Roșii. El i-a învățat pe tatăl și pe unchii mei să lupte. Și pe Marii Bastarzi. Aegon i-a promis că-l primește în Garda Regelui, așa că Globul de Foc și-a obligat soția să intre în rândul surorilor tăcute, numai că, atunci când s-a eliberat un loc, Regele Aegon era deja mort și Regele Daeron i l-a oferit lui Ser Willam Wylde, nu lui. Tatăl meu zice că Globul de Foc, la fel ca și Oțelul Înverșunat, l-a convins pe Daemon Blackfyre să revendice coroana și l-a salvat atunci când Daeron a trimis Garda Regelui să-l aresteze. Mai târziu, Globul de Foc l-a ucis pe Lordul Lefford, la porțile Lannisportului și l-a trimis pe Leul Cenușiu să se ascundă, cu coada între picioare, la Casterly Rock. La traversarea râului

Mander, i-a ucis pe fiii Doamnei Penrose, unul după altul. Se spune că l-a cruțat pe cel mai mic, într-un gest de bunăvoință față de mama sa.

– A fost un gest cavaleresc, se simți Dunk nevoit să recunoască. Ser Quentyn a murit pe Câmpul Ierbii Roșii?

– Înainte de asta, ser, răspunse Egg. Un arcaș i-a vârât o săgeată în gâtlej în timp ce descăleca lângă un pârâu, să bea apă. Un om oarecare, nimeni nu știe cine.

– Acești oameni oarecare pot fi periculoși când le cășună să se apuce de ucis lorzi și eroi. Dunk zări podul plutitor alunecând agale pe lac. Iată-l că vine.

– Înaintează încet. Ne ducem la Zidurile Albe, ser?

– De ce nu? Vreau să văd oul de dragon. Dunk zâmbi. Dacă o să câștig turnirul, vom avea *amândoi* câte un ou de dragon. Egg îi aruncă o privire neîncrezătoare. Ce-i? De ce te uiți așa la mine?

– Ți-aș putea spune, ser, răspunse băiatul solemn, dar trebuie să învăț să-mi țin gura.

Cavalerii rătăcitori au fost așezați la masa de jos, mai aproape de uși decât de dais.

Zidurile Albe erau o construcție aproape nouă pentru un castel, înălțată cu doar patruzeci de ani în urmă, de bunicul actualului lord. Oamenii din popor de prin partea locului numeau castelul Casa de Lapte, căci avea zidurile, donjoanele și turnurile zidite din piatră albă, șlefuită cu măiestrie, scoasă din carierele din Vale și adusă peste munți, cu mare cheltuială. În interior, podelele și coloanele erau din marmură albă ca laptele, cu nervuri aurii, iar grinzile tavanelor erau sculptate din trunchiuri de copaci ai inimii, albe ca osul. Dunk nici nu-și putea imagina cât costaseră toate astea.

Sala principală nu era, însă, atât de mare precum altele pe care le văzuse. *Măcar am fost primiți sub acoperiș,* gândi Dunk, ocupându-și locul pe bancă, între Ser Maynard Plumm și Kyle Motanul. Deși neinvitați, cei trei fuseseră acceptați la ospăț destul de ușor: refuzul de a-i oferi unui cavaler ospitalitate, în ziua nunții, aducea ghinion.

Tânărul Ser Glendon, însă, avusese ceva de furcă.

– Globul de Foc n-a avut niciun fiu, l-a auzit Dunk spunându-i tânărului, în gura mare, pe maestrul de ceremonii al Lordului Butterwell. Flăcăul i-a răspuns aprins și numele lui Ser Morgan Duskendale a fost pomenit de mai multe ori, dar maestrul de ceremonii rămăsese de neclintit. Când Ser Glendon și-a atins mânerul sabiei, o duzină de oșteni și-au făcut apariția, cu sulițe în mâini și, preț de o clipă, părea că totul avea să se lase cu vărsare de sânge. Doar intervenția unui cavaler vânjos și bălai pe nume Kirby Pimm a salvat situația. Dunk era prea departe ca să audă, dar l-a văzut pe Pimm luându-l pe maestrul de ceremonii pe după umeri și șoptindu-i ceva la ureche, râzând. Maestrul de ceremonii s-a încruntat și i-a spus lui Ser Glendon ceva care l-a făcut să se îmbujoreze ca racul. *Arată de parcă ar sta să izbucnească în plâns,* a gândit Dunk, privindu-l. *Sau să omoare pe cineva.* După toate astea, tânărul cavaler a fost, în cele din urmă, primit în sala castelului.

Bietul Egg nu a fost la fel de norocos.

– Sala mare e pentru lorzi și cavaleri, i-a informat țanțoș un supraveghetor, când Dunk a încercat să-l aducă pe băiat înăuntru. Am așezat mese în curtea interioară pentru scutieri, grăjdari și oșteni.

Dacă ai avea cea mai vagă idee cine e, l-ai putea așeza direct pe dais, pe un tron moale. Lui Dunk nu-i prea plăcuse cum arătau ceilalți scutieri. Câțiva flăcăi aveau vârsta lui Egg, dar majoritatea erau mai mari, luptători călîți, care, cu multă vreme în

urmă, aleseseră să slujească un cavaler în loc să devină ei înșiși cavaleri. *Sau, oare, au avut de ales?* Ca să devii cavaler, nu era de-ajuns să fii viteaz și priceput la mânuitul armelor. Aveai nevoie de un cal, de-o sabie și de-o armură și toate astea erau scumpe.

– Vezi ce vorbești, îi spuse Dunk lui Egg, înainte să-l lase în tovărășia lor. Ăștia sunt oameni maturi, care n-o să fie încântați de insolența ta. Șezi, mănâncă și ascultă, poate înveți câte ceva.

În ceea ce-l privea, Dunk se bucura să fie la adăpost de soarele fierbinte, cu o cupă de vin în față și șansa de a-și umple burta. Chiar și un cavaler rătăcitor obosește să mestece fiecare îmbucătură câte o jumătate de oră. Acolo, la masa de jos, mâncarea avea să fie mai degrabă simplă decât sofisticată, dar avea să fie din belșug. Pentru Dunk, la masa de jos era destul de bine.

Dar, vorba bătrânului Ser Arlan: mândria țăranului e rușinea nobilului mărunt.

– Acesta nu poate fi locul care mi se cuvine, îi spuse Ser Glendon Ball supraveghetorului. Îmbrăcase o haină curată pentru ospăț, o tunică veche și frumoasă, cu dantelă aurie la manșete și la guler și cu blazonul Casei Ball cusut pe piept, cele trei discuri albe deasupra unui „v" roșu. Știi cine a fost tatăl meu?

– Un nobil cavaler și un lord puternic, nu mă îndoiesc, răspunse supraveghetorul, dar același lucru e valabil și pentru mulți alții de aici. Rogu-te, ia loc sau ia-ți rămas-bun, ser. Mie mi-e totuna.

În cele din urmă, băiatul se așează îmbufnat la masa de jos, alături de ceilalți. Sala lungă și albă se umplea, pe măsură ce alți și alți cavaleri se înghesuiau pe bănci. Erau mai mulți decât anticipase Dunk și, după toate aparențele, unii dintre oaspeți bătuseră cale lungă. El și Egg nu mai fuseseră în preajma atâtor lorzi și cavaleri de la Pajiștea Ashford și n-avea cum să ghicească cine și-ar mai putea face apariția. *Ar fi trebuit să rămânem în codru, să dormim sub un copac. Dacă sunt recunoscut...*

Când un servitor așează câte o bucată de pâine neagră pe fața de masă, înaintea fiecăruia dintre ei, Dunk primi cu recunoștință acest prilej de a-și muta gândul. Tăie bucata de-a lungul, scobi jumătatea de jos, făcându-și din ea o strachină și mâncă partea de deasupra. Era veche, dar, în comparație cu carnea de vită sărată, părea pufoasă ca o budincă. Cel puțin nu trebuia înmuiată în bere, lapte sau în apă ca să poată fi mestecată.

– Ser Duncan, se pare că atragi privirile, remarcă Ser Maynard Plumm, în timp ce Lordul Vyrwel și grupul lui defilau pe lângă ei, spre a-și ocupa locurile de onoare din cel mai înalt punct al sălii. Fetele de pe dais nu-și pot dezlipi ochii de la tine. Pun rămășag că n-au mai văzut în viața lor un bărbat atât de impunător. Chiar și așezat, ești cu o jumătate de cap mai înalt decât toți cei prezenți.

Dunk își aplecă umerii. Era obișnuit ca lumea să se holbeze la el, dar asta nu însemna că-i plăcea.

– N-au decât să se uite.

– Ăla de colo, de lângă dais, e Bătrânul Taur, zise Ser Maynard. Se spune că-i un bărbat uriaș, dar mi se pare că la el burta e cea mai mare. Tu ești un gigant pe lângă el.

– Într-adevăr, ser, interveni unul dintre tovarășii lor de pe bancă, un bărbat palid și posomorât, îmbrăcat în gri și verde. Avea ochii mici și vicleni, apropiați sub sprâncenele subțiri și arcuite. O barbă neagră și îngrijită îi încadra gura, ca să compenseze părul împuținat. Într-o competiție ca asta, doar statura ar fi de-ajuns ca să devii unul dintre cei mai formidabili concurenți.

– Auzisem că s-ar putea să vină Bruta din Bracken, zise un altul, așezat ceva mai departe pe bancă.

– Nu cred să vină, spuse omul în verde și gri. E un turnir mic, în cinstea nunții Nobilului Lord. O trântă în curte, care

să marcheze trânta din așternuturi. Nu merită osteneala, pentru unul ca Otho Bracken.

Ser Kyle Motanul luă o gură de vin.

– Aș pune prinsoare că Lordul Butterwell nu intră nici el în arenă. Își va susține campionul din nobila sa lojă așezată la umbră.

– Atunci o să-și vadă campionul căzând, se făli Ser Garlan Ball și, în cele din urmă, o să-mi înmâneze mie oul.

– Ser Garlan e fiul Globului de Foc, îi explică Ser Kyle necunoscutului. Putem avea onoarea să-ți aflăm numele, ser?

– Ser Uthor Underleaf. Fiul unui om oarecare. Hainele lui Underleaf erau din postav bun, curate și îngrijite, dar aveau o croială simplă. Mantia îi era prinsă cu o broșă de argint, în formă de melc. Dacă lancea ți-e pe măsura limbii, Ser Glendon, s-ar putea să-i dai de furcă până și voinicului de-aici.

Ser Garlan îi aruncă lui Dunk o privire, în timp ce se turna vinul.

– Dacă ne întâlnim în luptă, o să cadă. Nu-mi pasă cât e de mare.

Dunk urmări un servitor umplându-i cupa cu vin.

– Sunt mai priceput cu sabia decât cu lancea, recunoscu el, și încă și mai priceput cu securea de război. Va fi organizată și o bătălie cavalerească? Statura și puterea erau un avantaj pentru Dunk într-o bătălie, și știa că ar putea să dea tot ce avea mai bun. Duelul era altă socoteală.

– O bătălie cavalerească? La o căsătorie? Ser Kyle părea șocat. Nu s-ar cuveni.

Ser Maynard chicoti.

– Mă tem că e doar duelul, dar, pe lângă oul de dragon, Lordul Butterwell a promis treizeci de dragoni de aur pentru cel care pierde ultima rundă și zece pentru fiecare dintre cavalerii înfrânți în penultima.

Zece dragoni. Nu-i chiar așa de rău. Cu zece dragoni ar putea cumpăra un buiestraș, astfel că Dunk n-ar mai trebui să călărească Tunetul decât în luptă. Cu zece dragoni ar putea cumpăra o armură pentru Egg și un pavilion demn de un adevărat cavaler, cusut cu însemnele lui Dunk, copacul și steaua căzătoare. *Zece dragoni ar însemna gâscă friptă și jambon, plus plăcintă de porumbel.*

– Se oferă și recompense pentru cei care-și câștigă rundele, zise Ser Uthor, în timp ce-și scobea strachina, și am auzit zvonindu-se că unii pun rămășaguri. În ceea ce-l privește, Lordului Butterwell nu-i place să-și asume riscuri, dar printre oaspeții săi sunt unii care pariază din greu.

Nici nu isprăvi de vorbit, că Ambrose Butterwell își făcu intrarea, în sunet de trompete dinspre galeria menestrelilor. Dunk se ridică în picioare, alături de ceilalți, în timp ce Butterwell își conduse noua mireasă, braț la braț, spre dais, de-a lungul unui covor myrishez cu modele. Fata avea cincisprezece ani, proaspăt îmbobocită, iar nobilul ei soț avea cincizeci, proaspăt văduv. Ea era rozalie, el cenușiu. Mantia de mireasă mătura podeaua în urma ei, în valuri de verde, alb și galben. Arăta atât de călduroasă și de greoaie, încât Dunk se întrebă cum de putea s-o poarte. Lordul Butterwell părea și el înfierbântat și greoi, cu gușa-i pronunțată și părul rar și cânepiu.

Tatăl miresei venea aproape, în urma ei, ținându-și de mână fiul cel mic. Lordul Frey de Crossing era un bărbat uscățiv, în veșminte elegante, albastre și gri, iar moștenitorul său, un băiat mucos, de patru ani, cu bărbia teșită. Le urmau lorzii Costayne și Risley, cu nobilele lor soții, fiice ale Lordului Butterwell, cu prima soție. După ei, veneau fiicele Lordului Frey, cu soții lor. Apoi lorzii Gormon Peake, Smallwood și Shawney, alți lorzi mai mărunți și cavaleri înstăriți. Printre ei, Dunk îi zări pe John

Scripcarul și pe Alyn Cockshaw. Lordul Alyn părea amețit de băutură, deși ospățul nici nu începuse bine.

Când terminară de defilat cu toții înspre dais, masa de onoare era la fel de înțesată ca și băncile. Lordul Butterwell și mireasa lui se așezară pe perne moi și pufoase, pe un tron dublu din stejar poleit cu aur. Ceilalți se instalară în jilțuri cu brațe migălos sculptate. Pe peretele din spatele lor atârnau de grinzi două flamuri imense: turnurile gemene ale Casei Frey, albastre pe fond negru, și valurile verzi, albe și galbene ale Casei Butterwell.

Lordului Frey îi reveni misiunea de a ține primul toast.

– *În cinstea Regelui!* începu el simplu.

Ser Glendon înălță cupa deasupra castronului cu apă. Dunk ciocni cu el, cu Ser Uthor și cu ceilalți. Băură.

– *În cinstea Lordului Butterwell, amabila noastră gazdă!* vesti apoi Frey. Fie ca Tatăl să-i dăruiască viață lungă și mulți fii.

Băură din nou.

– *Pentru Lady Butterwell, mireasa fecioară, scumpa mea fiică.* Fie ca Mama să-i dea fertilitate. Frey îi zâmbi fetei. Vreau un nepot înainte să se sfârșească anul. Gemeni ar fi încă și mai bine, așa că bate bine untul la noapte, draga mea.

Râsetele răsunară lovindu-se de grinzi și oaspeții băură încă o dată. Vinul era greu, roșu și dulce.

Apoi, Lordul Frey spuse:

– Să bem în sănătatea Mâinii Regelui, Brynden Rivers. Fie ca felinarul Babei să-i lumineze calea înțelepciunii. Ridică sus cupa și bău, împreună cu Lordul Butterwell, cu mireasa și ceilalți de pe dais. La masa de jos, Ser Glendon își răsturnă cupa, vărsând vinul pe podea.

– Păcat de băutura bună irosită, zise Maynard Plumm.

– Nu beau în cinstea ucigașilor, zise Ser Glendon. Corbul Sângelui e un vrăjitor și un bastard.

– Născut bastard, fu de acord Ser Uthor, cu glas blajin, dar tatăl său, regele, l-a recunoscut pe patul de moarte ca fiu legitim. Bău cu nesaț, la fel cu Ser Maynard și mulți alții din sală. Aproape la fel de mulți își coborâră cupele sau le vărsară, întocmai cum făcuse Ball. Pocalul atârna greu în mâna lui Dunk. *Câți ochi are Corbul Sângelui?* zicea ghicitoarea. *O mie și unul.* Urmară toast după toast, unele propuse de Lordul Frey, unele propuse de alți meseni. Băură în sănătatea Lordului Tully, vasalul Lordului Butterwell, despre care se zvonea că e bolnav. Băură în memoria vitejilor morți. *Da,* gândi Dunk, amintindu-și. *Beau bucuros pentru ei.*

Ser John Scripcarul propuse ultimul toast:

– *În cinstea bravilor mei frați!* Știu că în seara asta zâmbesc. Dunk nu intenționase să bea atât de mult, având în vedere turnirul de a doua zi, dar cupele erau umplute după fiecare toast și descoperi că era însetat.

– Nu refuza niciodată o cupă de vin sau un corn de bere, îi spusese cândva Ser Arlan. S-ar putea să treacă un an până mai vezi altul.

Ar fi fost o lipsă de respect să nu beau în cinstea mirelui și a miresei, își spuse Dunk, *și periculos să nu beau în cinstea Regelui și a Mâinii sale, cu atâția străini în preajmă.* Din fericire, toastul Scripcarului fu ultimul. Lordul Butterwell se ridică greoi să le mulțumească pentru prezență și să promită un turnir frumos a doua zi dimineață.

– Să-nceapă ospățul!

La masa de pe dais se servi purcel de lapte, un păun fript în penajul său, o știucă uriașă acoperită cu o crustă de migdale zdrobite. Nicio bucățică din toate acestea nu ajunse la masa de jos. În loc de purcel, primiră porc în saramură, înmuiat în lapte de migdale și plăcut condimentat. În loc de păun, mâncară claponi, bine rumeniți, umpluți cu ceapă, ierburi, ciuperci

și castane prăjite. În loc de știucă, mâncară bucăți de cod alb și pufos, în aluat, cu un fel de sos maro, delicios, pe care Dunk nu-l dibui exact. În plus, fură serviți cu terci de mazăre, napi cu unt, morcovi stropiți cu miere și brânză albă, fermentată, care mirosea la fel de puternic ca Bennis Scutul Brun. Dunk mâncă bine, dar în tot acest timp se întrebă ce primea Egg în curte. Ca să se asigure, strecură o jumătate de clapon în buzunarul mantiei, cu câteva bucăți de pâine și puțină brânză puturoasă.

În timp ce mâncau, aerul răsuna de sunetele vioaie de fluier și scripcă și discuția reveni la turnirul de a doua zi.

– Ser Franklyn e bine privit de-a lungul Furcii Verzi, zise Uthor Underleaf, care părea să-i cunoască bine pe acești eroi locali. E cel de colo, de pe dais, unchiul miresei. Lucas Nayland a venit de la Mlaștina Cotoroanței; nu trebuie nesocotit. Nici Ser Mortimer Boggs, de la Capul Ghearei Sfărâmate. Altminteri, ăsta ar fi un turnir al cavalerilor de casă și al eroilor mărunți. Kirby Pimm și Galtry cel Verde sunt cei mai buni dintre aceștia, dar niciunul nu se poate pune cu Tom Heddle cel Negru, ginerele Lordului Butterwell. Ticălos individ! A câștigat mâna fiicei celei mari a lordului, omorându-i pe trei dintre petitori, așa se spune, și o dată l-a doborât de pe cal pe Lordul de Casterly Rock.

– Ce? Pe tânărul Lord Tybolt? se miră Ser Maynard.

– Nu, pe bătrânul Leu Cenușiu, cel care a murit în timpul primăverii.

Așa se vorbea despre cei care pieriseră în vremea Marii Molime a Primăverii. *A murit în timpul primăverii.* Zeci de mii muriseră în timpul primăverii, printre care un rege și doi tineri prinți.

– Nu-l nesocoti pe Ser Buford Bulwer, zise Kyle Motanul. Bătrânul Taur a ucis patruzeci de oameni pe Câmpul Ierbii Roșii.

– Și numărul lor sporește cu fiecare an, remarcă ironic Ser Maynard. Vremea lui Bulwer a apus. Uită-te la el. Trecut de șaizeci de ani, moale și gras, cu ochiul drept aproape orb.

– Nu vă osteniți să căutați campionul, se auzi un glas din spatele lui Dunk. Sunt aici, domnilor. Delectați-vă ochii!

Dunk se întoarse și zări statura impunătoare a lui Ser John Scripcarul deasupra lui, cu umbra unui zâmbet fluturând pe buze. Tunica-i albă avea mâneci largi, căptușite cu satin roșu, atât de lungi încât vârfurile lor atârnau până mai jos de genunchi. Peste piept îi șerpuia un lanț greu de argint, împodobit cu un imens ametist negru, aidoma ochilor lui. *Lanțul ăla valorează cât tot avutul meu,* gândi Dunk.

Vinul îmbujorase obrajii lui Ser Glendon și îi inflamase coșurile.

– Cine ești tu, să te grozăvești așa?

– Mi se spune John Scripcarul.

– Ești muzicant sau luptător?

– Se face că pot cânta un cântec dulce și cu lancea, și cu arcușul. Orice nuntă are nevoie de un cântăreț și orice turnir de un cavaler misterios. Îmi permiteți să stau cu voi? Butterwell a fost destul de bun să mă așeze pe dais, dar prefer compania cavalerilor rătăcitori ca mine, în locul doamnelor grase și rozalii și al boșorogilor. Scripcarul îl bătu pe Dunk pe umăr. Fii bun, Ser Duncan, și dă-te mai încolo.

Dunk se dădu mai încolo.

– Ai venit prea târziu pentru mâncare, ser.

– Nu contează. Știu unde sunt bucătăriile lui Butterwell. Sper c-a mai rămas niște vin.

Scripcarul mirosea a portocale și a lămâi verzi, cu izul unei ciudate mirodenii răsăritene. Nucșoară, poate. Dunk nu-și putea da seama. Ce știa el despre nucșoară?

– E necuviincios cum te fălești, îi spuse Scripcarului Ser Glendon.

– Zău? Atunci trebuie să-ți cer iertare, ser. N-aș vrea nici în ruptul capului să-l ofensez pe vreun fiu al Globului de Foc.

Tânărul fu luat pe nepregătite.

– Știi cine sunt?

– Fiul tatălui tău, nădăjduiesc.

– Priviți, zise Ser Kyle Motanul. Plăcinta de nuntă.

Șase ajutoare de bucătar o împingeau prin uși, pe un imens car cu roți. Plăcinta era rumenă, crocantă și uriașă, iar din interiorul ei se auzeau zgomote: țipete, cârâieli și bufnituri. Lordul și Lady Butterwell coborâră de pe dais, s-o întâmpine, cu sabia în mână. Când o tăiară, cincizeci de păsări țâșniră afară și începură să zboare prin sală. La alte ospețe de nuntă la care participase Dunk, plăcintele fuseseră umplute cu porumbei sau cu păsări cântătoare, dar înăuntrul acestora erau gaițe albastre și ciocârlani, porumbei și guguștiuci, ciocârlii, vrăbii mici și brune și un papagal mare și roșu.

– Douăzeci și unu de soiuri de păsări, zise Ser Kyle.

– Douăzeci și unu de feluri de găinat, punctă Ser Maynard.

– N-ai pic de suflet pentru poezie, ser.

– Ai găinat pe umăr.

– Așa se umple o plăcintă! pufni Ser Kyle, curățându-și tunica. Plăcinta e căsnicia, și o căsnicie adevărată are tot felul de lucruri: bucurie și necaz, durere și plăcere, dragoste și dorință și fidelitate. Așa că e nimerit să fie păsări de multe feluri. Nimeni nu știe ce-i va aduce o nouă soție.

– Gaura dintre picioare, zise Plumm, sau care să fie rostul?

Dunk se retrase de la masă.

– Am nevoie de o gură de aer. La drept vorbind, el avea nevoie să se ușureze, dar, într-o asemenea companie, era mai politicos să vorbească despre aer. Vă rog să mă scuzați.

– Întoarce-te repede, ser, zise Scripcarul. Mai urmează jonglerii şi n-ai vrea să pierzi ritualul nupţial.

Afară, vântul nopţii îl plesni pe Dunk ca limba unei fiare uriaşe. Pământul bătătorit al curţii părea să i se mişte sub picioare... sau poate el se clătina.

Arena fusese amenajată în mijlocul curţii exterioare. O tribună de lemn pe trei rânduri fusese ridicată la poalele zidurilor, ca Lordul Butterwell şi oaspeţii lui de viţă nobilă să poată sta la umbră, pe pernele lor moi. La ambele capete ale terenului de turnir se aflau corturi, unde cavalerii să-şi poată îmbrăca armurile, cu stelaje încărcate de lănci aşteptându-i. Când vântul flutură flamurile, preţ de o clipă, Dunk simţi mirosul de var pe bariera despărţitoare. Porni în căutarea curţii interioare. Trebuia să-l găsească pe Egg şi să-l trimită la maestrul competiţiei, ca să-l înscrie în turnir. Asta era treabă de scutier.

Însă castelul îi era străin şi, cumva, Dunk se rătăci. Se pomeni în faţa adăposturilor pentru câini, unde dulăii de vânătoare îl adulmecară şi începură să latre şi să urle. *Vor să-mi sfâşie beregata,* gândi el, *sau poate vor claponul pe care-l am în mantie.* Făcu, aşadar, cale întoarsă, pe lângă templul septim. O femeie trecu în goană pe lângă el, sufocându-se de râs, în timp ce un cavaler pleşuv se căznea s-o ajungă din urmă. Bărbatul cădea întruna, până când, în cele din urmă, femeia fu nevoită să se întoarcă şi să-l ajute să se ridice. *Ar trebui să mă strecor în templu şi să mă rog la Cei Şapte ca acel cavaler să fie primul meu adversar,* gândi Dunk, dar asta ar fi fost o impietate. *Ce-mi trebuie mie cu adevărat e o privată, nu o rugăciune.* În apropiere erau nişte tufişuri, lângă un şir de trepte de piatră. *Bune şi astea.* Se duse pe bâjbâite în spatele lor şi îşi desfăcu pantalonii. Băşica stătea să-i explodeze. Urina se revărsa la nesfârşit.

Undeva deasupra, o uşă se deschise. Dunk auzi sunet de paşi pe scări, scrâşnet de cizme pe piatră...

– ...ospăț de cerșetori ne-ai așternut. Fără Oțelul Înverșunat...

– Să nu mai aud de Oțelul Înverșunat, zise apăsat un glas cunoscut. Nu te poți încrede în niciun bastard, nici măcar în el. Câteva victorii o să-l aducă peste apă cât ai clipi.

Lordul Peake. Dunk își ținu răsuflarea... și urina.

– E mai ușor să vorbești despre victorii decât să le obții. Cel care vorbea acum avea o voce mai groasă decât Peake, hodorogită, cu inflexiuni furioase. Bătrânul Papă-Lapte se aștepta să-i aparțină băiatului și la fel se vor aștepta și toți ceilalți. Vorbele meșteșugite și farmecul nu pot înlocui asta.

– Dar un dragon, da. Prințul susține că din ou va ieși un dragon. A visat asta, întocmai cum cândva și-a visat frații morți. Un dragon viu ne va aduce toate săbiile pe care le vrem.

– Un dragon e una, un vis e alta. Te asigur, Corbul Sângelui nu visează. Avem nevoie de un luptător, nu de un visător. Seamănă băiatul cu tatăl lui?

– Tu fă-ți numai partea, așa cum ai promis, și lasă-mă pe mine să mă frământ cu asta. Odată ce ne alegem cu aurul lui Butterwell și cu săbiile Casei Frey, Harrenhalul ne va urma, apoi Casa Bracken. Otho știe că nu poate spera să reziste...

Glasurile se estompau, pe măsură ce vorbitorii se îndepărtau. Șuvoiul lui Dunk își reluă cursul. Când termină, își scutură mădularul și își legă pantalonii.

– Dacă seamănă cu tatăl său, murmură el. *Despre cine vorbeau? Despre fiul Globului de Foc?* Când ieși de sub scări, cei doi lorzi erau deja departe, traversând curtea. Îi veni să strige după ei, să-i facă să-și arate fețele, dar se răzgândi. Era singur și neînarmat și, în plus, pe jumătate beat. *Poate nu doar pe jumătate.* Rămase acolo un moment, încruntându-se, după care porni cu pași mari înapoi spre sala ospățului.

Înăuntru, se servise deja ultimul fel și începuseră momentele vesele. Una dintre fiicele Lordului Frey cânta foarte prost,

la harpa mare, „Două inimi ce bat ca una". Câțiva jongleri își aruncară o vreme torțe aprinse unul altuia și niște saltimbanci se rostogoliră în aer. Nepotul Lordului Frey începu să cânte „Ursul și frumoasa fecioară", iar Ser Kirby Pimm bătea ritmul pe masă, cu o lingură de lemn. Alții i se alăturară, până când întreaga sală răcnea: *„Un urs! Un Urs! Negru și brun și acoperit de păr!* Lordul Caswell își pierdu cunoștința la masă, cu fața într-o baltă de vin, iar Lady Vyrwel începu să plângă, dar nimeni nu era prea sigur care era pricina supărării ei.

În tot acest timp, vinul continua să curgă. Vinurile roșii, grele, de Arbor lăsară loc vinurilor vechi din partea locului sau, cel puțin, așa spunea Scripcarul. La drept vorbind, Dunk nu le putea deosebi. Era la masă și vin cu mirodenii, așa că trebui să încerce o cupă și din acesta. *Ar putea să treacă un an până când o să mai beau altul. Ceilalți cavaleri rătăcitori, cu toții băieți subțiri, începură să discute despre femeile pe care le cunoscuseră.* Dunk se pomeni întrebându-se unde era Tanselle în seara aceea. *Știa* unde era Lady Rohanne – în pat, la Castelul Șanțul Rece, cu bătrânul Ser Eustace alături, sforăind prin mustață –, așa că încercă să nu se gândească la ea. *Oare ele se gândesc vreodată la mine?* se întrebă el.

Meditațiile melancolice îi fură întrerupte brutal când o trupă de pitici vopsiți țâșni din burta unui porc de lemn, fugărindu-l pe bufonul Lordului Butterwell printre mese și cotonogindu-l cu băsici umflate de porc, care scoteau zgomote grotești la fiecare lovitură. Era cel mai hazliu lucru pe care-l văzuse Dunk de atâția ani și râse împreună cu ceilalți. Fiul Lordului Frey fu atât de captivat de bufoneriile lor, încât li se alătură, burdușind oaspeții cu o băsică împrumutată de la un pitic. Copilul avea cel mai sâcâitor râs pe care-l auzise Dunk vreodată, un sughiț subțire, pițigăiat, de-i venea să-i dea o mamă de bătaie sau să-l arunce într-o fântână. *Dacă mă lovește cu băsica aia, s-ar putea s-o fac.*

– Ăsta-i băiatul care-a provocat căsătoria asta, spuse Ser Maynard, când ştrengarul cu bărbia teşită trecu ţipând pe lângă ei.

– Cum aşa? Scripcarul ridică o cupă goală şi un servitor care trecea i-o umplu cu vin.

Ser Maynard aruncă o privire către dais, unde mireasa îi vâra cireşe în gură soţului ei.

– Nobilul Lord n-o să fie primul care gustă din trufanda. Se spune că miresei lui i-a luat fecioria un ajutor de bucătar, la Gemeni. Se furişa jos, în bucătărie, să-l întâlnească. Din nefericire, într-o noapte, frăţiorul ăla al ei s-a strecurat după ea. Când i-a văzut unul peste altul, a scos un ţipăt. Bucătarii şi străjerii au năvălit şi i-au găsit pe domniţă şi pe servitor împreunându-se pe planşeta de marmură unde bucătarul întindea aluatul, despuiaţi amândoi ca-n ziua în care s-au născut şi plini de făină, din cap până-n picioare.

Nu poate fi adevărat, gândi Dunk. Lordul Butterwell avea pământuri întinse şi ulcele întregi de aur galben. De ce s-ar însura cu o fată care fusese pângărită de un băiat de la bucătărie şi ar renunţa la oul de dragon, în cinstea acestei uniuni? Casa Frey de la Crossing nu era mai nobilă decât Casa Butterwell. Aveau un pod, în loc de vite, asta era singura diferenţă. *Lorzi. Cine să-i înţeleagă?* Dunk mâncă nişte nuci şi cugetă la cele auzite mai devreme, în timp ce se uşura. *Dunk cherchelitul, ce crezi c-ai auzit?* Mai bău o cupă de vin cu mirodenii, dacă tot fusese atât de bună prima. Apoi îşi aşeză capul peste braţele încrucişate şi închise ochii, doar pentru o clipă, ca să-i ferească de fum.

Când îi deschise, jumătate din nuntaşi erau în picioare şi strigau:

– În pat! În pat! Făceau aşa o hărmălaie, încât îl treziră pe Dunk dintr-un vis plăcut cu Tanselle Lungana şi Văduva Roşie. În pat! În pat! răsunau strigătele.

Dunk se ridică și se frecă la ochi.

Ser Franklyn Frey ținea mireasa în brațe și o cobora de pe dais, asaltat din toate părțile de bărbați și de băieți. Doamnele de la masa de onoare îl înconjuraseră pe Lordul Butterwell. Lady Vyrwel își revenise din starea de tristețe și încerca să-l tragă pe Nobilul Lord de pe scaun, în timp ce una dintre fiicele sale îi dezlega ghetele și o altă femeie din Casa Frey îi scotea tunica. Butterwell se zbătea fără succes și râdea. Era beat, după câte observă Dunk, iar Ser Franklyn era și mai și... atât de beat, încât a fost cât pe ce să scape mireasa. Nici nu apucă Dunk să se dumirească de-a binelea, că John Scripcarul îl și trase în picioare:

– Aici! strigă el. S-o ducă uriașul!

Până să se dezmeticească, Dunk se pomeni urcând o scară spre un turn, cu mireasa zvârcolindu-se în brațele lui. Nu știa cum de reușea să se țină pe picioare. Fata nu stătea o clipă locului și erau înconjurați din toate părțile de bărbați care făceau glume deocheate despre cum ar trebui dată prin făină și frământată bine, în timp ce-i smulgeau hainele. Piticii erau și ei prin preajmă. Mișunau pe lângă picioarele lui Dunk, țipând și râzând și lovindu-l peste gambe cu bășicile de porc. Se străduia din răsputeri să nu se împiedice și să nu cadă peste ei.

Dunk n-avea habar unde era de găsit dormitorul Lordului Butterwell, dar ceilalți îl împinseră și-l înghiontiră până când ajunse acolo, cu mireasa chicotind, îmbujorată și aproape goală, mai purtând doar ciorapul de pe piciorul stâng, care supraviețuise cumva urcușului. Dunk era și el stacojiu la față, și nu din pricina efortului. Aţâţarea lui trupească ar fi fost vizibilă dacă cineva s-ar fi uitat, dar, din fericire, toți ochii erau îndreptați spre mireasă. Lady Butterwell nu semăna defel cu Tanselle, dar cu o femeie zvârcolindu-i-se, în brațe, Dunk începuse să se gândească la cealaltă. *Tanselle Lungana, așa i se zicea, dar pentru mine nu era prea înaltă.* Se întrebă dacă avea s-o regăsească

vreodată. În unele nopți, îi trecuse prin minte că Tanselle n-a fost decât un vis. *Nu, idiotule, visul a fost că te place.*

Dormitorul Lordului Butterwell se dovedi mare și somptuos, odată ce-l găsi. Covoare din Myr acopereau podelele, zeci de lumânări parfumate ardeau în toate ungherele, iar lângă ușă se afla o armură incrustată cu aur și cu pietre prețioase. Camera avea chiar și o privată proprie, plasată într-o mică nișă de piatră, în zidul exterior.

Când, în cele din urmă, Dunk o aruncă pe mireasă pe patul nupțial, un pitic sări lângă ea și o apucă de un sân, s-o dezmierde nițel. Fata scoase un scâncet, bărbații izbucniră în hohote de râs, iar Dunk îl înhăță pe pitic de guler și-l trase de lângă mireasă, în timp ce ea dădea din picioare. Îl ducea pe omuleț spre ușă, să-l azvârle afară, când văzu oul de dragon.

Lordul Butterwell îl așezase pe o pernă de catifea neagră, pe un soclu de marmură. Era mult mai mare decât un ou de găină, deși nu atât de mare cum își imaginase. Suprafața oului era acoperită de solzi roșii, delicați, ce străluceau ca nestematele în lumina lămpii și a lumânărilor. Dunk lăsă jos piticul și ridică oul, doar să-l atingă o clipă. Era mai greu decât se așteptase. *Ai putea zdrobi cu el capul unui om, fără să-i crăpi măcar coaja.* Solzii era netezi la atingere, iar roșul lor viu, intens, parcă scânteie atunci când Dunk răsuci oul în mâini. *Sânge și foc*, gândi el, dar avea și picățele aurii și arabescuri negre ca noaptea.

– Hei, tu! Ce faci acolo, ser? Un cavaler pe care nu-l cunoștea îl privea fioros, un bărbat impunător, cu o barbă neagră ca tăciunele și furuncule pe față, al cărui glas îl făcu să clipească; un glas pătrunzător, îngroșat de mânie. *El a fost împreună cu Peake*, își dădu seama, când bărbatul spuse: „Lasă-l jos. Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai ține degetele unsuroase departe de comorile Nobilului Lord. Altfel, jur pe Cei Șapte, ai să-ți dorești s-o fi făcut".

Cavalerul nu era nici pe departe la fel de beat ca Dunk, așa că, înțelept, a părut să-i dea ascultare. Așeză oul înapoi pe pernă, cu mare grijă și își șterse degetele de mânecă.

– N-am vrut să fac nimic rău, ser. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.* După care își croi drum pe lângă bărbatul cu barba neagră și apoi, pe ușă afară.

Pe casa scărilor se auzea gălăgie, strigăte vesele și râsete feciorelnice. Femeile îl aduceau pe Lordul Butterwell la mireasa lui. Dunk n-avea niciun chef să dea nas în nas cu ei, așa că urcă, în loc să coboare, și se pomeni pe acoperișul turnului, sub cerul înstelat, înconjurat de sclipirea palidă a castelului în lumina lunii.

Se simțea amețit de la vin, așa că se sprijini de parapet. *Oare o să-mi fie rău?* De ce atinsese oul de dragon? Își aminti spectacolul de marionete al lui Tanselle și dragonul de lemn care provocase toate necazurile acolo, la Ashford. Amintirea îi stârni un sentiment de vinovăție, așa cum se întâmpla întotdeauna. *Trei oameni de ispravă morți, ca să salvezi piciorul unui cavaler rătăcitor.* N-avea nicio noimă și n-avusese niciodată. *Învață-ți lecția, nătărăule! Nu-i de nasul tău să umbli cu dragoni sau cu ouăle lor.*

– Arată aproape de parcă ar fi din zăpadă.

Dunk se întoarse. John Scripcarul stătea în spatele lui, zâmbind în veșmintele-i de mătase și brocart.

– Ce să fie din zăpadă?

– Castelul. Toată piatra aia albă, în lumina lunii. Ai fost vreodată la nord de Gât, Ser Duncan? Am auzit că acolo ninge chiar și vara. Ai văzut vreodată Zidul?

– Nu, lordul meu. *De ce vorbește despre Zid?* Acolo mergem Egg și cu mine. În nord, la Winterfell.

– Mi-ar plăcea să vă pot însoți. Ați putea să-mi arătați calea.

– Calea? Dunk se încruntă. E drept înainte pe drumul regelui. Dacă nu te abați din drum și mergi întruna spre nord, n-ai cum să-l ratezi.

Scripcarul râse.

– Bănuiesc că nu... deși te-ar surprinde ce pot unii să rateze. Se duse lângă parapet și privi peste castel. Se spune că nordicii ăștia sunt un neam sălbatic și că pădurile lor sunt pline de lupi.

– Lordul meu? De ce-ai urcat aici?

– Mă căuta Alyn și n-am vrut să mă găsească. Alyn devine obositor când bea. Te-am văzut strecurându-te din acel dormitor al ororilor și m-am furișat după tine. Am băut prea mult, recunosc, dar nu destul ca să fac față unui Butterwell despuiat. Îi oferi lui Dunk un zâmbet enigmatic. Te-am visat, Ser Duncan. Înainte chiar de a te întâlni. Când te-am văzut pe drum, ți-am recunoscut chipul imediat. Era ca și cum am fi fost vechi prieteni.

Dunk fu atunci străbătut de cele mai stranii sentimente, de parcă mai trăise toate acestea o dată. *Te-am visat, așa a spus. Visul meu nu e ca al tău, Ser Duncan. Al meu e adevărat.*

– M-ai visat? întrebă el, cu glasul îngroșat de vin. Ce fel de vis?

– Păi, răspunse Scripcarul, am visat că erai în alb din cap până-n picioare, cu o mantie lungă atârnându-ți de pe umerii largi. Erai o Sabie Albă, ser, un Frate Jurat al Gărzii Regelui, cel mai măreț cavaler din Cele Șapte Regate, și nu aveai alt scop în viață decât să-l păzești, să-l slujești și să-l mulțumești pe rege. Așeză o mână pe umărul lui Dunk: ai visat și tu același vis, știu că e așa.

Visase, era adevărat. *Prima dată când bătrânul m-a lăsat să-i țin în mână sabia.*

– Orice băiat visează să slujească în Garda Regelui.

– Însă doar șapte ajung să poarte mantia albă. Ți-ar plăcea să fii unul dintre ei?

– Eu?

Dunk a dat brusc la o parte mâna lordului care începuse să-i frământe umărul. S-ar putea. Sau nu. Cavalerii Gărzii Regelui erau numiți pe viață și jurau să nu se căsătorească și să nu dețină pământuri. *Poate că într-o bună zi am s-o regăsesc pe Tanselle. De ce n-aș avea și eu o soție și fii?* Nu contează ce visez eu. Doar un rege poate să facă o asemenea numire, adăugă Dunk.

– Presupun, atunci, că voi fi nevoit să iau tronul. Aș prefera să te învăț să cânți la scripcă.

– Ești beat. *Râde ciob de oală spartă.*

– Minunat de beat. Vinul face totul posibil, Ser Duncan. Cred că ai arăta ca un zeu în veșminte albe, dar dacă această culoare nu-ți e pe plac, ai prefera, poate, să fii lord?

Dunk îi râse în nas:

– Nu. Mai repede mi-ar crește aripi mari și albastre și aș zbura. E la fel de posibil.

– Acum râzi de mine. Un adevărat cavaler nu-și ia niciodată regele în batjocură. Scripcarul părea jignit. Sper că vei da mai multă crezare vorbelor mele când vei vedea dragonul ieșind din ou.

– O să iasă un dragon din ou? Un dragon mare? Unde? Aici?

– Am visat asta. Acest castel alb, pe tine, un dragon țâșnind dintr-un ou. Am visat totul, întocmai cum i-am visat odinioară pe frații mei zăcând morți. Ei aveau doisprezece ani, iar eu doar șapte, așa că râdeau de mine. Și au murit. Acum am douăzeci și doi și mă încred în visele mele.

Dunk își amintea de un alt turnir, își amintea cum se plimbase prin ploile blânde de primăvară, cu un alt prințișor. *Te-am visat pe tine și un dragon mort,* i-a spus Daeron, fratele lui Egg. *O fiară uriașă, imensă, cu aripi atât de mari, încât puteau acoperi*

dumbrava asta. A căzut peste tine, dar tu erai viu și dragonul era mort. Și așa a și fost, bietul Baelor. Visele erau un teren alunecos.

– Cum spui, lordul meu, îi răspunse el Scripcarului. Am să te rog să mă scuzi.

– Unde te duci, ser?

– În patul meu, să dorm. Sunt beat ca un câine.

– Fii câinele meu, ser. Noaptea are atâtea de oferit! Putem să urlăm împreună și să trezim chiar zeii.

– Ce vrei de la mine?

– Sabia ta. Te-aș face omul meu și te-aș ridica foarte sus. Visele mele nu mint, Ser Duncan. Vei avea o mantie albă, iar eu trebuie să am oul de dragon. Trebuie! Visele mi-au arătat-o deslușit. Poate că din ou va ieși un dragon sau poate...

În spatele lor, ușa se dădu în lături cu putere.

– Iată-l aici, stăpâne.

Doi oșteni pășiră pe acoperiș. Lordul Gammon Peake era chiar în spatele lor.

– Gormy, zise cu glas tărăgănat Scripcarul. Păi, ce faci în camera mea, lordul meu?

– Suntem pe acoperiș, ser, și ai băut prea mult vin. La un semn hotărât al Lordului Gormon Peake, cei doi oșteni înaintară. Îngăduie-ne să te ajutăm să ajungi în pat. Mâine te duelezi, nu uita, rogu-te. Kirby Pimm se poate dovedi un adversar periculos.

– Sperasem să mă duelez cu bunul Ser Duncan, aici de față.

Peake îi aruncă lui Dunk o privire ostilă.

– Mai târziu, poate. Pentru prima ta rundă, l-ai tras la sorți pe Ser Kirby Pumm.

– Atunci Pimm trebuie să cadă! Toți trebuie să cadă! Cavalerul misterios triumfă în fața tuturor adversarilor și calea îi e presărată cu minuni. Un oștean îl luă pe Scripcar de braț. Ser Duncan, se pare că trebuie să ne despărțim! strigă cavalerul,

în timp ce cobora, ajutat, scările. Doar Lordul Gormon rămase pe acoperiș cu Dunk.

– Cavaler rătăcitor, mârâi el, nu te-a învățat mama ta să nu-ți vâri niciodată mâna în gura unui dragon?

– Nu mi-am cunoscut mama, lordul meu.

– Asta ar fi o explicație. Ce ți-a promis?

– Un titlu de lord. O mantie albă. Aripi mari și albastre.

– Uite ce-ți promit eu: trei picioare de oțel rece prin burtă, dacă scoți o vorbă despre ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Dunk își scutură capul, să-și limpezească mințile. Nu părea să ajute la nimic. Se aplecă până la pământ și vomită, împroșcând cizmele lui Peake. Lordul înjură.

– Cavaleri rătăcitori! exclamă el cu dezgust. N-aveți ce căuta aici. Niciun cavaler adevărat n-ar fi atât de mitocan, încât să-și facă apariția neinvitat, dar voi, ființe ale codrului...

– Nu suntem doriți nicăieri și apărem peste tot, lordul meu.

Vinul îi dăduse curaj lui Dunk, altfel ar fi tăcut. Se șterse la gură cu dosul palmei.

– Încearcă să nu uiți ce ți-am spus. Altfel o să-ți meargă rău.

Lordul Peake își scutură voma de pe cizmă. Apoi se făcu nevăzut. Dunk se sprijini din nou de parapet. Se întreba cine era mai nebun, Lordul Gormon sau Scripcarul.

Când, în cele din urmă, ajunse înapoi în sala mare, dintre tovarășii lui mai rămăsese doar Maynard Plumm.

– Avea vreo urmă de făină pe ea când i-ai scos lenjeria? vru el să știe.

Dunk clătină din cap, își mai turnă o cupă de vin, îl gustă și hotărî că băuse destul.

Administratorii lui Butterwell pregătiseră camere în donjon pentru lorzi și doamne și paturi în cazarmă pentru suitele lor. Ceilalți oaspeți avuseseră de ales între un pat de paie în

beci și o bucată de teren sub zidurile dinspre răsărit, unde să-și ridice pavilioanele. Cortul modest din pânză de vele pe care Dunk îl cumpărase la Septul de Piatră era departe de a aduce a pavilion, dar îl ferea de ploaie și de soare. Câțiva dintre vecinii lui erau încă treji. Pereții de mătase ai pavilioanelor lor străluceau în noapte ca niște lămpașe colorate. Din interiorul unui astfel de pavilion albastru, pictat cu floarea-soarelui, se auzeau râsete, iar dinăuntrul unuia în dungi albe și violet, sunete de amor. Egg montase cortul lor ceva mai departe de celelalte. Maester și cei doi cai erau priponiți în apropiere, iar armele și armura lui Dunk erau ordonat stivuite lângă zidul castelului. Când se strecură în cort, își găsi scutierul așezat cu picioarele încrucișate lângă o lumânare, cu țeasta ițindu-se strălucitoare din spatele unei cărți.

– Poți să orbești, dacă citești la lumânare.

Cititul rămânea o taină pentru Dunk, deși flăcăul încercase să-l învețe.

– Am nevoie de lumânare ca să văd cuvintele, ser.

– Vrei o scatoalcă peste ureche? Ce carte-i aia? Dunk văzu pe pagină o mulțime de culori vii, mici scuturi pictate, ascunse printre litere.

– Un armorial, ser.

– Îl cauți pe Scripcar? N-ai să-l găsești. Cavalerii rătăcitori nu sunt trecuți în cărțile alea, numai lorzii și campionii.

– Nu pe el îl căutam. Am văzut un alt blazon în curte... Lordul Sunderland este aici, ser. Poartă ca însemne trei capete palide de femeie, pe un fond cu valuri verzi și albastre.

– Un om de pe Surori? Zău?

Cele Trei Surori erau insulele din Golful Mușcăturii. Dunk îl auzise pe septon zicând că insulele erau o cloacă unde domneau păcatul și avariția. Sisterton era cel mai cunoscut cuib al contrabandiștilor din tot Westerosul.

– A bătut cale lungă, adăugă Dunk. Pesemne e rudă cu noua mireasă a lui Butterwell.

– Nu este, ser.

– Atunci a venit pentru ospăţ. Se mănâncă peşte pe Trei Surori, nu-i aşa? Omul se mai satură de peşte. Ai primit destul de mâncare? Ţi-am adus o jumătate de clapon şi nişte brânză. Dunk scotoci în buzunarul mantiei.

– Ne-au dat coaste, ser. Egg stătea cu nasul aproape lipit de carte. Lordul Sunderland a luptat pentru Dragonul Negru, ser.

– Ca bătrânul Ser Eustace? N-a fost aşa de rău, nu?

– Nu, ser, răspunse Egg, dar...

– Am văzut oul de dragon. Dunk puse mâncarea deoparte, lângă pâinea lor tare şi carnea de vită sărată. Era roşu, aproape în întregime. Corbul Sângelui are şi el un ou de dragon?

Egg coborî cartea.

– De ce-ar avea? E de obârşie joasă.

– De obârşie păcătoasă, nu joasă. Corbul Sângelui se născuse dintr-o relaţie nepotrivită, dar era nobil prin ambii părinţi. Dunk era gata să-i spună lui Egg despre cele auzite din întâmplare, când îi observă faţa. Ce-ai păţit la buză?

– O încăierare, ser.

– Lasă-mă să văd.

– Am sângerat doar un pic. Am tamponat-o cu nişte vin.

– Cu cine te-ai bătut?

– Cu nişte scutieri. Ziceau...

– Lasă ce ziceau. Ce ţi-am spus eu?

– Să-mi ţin gura şi să nu intru în belea. Băiatul îşi atinse buza spartă. Dar l-au făcut pe tata fratricid.

Aşa şi este, băiete, deşi nu cred c-a făcut-o înadins. Dunk îi spusese lui Egg de zeci de ori să nu pună la inimă asemenea vorbe. *Tu ştii adevărul. Asta să-ţi fie de-ajuns.* Mai auziseră asemenea discuţii, în crame şi cârciumi sordide sau în jurul focurilor, în

păduri. Tot regatul știa cum fusese doborât Baelor Sfarmă-Lance, în turnirul de pe Pajiștea Ashford, de buzduganul fratelui său, Prințul Maekar. Era de așteptat să se vorbească despre uneltiri.

– Dacă ar fi știut că Prințul Maekar este tatăl tău, n-ar fi spus asemenea lucruri. *Pe la spate, da, dar niciodată în față.* Și ce le-ai spus acestor scutieri, în loc să-ți ții gura?

Egg părea rușinat.

– Că moartea Prințului a fost doar un accident. Numai că, atunci când am spus că Prințul Maekar l-a iubit pe fratele lui, Baelor, scutierul lui Ser Addam a zis că l-a iubit mort și scutierul lui Ser Mallor a spus că are de gând să-l iubească și pe fratele lui, Aerys, în același fel. Atunci l-am pocnit. L-am pocnit bine.

– Ar trebui să te pocnesc eu bine. Să-ți umflu urechea pe măsura buzei ăleia umflate. Asta ar face și tatăl tău, dacă ar fi aici. Crezi că Prințul Maekar are nevoie de un țângău ca să-l apere? Ce ți-a spus când te-a trimis cu mine?

– Să te slujesc cu credință, ca scutier, și să nu mă dau îndărăt de la nicio sarcină sau încercare.

– Și mai ce?

– Să mă supun legilor regelui, regulilor cavalerești și ție.

– Și mai ce?

– Să-mi rad sau să-mi vopsesc părul, răspunse băiatul, cu o vizibilă strângere de inimă. Și să nu dezvălui nimănui adevăratul meu nume.

Dunk clătină din cap.

– Cât vin băuse băiatul ăla?

– A băut bere de orz.

– Vezi? Berea de orz vorbea din el. Vorbele sunt vânt, Egg. Lasă-le să zboare pe lângă tine.

– Unele vorbe sunt vânt. Băiatul era încăpățânat ca un catâr. Altele sunt trădare. Ăsta este un turnir de trădători, ser.

– Cum așa? Toți? Dunk scutură din cap. Și dacă ar fi adevărat, oricum, toate s-au întâmplat de mult. Dragonul Negru a murit, iar cei care au luptat alături de el fie au fugit, fie au fost iertați. Dar nu e adevărat. Fiii Lordului Butterwell au luptat de ambele părți.

– Asta îl face doar pe jumătate trădător, ser.

– Au trecut șaisprezece ani. Aburii vinului se risipiseră. Dunk era furios și aproape treaz. Administratorul Lordului Butterwell e maestrul turnirului, un om pe nume Cosgrove. Găsește-l și înscrie-mă. Nu, așteaptă... Să nu-i dezvălui numele meu. Cu atâția lorzi prin preajmă, unul dintre ei s-ar putea să-și amintească de Ser Duncan Vlăjganul de la Ashford. Înscrie-mă cu numele de Cavalerul Spânzurătorii. Oamenii din popor mor de plăcere când la un turnir își face apariția un cavaler rătăcitor.

Egg își atinse buza umflată.

– Cavalerul Spânzurătorii, ser?

– Așa cum mi-e scutul.

– Da, dar...

– Du-te și fă cum ți-am spus. Ai citit destul pentru o singură noapte. Dunk stinse lumânarea între degetul mare și arătător.

Soarele răsări fierbinte, crud, implacabil.

Valuri de căldură se înălțau, pâlpâitoare, dinspre pietrele albe ale castelului. Aerul mirosea a pământ dogorit și iarbă smulsă din rădăcini și nicio adiere nu clintea flamurile care atârnau deasupra donjonului și a casei porții, în verde, alb și galben. Tunet era agitat, așa cum rareori îl mai văzuse Dunk. Armăsarul își smucea capul dintr-o parte într-alta, în timp ce Egg îi strângea chinga șeii. La un moment dat, chiar își dezveli dinții mari și pătrați în fața băiatului. *E arșiță mare*, gândi Dunk. *Prea mare ca să călărești.* Un cal de război nu e pașnic din fire, nici în cele

mai bune momente. *Chiar și Mama ar fi nesuferită pe dogoarea asta.*

În centrul curții, concurenții începură o nouă rundă. Ser Harbert călărea un gonaci auriu, învești mântat în negru și împodobit cu șerpii albi și roșii ai Casei Paege, iar Ser Franklyn un roib, al cărui veșmânt de mătase purta turnurile gemene ale Casei Frey. Când se ciocniră, lancea roșie cu alb crăpă exact în două, iar cea albastră se făcu țăndări, dar nici unul dintre călăreți nu căzu din șa. Un val de ovații izbucni din tribună și dinspre străjerii aflați pe zidurile castelului, dar scurt, firav, lipsit de vlagă.

E prea cald pentru ovații. Dunk își șterse sudoarea de pe frunte. *E prea cald pentru duel.* Capul îi bubuia ca o tobă. *Să câștig runda asta și încă una și voi fi mulțumit.*

Cavalerii își întoarseră caii la capătul terenului și azvârliră pe jos rămășițele lăncilor, cea de-a șaptea pereche pe care o distruseseră. *Cu trei în plus.* Dunk amânase să-și pună armura cât de mult îndrăznise, dar își simțea deja hainele de corp lipindu-i-se de piele, pe sub oțel. *Există și lucruri mai rele decât să fii scăldat în sudoare,* își spuse, amintindu-și bătălia de pe Doamna Albă, când oamenii de fier năvăliseră la bordul corabiei, câtă frunză și iarbă. Doamna Albă fusese scăldată în sânge înainte de sfârșitul zilei.

Cu lănci noi în mâini, Paege și Frey dădură iarăși pinteni cailor. Bulgări din pământul uscat și crăpat țâșneau de sub copitele cailor, cu fiecare pas uriaș. Pârâitul lăncilor rupându-se îl făcu pe Dunk să tresară. *Prea mult vin aseară și prea multă mâncare.* Avea o amintire vagă despre cum purtase mireasa în brațe pe scări în sus și despre cum se întâlnise cu John Scripcarul și cu Lordul Peake pe un acoperiș. *Ce făceam pe acoperiș?* Își amintea că se vorbise despre dragoni sau ouă de dragoni, sau așa ceva, dar...

Un zgomot îl smulse din reverie, jumătate răget, jumătate geamăt. Dunk zări calul auriu trecând la trap, fără călăreț, către capătul terenului, în timp ce Ser Harbert Paege se prăbușea fără vlagă pe jos. Încă două runde, înainte de a mea. Cu cât îl doboara mai repede de pe cal pe Ser Uthor, cu atât mai repede putea să-și dezbrace armura, să bea ceva rece și să se odihnească. Ar trebui să aibă la dispoziție cel puțin o oră înainte să fie chemat din nou. Heraldul trupeș al Lordului Butterwell se urcă în vârful tribunei, să anunțe următoarea pereche de concurenți:

– Ser Argrave Sfidătorul, strigă el, un cavaler din Nunny, în slujba Lordului Butterwell de Zidurile Albe. Ser Glendon Flowers, Cavalerul Mâțișorilor. Veniți și vă dovediți vitejia!

Un hohot de râs străbătu tribunele.

Ser Argrave era un bărbat uscățiv, un versat cavaler de casă, într-o armură ciobită, călare pe un cal fără veșminte. Dunk mai cunoscuse asemenea oameni; erau robuști ca rădăcinile bătrâne și-și cunoșteau bine treaba. Adversarul său era tânărul Ser Glendon, călare pe mârțoaga lui și îmbrăcat într-o haină grea de zale și un coif de fier, fără vizieră. Scutul de pe braț înfățișa blazonul înflăcărat al tatălui său. *I-ar trebui o platoșă și un coif mai acătării,* gândi Dunk. *O lovitură în cap l-ar putea ucide, îmbrăcat așa.*

Ser Glendon era vizibil înfuriat de felul cum fusese prezentat. Își răsuci, mânios, calul și strigă:

– Sunt Glendon Ball, nu Glendon Flowers! Încearcă, numai, să-ți bați joc de mine, heraldule! Am sânge de erou, ia aminte!

Heraldul nu catadicsi să răspundă, dar alte hohote de râs întâmpinară protestul tânărului cavaler.

– De ce râde lumea de el? întrebă Dunk cu voce tare. E bastard?

Flowers era numele de familie dat în Reach bastarzilor născuți din părinți nobili. Și ce-a fost asta cu mâțișorii?

– Aș putea afla, ser, răspunse Egg.

– Nu. Nu e treaba ta. Ai coiful meu?

Ser Argrave și Ser Glendon își înclinară lăncile în fața Lordului Butterwell și a doamnei sale. Dunk îl văzu pe Butterwell aplecându-se și șoptindu-i ceva la ureche miresei. Fata începu să chicotească.

– Da, ser.

Egg își pusese pe cap pălăria-i pleoștită, să-i umbrească ochii și să-i ferească de căldură țeasta pleșuvă. Lui Dunk îi plăcea să-l șicaneze pe băiat în privința pălăriei, dar acum își dorea să fi avut și el una la fel. Mai bine o pălărie de paie decât una de fier, sub soarele ăsta. Își dădu la o parte părul din ochi, își potrivi coiful mare pe cap, cu ambele mâini, și își prinse grumăjerul. Căptușeala duhnea a transpirație veche și Dunk simțea toată povara fierului pe gât și pe umeri. Capul îi bubuia de la vinul din seara trecută.

– Ser, zise Egg, nu e prea târziu să te retragi. Dacă-l pierzi pe Tunet și armura...

Cariera mea de cavaler ar lua sfârșit.

– De ce aș pierde? întrebă Dunk. Între timp, Ser Argrave și Ser Glendon se duseseră la capetele opuse ale terenului. Nu e ca și cum l-aș înfrunta pe Uraganul Surâzător. Există pe-aici vreun cavaler care mi-ar putea da de furcă?

– Aproape toți, ser.

– Îți datorez o scatoalcă peste ureche pentru asta. Ser Uthor este cu zece ani mai bătrân și e pe jumătate cât mine.

Ser Argrave își coborî viziera. Ser Glendon n-avea ce vizieră să-și coboare.

– N-ai mai participat la un turnir de la Ashford, ser.

Obraznic băiat.

– M-am antrenat.

Nu cu atâta zel cum ar fi trebuit, negreșit. Când putea, se antrena la țintă, dacă avea una la îndemână, iar uneori îi poruncea lui Egg să se urce într-un copac și să agațe un scut sau o doagă de butoi sub o creangă potrivită, ca amândoi să-și încerce lăncile pe ele.

– Ești mai priceput cu sabia decât cu lancea, remarcă Egg. Cu o secure sau un buzdugan, puțini pot ține piept puterii tale.

Era destul adevăr în vorbele băiatului ca Dunk să devină și mai iritat.

– Nu e nicio luptă cu săbii și buzdugane, preciză el, în timp ce fiul Globului de Foc și Ser Argrave Sfidătorul își începură atacul. Du-te și adu-mi scutul.

Egg se strâmbă, după care se duse să-i aducă scutul.

În partea opusă a terenului, lancea lui Ser Argrave izbi scutul lui Ser Glendon și sălta într-o parte, tăind un șanț de-a curmezișul globului de foc. Dar măciulia lancei lui Ball nimeri mijlocul platoșei adversarului său cu atâta forță, încât chinga șeii lui Ser Argrave plesni. Cavaler și șa se prăvăliră în praf. Dunk era impresionat peste măsură. *Băiatul luptă aproape la fel de bine precum cum vorbește.* Se întrebă dacă acum va mai râde cineva de el.

O goarnă sună destul de tare ca să-l facă pe Dunk să tresară. Un alt herald se cățără pe platforma sa.

– Ser Jay din Casa Caswell, Lord de Podul Amar și Apărător al Vadurilor. Ser Kyle, Motanul din Mlaștina Cețoasă. Veniți și vă dovediți vitejia!

Armura lui Ser Kyle era de bună calitate, dar veche și ponosită, cu multe ciobituri și zgârieturi.

– Mama a fost milostivă cu mine, Ser Duncan, le spuse el lui Dunk și lui Egg, în drum spre terenul de turnir. Sunt trimis împotriva Lordului Caswell, tocmai omul pe care am venit să-l văd.

Dacă exista cineva prin preajmă care să se simtă mai rău decât Dunk în acea dimineață, acela trebuia să fie Lordul Caswell, care băuse la ospăț până leșinase.

– E de mirare că poate să stea pe cal, după noaptea trecută, spuse Dunk. Victoria îți aparține, ser.

– O, nu! Ser Kyle afișă un zâmbet mieros. Motanul care-și vrea castronul cu smântână trebuie să știe când să toarcă și când să-și scoată ghearele, Ser Duncan. Dacă lancea Nobilului Lord îmi atinge, fie și în treacăt, scutul, am să cad la pământ de-a berbeleacul. Pe urmă, când am să-i duc calul și armura, am să-l complimentez, spunându-i cât de viteaz a devenit de când i-am făcut prima sabie. Asta îi va aminti de mine și, până diseară, voi fi din nou omul Casei Caswell, cavaler al Podului Amar.

Nu e nicio onoare în asta, îi veni lui Dunk să spună, dar își mușcă limba din nou. Ser Kyle n-ar fi fost primul cavaler rătăcitor care-și vinde onoarea pentru un loc călduț lângă foc.

– Cum spui tu, mormăi el. Mult noroc. Sau ghinion, dacă preferi...

Lordul Joffrey Caswell era un tânăr sfrijit, de douăzeci de ani, deși, ce-i drept, arăta ceva mai impresionant în armură decât arătase cu o seară înainte, când căzuse cu nasul într-o baltă de vin. Pe scut avea pictat un centaur de aur, trăgând cu arbaleta. Același centaur împodobea veșmântul de mătase al calului său și arunca scânteieri de aur galben din vârful coifului. *Unul care are centaurul pictat pe scut ar trebui să călărească mai bine de-atât.* Dunk nu știa cât de bine mânuia lancea Ser Kyle, dar, după cum se ținea Lordul Caswell în șa, aveai impresia că o tuse ceva mai puternică l-ar putea doborî la pământ. *Motanul n-are altceva de făcut decât să treacă pe lângă el în mare viteză.*

Egg îl ținu pe Tunet de căpăstru, în timp ce Dunk săltă greoi în șaua înaltă și rigidă. Stând și așteptând acolo, simțea ochii

ațintiți asupra lui. *Se întreabă dacă uriașul cavaler rătăcitor e bun de ceva.* Dunk se întreba același lucru. Avea să afle cât de curând.

Motanul din Mlaștina Cețoasă era un om de cuvânt. Lancea Lordului Caswell se clătină tot drumul și îl rată pe Ser Kyle. Nici unul dintre ei nu-și zori calul. Cu toate acestea, Motanul se prăbuși de-a dura când măciulia lăncii Lordului Joffrey îi lovi din întâmplare umărul. *Credeam că toate pisicile cad grațios în picioare*, gândi Dunk, pe când cavalerul rătăcitor se rostogolea în praf. Lancea Lordului Caswell rămase întreagă. Întorcându-și calul, o înălță în aer, cu mișcări repetate, de parcă l-ar fi doborât de pe cal pe Leo Ghimpe-Lung sau pe Uraganul Surâzător. Motanul își scoase coiful și o luă la goană după calul său.

– Scutul meu, îi zise Dunk lui Egg.

Băiatul i-l înmână. Dunk își strecură brațul stâng pe după curea și își închise pumnul pe mâner. Greutatea scutului alungit îi dădea siguranță, deși lungimea îl făcea greu de mânuit, iar imaginea omului spânzurat îi făcu din nou să se înfioare. *E un blazon de rău augur.* Hotărî să ducă scutul la revopsit cât de curând putea.

Fie ca Războinicul să-mi netezească drumul și să-mi aducă iute victoria, se rugă el, în timp ce heraldul lui Butterwell urca din nou scările.

– Ser Uthor Underleaf, răsună glasul. Cavalerul Spânzurătorii. Veniți și vă dovediți vitejia!

– Ai grijă, ser, îl avertiză Egg pe Dunk, dându-i lancea de turnir, o bârnă conică de lemn, lungă de trei metri, având la capăt o măciulie de fier în forma unui pumn închis. Ceilalți scutieri zic că Ser Uthor se ține bine în șa. Și e sprinten.

– Sprinten! pufni Dunk. Are un melc pe scut. Cât de sprinten poate fi?

Dunk îi dădu pinteni Tunetului și îl conduse încet înainte, cu lancea ridicată. *O singură victorie, și nu stau mai rău ca la*

început. Două vor fi un progres însemnat. Nu e prea mult să sper la două, cu asemenea adversari. Avusese noroc la tragerea la sorți, cel puțin. Ar fi putut foarte bine să-i nimerească pe Bătrânul Taur, pe Ser Kirby Pimm sau cine știe ce alt erou al locului. Dunk se întreba dacă maestrul turnirului potrivea intenționat cavalerii rătăcitori unii împotriva altora, ca niciun lord să nu fie nevoit să sufere rușinea de-a pierde din prima rundă, în fața unuia dintre ei. *Nu contează. Nu mai mult de un inamic o dată, așa spunea mereu bătrânul. Acum trebuie să mă preocupe numai și numai Ser Uthor.*Se întâlniră în dreptul tribunei unde Lordul și Lady Butterwell ședeau pe pernele lor, la umbra zidurilor castelului. Lordul Frey era lângă ei, legănându-și pe un genunchi fiul mucos. Un șir de servitoare le făcea vânt, dar, cu toate acestea, tunica de damasc a Lordului Butterwell era pătată de sudoare sub brațe, iar părul doamnei sale era pleoștit de transpirație. Părea încălzită, plictisită și avea aerul că nu se simte în largul ei, dar când îl văzu pe Dunk își umflă pieptul într-un fel care-l făcu să roșească sub coif. Dunk își înclină lancea în fața ei și a nobilului ei soț. Ser Uthor făcu la fel. Butterwell le ură amândurora succes. Soția lui întinse limba printre buze.

Era timpul. Dunk înaintă la trap spre capătul sudic al terenului. La o distanță de douăzeci și cinci de metri, adversarul său se îndrepta și el spre locul lui. Armăsarul sur al lui Ser Uthor era mai mic decât Tunetul, dar mai tânăr și mai sprinten. Ser Uthor purta o platoșă verde, emailată și o haină argintie de zale. Dinspre coiful lui rotunjit se revărsau fâșii de mătase verde și gri, iar pe scutul verde purta blazonul melcului argintiu. *O armură bună și un cal bun înseamnă o răscumpărare bună, dacă-l dobor.*

O goarnă sună.

Tunetul porni înainte, la trap domol. Dunk își săltă lancea spre stânga și o coborî, îndreptând-o spre capul calului și spre

bariera de lemn dintre el și inamicul său. Scutul îi proteja partea stângă a trupului. Se aplecă, încordându-și picioarele în timp ce Tunetul îl purta de-a lungul terenului. *Suntem una. Om, cal, lance, suntem o singură fiară de sânge, lemn și fier.*

Ser Uthor ataca în forță. Nori de praf se ridicau de sub copitele calului său sur. Când patruzeci de metri îi mai despărțeau, Dunk îi dădu pinteni calului, la galop, și îndreptă vârful lăncii direct spre melcul argintiu. Soarele apăsător, praful, arșița, castelul, Lordul Butterwell și mireasa lui, Scripcarul și Ser Maynard, cavaleri, scutieri, grăjdari, oameni de rând, totul dispăru. Doar inamicul rămase. Pintenii, din nou. Tunetul începu să alerge. Melcul gonea spre ei, crescând cu fiecare pas al armăsarului sur cu picioare lungi... dar în față venea lancea lui Ser Uthor, cu pumnul ei de fier. *Scutul meu e puternic, scutul meu va rezista loviturii. Doar melcul contează. Dacă lovesc melcul, victoria e a mea.*

Când mai rămaseră zece metri între ei, Ser Uthor îndreptă vârful lăncii în sus. Un pârâit răsună în urechile lui Dunk când lancea îl izbi. Simți impactul în braț și în umăr, dar nu apucă să vadă lovitura. Pumnul de fier al lui Uthor îl luă din plin între ochi, cu toată forța omului și a calului din spatele lui.

Dunk se trezi pe spate, privind cu ochi goi arcadele unui tavan boltit. Preț de o clipă, nu știu unde se află sau cum ajunsese acolo. În cap îi răsunau glasuri și în fața ochilor i se perindau chipuri – bătrânul Ser Arlan, Tanselle Lungana, Bennis Scutul Maro, Văduva Roșie, Baelor Sfarmă-Lance, Aerion Prințul Strălucirii și nebuna Lady Vaith. Apoi, dintr-odată, turnirul îi reveni în minte: arșița, melcul, pumnul de fier venindu-i spre față. Gemu și se răsuci într-un cot. Mișcarea îi făcu țeasta să bubuie ca o monstruoasă tobă de război.

Ambii ochi păreau să-și facă treaba, cel puțin. Nici nu simțea vreo gaură în cap, ceea ce era un semn bun. Văzu că se află într-o

pivniță, cu butoaie de vin și de bere de-o parte și de alta. *Măcar e răcoare aici,* gândi el, *și băutură la îndemână.* Simțea gustul sângelui în gură. Un fior de spaimă îl străbătu. Dacă-și mușcase limba, avea să fie mut, pe lângă faptul că era tolomac.

– Bună dimineața, zise el răgușit, doar ca să-și audă glasul. Vorbele răsunară cu ecou, lovindu-se de tavan. Dunk încercă să se ridice în picioare, dar beciul începu să se învârtă, în urma acestui efort.

– Încetișor, încetișor, zise o voce tremurătoare, foarte aproape. Un bătrân gârbovit își făcu apariția lângă pat, îmbrăcat în veșminte la fel de albe ca părul lui. La gât purta un colan de maester din multe metale. Avea fața îmbătrânită și ridată, brăzdată de cute adânci de-o parte și de alta a nasului mare și coroiat. Stai liniștit și lasă-mă să-ți văd ochii, adăugă bătrânul. Cercetă ochiul stâng al lui Dunk, apoi pe dreptul, ținându-i deschiși între degetul mare și arătător.

– Mă doare capul.

Maesterul pufni.

– Fii bucuros că-l ai încă pe umeri. Ține, poate asta te-ajută nițel. Bea!

Dunk se sforță să bea scârboasa poțiune până la ultima picătură și reuși să n-o scuipe.

– Turnirul, spuse el, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

– Aceeași nebunie care se întâmplă mereu în încăierările astea. Oamenii s-au doborât unul pe altul de pe cal cu niște bețe. Nepotul Lordului Smallwood și-a rupt încheietura mâinii, iar Ser Eden Riskey și-a zdrobit piciorul sub propriul cal, dar nimeni n-a fost omorât, până acum. Deși am temerile mele în privința ta, ser.

– Am fost doborât de pe cal?

Continua să-şi simtă capul de parcă ar fi fost îndesat cu lână, altfel n-ar fi pus o întrebare atât de stupidă. Dunk o regretă chiar în clipa când vorbele îi ieşiră pe gură.

– Cu o izbitură care a cutremurat cele mai înalte metereze. Cei care au pariat bani buni pe tine au fost cei mai înnebuniţi, iar scutierul tău şi-a ieşit din minţi. Ar sta şi acum lângă tine, dacă nu l-aş fi alungat. N-am nevoie de copii care să-mi stea în cale. I-am amintit care îi e datoria.

Dunk descoperi că trebuia să i se reamintească şi lui.

– Ce datorie?

– Calul tău, ser. Armele şi armura.

– Da, zise Dunk, amintindu-şi.

Băiatul era un scutier bun, ştia ce are de făcut.

Am pierdut sabia bătrânului şi armura pe care mi-a făurit-o Pate Oţelarul.

– Amicul tău, scripcarul, a întrebat şi el de tine. Mi-a spus că trebuie să ai parte de cele mai bune îngrijiri. L-am dat afară şi pe el.

– De când te ocupi de mine? Dunk îşi îndoi degetele mâinii drepte. Toate păreau să funcţioneze. *Doar capul mă doare, iar Ser Arlan spunea că oricum nu-l folosesc.*

– De patru ore, după cadranul solar.

Nu era aşa de grav. Odată, auzise o poveste despre un cavaler lovit atât de tare, încât a dormit patruzeci de ani şi s-a trezit bătrân şi ofilit.

– Ştii dacă Ser Uthor a câştigat cea de-a doua rundă?

Poate că Melcul avea să câştige turnirul. Dacă şi-ar putea spune că a pierdut în faţa celui mai bun cavaler de pe teren, Dunk s-ar simţi mai puţin copleşit de înfrângere.

– Da. Împotriva lui Ser Addam Frey, un văr de-al miresei şi-un tânăr promiţător. Nobila doamnă a leşinat când l-a văzut

căzând. A avut nevoie de ajutor ca să ajungă înapoi în apartamentele ei.

Dunk se căzni să se ridice în picioare și ameți, dar maesterul îl ajută să-și țină echilibrul.

– Unde-mi sunt hainele? Trebuie să merg. Sunt nevoit... Trebuie...

– Dacă nu-ți poți aminti, nu poate fi atât de important. Maesterul făcu un gest iritat. Ți-aș sugera să eviți mâncărurile grele, băutura tare și alte lovituri între ochi... dar am aflat de mult că toți cavalerii sunt surzi când vine vorba de rațiune. Du-te, du-te! Mai am și alți nechibzuiți de îngrijit.

Afară, Dunk zări un șoim plutind în cercuri largi pe cerul albastru al dimineții. Îl invidia. Câțiva nori se adunau spre răsărit, mohorâți ca starea lui de spirit. În timp ce-și croia drum spre terenul de turnir, soarele îl izbea în creștet ca un ciocan pe nicovală. Pământul părea să i se miște sub picioare... sau poate că el se clătina. Fusese cât pe ce să cadă, de două ori, urcând treptele pivniței. *Ar fi trebuit să-i dau ascultare lui Egg.*

Străbătu încet curtea exterioară, dând ocol mulțimii. La marginea terenului, dolofanul Lord Alyn Cockshaw șchiopăta între doi scutieri, ultima victimă a tânărului Glendon Ball. Un al treilea scutier îi ținea coiful, cu cele trei pene semețe rupte.

– Ser John Scripcarul, strigă heraldul. Ser Franklyn din Casa Frey, un cavaler al Gemenilor, jurat Lordului de Crossing. Veniți și vă dovediți vitejia!

Dunk rămase înmărmurit privind cum armăsarul negru al Scripcarului intră la trap pe teren, într-un vârtej de mătase albastră, săbii aurite și viori. Platoșa cavalerului era tot albastră, emailată, la fel și genunchierele, cotierele, apărătorile pentru picioare și grumăjerul. Haina de zale de dedesubt era aurită. Ser Franklyn călărea un cal sur, cu o coamă unduioasă, argintie,

care se potrivea cu griul mătăsurilor sale și argintiul armurii. Pe scut, pe bluză și pe valtrapul calului purta turnurile gemene ale Casei Frey. Atacară și atacară din nou. Dunk stătea privind, dar nu vedea nimic. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi*, se dojeni el. *Avea un melc pe scut. Cum poți să pierzi în fața unui om cu un melc pe scut?*

De jur împrejur răsunau ovații. Când Dunk ridică privirea, văzu că Franklyn Frey era la pământ. Scripcarul descălecase, să-și ajute adversarul căzut să se ridice. *E cu un pas mai aproape de oul de dragon*, gândi Dunk, *iar eu unde sunt?*

Când se apropie de poarta din spate, Dunk dădu peste trupa de pitici de la ospățul din seara precedentă, pregătindu-se să plece. Legau ponei de porcul lor de lemn cu roți și de un al doilea car, cu o formă mai convențională. Erau șase la număr, unul mai pipernicit și mai pocit ca altul. Unii dintre ei ar fi putut fi copii, dar erau cu toții atât de scunzi, încât era greu să-i deosebești. La lumina zilei, îmbrăcați în pantaloni din piele de cal și mantii cu glugă, din țesătură aspră, păreau mai puțin nostimi decât în haine pestrițe.

– Bună dimineața vouă, spuse Dunk, ca să fie amabil. Porniți la drum? E înnorat spre est, s-ar putea să plouă.

Singurul răspuns pe care-l căpătă fu o privire dușmănoasă de la cel mai hidos pitic. *El să fi fost cel pe care l-am smuls aseară din patul miresei?* De aproape, omulețul mirosea ca o hazna. O singură boare fu de-ajuns ca Dunk să grăbească pasul.

Drumul prin Casa de Lapte părea să-i ia lui Dunk la fel de mult timp cât le luase cândva lui și lui Egg să traverseze nisipurile din Dorne. Se ținea aproape de un zid și, din când în când, se sprijinea de el. De fiecare dată când întorcea capul, lumea se învârtea. *Să beau*, gândi el, *trebuie să beau niște apă, altfel s-ar putea să leșin.*

Un grăjdar care trecu pe lângă el îi spuse unde să găsească cea mai apropiată fântână. Acolo îl descoperi pe Kyle Motanul, discutând liniștit cu Maynard Plumm. Umerii lui Ser Kyle erau pleoștiți de mâhnire, dar ridică privirea când Dunk se apropie.

– Ser Duncan? Am auzit că ești mort sau pe moarte.

Dunk se frecă la tâmple.

– Mi-aș dori să fiu.

– Cunosc bine sentimentul. Ser Kyle oftă. Lordul Caswell nu m-a recunoscut. Când i-am spus cum i-am cioplit prima sabie, s-a holbat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile. A spus că nu e loc la Podul Amar pentru cavaleri atât de nevolnici precum m-am dovedit eu. Motanul râse cu amărăciune. Dar armele și armura mi le-a luat. Și calul. Ce-am să mă fac?

Dunk n-avea niciun răspuns pentru el. Până și un călăreț liber avea nevoie de un cal de călărit; mercenarii trebuie să aibă săbii de vândut.

– O să găsești alt cal, spuse Dunk, trăgând sus găleata. Cele Șapte Regate sunt pline de cai. O să găsești alt lord să te înarmeze. Dunk își făcu mâinile căuș, le umplu cu apă și bău.

– Alt lord, da. Ai auzit de vreunul? Eu nu-s la fel de tânăr și puternic ca tine. Nici la fel de voinic. Oamenii voinici au întotdeauna căutare. Lordului Butterwell, cel puțin, îi plac cavalerii vânjoși. Uită-te la acel Torn Heddle. L-ai văzut cum se duelează? A doborât fiecare om cu care s-a înfruntat. Flăcăul Globului de Foc a făcut la fel. Și Scripcarul tot așa. Mi-aș fi dorit ca el să fi fost cel care m-a doborât de pe cal. Refuză să ia trofee. Nu vrea nimic altceva decât oul de dragon, așa zice. Oul și prietenia adversarilor învinși. O floare a cavalerismului, omul ăsta!

Maynard Plumm izbucni în râs.

– O scripcă a cavalerismului, vrei să spui. Băiatul ăla pregătește o furtună și ar fi bine să fim plecați cu toții înainte să izbucnească.

– Nu ia trofee, zise Dunk. Un gest galant.

– E ușor să faci gesturi galante, când ai punga doldora de aur, spuse Ser Maynard. Ascultă sfatul meu, dacă ai înțelepciunea să-l primești, Ser Duncan. Nu e prea târziu să pleci.

– Să plec? Unde?

Ser Maynard ridică din umeri.

– Oriunde. La Winterfell. La Castelul Verii. La Asshai de lângă Umbră. N-are importanță, atât timp cât nu ești aici. Ia-ți calul și armura și furișează-te pe poarta din spate. N-o să observe nimeni că lipsești. Melcul se gândește la următoarea lui confruntare, iar restul nu are ochi decât pentru turnir.

Preț de o clipă, Dunk se simți ispitit. Atât timp cât era înarmat și călare, ar rămâne un soi de cavaler. Fără ele, nu era mai mult decât un cerșetor. Un cerșetor voinic, dar tot cerșetor. Dar armele și armura lui îi aparțineau acum lui Ser Uthor. La fel și Tunetul. Mai bine cerșetor decât hoț. Fusese și una, și alta, în Fundătura Puricilor, pe când hoinărea cu Ferret, Rafe și Pudding, dar bătrânul îl scăpase de viața aceea. Știa ce-ar fi spus Ser Arlan din Pennytree la propunerea lui Plumm. Ser Arlan fiind mort, Dunk vorbi în locul lui:

– Până și un cavaler rătăcitor are onoarea lui.

– Ai prefera să mori cu onoarea nepătată sau să trăiești cu ea mânjită? Nu, scutește-mă, știu ce-ai să spui. Ia-ți feciorul și fugi, cavaler al spânzurătorii. Până când destinul nu-ți va fi aidoma blazonului ce-l porți.

Dunk se zburli:

– De unde-mi cunoști tu destinul? Ai visat și tu, ca John Scripcarul? Ce știi despre Egg?

– Știu că țâncii ar face bine să nu se joace cu focul, răspunse Plumm. Zidurile Albe nu sunt un loc sănătos pentru un copil.

– Cum te-ai descurcat în duelul tău? îl întrebă Dunk.

– O, n-am riscat să intru în competiție. Semnele fuseseră proaste. Cine-ți închipui că va revendica oul de dragon, rogu-te?

Nu eu, gândi Dunk.

– Cei Șapte știu, eu nu.

– Încearcă să ghicești. Ai doi ochi.

Dunk chibzui o clipă:

– Scripcarul.

– Foarte bine. Ești bun să-ți explici raționamentul?

– Eu doar... am un sentiment.

– Și eu la fel, răspunse Maynard Plumm. O presimțire neagră pentru orice bărbat sau băiat suficient de nesăbuit să stea în calea Scripcarului nostru.

În fața cortului, Egg peria coama Tunetului, dar privea departe, cu ochii pierduți. *Băiatul a pus la inimă înfrângerea mea.*

– Ajunge! strigă Dunk. Dacă-l mai perii mult, Tunetul o să fie la fel de chel ca tine.

– Ser? Egg lăsă peria să cadă. Știam că niciun melc idiot nu te poate ucide, ser.

Băiatul se aruncă în brațele lui. Dunk îi șterpeli pălăria pleoștită de paie și și-o puse pe cap.

– Maesterul a spus că ai șters-o cu armura mea.

Indignat, Egg înhăță înapoi pălăria.

– Ți-am curățat armura și ți-am lustruit apărătoarele de picioare, grumăjerul și platoșa, ser, dar coiful ți-e crăpat și ciobit acolo unde a lovit măciulia lui Ser Uthor. Va trebui să ți-l bată un armurier.

– N-are decât să-l dea la bătut Ser Uthor. Acum îi aparține. *N-am cal, n-am sabie, n-am armură. Poate c-o să mă primească piticii ăia în trupa lor. Ar fi o apariție hazlie: șase pitici cotonogind cu bășici de porc un uriaș.* Tunetul e tot al lui. Vino! I le ducem pe toate și-i urăm succes în continuare.

– Acum, ser? N-ai de gând să răscumperi calul?

– Cu ce, băiete? Cu pietricele și căcăreze de oaie?

– M-am gândit la asta, ser. Dacă ai putea împrumuta...

Dunk îi reteză vorba.

– Nimeni nu-mi va împrumuta atâta bănet, Egg. De ce-ar face-o? Ce altceva sunt eu decât un mare nătărău care și-a zis cavaler până când un melc cu un băț era să-i facă o gaură-n cap?

– Păi, zise Egg, ai putea lua Potopul, ser, iar eu am să-l călăresc iarăși pe Maester. Mergem la Castelul Verii. Poți să intri în slujba tatălui meu. Are grajdurile pline de cai. Ai putea avea un cal de luptă și un buiestraș.

Egg era bine intenționat, dar Dunk nu se putea întoarce, ploconindu-se, la Castelul Verii. Nu așa, lefter și înfrânt, oferindu-și serviciile fără să aibă măcar o sabie.

– Băiete, zise el, e frumos din partea ta, dar nu vreau firimiturile de la masa nobilului tău tată. Și nici din grajdurile sale. Poate că e timpul să ne despărțim. Dunk putea oricând să se plece pe furiș și să intre în Garda Orașului din Lannisport sau din Orașul Vechi. Le plăceau bărbații voinici pentru asta. *M-am lovit la bostan de fiecare tavan din fiecare han, de la Lannisport la Debarcaderul Regelui. Poate c-a venit vremea să mă aleg și cu niște bani de pe urma staturii mele, nu doar cu niște cucuie.* Dar străjerii nu aveau scutieri. Te-am învățat ce-am putut, continuă el. Și asta a fost destul de puțin. Ai fi mai câștigat cu un maestru de arme adecvat, care să se ocupe de antrenamentul tău, un bătrân cavaler aprig, care știe de care capăt se apucă o lance.

– Nu vreau niciun maestru de arme adecvat, protestă Egg. Pe tine te vreau. Ce-ar fi dacă mi-aș folosi...

– Nu. Nici pomeneală. Să n-aud așa ceva! Du-te și adu-mi armele. I le vom oferi lui Ser Uthor, cu toate complimentele mele. Lucrurile grele devin și mai grele, dacă le tot amâni.

Egg lovi pământul cu piciorul, cu fața la fel de pleoștită ca pălăria lui mare de paie.

– Cum spui.

De afară, cortul lui Ser Uthor era cât se poate de banal: o cutie mare și pătrată, din pânză de vele în culori mohorâte, prinsă în pământ cu funii de cânepă. Stâlpul central era împodobit cu un melc argintiu, deasupra unui fanion lung, cenușiu, dar alte podoabe nu avea.

– Așteaptă aici, îi spuse Dunk lui Egg. Băiatul îl prinse pe Tunet de căpăstru. Murgul voinic era încărcat cu armele și armura lui Dunk, căra până și cu noul său scut vechi. *Cavalerul Spânzurătorii. Ce dezamăgire s-a dovedit a fi cavalerul misterios!* Nu stau mult, adăugă el, după care își plecă puțin capul și își încovoie umerii, trecând dincolo de clapa cortului.

Aspectul exterior nu-l pregătise pentru luxul pe care-l găsi înăuntru. Pământul de sub picioare era acoperit cu tot soiul de covoare myrisheze țesute într-o bogăție de culori. O masă ornamentată de lemn era înconjurată de scaune de campanie. Patul de puf era plin de perne moi, iar într-un mangal ardea tămâie parfumată.

Ser Uthor ședea la masă, cu un morman de aur și argint în față și o carafă cu vin alături, numărând monedele împreună cu scutierul său, un ins greoi, cam de vârsta lui Dunk. Din când în când, Melcul mușca o monedă sau punea o alta deoparte.

– Văd că am încă multe să te învăț, Will, îl auzi Dunk spunând. Moneda asta a fost ciuntită, cealaltă răzuită. Iar asta? O monedă de aur îi săltă pe degete. Uită-te la monede, înainte să le iei. Ține și spune-mi ce vezi. Dragonul se răsuci în aer. Will încercă să prindă moneda, dar ea se lovi de degete și căzu pe jos. Fu nevoit să se lase pe genunchi, ca s-o caute. Când o găsi, o răsuci de două ori înainte de-a spune:

– Asta e bună, stăpâne. Are un dragon pe-o parte și un rege pe alta...

Underleaf aruncă o privire spre Dunk.

– Omul spânzurat. Mă bucur să te văd mișcându-te, ser. Mă temeam că te-am omorât. Îmi faci, te rog, favoarea să-l informezi pe scutierul meu cu privire la natura dragonilor? Will, dă-i lui Ser Duncan moneda.

Dunk n-avu încotro și o luă. *M-a doborât de pe cal. Vrea să faci și tumbe pentru el?* Încruntându-se, cântări moneda în palmă, examină ambele fețe și o vârî în gură.

– Aur, nici răzuit, nici ciuntit. Pare să aibă greutatea bună. Eu aș lua-o și pe asta, ser. Ce nu-i bine cu ea?

– Regele.

Dunk o privi mai atent. Fața de pe monedă era tânără, proaspăt bărbierită și frumoasă. Regele Aerys avea barbă pe monedele sale, la fel ca bătrânul Rege Aegon. Regele Daeron, care venise pe tron între ei, fusese proaspăt bărbierit, dar nu era chipul lui. Moneda nu părea destul de uzată ca să fie de dinaintea lui Aegon cel Netrebnic. Dunk privi încruntat cuvântul de sub cap. Șase litere. Arătau la fel cu cele pe care le văzuse pe alți dragoni. DAERON stătea scris, dar Dunk cunoștea chipul lui Daeron cel Bun și acesta nu era el. Când se uită mai bine, văzu ceva ciudat la forma celei de-a patra litere...

– Daemon, izbucni el. Scrie Daemon. N-a existat niciodată vreun rege Daemon, deși, doar...

– ... Pretendentul, Daemon Blackfyre, și-a bătut propriile monede în timpul rebeliunii sale.

– E aur, totuși, insistă Will. Dacă e aur, ar trebui să fie la fel de bun ca toți ceilalți dragoni, stăpâne.

Melcul îi dădu o palmă peste tâmplă.

– Cretinule. Da, e aur. Aurul unui rebel. Aurul unui trădător. E o trădare să deții asemenea monede și o trădare de două

ori mai mare să le dai mai departe. Va trebui s-o dau la topit. Îl lovi din nou pe bărbat. Piei din fața mea! Acest bun cavaler și cu mine avem de discutat.

Will ieși valvârtej din cort.

– Ia loc, spuse politicos Ser Uthor. Dorești vin?

Aici, în cortul lui, Underleaf părea alt om decât la ospăț. *Melcul se ascunde în cochilia sa*, își aminti Dunk.

– Nu, mulțumesc.

Dunk îi aruncă moneda înapoi lui Ser Uthor. *Aurul unui trădător. Aurul lui Blackfyre. Mi-a spus Egg că ăsta e turnirul unui trădător, dar n-am vrut să-l ascult.* Îi datora băiatului scuze.

– O jumătate de cupă, insistă Underleaf. După cum vorbești, mi se pare că ai nevoie. Umplu două cupe cu vin și îi întinse una lui Dunk. Fără armură, arăta mai mult a negustor decât a cavaler. Ai venit pentru plată, presupun.

– Da. Dunk luă vinul. Poate avea să-i potolească durerea de cap. Mi-am adus calul, armele și armura. Ia-le și primește complimentele mele.

Ser Uthor zâmbi.

– Iar aici vin eu și-ți spun că ai luptat vitejește.

Dunk se întrebă dacă vitejește era un fel de-a spune „stângaci".

– Frumos din partea ta că spui asta, dar...

– Cred că nu m-ai auzit bine, ser. Aș fi prea îndrăzneț dacă te-aș întreba cum ai devenit cavaler, ser?

– Ser Arlan de Pennytree m-a găsit în Fundătura Puricilor, alergând după porci. Bătrânul lui scutier fusese ucis pe Câmpul Ierbii Roșii, așa că avea nevoie de cineva să aibă grijă de cal și să-i curețe armura. Mi-a promis c-o să mă învețe să mânuiesc sabia și lancea și să călăresc, dacă vin să-l slujesc, și așa am făcut.

– O poveste fermecătoare... deși, dacă aș fi în locul tău, n-aș pomeni partea cu porcii. Și unde e Ser Arlan al tău acum, rogu-te?

– A murit. Eu l-am îngropat.

– Înțeleg. L-ai dus acasă la Pennytree?

– Nu știam unde se află. Dunk nu văzuse niciodată locul de baștină al bătrânului. Ser Arlan vorbea rar despre el, nu mai mult decât era dornic Dunk să vorbească despre Fundătura Puricilor. L-am îngropat pe un deal, cu fața spre apus, ca să poată vedea soarele asfințind.

Scaunul de campanie scârțâi din toate încheieturile sub greutatea lui Dunk.

Ser Uthor se așeză la loc.

– Am armura mea și un cal mai bun decât al tău. Ce să fac cu o mârțoagă bătrână, o platoșă zobită și o armură ruginită?

– Pate Oțelarul a făcut armura aia, zise Dunk, cu o undă de furie în glas. Egg a avut mare grijă de ea. Armura mea n-are nicio pată de rugină, iar oțelul e bun și rezistent.

– Rezistent și greu, se plânse Ser Uthor, și prea mare pentru un om de talie normală. Ești neobișnuit de mare, Duncan Vlăjganule. Cât despre calul tău, e prea bătrân ca să-l poți călări și prea ațos ca să-l poți mânca.

– Tunetul nu mai e așa de tânăr cum era, recunoscu Dunk, iar armura mea e mare, așa cum spui. Dar ai putea s-o vinzi. La Lannisport și la Debarcaderul Regelui, sunt o grămadă de fierari care te-ar scăpa de ea.

– Pentru a zecea parte din cât valorează, probabil, remarcă Ser Uthor, și doar ca s-o topească pentru metal. Nu. De argint dulce am eu nevoie, nu de fier vechi. Moneda regatului. Acum, vrei să-ți răscumperi armele sau nu?

Dunk răsuci cupa de vin în mâini, încruntându-se. Era din argint masiv, cu un șir de melci de aur incrustați în jurul gurii. Vinul era tot auriu și înfocat pe limbă. Dacă tot ce-ar zbura s-ar mânca, da, aș plăti. Bucuros. Numai că...

– N-ai nicio lețcaie.

– Dacă mi-ai... mi-ai da înapoi calul și armura, aș putea plăti răscumpărarea mai târziu. Îndată ce-aș găsi bani.

Melcul părea amuzat.

– Unde ai găsi, rogu-te?

– Aș putea să intru în slujba unui lord sau... Îi era greu să rostească vorbele. Îl făceau să se simtă ca un cerșetor. S-ar putea să dureze câțiva ani, dar ți-aș plăti, îți jur.

– Pe onoarea ta de cavaler?

Dunk roși.

– Aș putea să mă iscălesc pe un pergament.

– Mâzgăleala unui cavaler rătăcitor pe o bucată de hârtie. Ser Uthor dădu ochii peste cap. Bună de șters la fund. Nimic altceva.

– Ești și tu cavaler rătăcitor.

– Acum mă jignești. Merg unde vreau și nu slujesc pe nimeni, în afară de mine însumi, e adevărat, dar au trecut mulți ani de când am dormit ultima oară într-un tufiș. Găsesc că hanurile sunt mult mai confortabile. Eu sunt cavaler de turniruri, cel mai bun pe care vei avea ocazia vreodată să-l întâlnești.

– Cel mai bun? Aroganța aceea îl înfurie pe Dunk. Uraganul Surâzător s-ar putea să nu fie de acord, ser. Nici Leo Ghimpe-Lung, nici Bruta din Bracken. La Asford, nimeni nu vorbea de melci. De ce oare dacă ești un campion de turniruri atât de renumit?

– M-ai auzit tu pe mine să-mi spun „campion"? Asta înseamnă să ai renume. Aș prefera mai degrabă să am sifilis. Nu, mulțumesc. Am să câștig următorul duel, da, dar, la sfârșit, am să pierd. Butterwell are treizeci de dragoni pentru cavalerul care iese al doilea, asta-mi va fi de-ajuns... dimpreună cu niște răscumpărări și câștigul din rămășaguri. Arătă către mormanele de cerbi de argint și dragoni de aur de pe masă. Pari un bărbat sănătos și foarte mare. Statura îi impresionează întotdeauna pe nătărăi, deși nu înseamnă mai nimic în duel. Will a fost în

stare să parieze trei la unu împotriva mea. Lordul Shawney a pariat cinci la unu, neghiobul. Luă în mână un cerb de argint și îl făcu să se învârtă, dându-i un bobârnac cu degetele-i lungi. Bătrânul Taur va cădea următorul. Apoi Cavalerul Mâțișorilor, dacă supraviețuiește până atunci. Dată fiind starea de spirit, o să am un câștig frumușel din pariuri, împotriva amândurora. Oamenii de rând își iubesc eroii din partea locului.

– Ser Glendon are sânge de erou! se repezi Dunk.

– O, sper sincer. Sângele de erou ar trebui să fie bun pentru doi la unu. Sângele de târfă atrage șanse mai slabe. Ser Glendon nu scapă nicio ocazie să vorbească despre pretinsul său tată, dar n-ai observat că nu pomenește niciodată despre mama sa? Are motive întemeiate. E născut dintr-o vivandieră. Penny Jenny i se spunea, până la Bătălia de pe Câmpul Ierbii Roșii. În noaptea de dinaintea bătăliei, s-a culcat cu atâția bărbați, încât, după aceea, i s-a spus Jenny Iarbă-Roșie. Globul de Foc a avut-o înainte de asta, nu mă îndoiesc, dar au avut-o și alții o sută. Amicul nostru Glendon merge cam departe cu presupunerile, pare-mi-se. Nici măcar nu are părul roșu.

Sânge de erou, gândi Dunk.

– Spune că e cavaler.

– O, atâta lucru e adevărat. Băiatul și sora lui au crescut într-un bordel numit Mâțișorul. După ce Penny Jenny a murit, celelalte târfe au avut grijă de ei și l-au hrănit pe băiat cu povestea născocită de mama lui, cum că era din sămânța Globului de Foc. Un scutier bătrân care locuia prin preajmă i-a dat băiatului instrucția, așa cum a fost, în schimbul berii și al plăcerilor, dar, fiind doar scutier, acesta nu putea să-l facă pe micul bastard cavaler. Acum o jumătate de an, însă, un grup de cavaleri s-a nimerit la bordel și un anume Ser Morgan Dunstable a făcut o pasiune, printre aburii beției, pentru sora lui Ser Glendon. Întâmplarea a făcut ca sora să fie încă fecioară, iar

Dunstable nu avea destui bani să plătească prețul virginității ei. Așadar, s-a făcut un târg. Ser Morgan l-a făcut pe fratele ei cavaler, chiar acolo, în bordel, în fața a douăzeci de martori, iar apoi surioara lui l-a dus sus și l-a lăsat să-i culeagă floarea fecioriei. Și cu asta, basta.

Orice cavaler putea să facă pe altul cavaler. Pe când îi era scutier lui Ser Arlan, Dunk auzise povești despre bărbați care-și cumpăraseră titlul de cavaler cu o favoare sau cu o amenințare, ori cu un sac de arginți, dar niciodată cu fecioria propriei surori.

– E doar o poveste, se auzi Dunk zicând. Nu poate fi adevărat.

– Am auzit-o de la Kirby Pimm, care susține că a fost de față, martor la ceremonie. Ser Uthor ridică din umeri. Fiu de erou, fiu de târfă sau amândouă, când mă va înfrunta, băiatul o să cadă.

– Poate că sorții o să-ți dea alt adversar.

Ser Uthor arcui o sprânceană.

– Cosgrove e al fel de disperat după argint ca oricare altul. Te asigur, am să nimeresc cu Bătrânul Taur data viitoare, apoi cu băiatul. N-ai vrea să pariezi pe asta?

– Nu mai am cu ce să pariez. Dunk nu știa ce anume îl tulbura mai mult: faptul că Melcul îl mituia pe maestrul de turnir ca să aibă adversarul pe care-l dorea sau faptul că omul îl dorise pe el în duel. Se ridică în picioare: am spus ce-am venit să spun. Calul și sabia mea îți aparțin, la fel și toată armura.

Melcul își împreună vârfurile degetelor.

– Poate că rezolvăm altfel. Nu ești complet lipsit de talent. Știi să cazi minunat. Buzele lui Ser Uthor sclipiră când zâmbi. Îți înapoiez armele și armura... dacă te pui în slujba mea.

– În slujba ta? Dunk nu înțelegea. Ce fel de slujbă? Ai scutier. Ai vreun castel de păzit?

– S-ar putea, dacă aș avea un castel. La drept vorbind, prefer un han bun. Costă prea mult să întreții un castel. Nu, serviciul pe care ți l-aș cere ar fi să mă înfrunți în alte câteva turniruri.

Douăzeci ar fi de-ajuns. Poți face asta, nu-i așa? Vei avea a zecea parte din câștigurile mele și, pe viitor, îți promit că am să te lovesc în pieptul ăla mare, nu în cap.

– Vrei să umblu de colo-colo cu tine ca să mă dobori de pe cal?

Ser Uthor chicoti încântat.

– Ești un individ atât de robust, încât nimeni n-ar crede vreodată că un bătrân gârbovit cu un melc pe scut ar putea să te doboare. Ser Uthor își frecă bărbia. Ai nevoie de un nou blazon, dacă tot veni vorba. Omul spânzurat e destul de înfiorător, recunosc, dar... e cam prea spânzurat, nu? Mort și înfrânt. E nevoie de ceva feroce. Un cap de urs, poate. Un craniu. Sau, și mai bine, trei cranii. Un prunc înfipt într-o suliță. Și ar trebui să-ți lași părul lung și barbă, cu cât mai sălbatică și mai neîngrijită, cu atât mai bine. Există mai multe asemenea mici turniruri decât știi. Cu ce m-aș alege din rămășaguri, am putea câștiga destul ca să cumpărăm un ou de dragon, până nu...

– ...se află că nu am nicio șansă? Mi-am pierdut armura, nu onoarea. Ai să primești calul și armura mea. Nimic altceva.

– Mândria nu-i șade bine cerșetorului, ser. Ai putea să ajungi mult mai rău decât să călătorești cu mine. Cel puțin eu te-aș putea învăța câte ceva despre turniruri, în privința cărora ești total neștiutor în momentul de față.

– M-ai face de râsul lumii.

– Ceea ce am și făcut mai devreme. Până și un măscărici trebuie să mănânce.

Lui Dunk îi venea să-i strivească zâmbetul pe față.

– Înțeleg de ce ai un melc pe scut. Nu ești un cavaler adevărat.

– Vorbești ca un adevărat mocofan. Ești atât de orb încât nu poți vedea în ce pericol te afli? Ser Uthor lăsă jos cupa. Știi de ce te-am lovit unde te-am lovit, ser? Se ridică în picioare și îl atinse pe Dunk ușor pe piept: o măciulie plasată aici te-ar

fi doborât la pământ la fel de repede. Capul e o țintă mai mică, lovitura e mai dificil de dat... deși e mai probabil să fie mortală. Am fost plătit să te lovesc acolo.

– Plătit? Dunk se dădu înapoi. Ce vrei să spui?

– Șase dragoni oferiți în avans, alți patru promiși la moartea ta. O sumă meschină pentru viața unui cavaler. Fii recunoscător pentru asta. Dacă mi s-ar fi oferit mai mult, poate că ți-aș fi înfipt vârful lăncii în ochi.

Pe Dunk îl cuprinse din nou amețeala.

– De ce-ar plăti cineva ca să mă vadă mort? N-am făcut niciun rău nimănui la Zidurile Albe. Dunk era convins că nimeni nu-l ura într-atât, în afară de fratele lui Egg, Aerion, iar Prințul Strălucirii era în exil, dincolo de marea îngustă. Cine te-a plătit? întrebă el.

– Un slujitor mi-a adus aurul în zori, la scurt timp după ce maestrul turnirului a bătut în cuie perechile. Avea fața ascunsă de glugă și n-a rostit numele stăpânului său.

– Dar de ce? făcu Dunk.

– N-am întrebat. Ser Uthor umplu cupa din nou. Cred că ai mai mulți dușmani decât știi, Ser Duncan. Cum să nu? Unii ar zice că ești cauza tuturor nenorocirilor noastre.

Dunk simți o mână rece strângându-i inima.

– Spune la ce te referi.

Melcul ridică din umeri.

– N-oi fi fost eu la Ashford, dar turnirurile sunt pâinea mea. Le urmăresc de departe, așa cum un maester urmărește stelele. Știu cum un anume cavaler rătăcitor a provocat un Duel Judiciar de Șapte, care a condus la moartea lui Baelor Sfarmă-Lance de mâna fratelui său, Maekar. Ser Uthor se așeză și-și întinse picioarele: Prințul Baelor era foarte iubit. Prințul Strălucirii avea și el prieteni, care nu vor fi uitat cauza exilului său. Gândește-te la oferta mea, ser. Poate că melcul lasă o dâră murdară

în urma lui, dar puțină murdărie nu face niciun rău... în timp ce, dacă dansezi cu dragonii, te poți aștepta să te arzi.

Ziua părea mai întunecoasă când Dunk ieși din cortul Melcului. Norii de la răsărit deveniseră mai mari și mai întunecați, iar soarele cobora spre apus, proiectând umbre lungi peste curte. Dunk îl găsi pe scutierul Will examinând picioarele Tunetului.

– Unde-i Egg? îl întrebă.

– Băiatul chel? De unde să știu eu? A fugit undeva.

Nu poate suporta despărțirea de Tunet, hotărî Dunk. *Trebuie să fie la cort, cu cărțile.*

Însă nu era acolo. Cărțile erau acolo, legate ordonat într-un teanc, lângă sacul de dormit al lui Egg, dar nici urmă de băiat. Ceva nu era în regulă. Dunk simțea asta. Egg n-ar fi plecat fără permisiunea lui.

La câțiva pași, în fața unui pavilion vărgat, doi oșteni cărunți beau bere de orz.

– ... la naiba, o dată mi-a fost de-ajuns, bodogăni unul. Iarba a fost verde când a răsărit soarele, da... Se întrerupse când celălalt îl coti și abia atunci îl observă pe Dunk. Ser?

– Mi-ai văzut scutierul? Egg îl cheamă.

Bărbatul își scărpină miriștea albă de sub ureche.

– Îl țin minte. Cu păr mai puțin ca mine și o gură de trei ori cât el. Câțiva dintre ceilalți flăcăi l-au îmbrâncit puțintel, dar asta a fost aseară. Nu l-am mai văzut de-atunci, ser.

– L-au speriat, zise tovarășul său.

Dunk îi aruncă o privire aspră.

– Dacă se întoarce, spuneți-i să mă aștepte aici.

– Da, ser. Așa vom face.

Poate că s-a dus doar să privească luptele. Dunk porni înapoi către terenurile de turnir. Trecând pe lângă grajduri, dădu peste Ser Glendon Ball, care-și peria frumosul cal murg.

– L-ai văzut pe Egg? îl întrebă.

– A trecut în goană acum câteva clipe. Ser Glendon scoase un morcov din buzunar și i-l dădu murgului. Îți place noua mea iapă? Lordul Costayne ți-a trimis scutierul s-o răscumpere, dar i-am spus să-și păstreze banii. Am de gând s-o păstrez pentru mine.

– Nobilului Lord n-o să-i placă asta.

– Nobilul Lord a zis că n-am dreptul să-mi pun un astru de foc pe scut. Mi-a spus că blazonul meu ar trebui să fie un mănunchi de mâțișori. Nobilul Lord poate să se ducă la naiba.

Dunk nu-și putu stăpâni un zâmbet. Mâncase și el la masa asta, înghițind aceleași mâncăruri amare servite de unii ca Prințul Strălucirii sau Ser Steffon Fossoway. Simți o anumită apropiere față de țâfnosul tânăr cavaler. *Din câte știu, și mama mea a fost tot târfă.*

– Câți cai ai câștigat?

Ser Glendon ridică din umeri.

– Le-am pierdut șirul. Mortimer Boggs încă îmi datorează o iapă. A zis că mai bine-o mănâncă decât s-o călărească bastardul unei târfe. Și și-a ciopârțit armura cu toporul, înainte să mi-o trimită. E plină de găuri. Presupun că mai pot căpăta ceva pentru metal. Părea mai mult trist decât furios. Exista un grajd lângă... lângă hanul unde am crescut. Am lucrat acolo pe când eram copil și, când puteam, șterpeleam caii când stăpânii lor erau ocupați. M-am priceput întotdeauna la cai, mârțoage, armăsari, buiestrași, cai de tracțiune, cai de plug, cai de luptă... pe toți i-am călărit. Până și un bidiviu de nisip dornishean. Am cunoscut un bătrân care m-a învățat cum să-mi fac o lance. Credeam că, dacă le arăt tuturor cât sunt de bun, n-o să aibă încotro și o să mă recunoască drept fiu al tatălui meu. Dar nu vor. Nici acum. Pur și simplu nu vor.

– Unii n-o să vrea niciodată, îi spuse Dunk. Orice-ai face. Alții însă... Nu sunt toți la fel. Am întâlnit câțiva oameni de treabă. Rămase pe gânduri o clipă. Când turnirul se termină, Egg și cu mine avem de gând s-o luăm spre nord. Să ne punem în slujba Casei Stark, la Winterfell, și să luptăm împotriva oamenilor de fier. Ai putea veni cu noi.

Nordul era o lume în sine, după cum spunea mereu Ser Arlan. Nimeni de-acolo n-avea să știe povestea lui Penny Jenny și a Cavalerului Mâțișorilor. *Nimeni n-o să râdă de tine acolo. Te vor cunoaște doar după sabia ta și te vor judeca doar după valoarea ta.*

Ser Glendon îi aruncă o privire bănuitoare:

– De ce-aș vrea eu să fac asta? Vrei să-mi spui că e nevoie să fug și să mă ascund?

– Nu, doar mă gândeam... două săbii în loc de una. Drumurile nu mai sunt atât de sigure ca odinioară.

– E-adevărat, zise băiatul, fără tragere de inimă, dar tatălui meu i s-a promis cândva un loc în Garda Regelui. Am de gând să revendic mantia albă pe care el n-a apucat s-o poarte.

Ai tot atâtea șanse să porți mantia albă ca și mine, îi veni lui Dunk să spună. *Mama ta a fost o vivandieră, iar eu am ieșit din canalele Fundăturii Puricilor. Regii nu-i copleșesc cu onoruri pe cei de teapa mea și-a ta.* Dar băiatul n-ar fi fost încântat să audă acest adevăr. Așadar, Dunk se mulțumi să spună.

– Braț puternic, atunci!

Făcuse doar câțiva pași, când Ser Glendon strigă după el:

– Ser Duncan, așteaptă! Eu... eu n-ar fi trebuit să fiu atât de tăios. Un cavaler trebuie să fie curtenitor, spunea mama. Băiatul părea că nu-și găsește cuvintele. Lordul Peake a venit să mă vadă după primul meu duel. Mi-a oferit un loc la Starpike. Spunea că se apropie o furtună cum n-a mai văzut Westerosul

de generații, că va avea nevoie de săbii și de oameni care să le mânuiască. Oameni loiali, care știu să se supună.

Lui Dunk îi venea greu să creadă. Gormon Peake își exprimase limpede disprețul față de cavalerii rătăcitori, atât pe drum, cât și pe acoperiș, dar oferta era generoasă.

– Peake a un lord mare, spuse el cu prudență, dar... dar nu un om în care aș avea încredere.

– Nu. Băiatul roșu. A fost un prinț. Zicea că are să mă ia în slujba lui... dar mai întâi trebuia să-i dovedesc loialitatea. Avea să aibă grijă ca următorul meu adversar să fie prietenul lui, Scripcarul, și voia să jur că am să pierd.

Dunk îl credea. Își dădea seama că ar fi trebuit să fie șocat, dar, cumva, nu era.

– Și ce-ai răspuns?

– Am spus că s-ar putea să nu reușesc să pierd în fața Scripcarului nici dacă încerc. Și că deja am doborât de pe cal adversari mai buni ca el, iar oul de dragon va fi al meu până diseară. Ball zâmbi firav. N-a fost răspunsul pe care-l voia. M-a făcut nătărău și mi-a spus că mai bine mi-aș păzi spatele. Scripcarul are mulți prieteni, așa a zis, iar eu n-am nici măcar unul.

Dunk își așeză o mână pe umărul lui și-l strânse.

– Ai unul, ser. Doi, după ce-l găsesc pe Egg.

Băiatul îl privi în ochi și clătină din cap.

– E plăcut să știi că încă mai există cavaleri adevărați.

Dunk apucă să-l vadă bine pentru prima oară pe Ser Tommard Heddle în timp ce-l căuta pe Egg prin mulțimea din preajma terenului de turnir. Îndesat și vânjos, cu pieptul bombat, ginerele Lordului Butterwell purta o platoșă neagră, peste hainele de piele fiartă, și un coif împodobit, de forma unui demon bălos, acoperit de solzi. Calul lui era cu trei palme mai înalt decât Tunetul și cu peste zece kilograme mai greu, un

animal monstruos în armură de zale. Toată acea povară de fier îi încetinea mișcările, așa că, până la sfârșitul rundei, Heddle rămase într-un galop mic, dar asta nu-l împiedică să isprăvească repede cu Ser Clarence Charlton. Pe când Charlton era scos pe targă de pe teren, Heddle își scoase coiful demonic. Avea capul mare și pleșuv, barba neagră și rară. Buboaie roșii, umflate, îi supurau pe obraji și pe gât.

Dunk cunoștea acel chip. Heddle era cavalerul care-l amenințase în dormitor, când a atins oul de dragon, omul cu vocea groasă pe care-l auzise vorbind cu Lordul Peake.

Un vălmășag de vorbe îi năvăli în minte: *ospăț de cerșetori ne-ai așternut... seamănă băiatul cu tatăl lui?... Oțelul Înverșunat... nevoie de o sabie... Bătrânul Papă-Lapte se aștepta... seamănă băiatul cu tatăl lui... te asigur, Corbul Sângelui nu visează... seamănă băiatul cu tatăl lui?...*

Privi încordat în tribune, întrebându-se dacă nu cumva Egg izbutise să-și ocupe locul cuvenit printre oamenii de vază. Însă băiatul nu era de zărit. Butterwell și Frey lipseau și ei, deși soția lui Butterwell era tot pe locul ei, cu un aer plictisit și iritat. *Straniu*, cugetă Dunk. Era castelul lui Butterwell, nunta lui, iar Frey era tatăl miresei sale. Acest turnir era în onoarea lor. Unde să se fi dus?

– Ser Uthor Underleaf! bubui heraldul. O umbră trecu peste fața lui Dunk, când soarele a fost înghițit de un nor. Ser Theomore din Casa Bulwer, Bătrânul Taur, un cavaler de la Coroana Neagră. Veniți și vă dovediți vitejia!

Bătrânul Taur era o apariție fioroasă, în armura-i roșie ca sângele și cu coarnele negre de taur ce se înălțau din coif. Dar a avut nevoie de ajutorul unui scutier vânjos ca să se urce pe cal, iar felul în care-și întorcea mereu capul în timp ce înainta sugera că Ser Maynard avusese dreptate în privința ochiului său.

Cu toate astea, bărbatul a fost întâmpinat cu puternice urale când a intrat pe teren.

Nu de aceeași primire avu parte Melcul, ceea ce, fără doar și poate, își și dorea. La prima ciocnire, ambii cavaleri loviră pieziș. La cea de-a doua, Bătrânul Taur își rupse lancea de scutul lui Ser Uthor, în timp ce lovitura Melcului rată ținta complet. Același lucru se întâmplă la cea de-a treia și, de data asta, Ser Uthor se clătină ca și cum ar fi fost gata să cadă. *Se preface,* își dădu seama Dunk. *Trage de timp, ca să-și sporească șansele pentru data viitoare.* Nu trebuia decât să arunce o privire împrejur ca să-l vadă pe Will la treabă, încheind pariuri pentru stăpânul lui. Abia atunci și-a dat seama că și-ar fi putut îngroșa punga și el de pe urma Melcului, cu un gologan, doi. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

Bătrânul Taur căzu la cea de-a cincea ciocnire, doborât într-o parte de o măciulie care îi alunecă abil peste scut, izbindu-l în piept. În cădere, piciorul i se agăță în scărița șeii și bărbatul a fost târât vreo patruzeci de metri până când oamenii lui au reușit să-i potolească armăsarul. Targa își făcu din nou apariția, să-l ducă pe Bătrânul Taur la maester. Câteva picături de ploaie începură să cadă, în timp ce Bulwer era scos de pe teren, întunecându-i tunica acolo unde picau. Dunk îl privi cu fața împietrită. Se gândea la Egg. *Dacă acest dușman secret al meu a pus mâna pe el?* Era o posibilitate demnă de luat în calcul. *Băiatul n-are nicio vină. Dacă are cineva o socoteală cu mine, n-ar trebui să plătească el pentru asta.*

Dunk îl găsi pe Ser John Scripcarul în toiul pregătirilor pentru următoarea confruntare. De el se ocupau nu mai puțin de trei scutieri, prinzându-i în catarame armura și îngrijindu-se de valtrapul calului, în timp ce Lordul Alyn Cockshaw stătea în apropiere, bând vin îndoit cu apă, cu un aer chinuit și

arțăgos. Când a dat cu ochii de Sunk, Lordul Alyn scuipă, vărsându-și vin pe piept.

– Cum de mai ești pe picioarele tale? Melcul ți-a strivit fața.

– Pate Oțelarul mi-a făcut un coif zdravăn, lordul meu. Și am capul tare ca un bolovan, cum obișnuia să spună Ser Arlan.

Scripcarul râse.

– Nu-l lua în seamă pe Alyn. Bastardul Globului de Foc l-a doborât de pe cal, de a căzut direct pe dosul ăla dolofan. Așa că acum a hotărât că urăște toți cavalerii rătăcitori.

– Bubosul ăla nenorocit nu e fiul lui Quentyn Ball, zise apăsat Alyn Cockshaw. Nici n-ar fi trebuit să-l lase să concureze. Dacă asta ar fi fost nunta mea, aș fi pus să fie biciuit pentru aroganță.

– Ce fată s-ar mărita cu tine? făcu Ser John. Iar aroganța lui Ball e mult mai puțin sâcâitoare decât aerul tău morocănos. Ser Duncan, ești cumva prieten cu Galtry cel Verde? Trebuie să-l despart curând de calul său.

Dunk nu se îndoia de asta.

– Nu-l cunosc, lordul meu.

– Vrei o cupă de vin? Niște pâine cu măsline?

– Doar o vorbă, lordul meu.

– Poți avea toate vorbele pe care le dorești. Hai să ne retragem în pavilionul meu. Scripcarul îi ține clapa de la intrare, lăsându-l să treacă. Tu nu, Alyn. Ți-ar prinde bine ceva mai puține măsline, la drept vorbind.

Înăuntru, Scripcarul i se adresă din nou lui Dunk:

– Știam că Ser Uthor nu te-a ucis. Visele nu mă înșală niciodată. Iar Melcul trebuie să mă înfrunte destul de curând. După ce-l dobor de pe cal, am să-i cer armele tale și armura înapoi. Și calul, cu toate că meriți unul mai bun. Accepți unul în dar din partea mea?

– Eu... nu... n-aș putea face asta. Gândul îl stânjeni pe Dunk. Nu vreau să fiu nerecunoscător, dar...

– Dacă te neliniștește gândul datoriei, lasă-l deoparte. N-am nevoie de argintul tău, ser. Doar de prietenia ta. Cum să te numeri printre cavalerii mei, fără cal?

Ser John își puse mănușile de zale și își îndoi degetele.

– Scutierul meu a dispărut.

– Poate c-a fugit cu vreo fată.

– Egg e prea tânăr pentru fete, lordul meu. Nu m-ar fi părăsit niciodată de bunăvoie. Iar dacă aș muri, ar sta lângă mine până când mi s-ar răci trupul. Calul lui e tot aici. La fel și catârul.

– Dacă vrei, le-aș putea cere oamenilor mei să-l caute.

Oamenii mei. Lui Dunk nu-i plăcea cum sună. *Un turnir pentru trădători,* gândi el.

– Tu nu ești cavaler rătăcitor.

– Nu. Zâmbetul Scripcarului era plin de un farmec copilăresc. Dar știai asta de la bun început. Mi-ai spus întruna „lordul meu" de când ne-am întâlnit pe drum. De ce?

– Felul cum vorbești. Felul cum arăți. Felul cum te porți. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

Azi-noapte, sus, pe acoperiș, ai spus unele lucruri...

– Vinul mă face să vorbesc prea mult, dar e adevărat tot ce-am spus. Suntem făcuți unul pentru altul, tu și cu mine. Visele mele nu mint.

– Visele tale nu mint, zise Dunk, însă tu, da. John nu este numele tău adevărat, nu-i așa?

– Nu. Ochii Scripcarului scânteiară poznaș.

Are ochii lui Egg.

– Numele lui adevărat va fi dezvăluit, cât de curând, celor care trebuie să-l afle. Lordul Gormon Peake se strecurase în pavilion, privind încruntat. Cavaler rătăcitor, te previn...

– O, încetează, Gormy, zise Scripcarul. Ser Duncan e de-al nostru sau va fi în curând. Ți-am spus, l-am visat. Afară, goarna heraldului sună. Scripcarul întoarse capul: mă cheamă pe teren. Te rog să mă scuzi, Ser Duncan. Putem să ne reluăm discuția după ce isprăvesc cu Ser Galtry cel Verde.

– Braț puternic! îi ură Dunk. Așa era politicos...

Lordul Gormon mai zăbovi după plecarea lui Ser John.

– Visele lui o să ne omoare pe toți.

– Cum l-ați cumpărat pe Ser Galtry? se pomeni Dunk întrebând. A ajuns argintul sau pretinde aur?

– Văd că cineva a vorbit. Peake se așează pe un scaun de campanie. Am o duzină de oameni afară. Ar trebui să-i chem înăuntru și să le cer să-ți taie beregata, ser.

– De ce n-o faci?

– Alteța Sa s-ar supăra.

Alteța Sa. Dunk se simți de parcă ar fi primit un pumn în burtă. *Alt dragon negru*, gândi el. *Altă Rebeliune Blackfyre. Și, în curând, alt Câmp al Ierbii Roșii. Iarba n-a fost roșie când a răsărit soarele.*

– De ce această nuntă?

– Lordul Butterwell a vrut o soție tânără, să-i încălzească patul, iar Lordul Frey avea o fiică oarecum pângărită. Nunta lor a oferit un pretext plauzibil pentru întrunirea câtorva lorzi care împărtășesc aceleași opinii. Majoritatea celor invitați aici au luptat cândva pentru Dragonul Negru. Ceilalți au motive să deteste domnia Corbului Sângelui ori să aibă propriile nemulțumiri sau ambiții. Mulți dintre noi au avut fii sau fiice duse la Debarcaderul Regelui, ca zălog al viitoarei noastre loialități, dar majoritatea ostaticilor au pierit în timpul Marii Molime a Primăverii. Nu mai avem mâinile legate. Vremea noastră a sosit. Aerys e slab. E un om al cărților, nu un războinic. Oamenii din popor abia dacă-l cunosc, iar ceea ce știu despre el

nu le place. Lorzii lui nu-l iubesc nici atât. Tatăl său a fost slab și el, e adevărat, dar când i-a fost amenințat tronul, și-a trimis fiii la luptă în locul lui. Baelor și Maekar, ciocanul și nicovala... Dar Baelor Sfarmă-Lance nu mai e, iar Prințul Maekar stă îmbufnat la Castelul Verii, certat și cu regele, și cu Mâna.

Da, gândi Dunk, *iar acum un cavaler rătăcitor nesăbuit i-a dat fiul preferat pe mâna dușmanilor săi. Ce cale mai bună să te asiguri că prințul nu se clintește din Castelul Verii?*

– Mai e și Corbul Sângelui, spuse Dunk. El nu e slab.

– Nu e, fu de acord Lordul Peake, dar nimeni nu iubește un vrăjitor, iar fratricizii sunt blestemați în ochii zeilor și ai oamenilor. La primul semn de slăbiciune sau înfrângere, oamenii Corbului Sângelui se vor topi ca ninsorile verii. Iar dacă visul prințului se adeverește, și aici, la Zidurile Albe, se naște un dragon...

Dunk termină fraza în locul lui:

– ... tronul este al tău.

– Al lui, punctă Lordul Gormon Peake. Eu nu sunt decât un umil servitor. Se ridică. Să nu încerci să părăsești castelul, ser. Dacă o faci, am s-o iau drept o dovadă de trădare și vei răspunde cu viața. Am mers prea departe ca să mai dăm înapoi.

Cerul plumburiu revărsa șiroaie de ploaie când John Scripcarul și Ser Galtry cel Verde își luară în mâini lăncile noi, la capetele opuse ale terenului. Unii dintre oaspeți se retrăgeau către sala mare, cuibăriți sub mantii.

Ser Galtry călărea un armăsar alb. O pană verde, pleoștită, îi împodobea coiful, aidoma celei de la grumăjerul calului său. Mantia pe care-o purta era un amestec de multe bucăți de material, fiecare având altă nuanță de verde. Apărătorile pentru picioare și mănușile de zale scânteiau, incrustate cu aur, iar pe scut erau înfățișați nouă chefali de jad, pe un fond verde-praz.

Până și barba îi era vopsită verde, după moda bărbaților diu Tyrosh, de dincolo de marea îngustă.

De nouă ori atacară cu lăncile înclinate Ser Galtry și Scripcarul, cavalerul verde al peticelor și tânărul lord al săbiilor și al scripcilor de aur, și de nouă ori li se sfărâmară lăncile. La cea de-a opta înfruntare, pământul începuse deja să se înmoaie și armăsarii imenși săltau prin bălți, împroșcând apa de ploaie. La cea de-a noua, Scripcarul se dezechilibră, dar se redresă înainte să cadă de pe cal.

– Bine lovit! strigă el, râzând. Aproape că m-ai doborât, ser.

– Încă puțin! strigă prin ploaie cavalerul verde.

– Nu, nu cred. Scripcarul își azvârli cât colo lancea sfărâmată și un scutier îi dădu o alta în loc.

Următoarea înfruntare a fost și ultima. Lancea lui Ser Galtry trecu fără efect peste scutul Scripcarului, iar Ser John îl izbi pe cavalerul verde direct în piept, doborându-l din șa. Un imens val mocirlos se stârni când Ser Galtry atinse pământul. Spre răsărit, Dunk zări scânteierea îndepărtată a unui fulger.

Tribunele se goleau cu repeziciune, oameni de rând și lorzi deopotrivă alergând de-a valma din calea ploii.

– Uite-i cum fug, șopti Alyn Cockshaw, strecurându-se în sus, pe lângă Dunk. Câțiva stropi de ploaie și toți lorzii viteji se duc scheunând să-și caute adăpost. Mă-ntreb ce-o să facă atunci când o să izbucnească adevărata furtună.

Adevărata furtună. Dunk știa că Lordul Alyn nu vorbea despre vreme. *Ce vrea omul ăsta? S-a hotărât dintr-odată să-mi devină prieten?*

Heraldul se urcă din nou pe platforma sa.

– Ser Tommard Heddle, un cavaler de la Zidurile Albe, în slujba Lordului Butterwell! strigă el, în timp ce un tunet bubuia în depărtare. Ser Uthor Underleaf. Veniți și vă dovediți vitejia!

Dunk aruncă o privire către Ser Uthor, tocmai la timp ca să-i vadă zâmbetul acrindu-se. *Nu e adversarul pentru care a plătit. Maestrul turnirului l-a înșelat, dar de ce? Altcineva și-a vârât coada, cineva pe care Cosgrove îl prețuiește mai mult decât pe Uthor Underleaf.* Dunk rumegă ideea o clipă. *Ceilalți nu știu că Uthor n-are de gând să câștige,* înțelese el dintr-odată. *Îl văd ca pe o amenințare, așa că vor ca Tom cel Negru să-l îndepărteze din calea Scripcarului.* Heddle însuși făcea parte din conspirația lui Peake; puteau conta pe faptul că va pierde la nevoie. Așadar, mai rămânea doar...

Și, dintr-odată, Lordul Peake însuși traversă năvalnic terenul noroios, cu mantia fluturând în urmă-i, să urce treptele spre platforma heraldului.

– Suntem trădați! strigă el. Corbul Sângelui are un spion printre noi. Oul de dragon a fost furat!

Ser John Scripcarul își întoarse calul.

– Oul meu? Cum e posibil așa ceva? Lordul Butterwell are străjeri în fața dormitorului, zi și noapte.

– Uciși, declară Lordul Peake, dar unul a rostit numele ucigașului, înainte de-a muri.

Are de gând să mă acuze pe mine? se întrebă Dunk. O mulțime de oameni îl văzuseră atingând oul de dragon, în seara precedentă, când o urcase în brațe pe Lady Butterwell în patul soțului său. Degetul Lordului Gormon coborî acuzator.

– Uitați-l acolo. Fiul târfei. Puneți mâna pe el!

În celălalt capăt al terenului de turnir, Ser Glendon Ball ridică privirea nedumerit. Preț de o clipă, lăsă impresia că nu înțelege ce se întâmplă, până când văzu oameni alergând înspre el din toate direcțiile. Atunci, băiatul se mișcă mai repede decât și-ar fi putut imagina Dunk. Avea sabia pe jumătate scoasă din teacă în clipa când primul om își aruncă brațul în jurul gâtului său. Ball se smuci din strânsoare, dar deja alți doi se năpusteau asu-

pra lui. Se izbiră în el şi-l traseră jos, în noroi. Alţii se învălmăşeau deasupra lor, răcnind şi lovind cu picioarele. *În locul lui aş putea fi eu,* îşi dădu seama Dunk. Se simţea la fel de neajutorat ca la Ashford, în ziua când i s-a spus că trebuie să-şi piardă o mână sau un picior.

Alyn Cockshaw îl trase îndărăt.

– Nu te amesteca, dacă vrei să-l găseşti pe scutierul ăla al tău.

Dunk se întoarse spre el:

– Ce vrei să spui?

– S-ar putea să ştiu unde poate fi găsit băiatul.

– Unde? Dunk n-avea poftă de glume.

În capătul opus al terenului, Ser Glendon era tras cu brutalitate în picioare şi imobilizat între doi oşteni cu zale şi coifuri. Era mânjit de noroi din cap până-n picioare, iar pe obraji îi şiroiau sângele şi ploaia. *Sânge de erou,* gândi Dunk, în timp ce Tom cel Negru descăleca în faţa prizonierului.

– Unde e oul?

Din gura lui Ball picura sânge.

– De ce-aş fi furat oul? Eram pe cale să-l câştig.

Da, gândi Dunk, *şi asta nu putea fi îngăduit.*

Tom cel Negru îi crestă obrazul lui Ball cu un pumn înmănuşat în zale.

– Scotociţi în desagele de şa! porunci Lordul Peake. Pun rămăşag că vom găsi oul de dragon bine înfăşurat şi ascuns.

Lordul Alyn coborî glasul:

– Şi aşa va fi! Vino cu mine, dacă vrei să-ţi găseşti scutierul. E momentul cel mai potrivit, cât timp sunt ocupaţi cu toţii.

Lordul nu aşteptă răspunsul. Dunk se văzu nevoit să-l urmeze. Din trei paşi mari ajunse lângă el.

– Dacă te-ai atins de Egg...

– Băieţii nu-s pe gustul meu. Pe-aici. Iuţeşte pasul acum.

Pe sub o galerie acoperită, în josul unui şir de trepte pline de noroi, pe după un colţ, Dunk îl urma cu paşi mari, călcând prin băltoace, în timp ce ploaia cădea în jurul lor. Se ţinură aproape de ziduri, la adăpostul umbrelor, până când, în cele din urmă, se opriră într-o curte închisă, pavată cu pietre netede şi lucioase. Din toate părţile erau înconjuraţi de clădiri. Deasupra se aflau ferestre, toate închise şi oblonite. În mijlocul curţii era o fântână înconjurată de un zid scund de piatră.

Un loc pustiu, gândi Dunk. Nu-i plăcea senzaţia. Un vechi instinct îl făcu să întindă mâna după mânerul sabiei, uitând că Melcul îi câştigase arma. În timp ce îşi atingea pe bâjbâite şoldul, acolo unde ar fi trebuit să atârne teaca, Dunk simţi înţepătura unui vârf de cuţit în şale.

– Dacă te întorci, îţi scot rinichiul şi i-l dau bucătarului lui Butterwell să-l frigă pentru ospăţ. Cuţitul împunse insistent spatele tunicii lui Dunk. La fântână! Fără mişcări bruşte, ser.

Dacă l-a aruncat pe Egg în fântâna aia, n-o să-l salveze de mânia mea un cuţitaş de jucărie.

Dunk păşi încet înainte. Simţea furia crescându-i în viscere.

Lama de la spate dispăru.

– Acum te poţi întoarce să mă vezi, cavaler rătăcitor.

Dunk se întoarse.

– Lordul meu! Au legătură toate astea cu oul de dragon?

– Nu. Cu dragonul. Credeai c-am să stau cu mâinile în sân şi-am să te las să-l furi? Ser Alyn se strâmbă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mă pot bizui pe Melcul ăla nenorocit să te omoare. Îmi vreau aurul înapoi, fiecare monedă.

El? se miră Dunk. *Acest lord dolofan, palid şi parfumat e duşmanul meu secret?* Nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

– Ser Uthor şi-a meritat aurul. Sunt tare de cap, atâta tot.

– Aşa se pare. Dă-te înapoi.

Dunk făcu un pas în spate.

– Mai. Mai. Încă puțin.

Încă un pas și Dunk era lipit de fântână. Pietrele îi apăsau șalele.

– Așază-te pe margine. Nu te sperii de-o mică scaldă, nu? Nu poți să te uzi mai tare decât ești acum.

– Nu știu să înot. Dunk așeză o mână pe fântână. Pietrele erau ude. Una se mișcă sub apăsarea palmei sale.

– Ce păcat! Sari singur sau trebuie să-ți dau brânci?

Dunk privi în jos. Vedea stropii de ploaie ciupind suprafața apei, la șapte metri dedesubt. Pereții fântânii erau acoperiți de un strat vâscos de alge.

– Nu ți-am făcut niciun rău.

– Și nu-mi vei face niciodată. Daemon este al meu. Am să fiu la comanda gărzii sale regale. Nu ești demn de o mantie albă.

– N-am susținut vreodată că sunt.

Daemon. Numele răsună în capul lui Dunk. *Nu John. Daemon, după tatăl său. Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

– Daemon Blackfyre a zămislit șapte fii. Doi au murit pe Câmpul Ierbii Roșii, gemenii... Aegon și Aemon. Niște fanfaroni nenorociți fără minte, întocmai ca tine. Când eram copii, le plăcea să ne chinuiască și pe mine, și pe Daemon. Am plâns când Oțelul Înverșunat l-a dus pe Daemon în exil și, din nou, când Lordul Peake mi-a spus că vine acasă. Dar pe urmă te-a văzut *pe tine* pe drum și a uitat de existența mea. Cockshaw flutură cuțitul amenințător: poți să intri în apă așa cum ești sau poți să intri sângerând. Ce preferi?

Dunk închise palma în jurul pietrei desprinse. Se dovedi mai puțin desprinsă decât sperase... Înainte să reușească s-o smulgă, Ser Alyn se năpusti. Dunk se răsuci într-o parte, astfel că vârful cuțitului tăie prin carnea brațului său stâng. Și apoi piatra se smulse dintr-odată. Dunk o vârî în gura Nobilului Lord și îi simți dinții pârâind sub lovitură.

– Fântâna, așa-i? Îl lovi din nou pe lord în gură, apoi aruncă piatra, îl înhăță pe Cochskaw de încheietură și răsuci, până când osul trosni și pumnalul zăngăni pe pietre. După tine, stăpâne. Cu un pas lateral, Dunk smuci brațul lordului și îi înfipse un picior în șale. Lordul Alyn se prăvăli cu capul în jos în fântână. Urmă un pleoscăit.

– Bună treabă, ser.

Dunk se răsuci valvârtej. Prin ploaie, nu reuși să deslușească decât o siluetă învăluită în mantie și un singur ochi alb. Abia când bărbatul se apropie, fața umbrită de glugă căpătă trăsăturile cunoscute ale lui Ser Maynard Plumm și ochiul palid se dovedi a fi nimic altceva decât broșa din piatra lunii care-i prindea mantia pe umăr.

Jos, în fântână, Lordul Alyn se zbătea și striga după ajutor.

– *Crimă!* Ajutor!

– A încercat să mă omoare, spuse Dunk.

– Asta explică tot sângele.

– Sânge? Dunk privi în jos. Brațul stâng îi era roșu de la umăr până la cot, iar tunica îi era lipită de piele. Oh!

Dunk nu-și amintea cum căzuse, dar se pomeni dintr-odată pe jos, cu picăturile de ploaie șiroindu-i pe față. Îl auzea pe Lordul Alyn scâncind din fântână, dar zbaterea lui era acum mai lipsită de vlagă.

– Trebuie să-ți legăm mâna. Ser Maynard își strecură brațul pe sub trupul lui Dunk. Sus, acum. Nu te pot ridica de unul singur. Folosește-ți picioarele.

Dunk a făcut cum i s-a spus.

– Lordul Alyn. O să se înece.

– N-o să-i ducă nimeni dorul. Cu atât mai puțin Scripcarul.

– Nu e... gâfâi Dunk, palid de durere, ... scripcar.

– Nu. E Daemon din Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său. Sau așa își va spune, dacă va ajunge vreodată pe Tronul de

Fier. Ai fi surprins să afli câți lorzi preferă să aibă regi curajoși și nătărăi. Daemon e tânăr și neînfricat și îi stă bine pe cal.

Sunetele din fântână abia se mai auzeau.

– N-ar trebui să-i aruncăm Nobilului Lord o frânghie?

– Să-l salvezi acum ca să-l execuți mai târziu? Nu cred. Lasă-l să guste din mâncarea pe care ți-a pregătit-o ție. Hai, sprijină-te de mine!

Plumm îl ajută pe Dunk să străbată curtea. Văzute de aproape, trăsăturile lui Ser Maynard aveau ceva ciudat. Cu cât Dunk îl privea mai mult, cu atât părea să deslușească mai puțin.

– Te-am îndemnat să fugi, adu-ți aminte, dar ți-ai prețuit onoarea mai mult decât viața. O moarte onorabilă e bună și frumoasă, dar ce te faci dacă viața care e-n pericol nu-ți aparține? Răspunsul tău ar fi același, ser?

– A cui viață? Dinspre fântână se auzi un ultim pleoscăit. A lui Egg? La Egg te referi? Dunk strânse cu putere brațul lui Plumm. Unde-i băiatul?

– La zei. Și cred că știi de ce.

Durerea care-i sfârtecă trupul în clipa aceea îl făcu pe Dunk să uite de brațu-i rănit. Gemu.

– A încercat să folosească cizma.

– Așa bănuiesc. I-a arătat inelul lui Maester Lothar, care i l-a dat lui Butterwell care, fără îndoială, s-a scăpat în nădragi la vederea lui și a început să se întrebe dacă nu cumva s-a alăturat cui nu trebuia și cât de multe știe Corbul Sângelui despre conspirația lui. Răspunsul la această întrebare este *„multișor"*, chicoti Plumm.

– Cine ești?

– Un prieten, răspunse Maynard Plumm. Unul care te-a urmărit și s-a întrebat ce cauți în cuibul năpârcilor. Acum taci din gură și te facem bine.

Ținându-se în umbră, cei doi își croiră drum înapoi spre micul cort al lui Dunk. Odată ajunși înăuntru, Ser Maynard aprinse un foc, umplu un vas cu vin și îl așeză pe flacără, la fiert.

– O tăietură curată și, cel puțin, nu e la mâna dreaptă, spuse el, sfâșiind mâneca tunicii pătate de sânge a lui Dunk. Se pare că n-a atins osul. Totuși, va trebui s-o spălăm, altfel s-ar putea să-ți pierzi brațul.

– Nu contează. Dunk era amețit și avea senzația c-o să vomite în orice clipă. Dacă Egg e mort...

– ... vina îți aparține. Ar fi trebuit să-l ții departe de locul ăsta. Dar n-am spus nicio clipă că băiatul e mort. Am spus că e cu zeii. Ai pânză curată? Mătase?

– Tunica mea. Cea bună, pe care o am din Dorne. Cum adică e cu zeii?

– Toate la timpul potrivit. Mai întâi brațul.

Vinul începu în scurt timp să răspândească aburi. Ser Maynard găsi tunica bună a lui Dunk, o mirosi neîncrezător, apoi scoase un pumnal și începu s-o taie. Dunk își înăbuși protestul.

– Ambrose Butterwell n-a fost niciodată ceea ce s-ar putea numi un om hotărât, spuse Ser Maynard, făcând ghemotoc trei bucăți de mătase și înmuindu-le în vin. A avut îndoieli în privința acestui complot încă de la început, îndoieli care i-au fost aţâţate în clipa când a aflat că băiatul nu poartă sabia. Iar azi-dimineață, oul lui de dragon a dispărut și, odată cu el, ultimele sale rămășițe de curaj.

– Ser Glendon n-a furat oul, spuse Dunk. A fost în curte toată ziua, luptând în turnir sau privindu-i pe alții cum luptă.

– Cu toate astea, Peake va găsi oul în desaga lui de șa. Vinul fierbea. Plumm scoase o mănușă de piele și spuse: Încearcă să nu țipi. Apoi scoase o fâșie de mătase din vinul clocotit și începu să spele tăietura.

Dunk nu țipă. Scrâșni din dinți, își mușcă limba și își izbi șoldul cu pumnul atât de tare, încât îl învineți, dar nu țipă. Ser Maynard folosi restul tunicii bune ca să facă un bandaj pe care i-l legă strâns în jurul brațului.

– Cum e? îl întrebă Plumm când isprăvi.

– Îngrozitor. Dunk tremura. Unde-i Egg?

– Cu zeii, ți-am spus.

Dunk ridică mâna sănătoasă și-l apucă pe Plumm de gât.

– Vorbește limpede. M-am săturat de aluzii și șarade. Spune-mi unde-l găsesc pe băiat sau îți frâng gâtul, așa prieten cum îmi ești.

– În Templul Septim. Ai face bine să mergi înarmat. Ser Maynard zâmbi. E destul de limpede pentru tine, Dunk?

Prima oprire a lui Dunk a fost în pavilionul lui Ser Uthor Underleaf.

Strecurându-se înăuntru, nu-l găsi decât pe scutierul Will, aplecat peste o covată și frecând hainele de corp ale stăpânului său.

– Iarăși tu? Ser Uthor e la ospăț. Ce vrei?

– Îmi vreau sabia și scutul.

– Ai adus răscumpărarea?

– Nu.

– Atunci de ce te-aș lăsa să-ți iei armele?

– Am nevoie de ele.

– Ăsta nu-i un motiv.

– Dar dacă ți-aș spune că te omor dacă încerci să mă împiedici?

Will gâfâi.

– Sunt acolo.

Dunk se opri în fața templului septim al castelului. *Zeii să m-ajute să nu fi ajuns prea târziu!* Avea centura sabiei la locul

obișnuit, strânsă la brâu. Își legase scutul de brațul rănit și povara lui îi provoca junghiuri de durere la fiecare pas. Se temea că ar putea să țipe, la cea mai mică atingere. Dădu ușile în lături cu mâna sănătoasă.

Înăuntru, templul era întunecat și tăcut, luminat doar de flăcările lumânărilor care pâlpâiau pe altarele Celor Șapte. În dreptul Războinicului ardeau cele mai multe lumânări, cum era și de așteptat în timpul unui turnir. Mulți cavaleri veneau aici să se roage pentru putere și curaj, înainte să intre în luptă. Altarul Străinului era învăluit în umbră, cu o singură lumânare aprinsă. Mama și Tatăl aveau cu zecile fiecare, Fierarul și Fecioara ceva mai puține. Iar sub felinarul strălucitor al Babei era îngenuncheat Lordul Ambrose Butterwell, rugându-se în tăcere, cu capul plecat, pentru înțelepciune.

Nu era singur. De îndată ce Dunk porni spre el, doi oșteni înaintară să-i taie calea, cu fețele aspre sub coifurile fără vizieră. Amândoi purtau veșminte de zale pe sub cămășile cu dungi vălurite, verzi, albe și galbene, ale Casei Butterwell.

– Stai pe loc, ser. N-ai ce căuta aici.

– Ba da, are. V-am prevenit c-o să mă găsească.

Glasul era al lui Egg.

Când băiatul ieși din umbrele de la picioarele Tatălui, cu țeasta rasă lucind în lumina lumânărilor, lui Dunk îi veni să alerge spre el, să-l ia pe sus cu un țipăt de bucurie și să-l strivească în brațe. Dar ceva din tonul lui Egg îl făcu să ezite. *Pare mai degrabă furios decât speriat și nu l-am văzut niciodată atât de serios. Și Butterwell în genunchi. Ceva e ciudat aici.*

Lordul Butterwell se ridică în picioare. Chiar și în lumina difuză a lumânărilor, carnea lui avea un aspect palid și lipicios.

– Lăsați-l să treacă, le spuse el străjerilor. Când aceștia se retraseră, îi făcu semn lui Dunk să se apropie. Nu i-am făcut băiatului niciun rău. L-am cunoscut bine pe tatăl său, pe când

eram Mâna Regelui. Prințul Maekar trebuie să știe, nimic din toate acestea n-a fost ideea mea.

– Va ști, promise Dunk. Ce se petrece aici?

– Peake. Totul a fost pus la cale de el, jur pe Cei Șapte. Lordul Butterwell așează o mână pe altar. Să mă doboare zeii dacă mint. Mi-a spus pe cine trebuie să invit și pe cine nu și l-a adus aici pe acest tânăr pretendent. N-am vrut să iau parte la această trădare, trebuie să mă crezi. Tom Heddle, el m-a îndemnat, n-am să tăgăduiesc asta. Ginerele meu, căsătorit cu fiica mea cea mare, dar n-am să mint, a fost părtaș la toate acestea.

– E campionul tău, spuse Egg. Dacă a fost părtaș, atunci ai fost și tu.

Taci din gură! îi venea lui Dunk să răcnească. *Gura aia slobodă a ta o să ne bage-n mormânt pe amândoi.* Însă Butterwell părea să tremure de frică.

– Lordul meu, nu înțelegi. Heddle e la comanda garnizoanei mele.

– Trebuie să ai câțiva oșteni credincioși, spuse Egg.

– Cei de-aici, răspunse Lordul Butterwell. Alți câțiva. Am fost prea moale, recunosc, dar n-am fost trădător niciodată. Frey și cu mine am avut îndoieli încă de la bun început în privința pretendentului Lordului Peake. Nu poartă sabia! Dacă ar fi fost fiul tatălui său, Oțelul Înverșunat l-ar fi înarmat cu sabia Blackfyre. Și toată vorbăria lui despre un dragon... o nebunie. Nebunie și prostie. Nobilul Lord își șterse cu mâneca sudoarea de pe față și continuă: Iar acum mi-au luat oul, oul de dragon pe care bunicul l-a primit de le însuși regele, ca recompensă pentru loialitatea sa. Era acolo azi-dimineață, când m-am trezit și străjerii mei jură că nimeni n-a intrat și n-a ieșit din dormitor. S-ar putea să-i fi cumpărat Lordul Peake, nu știu, dar oul a dispărut. Trebuie să fie la ei sau...

Sau oul a făcut pui, gândi Dunk. Dacă în Westeros și-ar face din nou apariția un dragon viu, lorzii și oamenii de rând s-ar înghesui lângă prințul care l-ar putea revendica.

– Lordul meu, spuse el, aș dori să am o vorbă cu... scutierul meu, dacă ești atât de bun.

– Cum ți-e voia, ser. Lordul Butterwell îngenunche să se roage din nou.

Dunk îl trase pe Egg deoparte și se lăsă pe un genunchi, să-i vorbească față în față.

– Îți trag o scatoalcă peste ureche de-ți întorc ochii la ceafă și-o să-ți petreci tot restul zilelor privind în spate.

– Ar trebui, ser. Egg avea grația să pară rușinat. Îmi pare rău. N-am vrut decât să trimit un corb la tatăl meu.

Ca să pot rămâne eu cavaler. Băiatul avusese intenții bune. Dunk aruncă iute o privire spre locul unde se ruga Lordul Butterwell.

– Ce i-ai făcut?

– L-am speriat, ser.

– Da, asta văd și eu. O să aibă bătături la genunchi până mâine-dimineață.

– N-am știut ce altceva să fac, ser. Maesterul m-a adus la ei, după ce a văzut inelul tatălui meu.

– La ei?

– La Lordul Butterwell și la Lordul Frey, ser. Mai erau acolo și câțiva străjeri. Toată lumea era supărată. Cineva a furat oul de dragon.

– Sper că nu tu.

Egg clătină din cap.

– Nu, ser. Am știut că am intrat în bucluc din clipa când maesterul i-a arătat Lordului Butterwell inelul meu. Mi-a trecut prin minte să zic că l-am furat, dar mi-am zis că n-o să mă creadă. Apoi mi-am amintit că l-am auzit odată pe tata pomenind

despre ceva ce-a spus Corbul Sângelui, cum că e mai bine să fii înfricoșător decât înfricoșat, așa că le-am zis că tata ne-a trimis aici să spionăm pentru el, că e pe drum încoace, cu o armată, că Nobilul Lord ar face mai bine să mă elibereze și să renunțe la trădare, dacă nu vrea să-și piardă capul. Băiatul afișă un zâmbet sfios: A mers mai bine decât mă așteptam, ser.

Lui Dunk îi venea să-l ia pe băiat de umeri și să-l scuture până-i clănțăne dinții. *Ăsta nu e un joc!* ar fi vrut să urle. *E pe viață și pe moarte:*

– Lordul Frey a auzit și el toate astea?

– Da. I-a urat Lordului Butterwell casă de piatră și a anunțat că se întoarce la Gemeni numaidecât. Atunci Nobilul Lord ne-a adus aici să ne rugăm.

Frey a putut să fugă, gândi Dunk, *dar Butterwell n-are unde și, mai devreme sau mai târziu, va începe să se întrebe de ce Prințul Maekar și oastea lui nu și-au făcut apariția.*

– Dacă Lordul Peake află că ești în castel...

Ușa principală a templului se deschise cu zgomot. Dunk se întoarse și-l văzu pe Tom Heddle cel Negru, privind mânios, în zale și platoșă, cu ploaia șiroindu-i de pe mantia udă și băltind la picioarele lui. Alături de el avea o duzină de oșteni înarmați cu sulițe și topoare. Cerul din spatele lor fu străbătut de strălucirea albastră și albă a unui fulger care proiectă umbre trecătoare pe podeaua albă de piatră. O pală de vânt stârni toate lumânările din sept într-un dans.

O, șapte iaduri afurisite! Atât avu Dunk timp să gândească, înainte ca Heddle să spună:

– Iată băiatul. Luați-l!

Lordul Butterwell se ridicase în picioare.

– Nu. Stați pe loc. Băiatul nu va fi molestat. Tommard, ce-nseamnă toate astea?

Fața lui Heddle se strâmbă cu dispreț.

– Nu tuturor ne curge lapte prin vene, Nobile Lord. Îl vreau pe băiat.

– Nu înțelegi. Glasul lui Butterwell devenise un tremolo pițigăiat. S-a isprăvit cu noi. Lordul Frey a plecat și îl vor urma și alții. Prințul Maekar se apropie cu o oștire.

– Un motiv în plus să-l luăm ostatic pe băiat.

– Nu, nu, zise Butterwell. Nu mai vreau să am de-a face cu Lordul Peake și pretendentul lui. Nu vreau să lupt.

Tom cel Negru își privi stăpânul cu răceală.

– Lașule. Tom scuipă. Spune ce vrei. Lupți sau mori, lordul meu? Arătă spre Egg. Un cerb pentru primul om care scoate sabia.

– Nu, nu. Butterwell se întoarse către străjerii lui. Opriți-i, mă auziți? Vă poruncesc. Opriți-i!

Dar toți străjerii stăteau înmărmuriți, neștiind cui să dea ascultare.

– Trebuie s-o fac eu însumi, așadar? Tom cel Negru scoase din teacă sabia lungă.

Dunk făcu la fel.

– Treci în spatele meu, Egg.

– Lăsați armele, amândoi! țipă Butterwell. Nu vreau vărsare de sânge în templu! Ser Tommard, acesta este scutul jurat al prințului. Te va ucide!

– Numai dacă se prăbușește peste mine. Tom cel Negru își dezveli dinții într-un rânjet aspru. L-am văzut încercând să lupte în turnir.

– Sunt mai priceput cu sabia, îl preveni Dunk.

Heddle răspunse cu un fornăit și atacă. Dunk îl îmbrânci pe Egg în spate și se întoarse să-i întâmpine sabia. A parat destul de bine prima lovitură, dar sabia lui Tom cel Negru i-a zdruncinat scutul și rana bandajată din spatele lui, trimițându-i un spasm de durere de-a lungul brațului. Încercă apoi să lovească spre capul lui Heddle, dar Tom cel Negru alunecă într-o parte

și îl izbi din nou. Dunk abia reuși să pareze cu scutul la timp. Așchii de pin zburară și Heddle izbucni în râs, întețindu-și atacul, jos, sus și iarăși jos. Dunk preluă toate loviturile în scut, dar fiecare era o tortură și se pomeni pierzând teren.

– Vino-i de hac, ser! îl auzi pe Egg strigând. Vino-i de hac, vino-i de hac, e chiar acolo.

Dunk simțea gustul sângelui în gură și, mai rău, rana i se deschisese la loc. Îl cuprinse un val de amețeală. Sabia lui Tom cel Negru făcea fărâme scutul alungit. *Stejar și fier, păziți-mă cu strășnicie, astfel sunt mort și osândit pentru vecie,* gândi Dunk, înainte să-și aducă aminte că scutul său era din pin. Când se izbi cu spatele de altar, se împletici, căzu pe-un genunchi și își dădu seama că nu mai are unde să se retragă.

– Nu ești cavaler, zise Tom cel Negru. Ai lacrimi în ochi, mocofane?

Lacrimi de durere. Dunk își forță genunchiul și se izbi, cu scutul înainte, de dușmanul său.

Tom cel Negru păși înapoi, clătinându-se, dar reuși să-și păstreze echilibrul. Dunk năvăli după el, lovindu-l cu scutul, iar și iar, folosindu-și statura și puterea ca să-l împingă pe Heddle cu spatele, până la jumătatea templului. Apoi, cu o mișcare bruscă, dădu scutul la o parte și lovi cu sabia-i lungă, iar Heddle țipă când oțelul mușcă prin lână și mușchi, adânc în coapsă. Sabia lui zvâcni sălbatic, dar lovitura fu disperată și stângace. Dunk își lăsă scutul să preia o ultimă lovitură, pe care o contracară cu toată greutatea lui.

Tom cel Negru făcu un pas înapoi, clătinându-se și privi în jos, cu oroare, la antebrațul care-i cădea pe podea, lângă altarul Străinului.

– Tu! gâfâi el. Tu, tu...

– Ți-am spus eu. Dunk îi înjunghie beregata. Sunt mai priceput cu sabia.

Doi dintre oşteni ieşiră alergând în ploaie, când un lac de sânge se revărsă din trupul lui Tom cel Negru. Ceilalţi îşi apucară sulițele şi ezitară, aruncându-i lui Dunk priviri precaute şi aşteptând ca stăpânul lor să vorbească.

– A fost... a fost o nelegiuire, articulă, în cele din urmă, Butterwell. Se întoarse către Dunk şi Egg: Trebuie să plecăm de la Zidurile Albe înainte ca Gormon Peake să fie înştiinţat de cei doi. Are mai mulţi prieteni printre oaspeţi decât mine. Poarta din spate din zidul nordic, ne strecurăm pe-acolo... veniţi, trebuie să ne grăbim.

Dunk îşi trânti sabia în teacă.

– Egg, du-te cu Lordul Butterwell. Îşi trecu un braţ pe după umerii băiatului şi coborî glasul: Nu rămâne cu el mai mult decât ai nevoie. Ia-o înainte, cu Potopul, şi dispari înainte ca Nobilul Lord să treacă din nou de partea cealaltă. Ia-o spre Iazul Fecioarelor, e mai aproape decât Debarcaderul Regelui.

– Dar tu, ser?

– Nu-ţi fă griji în privinţa mea.

– Sunt scutierul tău.

– Da, încuviinţă Dunk, şi vei face aşa cum îţi spun, altfel te alegi cu o scatoalcă peste ureche.

Un grup de oameni părăsea sala mare a castelului, oprindu-se cât să-şi tragă glugile pe cap, înainte să se aventureze prin ploaie. Printre ei erau Bătrânul Taur, sfrijitul Lord Caswell, din nou cherchelit. Amândoi îl ocoliră de departe pe Dunk. Ser Mortimer Boggs îi aruncă o privire curioasă, dar nu îndrăzni să-i vorbească. Uthor Underleaf nu era la fel de sfios.

– Ai întârziat la ospăţ, ser, zise el, scoţându-şi mănuşile. Şi văd că porţi iarăşi sabie.

– O să-ţi primeşti plata pentru ea, dacă asta te preocupă. Dunk îşi abandonase scutul sfărâmat şi îşi acoperise braţul rănit

cu mantia, să-și ascundă sângele. Dacă nu mor cumva, adăugă el. Atunci ai permisiunea să-mi jefuiești cadavrul.

Ser Uthor râse.

– Să fie curaj sau prostie? Ambele au cam același miros, din câte-mi amintesc. Nu e prea târziu să-mi accepți propunerea, ser.

– E mai târziu decât crezi, îl înștiință Dunk.

Nu așteptă răspunsul lui Underleaf, ci trecu pe lângă el, prin ușile duble. Sala mare duhnea a bere, a fum și a lână udă. În balconul de deasupra, câțiva muzicanți cântau încetișor. Râsete răsunau dinspre mesele de onoare, acolo unde Ser Kirby Pimm și Ser Lucas Nayland jucau un joc pe băute. Sus, pe dais, Lordul Peake vorbea pătruns cu Lordul Costayne, în timp ce proaspăta mireasă a Lordului Butterwell ședea părăsită în jilțul ei.

Jos, la mesele de rând, Dunk îl găsi pe Ser Kyle înecându-și amarul în berea Lordului Butterwell. Talerul său de lemn era plin de tocană vârtoasă, făcută din mâncarea rămasă după seara precedentă. „O strachină brună", așa era numită această mâncare în bodegile de la Debarcaderul Regelui. Era limpede că Ser Kyle n-avusese stomac pentru ea. Neatinsă, tocana se răcise și o peliculă de grăsime sclipea deasupra conținutului maro.

Dunk se strecură pe bancă, lângă el.

– Ser Kyle.

Motanul clătină din cap.

– Ser Duncan. Vrei niște bere?

– Nu. Berea era ultimul lucru de care avea nevoie.

– Nu te simți bine, ser? Iartă-mă, dar arăți...

– ...mai bine decât mă simt. Ce s-a întâmplat cu Glendon Ball?

– L-au dus în temniță. Ser Kyle își scutură capul. Odraslă de târfă sau nu, băiatul nu mi s-a părut niciodată hoț.

– Nici nu este.

Ser Kyle îl privi printre gene:

– Brațul tău... cum s-a...

– Un pumnal. Dunk se întoarse cu fața spre dais, încruntându-se. Scăpase de moarte de două ori în ziua aceea. Știa că așa ceva ar fi de-ajuns pentru cei mai mulți oameni. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.* Se ridică în picioare: Alteță! strigă el. Câțiva oameni de pe băncile din apropiere lăsară jos lingurile, își întrerupseră conversațiile și se întoarseră să-l privească. Alteță! repetă Dunk, mai tare. Se îndreptă spre dais, pășind apăsat pe covorul myrishez. Daemon!

Acum, jumătate de sală amuți. La masa de onoare, bărbatul care își zicea Scripcarul se întoarse și-i zâmbi. Dunk observă că-și îmbrăcase tunica violet pentru ospăț. *Violet, ca să-i pună în evindență culoarea ochilor.*

– Ser Duncan, sunt încântat că te afli printre noi. Ce dorești de la mine?

– Dreptate, răspunse Dunk. Pentru Glendon Ball.

Numele răsună, lovindu-se de ziduri și, preț de o clipă, fiecare bărbat, femeie și copil din sală parcă a împietrit. Lordul Costayne izbi cu pumnul în masă și strigă:

– Moarte meritată, nu dreptate!

Alte glasuri i se făcură ecou, iar Ser Harbert Paege declară:

– E născut bastard. Toți bastarzii sunt hoți sau mai rău. Sângele își spune cuvântul.

În primul moment, Dunk fu cuprins de disperare. *Sunt singur aici.* Dar Ser Kyle Motanul se ridică în picioare, clătinându-se doar puțin.

– O fi băiatul bastard, lorzii mei, dar e bastardul Globului de Foc. E întocmai cum a spus Ser Harbert: sângele își spune cuvântul.

Daemon se încruntă:

– Nimeni nu-l prețuiește pe Globul de Foc mai mult decât mine, spuse el. N-am să cred că acest fals prinț e din sămânța

lui. A furat oul de dragon și a ucis trei oameni de ispravă pentru asta.

– N-a furat nimic și n-a ucis pe nimeni, insistă Dunk. Dacă au fost omorâți trei oameni, căutați-le ucigașul în altă parte. Alteța Ta știe la fel de bine ca mine că Ser Glendon a fost toată ziua în curte și a participat la o luptă după alta.

– Da, recunoscu Daemon. M-a surprins asta și pe mine. Dar oul de dragon a fost găsit printre lucrurile lui.

– Chiar așa? Unde e oul acum?

Lordul Gormon Peake se ridică în picioare, cu privirea rece și poruncitoare.

– La loc sigur și bine păzit. Și de ce te preocupă asta pe tine, ser?

– Adu-l aici, îi ceru Dunk. Aș vrea să-l mai privesc o dată, lordul meu. Aseară l-am văzut doar o clipă.

Ochii lui Peake se îngustară.

– Alteță, i se adresă el lui Daemon, pare-mi-se că acest cavaler rătăcitor a venit la Zidurile Albe cu Ser Glendon, neinvitat. S-ar putea să fie părtaș la toate astea.

Dunk ignoră această remarcă.

– Alteță, oul de dragon pe care Lordul Peake l-a găsit printre lucrurile lui Ser Glendon a fost cel pe care l-a pus el însuși acolo. Cere-i să-l aducă, dacă poate. Cercetează-l cu ochii tăi. Pun rămășag că nu e decât o piatră vopsită.

În sală se iscă un adevărat vacarm. O sută de glasuri începură să vorbească deodată și mulți cavaleri săriră în picioare. Daemon arăta aproape la fel de mic și de neajutorat cum arătase Ser Glendon când fusese acuzat.

– Ești beat, prietene?

Aș vrea să fiu.

– Am pierdut niște sânge, recunoscu Dunk, dar nu mi-am pierdut mințile. Ser Glendon a fost acuzat pe nedrept.

– De ce? întrebă Daemon, nedumerit. Dacă Ball n-a făcut niciun rău, așa cum susții, de ce ar insista Nobilul Lord că a furat și ar încerca să-i dovedească vinovăția cu o piatră vopsită?

– Ca să-l înlăture din calea ta. Nobilul Lord ți-a cumpărat alți adversari, cu aur și promisiuni, dar Ball n-a fost de vânzare.

Scripcarul roși.

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Trimite după Ser Glendon și întreabă-l chiar tu.

– Asta am să și fac. Lord Peake, cere să-mi fie adus bastardul numaidecât. Și adu-mi și oul de dragon. Vreau să-l văd mai bine.

Gormon Peake îi aruncă lui Dunk o privire plină de dezgust.

– Alteță, bastardul este supus unui interogatoriu. În câteva ore vom avea o mărturisire completă, nu mă îndoiesc.

– Prin interogatoriu, lordul vrea să spună tortură, interveni Dunk. În câteva ore, Ser Glendon va mărturisi că ți-a ucis tatăl, Alteță, și ambii frați.

– Ajunge! Fața Lordului Peake era aproape stacojie. Încă o vorbă și-ți smulg limba din rădăcini.

– Ești mincinos, răspunse Dunk. Iată, am spus două vorbe.

– Și le vei regreta pe amândouă, îi promise Peake. Luați-l pe omul acesta și întemnițați-l în lanțuri.

– Nu! Glasul lui Daemon era periculos de potolit. Vreau adevărul. Sunderland, Vyrwel, Smallwood, luați-vă oameni și mergeți să-l aduceți pe Ser Glendon din temniță. Aduceți-l aici și aveți grijă să nu pățească nimic. Dacă încearcă cineva să vă împiedice, spuneți-i că aveți misiune de la rege.

– Cum poruncești, răspunse Lordul Vyrwel.

– Voi rezolva această problemă așa cum ar face tatăl meu, zise Scripcarul. Ser Glendon e acuzat de crime abominabile. În calitate de cavaler, are dreptul să se apere cu puterea armelor. Am să-l înfrunt pe terenul de turnir și am să las zeii să hotărască dacă e vinovat sau nevinovat.

Sânge de erou sau sânge de târfă, gândi Dunk, când doi dintre oamenii Lordului Vyrwel îl aruncară pe Ser Glendon, gol, la picioarele lui, *are, oricum, mult mai puțin decât înainte.*

Băiatul fusese bătut cu sălbăticie. Avea fața umflată și plină de vânătăi, avea mai mulți dinți sparți sau lipsă, din ochiul drept îi șiroia sânge, iar pe piept carnea îi era roșie și crăpată, acolo unde fusese ars cu fierul înroșit.

– Ești în siguranță acum, murmură Ser Kyle. Aici suntem doar cavaleri rătăcitori și zeii știu că suntem oameni pașnici.

Daemon le dăduse apartamentele maesterului și le poruncise să bandajeze toate rănile pe care le putea avea Ser Glendon și să-l pregătească pentru duel.

În timp ce spăla sângele de pe fața și mâinile băiatului, Dunk observă că trei unghii de la mâna stângă îi fuseseră smulse. Asta îl îngrijora mai mult decât celelalte răni.

– Poți ține lancea în mână?

– Lancea? Când încercă să vorbească, din gura lui Ser Glendon se scurse sânge amestecat cu salivă. Am toate degetele?

– Zece, zise Dunk, însă doar șapte unghii.

Ball clătină din cap.

– Tom cel Negru avea de gând să-mi taie toate degetele, dar a fost chemat în altă parte. Cu el trebuie să mă lupt?

– Nu. L-am omorât.

Asta îl făcu pe băiat să zâmbească.

– Trebuia s-o facă cineva.

– Vei lupta împotriva Scripcarului, dar numele lui adevărat este...

– ...Daemon, da. Mi-au spus. Dragonul Negru. Ser Glendon râse. Tatăl meu a murit pentru el, aș fi fost bucuros omul lui. Aș fi luptat pentru el, aș fi ucis pentru el, aș fi murit pentru

el, dar nu pot pierde pentru el. Întoarse capul și scuipă un dinte spart. Pot să capăt o cupă cu vin?

– Ser Kyle, adu plosca.

Băiatul bău cu nesaț, apoi se șterse la gură.

– Uită-te la mine. Tremur ca o fată.

Dunk se încruntă.

– Mai poți să te ții pe cal?

– Ajută-mă să mă spăl și adu-mi scutul, lancea și șaua, spuse Ser Glendon, și vei vedea ce pot să fac.

Era aproape dimineață când ploaia se domoli îndeajuns ca duelul să aibă loc. Curtea castelului era o mocirlă moale care sclipea udă în lumina sutelor de torțe. În spatele terenului de turnir, o ceață alburie se ridica, înălțând pe zidurile de piatră degete fantomatice, ca să înhațe meterezele castelului. Mulți dintre nuntași dispăruseră în orele scurse între timp, dar cei rămași urcau din nou în tribune și se așezau pe scândurile de pin îmbibate de ploaie. Printre ei se afla Ser Gormon Peake, înconjurat de un grup de lorzi mai mărunți și cavaleri de casă.

Doar câțiva ani trecuseră de când Dunk fusese scutierul bătrânului Ser Arlan. Nu uitase ce are de făcut. Încheie cataramele armurii ce nu-i era pe măsură lui Ser Glendon, îi prinse coiful de grumăjer, îl ajută să încalece și îi dădu scutul. Turnirurile anterioare lăsaseră scobituri adânci în lemn, dar globul strălucitor de foc se mai vedea și acum. Arată la fel de tânăr ca Egg, gândi Dunk. Un băiețel speriat și înverșunat. O fi roibul mai bine antrenat și mai ager, dar un călăreț se descurcă mai bine pe calul pe care-l cunoaște, iar acesta îi e străin.

– Voi avea nevoie de o lance, spuse Ser Glendon. O lance de război.

Dunk se duse la stativ. Lăncile de război erau mai scurte și mai grele decât cele de turnir pe care le folosise în duelurile

anterioare, doi metri și jumătate de frasin masiv, cu un vârf ascuțit de fier. Dunk alese una și o scoase, trecându-și mâna pe toată lungimea ei, să se asigure că nu are crăpături.

La capătul opus al terenului, unul dintre scutierii lui Daemon îi oferea acestuia o lance identică. Era un scripcar, nimic mai mult. În loc de săbii și scripci, veșmintele calului său de război înfățișau acum dragonul cu trei capete al Casei Blackfyre, negru pe fond roșu. Prințul își spălase și vopseaua neagră din părul care acum i se revărsa pe umeri într-o cascadă de argint și aur, scânteind ca metalul bătut în lumina torțelor. *Tot așa ar fi și părul lui Egg, dacă l-ar lăsa vreodată să crească,* își dădu seama Dunk. Îi venea greu să și-l imagineze așa, dar știa că, într-o bună zi, va trebui, dacă vor trăi amândoi până atunci.

Heraldul urcă din nou pe platforma lui.

– Ser Glendon, Bastardul e acuzat de furt și de crimă, vesti el, iar acum vine să-și dovedească nevinovăția cu prețul trupului său. Daemon din Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său, Rege de drept al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpân al Celor Șapte Regate și Apărător al Regatului, vine să dovedească adevărul acuzațiilor sale împotriva bastardului Glendon.

Și, dintr-odată, anii se risipiră și Dunk se afla din nou pe Pajiștea Ashford, ascultându-l pe Baelor Sfarmă-Lance chiar înainte de a porni în bătălia pentru propria viață. Vârî lancea de război înapoi, luă o lance de turnir din următorul rastel, o lance lungă de patru metri, suplă și elegantă.

– Folosește-o pe asta, îi spuse lui Ser Glendon. E ceea ce am folosit la Ashford, la Duelul Judiciar de Șapte.

– Scripcarul a ales o lance de război. Are de gând să mă omoare.

– Pentru asta trebuie mai întâi să te nimerească. Dacă ținteși bine, vârful lui nu te va atinge niciodată.

– Nu știu.

– Eu știu.

Ser Glendon îi smulse lancea din mână, se răsuci și porni la trap către teren.

– Cei Șapte să ne apere pe amândoi, așadar.

Undeva, la răsărit, un fulger brăzdă cerul rozaliu. Daemon lovi cu pintenii de aur în trupul armăsarului său și țâșni ca un fulger, coborându-și lancea de război cu vârful ei ucigaș de fier. Ser Glendon ridică scutul și alergă să-l întâmpine, legănându-și lancea mai lungă peste capul iepei, s-o izbească în pieptul tânărului pretendent. De sub copitele cailor țâșnea noroi, iar flăcările torțelor păreau mai strălucitoare când cei doi cavaleri trecură bubuind unul pe lângă altul.

Dunk închise ochii. Auzi un pârâit, un țipăt, o bufnitură.

– Nu! îl auzi el pe Lordul Peake strigând cu durere. Nuuuuuuu! Preț de o fracțiune de secundă, lui Dunk aproape i se făcu milă de el. Deschise ochii. Fără călăreț, armăsarul mare și negru încetinea pasul, la trap. Dunk sări și-l apucă de căpăstru. La celălalt capăt al terenului, Ser Glendon Ball își întoarse iapa și își înălță lancea zdrobită. Oamenii năvăliră pe teren, acolo unde Scripcarul zăcea neclintit, cu fața în jos, într-o băltă. Când îl ajutară să se ridice, era plin de noroi din cap până-n picioare.

– Dragonul Maro! strigă cineva. Un val de râsete străbătu curtea, în timp ce zorile se revărsau peste Zidurile Albe.

Abia câteva clipe mai târziu, pe când Dunk și Ser Kyle îl ajutau pe Glendon Ball să coboare de pe cal, sună prima goarnă și santinelele de pe ziduri dădură alarma. O oaste își făcuse apariția dincolo de zidurile castelului, ivindu-se din ceturile dimineții.

– Până la urmă, Egg n-a mințit, îi spuse Dunk, uluit, lui Ser Kyle.

De la Iazul Fecioarelor venise Lordul Mooton, de la Raventree Lordul Blackwood, de la Duskendale Lordul Darklyn.

Domeniile regale din preajma Debarcaderului Regelui trimiseseră Casele Hayford, Rosby, Stokeworth, Massey și chiar săbiile jurate ale regelui, în frunte cu trei cavaleri ai Gărzii, sprijiniți de trei sute de Dinți ai Corbului, cu arcuri înalte din lemn alb de copac al inimii. Însăși smintita Danelle Lothston plecase cu oaste din turnurile ei bântuite de la Harrenhal, cu părul roșu în vânt și cu armura-i neagră, care-i venea ca o mănușă de fier.

Lumina soarelui care răsărea scânteia pe vârfurile a cinci sute de lănci și de zece ori mai multe suliițe. Flamurile cenușii ale nopții renășteau în zeci de culori țipătoare. Iar deasupra tuturor fluturau doi dragoni regali, pe fundaluri negre ca noaptea: bestia cu trei capete a Regelui Aerys I Targaryen, roșie ca focul, și o fiară albă, înaripată, care scotea flăcări stacojii.

Până la urmă, nu e Maekar, își dădu seama Dunk, atunci când văzu acele stindarde. Stindardele Prințului de la Castelul Verii înfățișau patru dragoni cu trei capete, doi câte doi, blazonul celui de-al patrulea fiu al răposatului Rege Daeron II Targaryen. Un singur dragon alb vestea prezența Mâinii Regelui, Lordul Brynden Rivers.

Corbul Sângelui în persoană venise la Zidurile Albe.

Prima Rebeliune Blackfyre se sfârșise pe Câmpul Ierbii Roșii în sânge și în glorie. Cea de-a doua se sfârșise cu un scâncet.

– Nu ne pot intimida, declară Tânărul Daemon de pe meterezele castelului, după ce văzuse cercul de fier care-i înconjura, căci cauza noastră este dreaptă. Vom trece cu sabia prin ei și vom merge neabătut la Debarcaderul Regelui! Să sune goarnele!

Însă cavalerii, lorzii și oștenii murmurară între ei și câțiva începură să dea înapoi, îndreptându-se către grajduri sau spre câte-o ușă lăturalnică ori vreo ascunzătoare unde sperau că pot rămâne în siguranță. Iar când Daemon a scos sabia și a ridicat-o deasupra capului, toată suflarea a putut vedea că nu era Blackfyre.

– Astăzi va fi din nou ca pe Câmpul Ierbii Roșii, promise pretendentul.

– Las-o baltă, scripcarule! îi strigă un scutier cărunt. Prefer să trăiesc.

În cele din urmă, cel de-al doilea Daemon Blackfyre înaintă singur, struni calul în fața oștirii regale și îl provocă pe Corbul Sângelui la duel.

– Am să vă înfrunt, pe tine ori pe lașul Aerys sau pe oricare campion vei voi să numești.

Dar oamenii Corbului Sângelui îl înconjurară, îl traseră jos de pe cal și-l puseră în lanțuri de aur. Împlântară în pământul mocirlos stindardul pe care-l purtase și îi dădură foc. Flamura arse multă vreme, înălțând o dâră șerpuitoare de fum ce se făcea văzută până-n depărtări.

În ziua aceea n-a curs alt sânge decât al unui om aflat în slujba Lordului Vyrwel, care s-a lăudat că el fusese unul dintre spionii Corbului Sângelui și că în curând avea să fie bine răsplătit.

– Încă puțin și-am să mă desfăt cu târfe și cu vin roșu dornishean, se pare că ar fi fost auzit spunând, chiar înainte ca unul dintre cavalerii Lordului Costayne să-i taie beregata.

– Bea asta, spuse el, când omul lui Vyrwel se înecă de propriul sânge. Nu e dornishean, dar e roșu.

Altminteri, era o coloană tăcută, posomorâtă, de oameni care ieșeau, târându-și picioarele, pe porțile castelului Zidurile Albe, ca să-și arunce armele într-un morman scânteietor înainte de-a fi legați și conduși să aștepte judecata Lordului Corb al Sângelui. Dunk ieși alături de ceilalți, împreună cu Ser Kyle Motanul și Glendon Ball. Îl căutaseră pe Ser Maynard, să-l ia cu ei, dar Plumm se făcuse nevăzut cândva în timpul nopții.

Abia târziu, în după-amiaza aceea, Ser Roland Crakehall din Garda Regelui îl găsi pe Dunk printre ceilalți prizonieri.

– Ser Duncan! Unde în șapte iaduri te-ai ascuns? Lordul Rivers întreabă de tine de ore în șir. Vino cu mine, rogu-te!

Dunk porni alături de el. Mantia lungă a Lordului Crakehall flutura la fiecare pală de vânt, albă ca lumina lunii pe zăpadă. La vederea ei, Dunk își aminti cuvintele pe care le rostise Scripcarul, sus, pe acoperiș: *Am visat că erai învești mântat în alb, din cap până-n picioare, cu o mantie lungă și albă fluturând de pe umerii tăi largi.* Dunk pufni. *Da, și ai visat dragoni ieșind din ouă de piatră. La fel de verosimile amândouă.*

Pavilionul Mâinii se afla la câteva sute de metri de castel, în umbra unui ulm cu coroana lăbărțată. Câteva vaci pășteau iarba prin preajmă. *Regii se ridică și cad,* gândi Dunk, *iar vacile și oamenii de rând își văd de treburile lor.* Era o vorbă de-a bătrânului.

– Ce se va alege de ei? îl întrebă pe Ser Roland când trecură pe lângă un grup de ostatici așezați pe iarbă.

– Vor fi duși la Debarcaderul Regelui, la judecată. Cavalerii și oștenii ar trebui să scape destul de ușor. Ei n-au făcut decât să-și urmeze suveranii.

– Și lorzii?

– Unii vor fi iertați, dacă spun adevărul despre ceea ce știu și dacă cedează un fiu sau o fiică drept zălog al loialității lor. Le va fi mai greu celor care au primit iertarea după Câmpul Ierbii Roșii. Aceștia vor fi întemnițați sau dezonorați. Cei mai ticăloși își vor pierde capul.

Corbul Sângelui trecuse deja la fapte. Dunk observă asta în drum spre pavilionul lui. Flancând intrarea, capetele schilodite ale lui Gormon Peake și ale lui Tom Heddle cel Negru fuseseră înfipte în țepe, cu scuturile etalate dedesubt. *Trei castele, negre pe fond portocaliu. Omul care l-a ucis pe Roger de Pennytree.*

Chiar și în moarte, ochii Lordului Gormon erau duri, ca de cremene. Dunk i-i închise cu degetele.

– De ce-ai făcut asta? îl întrebă unul dintre străjeri. Oricum o să-i scoată ciorile curând.

– Îi datoram măcar atât.

Dacă Roger n-ar fi murit în ziua aceea, bătrânul nici nu s-ar fi uitat la Dunk, când l-a zărit alergând după porci pe ulițele Debarcaderului Regelui. *Un rege mort de mult i-a dat o sabie unui fiu în locul celuilalt, ăsta a fost începutul. Iar acum sunt aici și bietul Roger e în mormânt.*

– Mâna așteaptă, porunci Roland Crakehall.

Dunk trecu pe lângă el, prezentându-se în fața Lordului Brynden Rivers, vrăjitorul, și a Mâinii Regelui. Egg stătea în fața lui, proaspăt îmbăiat și îmbrăcat în veșminte princiare, așa cum îi ședea bine unui nepot al regelui. În apropiere, Lordul Frey era așezat pe un scaun de campanie, cu o cupă de vin în mână și cu micuțul lui moștenitor hidos foindu-i-se în poală. Lordul Butterwell era prezent și el... în genunchi, palid la față și tremurând.

– Trădarea nu e mai puțin mârșavă dacă trădătorul se dovedește un laș, spunse Lordul Rivers. Ți-am auzit scâncelile, Lord Ambrose, și cred un cuvânt din zece. Ținând seama de asta, am să-ți îngădui să păstrezi a zecea parte din averea ta. Îți poți păstra și soția. Îți doresc să te bucuri de ea.

– Și Zidurile Albe? întrebă Butterwell, cu glas tremurător.

– Confiscate pentru Tronul de Fier. Am de gând să dărâm castelul piatră cu piatră și să împrăștii sare pe pământul pe care se află. În douăzeci de ani, nimeni nu-și va mai aminti că a existat. Bătrâni nebuni și tineri răzvrătiți fac și acum pelerinaje la Câmpul Ierbii Roșii, să planteze flori pe locul unde a căzut Daemon Blackfyre. Nu voi îngădui ca Zidurile Albe să devină un alt monument al Dragonului Negru. Lordul Rivers flutură o mână palidă: Acum fugi de-aici, gândacule.

– Mâna Regelui e milostivă.

Butterwell plecă împleticindu-se, atât de orb de durere, încât nici măcar nu a părut să-l recunoască pe Dunk când a trecut pe lângă el.

– Ai permisiunea mea să pleci și tu, Lord Frey, porunci Rivers. Vom vorbi mai târziu.

– Cum poruncește stăpânul meu.

Frey își conduse fiul afară din pavilion.

De-abia atunci Mâna Regelui se întoarse spre Dunk. Era mai bătrân decât și-l amintea, cu fața aspră și ridată, însă avea pielea albă ca osul, iar obrajii și gâtul încă purtau semnul dizgrațios din naștere, ca o pată de sânge despre care unii oameni ziceau că seamănă cu un corb. Avea cizmele nerge, tunica stacojie. Peste ea purta o mantie fumurie, prinsă cu o broșă în forma unei mâini de fier. Părul îi cădea pe umeri, lung, alb și drept, pieptănat în față, ca să-i ascundă ochiul lipsă, cel pe care Oțelul Înverșunat i-l răpise pe Câmpul Ierbii Roșii. Ochiul rămas era foarte roșu. *Câți ochi are Corbul Sângelui? O mie și unul.*

– Prințul Maekar are, fără îndoială, un motiv întemeiat să-și lase fiul să fie scutier în slujba unui cavaler rătăcitor, spuse el, deși nu cred că asta însemna să fie adus într-un castel plin de trădători care pun la cale o rebeliune. Cum se face că mi-am găsit vărul într-un cuib de năpârci ca acesta, ser? Lordul Putinică vrea să mă facă să cred că Prințul Maekar te-a trimis aici, să adulmeci rebeliunea deghizat în cavaler misterios. Acesta-i adevărul?

Dunk plecă un genunchi.

– Nu, stăpâne. Adică, da, stăpâne. Asta i-a spus Egg. Aegon, adică. Prințul Aegon. Așadar, partea aceea este adevărată. Nu este, însă, ceea ce s-ar numi adevărul adevărat.

– Înțeleg. Așadar, voi doi ați aflat despre această conspirație împotriva coroanei și v-ați hotărât s-o dejucați singuri. Așa stau lucrurile?

– Nici așa. Noi doar... într-un fel, am nimerit din întâmplare, cum s-ar zice.

Egg își încrucișă brațele.

– Iar Ser Duncan și cu mine aveam situația sub control înainte de-a apărea tu cu oastea ta.

– Am avut ajutoare, stăpâne, adăugă Dunk.

– Cavaleri rătăcitori.

– Da, stăpâne. Ser Kyle Motanul și Maynard Plumm. Și Ser Glendon Ball. El l-a doborât de pe cal pe Scripc... pe pretendent.

– Da, am auzit povestea asta deja de pe zeci de buze. Bastardul Mâțișorilor. Născut dintr-o târfă și-un trădător.

– Născut din eroi, zise Egg apăsat. Dacă e printre ostatici, vreau să fie găsit și eliberat. Și răsplătit.

– Și cine ești tu să-i spui Mâinii Regelui ce să facă?

Egg nici nu clipi.

– Știi cine sunt, vere.

– Scutierul tău e insolent, ser, îi zise lui Dunk Lordul Rivers. Ar trebui să-i tragi o mamă de bătaie să se lecuiască.

– Am încercat, stăpâne. Dar e prinț.

– E un dragon, zise Corbul Sângelui, asta e. Ridică-te, ser.

Dunk se ridică.

– Au existat întotdeauna Targaryeni care au visat lucrurile ce vor veni, încă dinainte de Cucerire, spuse Corbul Sângelui, așa că n-ar trebui să ne mire, din când în când, dacă și un Blackfyre dovedește acest dar. Daemon a visat că dragonul se va naște la Zidurile Albe și așa a fost. Numai că nătărăul a greșit culoarea.

Dunk se uită la Egg. Văzu inelul. *Inelul tatălui său. E pe degetul lui, nu vârât în cizmă.*

– Aproape că-mi vine să te iau cu noi la Debarcaderul Regelui, îi zise lui Egg Lordul Rivers, și să te țin la curtea mea, ca... oaspete.

– Tata n-ar vedea asta cu ochi buni.

– Bănuiesc că nu. Prințul Maekar are o... fire... arțăgoasă. Poate c-ar trebui să te trimit înapoi la Castelul Verii...

– Locul meu e cu Ser Duncan. Sunt scutierul lui.

– Cei Șapte să ne apere pe amândoi. Cum poftești. Ești liber să pleci.

– Vom pleca, răspunse Egg, dar mai întâi avem nevoie de niște aur. Ser Duncan trebuie să-i plătească Melcului răscumpărarea.

Corbul Sângelui râse.

– Unde e băiatul umil pe care l-am întâlnit cândva la Debarcaderul Regelui? Cum spui, prințe. Am să-l însărcinez pe vistierul meu să-ți dea cât aur dorești. În limite rezonabile.

– Doar un împrumut, preciză Dunk. Am să-l plătesc înapoi.

– Când înveți să lupți în turnir, fără îndoială. Lordul Rivers pocni din degete, concediindu-i, desfășură un pergament și începu să bifeze nume cu un condei.

Însemnează oamenii care trebuie să moară, își dădu seama Dunk.

– Stăpâne, spuse el, am văzut capetele afară. Asta înseamnă... Scripcarul... Daemon... ai să-i iei și lui capul?

Corbul Sângelui ridică privirea de pe pergament.

– Asta hotărăște Regele Aerys... dar Daemon are patru frați mai mici. Și surori. Dacă aș fi atât de nesăbuit să-i tai frumosul cap, mama lui ar jeli, prietenii lui m-ar blestema și m-ar numi „ucigaș", iar Oțelul Înverșunat l-ar încorona pe fratele său, Haegon. Mort, tânărul Daemon e un erou. Viu, e un obstacol în calea fratelui meu vitreg. N-are cum să-l facă rege pe un al treilea Blackfyre, atât timp cât cel de-al doilea rămâne, atât de supărător, în viață. În plus, un ostatic așa de nobil va fi o podoabă la curtea noastră și o mărturie vie a milosteniei și bunăvoinței Înălțimii Sale, Regele Aerys.

– Am și eu o întrebare, interveni Egg.

– Încep să pricep de ce era tatăl tău atât de dornic să scape de tine. Ce mai vrei de la mine, vere?

– Cine-a luat oul de dragon? La uşă erau străjeri şi alţii pe scări, n-avea cum să pătrundă nimeni neobservat în dormitorul Lordului Butterwell.

Lordul Rivers zâmbi:

– Dac-ar fi să ghicesc, aş spune că cineva a urcat prin puţul privatei.

– Puţul privatei e prea mic să poată fi urcat.

– Pentru un om. Un copil s-ar descurca.

– Sau un pitic! izbucni Dunk.

O mie şi unul de ochi. De ce n-ar face parte câţiva dintr-o trupă de pitici comici?

CUPRINS

VULTURUL ŞI IEPURELE de Steven Saylor 5
GROAPA de James Rollins 45
AFARĂ DIN BEZNĂ de David Weber 79
FETELE DE LA AVENGER de Carrie Vaughn 189
CĂI STRĂVECHI de S.M. Stirling 235
NINIESLANDO de Howard Waldrop 277
RECIDIVISTUL de Gardner Dozois 305
LEGIUNE ESTE NUMELE MEU de David Morrell 329
APĂRĂTORII FRONTIEREI de Robert Silverberg 365
PERGAMENTUL de David Ball 407
CAVALERUL MISTERIOS – *POVESTE DIN CELE ŞAPTE REGATE* de George R.R. Martin 449